

Tàn Ngọc Li Thương

Contents

Tàn Ngọc Li Thương	2
1. Chương 1: Gặp Nhau	2
2. Chương 2: Tàn Ngọc	3
3. Chương 3: Ngày Lại	5
4. Chương 4: Đánh Đàn	6
5. Chương 5: Huyết Sát	8
6. Chương 6: Quay Về Trang (thượng)	10
7. Chương 7: Quay Về Trang (hạ)	12
8. Chương 8: Nhập Trang (thượng)	13
9. Chương 9: Nhập Trang (trung)	14
10. Chương 10: Nhập Trang (hạ)	16
11. Chương 11: Ghen Tỵ (thượng)	18
12. Chương 12: Ghen Tỵ (trung)	19
13. Chương 13: Ghen Tỵ (hạ)	21
14. Chương 14: Thanh Lâu (thượng)	25
15. Chương 15: Thanh Lâu (trung)	27
16. Chương 16: Thanh Lâu (hạ)	29
17. Chương 17: Ám Mắt (thượng)	32
18. Chương 18: Ám Mắt (trung)	34
19. Chương 19: Ám Mắt (hạ)	38
20. Chương 20: Linh Việt (thượng)	40
21. Chương 21: Linh Việt (trung)	43
22. Chương 22: Linh Việt (hạ)	46
23. Chương 23: Dạ Tập [Thượng]	48
24. Chương 24: Dạ Tập [Trung]	51
25. Chương 25: Dạ Tập [Hạ]	53
26. Chương 26: Tập Võ [Thượng]	56
27. Chương 27: Tập Võ [Trung]	58
28. Chương 28: Tập Võ [Hạ]	60
29. Chương 29: Đô Thành [Thượng]	62
30. Chương 30: Đô Thành [Trung]	65
31. Chương 31: Đô Thành [Hạ]	66
32. Chương 32: Nhiệm Vụ [Thượng]	68
33. Chương 33: Nhiệm Vụ [Trung]	71
34. Chương 34: Nhiệm Vụ [Hạ]	73
35. Chương 35: Trốn Tránh [Thượng]	75
36. Chương 36: Trốn Tránh [Trung]	77
37. Chương 37: Trốn Tránh [Hạ]	78
38. Chương 38: Phóng Túng [Thượng]	80
39. Chương 39: Phóng Túng [Trung]	82
40. Chương 40: Phóng Túng [Hạ]	83

41. Chương 41: Thơ Ấu [Thượng]	85
42. Chương 42: Thơ Ấu [Trung]	87
43. Chương 43: Thơ Ấu [Hạ]	89
44. Chương 44: Lựa Chọn [Thượng]	92
45. Chương 45: Lựa Chọn [Trung]	93
46. Chương 46: Lựa Chọn [Hạ]	94
47. Chương 47: Thiên Thần [Thượng]	96
48. Chương 48: Thiên Thần [Trung]	98
49. Chương 49: Phiên Ngoại 1 : Cung Đình (thượng)	102
50. Chương 50: Phiên Ngoại 2 Đối Hồn	105
51. Chương 51: Phiên Ngoại 3	107

Tàn Ngọc Li Thương

Giới thiệu

Thể loại: Phụ tử, giang hồ, HE, mỹ công mỹ thụ, cường công cường thụ, nhất công nhất thụ...Beta: Mai Lạc. Mỗi người c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tan-ngoc-li-thuong>

1. Chương 1: Gặp Nhau

“Rốt cuộc người có yêu ta hay không.” Trên khuôn mặt luôn ôn văn nhã nhĩ (ôn nhuận, nhã nhặn) của nữ tử lộ vẻ phần nộ. . . Nàng thậm chí đã không thể khống chế chính mình, đối với nam tử lạnh lùng trước mắt, nàng chỉ có đau lòng.

Nam tử lạnh lùng nhìn nàng một cái. Cũng không nói chuyện. Mà lúc này nàng đã rơi lệ đầy mặt. Phần nộ thay thế bi thương. Thân thể nhẹ nhàng run rẩy: “Chẳng lẽ. . Là vì phụ thân của ta cho nên mới lấy ta sao.”

Nam tử hơi hơi nhíu mày, lại lập tức khôi phục khuôn mặt lạnh băng. Hắn không thích nghe nữ nhân khóc: “Người hỏi chuyện này làm gì” ngữ khí băng lãnh, cùng hỗn loạn mang theo một chút không kiên nhẫn. Nữ tử tựa hồ bị lời hắn nói làm cho kinh hách. Thân thể không khỏi chấn động. Nhưng nàng lập tức nở nụ cười. Là tuyệt vọng cười nhạo chính mình đã dành hết tình cảm cho nam nhân vô tình này: “Quả nhiên. Người chưa bao giờ yêu ta. . . Ha ha. . Người làm sao có thể yêu ta. Người căn bản không biết cái gì là yêu”

Nam tử nhíu mi như đang hỏi nàng vì cái gì lại nói như vậy.

Nữ tử từ trong lòng ngực lấy ra khối ngọc chỉ còn một nửa: “Ha ha. . Ta tựa như khối ngọc này. . Nát. . Là có thể bị vứt bỏ.” Đó là khối ngọc nàng đã từng đưa cho hắn. Trên đó từng khắc tên hắn. Nhưng hiện tại, nó không còn nguyên vẹn. Mà chính hắn xem nó như rác rưởi, tùy tiện đánh mất. Nếu không phải nàng thấy được. Có lẽ nàng vĩnh viễn sẽ không phát hiện nam tử này có bao nhiêu vô tình.

“Thì tính sao?” Nam tử diện vô biểu tình nói. Hắn căn bản không biết nữ nhân trước mặt suy nghĩ cái gì. Thậm chí không rõ vì sao nàng vì một khối ngọc mà rơi lệ. Chỉ bởi vì hắn đem nó vứt đi? Lúc trước nguyện ý cùng nàng kết bái phu thê cũng bởi tính cách nàng ôn hòa, Sẽ không gây cho hắn thêm phiền toái. Nhưng không nghĩ tới, nghĩ đến đây, nam tử lại nhăn lại đôi hàng mi thanh tú.

Nữ tử xiết chặt tay tựa hồ muốn phá nát mảnh ngọc kia: “Ta phải đi.”

“Ân” Nam tử thật nhanh trả lời. Đã biểu hiện rõ ràng sự không kiên nhẫn: “Nếu là người muốn nói với ta việc này. Như vậy người có thể đi.” Nói xong, nam tử xoay người rời đi.

“Liễu Tàn Nguyệt. Người sẽ hối hận.” Nữ tử nói với theo phía sau nam tử. Trong thanh âm ẩn ẩn lộ ra hận ý. Nàng hận. Hận nàng vì sao yêu hắn như vậy. Nàng hận vì sao hắn tuyệt tình như thế. Cho dù nghe được việc nàng ly khai, cũng không hề giữ lại.

Liễu Tàn Nguyệt quay đầu, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ vẻ ra trào phúng, tươi cười nói: “Ta không biết vì sao phải hối hận.” Dứt lời liền xoay người rời đi. Không hề quay lại liếc mắt một cái.

“Trang chủ, thật sự để phu nhân đi như vậy sao.” Hộ vệ theo sát Liễu Tàn Nguyệt nói.

“Người theo nàng đi.” Thanh âm lạnh lùng mang theo uy lực không thể kháng cự.

Nam tử phía sau không dám nói thêm nửa lời.

Trên đường, một chiếc mã xa chậm rãi đi qua. Mã xa mặc dù cao quý cũng không đường hoàng. Thúc mã giả (người hiểu về ngựa) cũng biết đây là thiên lý mã. Mà dùng thiên lý mã kéo xe, nhất định là nhân vật không tầm thường. Khiến mọi người đang đi trên đường không tự chủ được thối lui, vì mã xa kia mà nhường đường. Không phải là vì sợ bị thương, mà là sợ hơi thở thần bí không đáng tin bao phủ quanh xe. Mà người trong xe tựa hồ không bị sự ồn ào xung quanh làm ảnh hưởng. Lúc này, mã xa lại đột nhiên ngừng lại.

“Có chuyện gì?” Thanh âm lạnh như băng rồi lại dễ nghe từ bên trong truyền ra, mà mã phu như bị chế trụ nói không ra lời.

Ba bốn đại hán đang ngồi ở quán trà nhỏ cách đó không xa, mà một người trong số đó đang giữ tay một vị thiếu niên. Mã phu không phải vì có người ở bên đường đùa giỡn nam nhân mà kinh ngạc. Cái làm cho hắn kinh ngạc chính là diện mạo của thiếu niên kia. Con người tử sắc (màu tím) biểu lộ ánh mắt nhu hòa. Mái tóc đen dài như tơ lụa bị xé rách ở trong gió bay tán loạn, tử y toát lên khí chất cao nhã của thiếu niên kia. Hắn bắt đầu hoài nghi thiếu niên kia có phải là tiên tử hạ phàm hay không. Nhưng lại có cảm giác như đã từng quen biết. Hắn đang cố gắng nghĩ đã từng gặp qua vị thiếu niên này chưa. (uy. . Nghĩ cái gì mà nghĩ, còn không tới cứu ta.)

“Độc Cô Phong.” Thanh âm lạnh như băng lại một lần nữa truyền ra, làm thân thể hắn không khỏi run lên. Đột nhiên nhớ tới người bên trong mã xa tựa hồ mới hỏi cái gì đó.

“Trang chủ, phía trước có mấy đại hán chắn đường.” Độc Cô Phong lặng lẽ lau mồ hôi lạnh trên trán. Nghĩ thầm, nếu chậm một bước có lẽ đầu của hắn đã không còn trên cổ.

“Giải quyết hết.”

“Vâng”

2. Chương 2: Tàn Ngọc

Độc Cô Phong không dám chần chờ nhanh chóng xuống xe đi đến chỗ đại hán cùng thiếu niên kia. Cảm giác phía sau có ánh mắt lạnh như băng đang nhìn chằm chằm hắn. Sau lưng hắn đầy mồ hôi lạnh. Xem ra hôm nay đắc tội với trang chủ. Không khỏi thở dài trong lòng.

Giờ phút này trên mặt thiếu niên hiện ra ra lo lắng. Muốn rút cổ tay mình từ tay đại hán. Nhưng dùng hết khí lực vẫn vô pháp giải khai. Vì thế chỉ có thể nhăn hàng mi thanh tú nói: “Buông tay, ta đã nói là ta không cố ý đụng phải người, người còn muốn như thế nào nữa?”

Đại hán cười xấu xa nói: “Đụng phải đại gia ta liền muốn đi. . Ha ha. . Không dễ dàng như vậy. Ta muốn như thế nào? Ta không muốn như thế nào. Chỉ muốn người theo bồi ta mà thôi.” Sau đó liền không để ý hình tượng cười ha hả.

Mọi người xung quanh muốn cứu vị thiếu niên xinh đẹp. Nhưng, mấy đại hán kia là ác bá ở nơi này. Nếu đắc tội bọn họ cũng sẽ không sống khá giả. Tuy rằng thiếu niên này xinh đẹp tựa thiên tiên. Nhưng không đáng vì thiếu niên này mà phá hỏng cuộc sống an tường sau này của chính mình. Con người luôn ích kỷ.

“Hừ.” Thiếu niên cong khóe miệng. Trào phúng cười. Từng lời nói chanh chua từ đôi môi hồng nhuận thốt ra: “Nhìn người như vậy không phải năm mươi thì cũng là bốn mươi đi, còn dùng loại phương thức này. Thật đúng là buồn cười mà.” Cố ý tươi cười càng thêm rõ ràng.

Đại hán nghe xong tức giận nói không ra lời. Mà mấy đại hán khác ở một bên cười trộm. Mọi người chung quanh không khỏi vì thiếu niên mà đổ mồ hôi lạnh. Độc Cô Phong cũng bắt đầu bội phục người này. Rõ ràng yếu thế, lại có thể nói được như vậy.

“Cười cái gì mà cười.” Đại hán kêu to lên, trên thái dương nổi gân xanh. Mấy đại hán khác nhìn lão Đại của bọn họ sinh khí cũng không dám lên tiếng nữa.

Đại hán kia thấy bọn họ không lên tiếng liền kéo thiếu niên đi ra ngoài: “Mặc kệ người nói cái gì, dù sao hôm nay người cũng phải cùng đại gia ta.” Thiếu niên bị đau, nhăn mi lại. Ánh mắt tức giận trừng đại hán. Cho dù như vậy, về ngoài thanh tú cũng không bị phá hư chút nào, kia, không nói lên được là hương vị gì. Làm cho người ta không khỏi muốn có được người này.

“Dừng tay.” Độc Cô Phong căn bản không cần trông nom vị thiếu niên này. Nhưng thiếu niên tạo cho hắn có cảm giác như đã từng quen biết, không tự giác nói ra, hối hận cũng không kịp. Quả nhiên ở phía sau là lãnh khí nặng nề.

Đại hán cả giận quay đầu: “Ai phá hỏng chuyện tốt của lão tử.” Thiếu niên nghe tiếng nói cũng quay đầu lại. Nhìn về phía Độc Cô Phong. Tóc đen, ngắn, con ngươi màu nâu lộ ra thần sắc kiên định. Nước da màu đồng, xem ra là người tập võ. Y phục lam sắc tuy rằng không phải hàng thượng đẳng nhưng cũng không kém. Ánh mắt kia làm cho người khác có cảm giác yên tâm.

“Buông hắn ra.” Độc Cô Phong nói. Nghi hoặc nhìn thiếu niên, rốt cuộc là đã gặp qua chưa.

“Ha ha. . . Bảo ta buông hắn.” Đại hán hướng những người ở sau lưng mình, khinh thường nói: “Người có biết lão tử là ai không. Nhìn người hắn là người nơi khác tới, khẳng định không biết. Lão tử chính là bá vương của thành Lạc Dương này. Đây là chuyện của lão tử. Bằng không lão tử liền cho người tới nhặt xác người.”

Thiếu niên ngẩng đầu, nhíu mi khinh thường nhìn đại hán: “Ý của người là không ai có thể chế trụ người.”

Đại hán thấy mỹ nhân hỏi hắn như thế. Cảm thấy thêm vài phần đắc ý: “Ha ha ha. . . Cho dù là Thiên Vương lão tử đến ta cũng không sợ. . . Cho nên người vẫn là ngoan ngoãn đi cùng ta. Nếu làm ta hài lòng ta sẽ đem người giữ bên người.” Nói xong tay hắn hướng mặt thiên niên sờ soạng

“A.” Không cần hoài nghi. Đây đúng là tiếng kêu của đại hán. Mọi người ở đây không biết đã xảy ra chuyện gì. Thật lâu sau bên trong mã xa cũng có động tĩnh. Ngón tay vén mảnh lụa mỏng trước xe. Theo sau là mái tóc đen nhánh, mềm mại tùy tiện ở trên vai chơi đùa. Đôi mắt lãnh ngạo màu phỉ thúy chăm chú nhìn thiếu niên kia, không khỏi chấn động. Sau lại giống như không có chuyện gì, chậm rãi hướng chỗ Độc Cô Phong đi đến. Cảm giác áp bách ở trong lòng mọi người từ từ kéo dài. Tuy ở trên đường, nhưng lại cực kỳ an tĩnh. Đa số người đều bị nam tử này hấp dẫn nhất thời ngây người.

Lúc này đại hán sớm đã quên đau đớn trên tay. Nhìn chằm chằm mỹ nam tử đang chậm rãi đi tới. Mà thiếu niên lại thừa cơ rút tay lại. Nhìn hồng ấn trên cổ tay mình khe khẽ thở dài. Cảm giác có ánh mắt lạnh như băng đang nhìn mình không khỏi ngẩn đầu, quả nhiên nhìn thấy đôi mắt màu phỉ thúy, tản ra quang mang xinh đẹp, làm cho người khác không thể dời tầm mắt. Thiếu niên tươi cười, nhíu mi như muốn hỏi nam tử có lời gì muốn nói.

“Tên.” Thanh âm tao nhã, dễ nghe vang lên. Giữa lại bao hàm một chút lãnh ý.

Độc Cô Phong cho dù đứng phía sau nam tử. Cũng có thể tưởng tượng ra biểu tình của nam tử, Lạnh băng vô tình. Mà hiện tại hắn càng thêm bội phục thiếu niên có thể đối diện với nam tử. Người có can đảm cùng nam tử đối diện ngay từ lần đầu tiên gặp mặt hắn trên đời này không quá vài người. Thiếu niên ở trước mắt dĩ nhiên là một trong số đó. Người này thấy thế nào cũng chỉ mười mấy tuổi. Vì sao có loại khả năng này, chắc là không bình thường? Ngay cả Độc Cô Phong cũng cố gắng đoán lai lịch thiếu niên.

Mấp máy đôi môi mỏng phần hồng. Vẫn tươi cười như thế, dùng thanh âm dễ nghe trả lời: “Liễu Tàn Ngọc.”

Một cơn gió nhẹ thổi qua. Trêu đùa mái tóc đen mềm như lụa của Liễu Tàn Ngọc. Khóe miệng cong cong, lộ ra nụ cười tuyệt mỹ. Ngoại y đậm tử sắc (tím nhạt) nhẹ nhàng tung bay trong gió.

3. Chương 3: Ngày Lại

Độc Cô Phong sau khi nghe được ba chữ Liễu Tàn Ngọc liền thất thần. Hắn biết vì cái gì cảm thấy được Liễu Tàn Ngọc nhìn quen mắt như vậy, lại nghĩ như đã từng quen biết. Chẳng lẽ hắn là nhi tử của trang chủ? Tuy rằng đã khẳng định, nhưng là nhện không được phủ nhận. Phụ nhân chỉ sinh một thiếu chủ a. Lại đánh giá thiếu niên tự xưng Liễu Tàn Ngọc trước mặt mình. Ánh mắt tạm dừng ở bên hông, nhìn xuống mảnh ngọc vỡ. Ngọc Phi thúy trong suốt. Ở dưới ánh mặt trời lại càng thêm sắc sỡ loá mắt. Giống đôi mắt lạnh băng của nam tử.

Độc Cô Phong không khỏi kinh ngạc. . . Chẳng lẽ là.

Nam tử nhíu mi. Tựa hồ đối với người này có cái gì bất mãn. Lập tức thản nhiên nói: “Người là nhi tử của ta.” Tuy rằng lời của hắn bình thản vô thường. Nhưng trong lời nói là ngữ khí khẳng định.

Liễu Tàn Ngọc tựa hồ có chút kinh ngạc vì nam tử liền thừa nhận như vậy. Nhưng chẳng qua là trong nháy mắt, ngay lập tức lấy lại vẻ thanh nhã, tươi cười: “Thấy dung mạo của người. Ta nghĩ cho dù ta không muốn thừa nhận cũng rất khó.” Cố ý nghịch ngợm hướng nam tử chớp mắt.

“.” Nam tử bình tĩnh nhìn Liễu Tàn Ngọc. Dem về mặt của hắn thu hết vào trong mắt.

“Ha ha. . . Không nghĩ tới đến mỹ nhân này là phụ thân của tiểu mỹ nhân, lão tử hôm nay thật có phúc.” Hoàn toàn quên đau đớn trên tay. Đại hán không biết thức thời nắm trụ tay nam tử. Nhưng một giây sau, đại hán liền ngã xuống đất, bất động thanh sắc.

Những người xung quanh nhện không được mà nín thở. Nghĩ đến ngay cả đối phương ra tay như thế nào bọn họ cũng không biết. Độc Cô Phong thở dài, đại hán này đúng là có mắt không trông. Lúc trước trang chủ chỉ dùng một giọt nước trong chén chế ngự hắn. Hắn còn dám đùa cợt trang chủ như vậy. Hiển nhiên là người không có mắt, chắc cảm thấy chính mình sống quá dài .

Mấy đại hán khác thấy lão đại bị giết nhện không được run rẩy: “Người. . . Người. . . ở trước mặt mọi người giết người. . . Người có biết chúng ta là ai.”

Nam tử lạnh lùng liếc nhìn mấy đại hán: “Giết thì đã sao.” Mấy người ... kia mồ hôi lạnh chảy ròng. Trong đó có người không sợ chết lại tiếp tục nói: “Người. . . Người rốt cuộc là ai.”

“Liễu Tàn Nguyệt.” Làm như trả lời đại hán, lại giống như nói cho Liễu Tàn Ngọc.

“Chẳng lẽ. . . người là. . . Tàn Nguyệt sơn trang trang chủ . . . Liễu Tàn Nguyệt.” Đại hán sợ hãi kêu lên.

Nhíu mi nhìn Liễu Tàn Ngọc: “Đi.” Ngữ khí khẳng định, không để cho người khác cự tuyệt. Liễu Tàn Ngọc bĩu môi, hắn không thích bị người sai bảo. Lập tức tựa hồ nhớ ra cái gì đó liền đuổi kịp Liễu Tàn Nguyệt.

Nhiều năm phồn vinh hưng thịnh, quốc thái dân an, cho nên mọi người thường thường đem nơi này gọi là thiên thần sở quyến (chôn thần tiên). Cũng không ít người ngoại bang đua nhau đổ về, cho nên trên đường nhìn đến người có làn da trắng nõn, màu sắc đôi mắt bất đồng, mọi người tập mãi cũng thành thói quen. Cũng là vì quốc gia của mình cảm thấy kiêu ngạo, hơn nữa nam tử ngoại bang diện mạo tuấn lãng khiến cho rất nhiều nữ tử ái mộ.

Mà giờ khắc này, thiếu niên một tay vén màn xe. Nhìn người bên đường không khỏi cười. . . Khuynh quốc khuynh thành. . . Có nữ tử còn hưng phấn đến té xỉu. Khóe miệng cong cong làm như cảm thấy rất thú vị. Mặc dù mình bị xem là người ngoại bang. Bất quá không sao, dù sao cũng đã thành thói quen. Buông mảnh, nhìn người đối diện. Thấy người nọ nhìn hắn. Nhẹ nhàng nhíu mi: “Đi đâu.” Từ lúc lên xe tới giờ Liễu Tàn Nguyệt cũng không nói qua một câu với hắn. Thật không biết lúc ấy vì cái gì xác định mình là nhi tử của y.

“Quay về trang.” Liễu Tàn Nguyệt đảo mắt không hề nhìn hắn. Giản lược lời nói, sau đó lại là một hồi yên lặng. Giống như chưa từng nói chuyện. .

“Người liền như vậy xác định ta là nhi tử của người.” Liễu Tàn Ngọc đối với câu trả lời của y rất bất mãn. Nhiều lời một chút sẽ chết sao. Tuy rằng chính hắn vốn cũng không thích cùng người khác nói chuyện. Nhưng nhìn đến biểu tình cao ngạo của Liễu Tàn Nguyệt, không hiểu vì cái gì bất mãn.

Nghe vậy, Liễu Tàn Nguyệt nhìn Liễu Tàn Ngọc, không nói. Liễu Tàn Ngọc bị y nhìn chăm chú đến tươi cười cũng không nổi. Liễu Tàn Nguyệt lại học hắn nhíu mi nói: “Chính người cũng nói. . Thấy dung mạo của ta. . Không muốn thừa nhận cũng rất khó. .”

Nghe thấy vậy, Liễu Tàn Ngọc chỉ có thể ngậm miệng không nói. . Quay đầu không hề nhìn y. Mà hắn lại xem nhẹ ánh mắt thoáng qua hứng thú tươi cười kia.

Không nghĩ tới việc có thể dễ dàng tiếp cận y như vậy. Bất quá bộ dáng này, cùng điều dưỡng nói hoàn toàn không giống nhau. Trừ bỏ lạnh lùng vô tình, hắn tựa hồ nhìn không ra nửa điểm ôn nhu trên người Liễu Tàn Nguyệt. Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ ở trên giao phó là có thể đi. Nghĩ vậy đáy mắt Liễu Tàn Ngọc hiện lên một tia sát ý, cũng rất nhanh lại che dấu. Nhưng hắn không biết mỗi một biểu tình của chính mình đều bị Liễu Tàn Nguyệt thu vào trong mắt.

“A. . Nguy rồi. .” Liễu Tàn Ngọc tựa hồ đột nhiên nghĩ đến cái gì đó liền kêu lên. Hoàn toàn không giống một bộ dáng trấn định tự nhiên như vừa rồi. Nhắc rèm cửa lên muốn nhảy xuống.

Độc Cô Phong rõ ràng bị hoảng sợ. May mắn là kinh nghiệm từ nhiều năm trước khiến hắn lập tức phản ứng. Một tay nắm dây cương, một tay bắt lấy Liễu Tàn Ngọc: “Làm sao vậy? Người muốn đi đâu?” Thiếu niên này luôn làm cho hắn kinh ngạc. Cánh tay được huấn luyện thành thực như vậy mà hết lần này đến lần khác bị dọa, thực không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

“Chỗ kia. . Cái kia. . Cái kia. . Ta đã quên rồi.” Liễu Tàn Ngọc sốt ruột, nói xong liền muốn bỏ tay Độc Cô Phong ra, nhưng Độc Cô Phong giữ rất chặt như thế nào cũng không rút ra được. Chỉ có thể ai oán nhìn về phía Liễu Tàn Nguyệt.

“Đồ vật đó ở đâu.” Con người phỉ thúy tăng thêm mấy phần sáng rọi. Độc Cô Phong thất thần. . Trang chủ. . Trang chủ. . đang cười?

“Phượng Hà lâu.” Đây là chuyện rất quan trọng a.

Tiểu ý trong mắt càng ngày càng đậm, khóe miệng nhin không được hơi hơi gợn lên. Độc Cô Phong không để ý hình tượng há to mồm. Thật sự. . trang chủ thật sự đang cười. Từ khi đi theo trang chủ cho tới bây giờ chưa bao giờ thấy qua y cười. Hôm nay ở trước mặt thiếu niên này. . Quả nhiên thiếu niên này không đơn giản. Có thể làm cho trang chủ cười, điểm ấy liền thấy hắn không hề đơn giản. Nói cho Tuyết, bọn họ chắc chắn sẽ không tin.

Mà giờ khắc này Liễu Tàn Ngọc căn bản là không chú ý tới biểu tình của Liễu Tàn Nguyệt. Nhíu mày nhìn y hy vọng y nhanh kêu người nguyên bản làm cho người khác có cảm giác an tâm, hiện tại lại ngăn cản hắn trở về lấy đồ. Liễu Tàn Nguyệt nhìn Liễu Tàn Ngọc đang lo lắng, nhíu mi nhìn phía sau hắn. Ý bảo hắn xoay người. Liễu Tàn Ngọc khó hiểu xoay người liền nhìn đến Phượng Hà lâu. Nhất thời im lặng, trong lòng đầy oán khí nói không nên lời. Quay đầu nhìn Độc Cô Phong vẫn đang kinh ngạc, lộ ra nụ cười tuyệt mỹ nói: “Người có thể buông tay được rồi đó. . Đại. Thúc.” Độc Cô Phong còn chưa có hồi phục lại lần nữa bị đả kích, trong đầu không ngừng vang lên hai chữ “đại thúc”.

Liễu Tàn Ngọc vừa lòng nhìn bộ dáng bị đả kích của người trước mắt, liền hướng Phượng Hà lâu đi đến. Khi quay trở lại Liễu Tàn Ngọc cũng không mang theo gì, chỉ có trong tay ôm một cây đàn cổ.

4. Chương 4: Đánh Đàn

Chỉ nhìn liếc mắt một cái liền bị vẻ đẹp của đàn hấp dẫn. Đàn cổ từ bạch ngọc thượng đẳng chế thành, giống như tuyết mùa đông không nhiễm một hạt bụi. Ở dưới ánh mặt trời thân đàn tỏa ra bạch quang, làm cho người ta cảm thấy mát mẻ.

Giờ phút này Liễu Tàn Ngọc cẩn thận ôm đàn bước lên xe ngựa. Sau khi đem đàn bố trí tốt, hắn ngẩng đầu. Đối với cặp mắt nghi hoặc đang nhìn hắn, cười nhạt nói: “Có chuyện gì?”

“Người. .biết đánh đàn?” Độc Cô Phong tò mò hỏi.

“Àn. Chẳng lẽ ta không giống người biết đánh đàn sao? Đại thúc.” Liễu Tàn Ngọc cong cong khóe miệng cười thập phần tà mị.

Mặt Độc Cô Phong toàn bộ co rút, không khỏi xấu hổ, miễn cưỡng nở nụ cười so với khóc còn khó coi hơn: “Cái kia. . Không cần bảo ta đại thúc. . Ta chỉ có hai mươi một a. .” Nói đến đây hần liếc nhìn Liễu Tàn Nguyệt bên cạnh Liễu Tàn Ngọc. Tiếp tục nói: “Thiếu chủ. . Có thể bảo ta Phong.” Theo sau lại giống như nghĩ đến cái gì đó liền thêm một câu: “Nếu Thiếu chủ cảm thấy gọi như vậy thân thiết, có thể tùy tiện gọi kiểu khác...chỉ cần không gọi đại thúc là được.”

Mà Liễu Tàn Ngọc tựa hồ cũng không tính buông tha hần: “Kia. . Nếu tùy tiện gọi, vậy gọi “Tiểu Phong” có thể chứ?” Cười vuốt ve đàn cổ. Nhìn biểu tình biến hóa trên mặt Độc Cô Phong. Quả nhiên trên mặt hần phỉn hồng. Đại khái là quá tức giận. . Liễu Tàn Ngọc nghĩ thầm, trên mặt ý cười càng đậm. Lặng lẽ chờ Độc Cô Phong hồi phục cũng qua thời gian gần một chén trà. Chung quanh không khí càng trở nên lạnh lẽo. Liễu Tàn Ngọc tươi cười càng ngày càng đậm. Độc Cô Phong bắt đầu thở dài, buông tha cho ý định phản kháng, cúi đầu ngậm đồng ý. Trong lòng khổ sở nói không nên lời. Nghĩ hần đường đường là một trong tứ đại ảnh vệ của Tàn Nguyệt sơn trang, thế nhưng bị gọi là tiểu Phong. Nghĩ đến khi trở về bị ba người kia nghe được không khỏi thở dài. Tiền đồ hắc ám a. . .

“Vậy. . Tiểu Phong. Vì để công bằng.... . Người cũng có thể gọi ta là Tàn Ngọc. . Ta không thích bị gọi là thiếu chủ.” Cũng không muốn làm thiếu chủ. Trong lòng Liễu Tàn Ngọc mặc niệm. Nụ cười trên mặt không thay đổi.

Độc Cô Phong nhìn Liễu Tàn Nguyệt. Thấy đối phương không có phản ứng gì, liền gật đầu đáp ứng. Bằng không thật không biết vị Thiếu chủ này sẽ nói tiếp những gì.

Liễu Tàn Nguyệt thản nhiên nhìn Liễu Tàn Ngọc bên cạnh mình. Hàng mi thanh tú hơi hơi nhăn lại. Hần đoán không ra Liễu Tàn Ngọc đang suy nghĩ cái gì: “Trì hoãn đã lâu. Trước khi trời tối phải tới Dục Hoa trấn.”

“Vâng.”

Khi bọn hần tới Dục Hoa trấn, trời đã tối. Nhưng người trên phố không hề giảm đi, ngược lại còn tăng thêm. Liễu Tàn Ngọc hiếu kì nhìn Dục Hoa trấn, nơi mà hần chưa bao giờ tới. Chẳng lẽ những người ở nơi này thích xuất hành vào ban đêm?

Tựa hồ nhìn thấu nghi hoặc của Liễu Tàn Ngọc, Liễu Tàn Nguyệt thản nhiên nói: “Lĩnh Việt sơn trang mở đại hội anh hùng.”

“Vì cái gì.” Liễu Tàn Ngọc khó hiểu. Nhưng Liễu Tàn Nguyệt tựa hồ không nghĩ sẽ giải thích nhiều hơn. Liễu Tàn Ngọc bĩu môi. Dù sao cùng mình không quan hệ, hần cũng không thêm để ý, chỉ là tò mò mà thôi. Nhưng lúc này Độc Cô Phong lại bắt đầu giải thích: “Lĩnh Việt sơn trang thông báo việc bắt được Sở Hồng Tú, một trong tứ đại môn chủ của Huyết Sát Môn. Nói là phải san bằng Huyết Sát Môn. Vì vậy mở đại hội anh hùng, cho nên có rất nhiều người tới Dục Hoa trấn chuẩn bị tiêu diệt Huyết Sát Môn.”

Sở Hồng Tú. . ? ! . . . Hần bị bắt được. Liễu Tàn Ngọc không khỏi cả kinh. Nhưng sau đó hần cười lạnh trong lòng. Muốn tiêu diệt Huyết Sát Môn. . Si nhân nằm mơ. . . Huyết Sát Môn cho dù ít đi một Sở Hồng Tú thì thực lực cũng không mấy suy giảm. Cũng không biết nữ nhân kia làm ra thứ gì. Nhứu nhứu mầy, Liễu Tàn Ngọc liền không nói thêm gì nữa.

Vừa tới trước cửa khách ***. Tiểu nhị liền phi thường nhiệt tình tiến lên đón: “Khách quan ăn cơm hay nghỉ trọ a.”

“Tiểu nhị, chuẩn bị ba phòng hảo hạng. Sau đó chuẩn bị bữa tối.” Độc Cô Phong vừa nói vừa đem bạc giao cho tiểu nhị. Tiểu nhị nhìn thấy bạc hai mắt mở to, cười nở hoa, vội vàng đáp: “Ai. . Tiểu nhân lập tức đi chuẩn bị.” Nói xong liền xoay người muốn đi. Lại bị một thanh âm lạnh như băng ngăn cản: “Chậm đã.” Tiểu nhị quay đầu, hướng chỗ phát ra âm thanh nhìn tới. Mới nhìn thấy người đứng phía sau Độc Cô Phong không xa, nhất thời ngốc lảng. Mà lúc này, toàn bộ khách *** cũng im lặng dị thường. Ngay cả tiếng hít thở đều cảm thấy được phi thường mỏng manh. Không khí yên lặng đến quỷ dị. Tất cả mọi người

đều nhìn đến Liễu Tàn Nguyệt đang đứng trước cửa. Mà đương sự lại như là không có cảm giác mở miệng tiếp tục nói: “Hai gian phòng là đủ.” Liễu Tàn Ngọc không khỏi thở dài. . Người này thật sự là tiết kiệm lời như bạc. . Nhưng sau đó hẳn nghĩ tới điều gì.....dùng ánh mắt sáng tỏ nhìn Độc Cô Phong rồi lại nhìn Liễu Tàn Nguyệt.

“Ách? . . Da? . . Ai. . ! ! Người không cần nghĩ lung tung, không phải như thế.” Độc Cô Phong kích động lên tiếng.

Liễu Tàn Ngọc cười xấu xa: “Nga. . Chính người nghĩ lung tung mới biết ta nghĩ gì mà.” Độc Cô Phong đỏ mặt xấu hổ nói không nên lời. Vừa định bồi thêm vài câu lại bị Liễu Tàn Nguyệt đánh gãy: “Là ta và người một.” Mắt liếc nhìn xuống Liễu Tàn Ngọc thấp hơn mình một cái đầu. .

“Ha. . ?” Liễu Tàn Ngọc còn chưa kịp phản ứng. Liễu Tàn Nguyệt liền bảo tiểu nhị dẫn hắn đi lên phòng. Sau khi Liễu Tàn Nguyệt xoay người, Liễu Tàn Ngọc nhìn Độc Cô Phong, một tia tiểu ý rất nhanh hiện lên trên mặt, khiến Độc Cô Phong nhất thời kêu to. Phần hận trừng mắt nhìn, đã thấy hắn lập tức đi theo Liễu Tàn Nguyệt. Độc Cô Phong chỉ có thể ở sau lưng, yên lặng thở dài. . Ai. . Chẳng lẽ Liễu Tàn Ngọc là khắc tinh của hắn? Bất đắc dĩ lắc lắc đầu. . Cũng liền đi theo.

Dùng xong bữa tối. Liễu Tàn Ngọc một mình ngồi trước cửa sổ, vuốt ve ngọc cầm. Đơn âm đứt quãng truyền ra. Ngọc cầm không giống với các loại đàn cổ khác. Bình thường đàn cổ có âm sắc hùng hậu, Phong cách cổ xưa bình thản. Mà ngọc cầm trên tay Liễu Tàn Ngọc lại không, tiếng đàn thanh thúy ưu nhã quanh quẩn ở trong phòng. Đơn âm đứt quãng lại giống như một ca khúc đầy đủ. Che dấu không được bi thương cùng mê mang. Nhìn trăng sáng trong đêm đen. Bản thân đã từng khát vọng rất nhiều. Nhưng hiện tại, giải quyết xong nhiệm vụ lại không biết chính mình còn có thể làm những gì.

Ngừng gảy đàn Liễu Tàn Ngọc hạ mắt nhìn ngọc cầm. Cho dù buổi tối nó vẫn tỏa ra bạch quang, giống như trắng sáng trên bầu trời. Nhẹ nhàng vuốt ngọc cầm. Nhớ tới vị kia luôn nhìn hắn cười ôn nhu. Cho dù nụ cười của người kia không phải dành cho hắn. Nhưng hắn cũng thỏa mãn.

Liễu Tàn Ngọc chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình. Căn bản không phát hiện Liễu Tàn Nguyệt đã đứng sau hắn từ rất lâu.

Nhìn người trước mắt khác với Liễu Tàn Ngọc lúc bình thường, trong lòng Liễu Tàn Nguyệt nảy sinh cảm giác kỳ quái. Hắn không rõ đó là cái gì. Liễu Tàn Ngọc khẽ cúi đầu. Ánh trăng chiếu rọi, đổ bóng mờ nhạt trên mặt đất. Mọc mâu tử sắc (màu tím) ở dưới ánh trăng càng thêm xinh đẹp. Tóc đen trong gió đêm nhẹ nhàng phiêu động. Giờ phút này trên mặt Liễu Tàn Ngọc là vẻ cô đơn, mê mang.

“Người nghĩ gì.” Liễu Tàn Nguyệt cất tiếng. Thanh âm băng lãnh không giấu nổi vài tia ôn nhu cùng quan tâm.

Liễu Tàn Ngọc thoáng cả kinh. Theo sau lại làm như không nghe thấy tiếp tục vuốt thân cầm. Qua hồi lâu mới dùng thanh âm nhỏ không thể nghe thấy nói: “Không có.” Ý tứ trong đó không thể xác định, giống như ở trả lời Liễu Tàn Nguyệt, lại giống như tự nói với mình.

“Suy nghĩ tương lai sao.” Khó có được Liễu Tàn Nguyệt chủ động tiếp tục hỏi.

Liễu Tàn Ngọc quay đầu lại. Mọc mâu tử sắc thật sâu nhìn vào đôi mắt phỉ thúy, như muốn nhìn thấu Liễu Tàn Nguyệt.

Mây đen che đi ánh trăng. Phòng cũng lập tức tối sầm xuống. Thanh âm thản nhiên ở trong phòng vang lên: “Ta. . Không có tương lai.”

Bóng đêm che đi biểu tình lúc này của Liễu Tàn Ngọc. Gió đêm thổi nhẹ. Tóc đen bay múa. Mà giờ khắc này Liễu Tàn Ngọc cũng tựa như ảo ảnh, có thể theo gió rời đi.

5. Chương 5: Huyết Sát

Nhìn thân ảnh đơn bạc trong đêm đen. Mọc mâu phỉ thúy tối lại. Trong lòng Liễu Tàn Nguyệt phần nộ khôn g rõ nguyên nhân. Tiễn lên bắt lấy thân ảnh tựa hồ trong nháy mắt sẽ biến mất. Thanh âm lạnh như băng pha chút phẫn nộ vang lên trong phòng: “Việc này từ nay về sau người không cần suy nghĩ.” Liễu Tàn

Ngọc còn đang nghi hoặc nam tử trước mắt vì cái gì tức giận. Liễu Tàn Nguyệt đã đem hắc dật lên giường. Trên cao nhìn xuống bắt gặp mục mâu tử sắc mê người. Ánh mắt phức tạp. Liễu Tàn Nguyệt có chút mất tự nhiên nghĩ muốn đứng lên. Hắc không thích cùng người khác tiếp xúc, đặc biệt là trên thân thể. Giờ Liễu Tàn Nguyệt lại ấn hắc một chút cũng không để cho hắc đứng lên. Chính là đang suy nghĩ như thế nào mới có thể thoát khỏi nam nhân này, thanh âm khôi phục nguyên bản âm lãnh của Liễu Tàn Nguyệt từ đỉnh đầu truyền đến: “Đi ngủ sớm một chút. Ngày mai phải về trang.” Dứt lời Liễu Tàn Nguyệt đi lên giường, kéo chăn phủ lên hai người. Ôm Liễu Tàn Ngọc không thêm nhắc lại, Liễu Tàn Ngọc một trận xấu hổ. Thôi cũng không có gì không phải, nhi tử cùng phụ thân ngủ cùng nhau hắc là bình thường đi? Nếu hiện tại đẩy hắc ra, hắc sẽ không hoài nghi mình sao? Suy nghĩ thật lâu rốt cục chống cự không nổi một mồi. Ở trong ***g ngực Liễu Tàn Nguyệt ngủ thật say.

Sáng sớm, sau khi Liễu Tàn Ngọc tỉnh lại phát hiện mình nằm trong lòng Liễu Tàn Nguyệt, không khỏi kinh hãi. Mà giờ khắc này Liễu Tàn Nguyệt thấy hắc lấy tỉnh liền đứng dậy mặc quần áo vào. Liễu Tàn Ngọc rốt cục nhớ tới đêm qua phát sinh cái gì, cảm giác trên mặt chợt lạnh, ngẩng đầu nhìn thấy đôi mắt tựa như phỉ thúy, lại bình thản giống như bích thủy. Làm cho người ta muốn nhìn lại vài lần. Mà Liễu Tàn Ngọc cũng rất nhanh khôi phục. Xấu hổ tránh đi đôi mắt làm cho mình lưu luyến. Tay đoạt lấy khăn mặt trên tay Liễu Tàn Nguyệt: “Ta tự mình lau.”

Liễu Tàn Nguyệt cũng không giữ, ngồi xuống ghế rót cho mình một chén trà. Chờ Liễu Tàn Ngọc tẩy sơ cùng mặc quần áo tử tế, mới mở miệng nói: “Xuống lầu ăn điểm tâm.” Đứng dậy rồi đi ra ngoài cửa, Liễu Tàn Ngọc bĩu môi. Người này thay đổi thực mau, lúc trước còn ôn nhu như thế, hiện tại lại lạnh lùng như thế. Ôn nhu? A. . Nam nhân này như thế nào lại ôn nhu. Cũng vì việc bản thân mình vừa rồi có cảm giác còn chờ mong mà khê nhúu mày. Âm thầm nhắc nhở chính mình phải cẩn thận với nam nhân ở trước mắt bằng không về sau sẽ thực phiền toái.

Đi theo Liễu Tàn Nguyệt xuống lầu. Thấy Độc Cô Phong đã gọi tiểu nhị chuẩn bị tốt điểm tâm chờ hai người xuống. Ngồi xuống, Liễu Tàn Ngọc nhìn quanh bốn phía khê thở dài: “Hôm nay người so với tối hôm qua càng nhiều a.”

“Tuy rằng hai mươi ngày sau đại hội anh hùng hai mới cử hành. Nhưng Lĩnh Việt sơn trang nói trước tiên muốn cùng chúng anh hùng thảo luận cách tiêu diệt Huyết Sát Môn, cho nên tất cả mọi người mới tới trước thời gian để cùng nhau trao đổi.” Độc Cô Phong nghĩ thầm, Liễu Tàn Ngọc nhất định biết quá ít chuyện giang hồ, liền hảo tâm giải thích.

Liễu Tàn Ngọc nhìn thấu suy nghĩ của Độc Cô Phong. Cười nhạt, sau đó cố tình tỏ vẻ kinh ngạc: “Tiểu phong. . Người thật là lợi hại nga. . Biết thiệt nhiều.”

Độc Cô Phong cười cười. Đôi mắt màu nâu ầm ầm lộ ra tự tin: “Đó là. . Tiểu Ngọc người cũng đừng xem thường ta. Ta dù gì cũng là một trong tứ đại ảnh vệ của Tàn Nguyệt sơn trang a.”

Liễu Tàn Ngọc cũng không để ý cách Độc Cô Phong xưng hô với hắc. Nhìn Liễu Tàn Nguyệt ngồi đối diện, hắc chọn mi nói: “Người không đi?”

“Lúc đại hội anh hùng sẽ đến. .” Liễu Tàn Nguyệt thản nhiên trả lời. Kế tiếp ba người cũng không có nói chuyện.

Đột nhiên lời nói của người phía sau khiến cho Liễu Tàn Ngọc chú ý.

“A. . Các người có biết trừ bỏ bang chủ của Huyết Sát Môn thì ai lợi hại nhất trong số bọn hắc không.” Không biết ai đột nhiên nói đến nhưng theo thanh âm nghe được ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, ngữ điệu vững vàng tao nhã khẳng định là công tử thế gia. Liễu Tàn Ngọc trầm nghĩ.

“Không phải là Tiêu Kinh – môn chủ Tiêu môn, một trong tứ đại môn chủ sao.” Người còn lại trả lời. Tiêu Kinh... Hừ. . Liễu Tàn Ngọc cười lạnh. Ngoài mặt tuy rằng không nhúc nhích nhưng lỗ tai đã cẩn thận nghe chuyện hai người kia nói.

“Đương nhiên không phải. Người ngay cả chuyện này cũng không biết. Người là thiếu trang chủ Kỳ Kính sơn trang mà, Kỳ Thiên Dực, Kỳ đại thiếu gia.” Vị thiếu niên tao nhã kia trào phúng nói.

“Người. . Lâm Nhã Tu. . Đừng tưởng rằng người cùng ta lớn lên từ nhỏ mà ta không dám đánh người.”

Thiếu niên được xưng là Kì Thiên Dực tức giận kêu to. Nháo loạn đến toàn bộ khách nhân trong khách *** đều đem tầm mắt chuyển lên người bọn họ.

“Không nên tức giận.” Lâm Nhã Tu thoáng an ủi, sau có chút sốt ruột, theo sau Kì Thiên Dực tảo bạo nói: “Người không muốn biết qua Lăng Tử Ngân của Linh Việt sơn trang ta biết được cái gì sao?”

Kì Thiên Dực lập tức quên đùa cợt của Lâm Nhã Tu lúc trước, vội vàng hỏi: “Người biết những gì? Chẳng lẽ trước tiên phải đi tiêu diệt Huyết Sát Môn?”

Lâm Nhã Tu lập tức xem thường: “Ta xem người chỉ biết tiêu diệt.”

“Không phải tiêu diệt Huyết Sát Môn. Vậy đó là cái gì? Nói mau nha. . Người xem thường cái gì a. . Nói mau nha.” Kì Thiên Dực vội vàng.

“Người có thể nói ra tứ đại môn chủ của Huyết Sát Môn không....?” Lâm Nhã Tu đùa giỡn nhìn Kì Thiên Dực. .

“Là. . Sở Hồng Tú môn chủ Hồng môn, Tiêu Kinh môn chủ Tiêu môn, Trác Tâm môn chủ Tâm môn, Còn có một. . Ân. . Không biết.” Kì Thiên Dực suy nghĩ hồi lâu vẫn là nghĩ không ra người cuối cùng kia là ai.

Lâm Nhã Tu âm thầm cười nói: “Nghe Lăng Tử Ngân nói, người mạnh nhất trong Huyết Sát Môn tứ đại môn chủ là môn chủ Điệp môn. Cũng chính là môn hộ cuối cùng trong tứ môn. Ngày xưa mọi người thường chỉ biết là có tứ môn nhưng chưa chú ý qua Điệp môn này. Chỉ bị người hành vi bên ngoài của tam môn ảnh hưởng. Mà Điệp môn này là trụ sở riêng. Cho nên người biết đến rất ít, lần này nếu không phải do Sở Hồng Tú nói ra ta nghĩ còn không có người nào biết Điệp môn môn chủ là người mạnh nhất trong tứ đại môn chủ.”

“Nga. . Nguyên lai là như vậy. Nhưng người nói lâu như vậy lại chưa nói ra tên của môn chủ Điệp môn. Chẳng lẽ lại cố ý không cho ta ăn uống.” Kì Thiên Dực cau mày nói.

Lâm Nhã Tu lắc đầu: “Cũng không phải là không nói cho người tên của hân.” Nhấp một ngụm trà: “Một số người biết đến hân, gọi hân là Ngọc Điệp.”

6. Chương 6: Quay Về Trang (thượng)

“Bởi vì kiếm của hân có treo một khối ngọc hình con bướm. Hơn nữa tư thế múa kiếm của hân cũng giống như con bướm bay múa trong không trung.” Nói xong lại cố tình chần chờ, uống ngụm trà.

“Vậy hân trông thế nào? Sao Lăng Tử Ngân lại biết nhiều như vậy. Còn có, người không cần mỗi lần nói chuyện đều nói một nửa a.” Kì Thiên Dực cảm thấy cực kỳ bất mãn với cách nói chuyện của Lâm Nhã Tu.

Lâm Nhã Tu phiêu mắt nhìn Kì Thiên Dực, thở dài, người này thật không biết động não. Mắt thấy Kì Thiên Dực muốn động thủ, mới từ từ nói: “Không phải Tử Ngân đã bắt được Sở Hồng Tú sao. Cũng không biết làm thế nào mà Tử Ngân biết Ngọc Điệp. Vừa hỏi Sở Hồng Tú, nàng liền trợn to mắt nhìn chằm chằm Tử Ngân hồi lâu, sau đó lại nói Ngọc Điệp kia lợi hại như thế nào. Từ đó biết được hóa ra Ngọc Điệp mới là người mạnh nhất trong tứ đại môn chủ. Còn cường điệu Ngọc Điệp nhất định sẽ tới cứu nàng. Còn nói.” Lâm Nhã Tu muốn uống một ngụm trà rồi tiếp tục nói nhưng bị Kì Thiên Dực đoạt đi cái chén. Bất đắc dĩ phải nói tiếp nếu không người trước mặt sẽ không cho hân uống trà: “Còn nói Ngọc Điệp là vị hôn phu của nàng, bảo Tử Ngân không cần. .” Chưa nói xong đã bị một trận ho sặc sụa đánh gãy. . Những chữ còn lại bị nuốt trở về.

Mà nơi này Liễu Tàn Ngọc đang mãnh liệt ho “Khụ khụ khụ. .” Sở Hồng Tú. Trong lòng phần hận nhớ kỹ tên nữ tử này. Ta tuyệt đối sẽ không đi cứu người. Đột nhiên trước mắt xuất hiện chén nước. Ngẩng đầu nhìn, là Liễu Tàn Nguyệt đưa cho hân. Lấy tay tiếp nhận, tránh đi ánh mắt nghi hoặc của Liễu Tàn Nguyệt. Cúi đầu chậm rãi uống. Lại nghe Lâm Nhã Tu ở phía sau hỏi: “Chẳng lẽ công tử gặp qua Ngọc Điệp.” Nhất thời Liễu Tàn Ngọc có chút buồn bực. Ngốc tử mới nói mình gặp qua chính mình. Còn đang tự hỏi nên trả lời như thế nào liền bị lão nhân ở bàn khác giành nói trước.

“Người của Tàn Nguyệt sơn trang sao lại không biết. Chẳng qua là không điều tra kĩ càng mà thôi. Tàn Nguyệt sơn trang không liên quan tới việc này nên cũng không hỏi nhiều. Hơn nữa tiểu công tử nhỏ như

vậy sao có thể gặp qua Huyết Điệp. Nhưng ta còn nghe nói Huyết Sát Môn cũng không nhận nhiệm vụ liên quan đến Tàn Nguyệt sơn trang. ”

Lâm Nhã Tu cùng Kỳ Thiên Dực nhìn nhau, trao đổi tin tức cho nhau. Không ngờ ở đây lại có thể gặp trang chủ Tàn Nguyệt sơn trang Liễu Tàn Nguyệt. Người trong truyền thuyết được xưng là lãnh khốc vô tình.

Lúc này, ánh mắt của mọi người trong khách *** đều tụ lại một chỗ. Mọi người đều bị mỹ mạo của Liễu Tàn Nguyệt hấp dẫn, lại không một ai lên tiếng cảm thán. Lâm Nhã Tu nhanh chóng phản ứng, quay hướng Liễu Tàn Nguyệt, chấp tay: “Vãn bối Lâm Nhã Tu bái kiến Liễu trang chủ.”

Mà Liễu Tàn Nguyệt lại không hề để mọi việc vào mắt, thản nhiên cúi đầu nhìn Liễu Tàn Nguyệt uống trà.

Lâm Nhã Tu thấy Liễu Tàn Nguyệt không để ý tới thái độ của hắn. Nghĩ thầm, nhân vật này quả nhiên giống như lời đồn, việc không quan hệ đến mình thì không để trong mắt. Xoay người nói chuyện với lão nhân lúc trước: “Vị tiền bối này, nghe khẩu khí của người. Người đã gặp qua Ngọc Điệp sao?”

“Ha hã. . Phàm là người đã gặp qua Ngọc Điệp tuyệt đối sẽ không quên hắn.” Lão nhân nhìn ngoài cửa sổ, giống như hồi tưởng lại chuyện tốt đẹp, sau quay đầu lại, trên mặt hiện lên tiểu ý: “Hắn thật đẹp. . Tựa như một con bướm. Khi không lưu luyến sẽ phi thân rời đi, mà thân ảnh lưu lại cũng không thể phai nhạt.”

“Nghe người nói như vậy, bộ dáng hắn rất đẹp sao? Người còn chưa nói là gặp qua hắn hay chưa mà.” Kỳ Thiên Dực vội vàng hỏi. Lâm Nhã Tu bắt đầu dī trở mình xem thường. Không biết nói như thế nào cho Kỳ Thiên Dực hiểu. Chẳng lẽ nói hắn quá chú ý bề ngoài sao?

“Gặp qua. . Nhưng ta không thấy rõ mặt của hắn.” Kỳ Thiên Dực vừa nghe, lập tức muốn mở miệng hỏi hắn chưa thấy sao lại nói lung tung, thì nghe lão nhân kia tiếp tục nói: ” Chỉ trong một đêm, toàn bộ người của Minh Thủ sơn trang bị giết hết, có lẽ các người chưa biết. Tuy rằng trên giang hồ đồn đãi là do cừu gia gây nên. Nhưng kỳ thật không phải như thế. Ta nhớ mang máng chuyện mấy tháng trước. Hồi tưởng lại thấy giống như mới phát sinh ngày hôm qua. Trang chủ Minh Thủ sơn trang là hảo bằng hữu của ta. Ngày ấy ta tình cờ làm khách ở chỗ hắn, cùng hắn thảo luận chuyện hắn vất vả theo ngoại bang đàm thảo để có được dạ minh châu thượng hạng. Mà Ngọc Điệp nhận được nhiệm vụ tuyệt sát Minh Thủ sơn trang cùng thu hồi dạ minh châu. Cho nên ta gặp được hắn. Chỉ thấy hắn một thân bạch y xuất hiện. Cho dù đối mặt toàn bộ sơn trang từ trên xuống dưới vài trăm người, nhưng hắn vẫn trấn định tự nhiên như cũ. Kiểm giống như một phần thân thể hắn, cùng hắn bay múa. Khi đó ta xem đến ngây người, cho dù thấy không rõ mặt của hắn, ta vẫn cảm thấy được trong lúc đó hắn là người đẹp nhất thế gian....Có lẽ hắn không ngờ ta còn sống. Có đôi khi ta ngồi hồi tưởng về hắn, ta còn nghĩ không bằng lúc ấy chết ở dưới kiếm của hắn. . Có lẽ ta sẽ cảm thấy rất khoái nhạ. Các người vừa mới nói hắn sẽ đến đại hội anh hùng, có thật không? Lần này ta nhất định có mặt đúng lúc.” Lão nhân nhớ lại hình vừa nghe được lời nói kia. Quả quyết nói hắn sẽ tới. Sau đó lại đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

Mà tất cả mọi người nghe thấy đều sinh ra hứng thú với Ngọc Điệp.

Liễu Tàn Nguyệt nghe xong chuyện mà lão nhân hồi tưởng. Hắn nhớ rõ lúc ấy hắn thực sự diệt toàn bộ người trong sơn trang kia. . Chẳng lẽ bỏ sót? . . Ngắc đầu, quay đầu nhìn lão nhân kia, nhưng không nhớ nổi người nọ là ai. . Ân. . Có lẽ là mình không chú ý.

Vừa vặn lúc Kỳ Thiên Dực xoay người thấy được Liễu Tàn Nguyệt. Thần tình khiếp sợ, Lâm Nhã Tu thấy người bên cạnh đứng bất động, liền theo tầm mắt của hắn nhìn lại. Trong mắt hiện lên sững sốt. .

Liễu Tàn Nguyệt thoáng đánh giá hai người. Một người khoác lam y, con người màu nâu trần ngập khiếp sợ. Khung xương rắn chắc, khẳng định là người tập võ. Chắc là Kỳ Thiên Dực. Người còn lại mang bạch y. Trong mắt tuy có chút sững sốt nhưng không rõ ràng như Kỳ Thiên Dực, khí chất tao nhã, nhất định người này là Lâm Nhã Tu. Quả nhiên người cũng như tên. Nhíu nhíu mày, hắn không thích bạch y. Đánh giá xong bọn họ. Liễu Tàn Nguyệt tiếp tục uống trà.

Qua thật lâu, Kỳ Thiên Dực mới cả kinh kêu lên: “Người. . ? Là người ngoại bang. .?”

7. Chương 7: Quay Về Trang (hạ)

Liễu Tàn Ngọc liền gật đầu. Nghĩ thầm, cho dù nói mình không phải cũng không bao nhiêu người tin. Nếu gật đầu ngược lại sẽ không gặp phiền toái, đỡ phải giải thích. Nhưng hắn không ngờ Kỳ Thiên Dực lôi kéo Lâm Nhã Tu bên cạnh: “Nhã Tu, người xem, người xem. . Là người ngoại bang . . Cho tới bây giờ ta chưa từng gặp qua a. Người nói người đã từng thấy vài người ngoại bang nhưng không giúp ta gặp mặt. Không ngờ hôm nay có thể nhìn thấy. Nhưng người này không xinh đẹp như người nói a.” Nhìn Liễu Tàn Ngọc trước mắt, mặc ngoại y đậm tử sắc, tóc dài xõa vai vẫn chưa buộc lên. Trên mặt hắn, con ngươi tử sắc mê người, khuôn mặt thiếu niên chỉ có thể dùng thanh tú để hình dung. Cũng không xinh đẹp như người ngoại bang mà Nhã Tu miêu tả. Nhìn đôi mắt tử sắc kia lại cảm thấy có nhiều chỗ không quá hài hòa. Rồi lại giống như bị đôi mắt kia mê hoặc lắm bẫm nói: “Đôi mắt tử sắc thật mỹ lệ a. . Nếu ta cũng có đôi mắt như vậy thì thật tốt biết bao. .”

Trong lòng Liễu Tàn Ngọc trầm xuống. Nụ cười ôn hòa thản nhiên trên mặt lộ ra bi thương cùng bất đắc dĩ: “Nếu có thể như vậy. Ta thật hy vọng có thể cùng người trao đổi.”

Kỳ Thiên Dực kinh ngạc: “Có thể. . Vì cái gì a? . . Chẳng lẽ người không thích sao?”

Liễu Tàn Ngọc cười lắc lắc đầu: “Sau này người sẽ biết..”

Kỳ Thiên Dực chưa kịp phản ứng lại đã bị Lâm Nhã Tu cứng rắn kéo ra ngoài.

Liễu Tàn Ngọc quay đầu lại nhìn người nào đó một thân hàn khí, cười hỏi: “Đi sao?”

“Ân.” Vốn tưởng rằng Liễu Tàn Nguyệt sẽ không trả lời mình, không ngờ rằng hắn cũng đáp lại. Ngốc lăng quay đầu nhìn về phía Độc Cô Phong, cũng thấy hắn đang ngốc lăng nhìn mình. Hai người đang còn nghi hoặc, thì thấy đương đã lên lầu.

Ấu yếm ôm ngọc cầm, Liễu Tàn Ngọc phi thường buồn bực. Mặc dù không phải người thích nói chuyện. Nhưng không khí trong xe thật sự là quỷ dị. Hắn không biết phải ở chung với người gọi là phụ thân này như thế nào, không phải phụ tử rất thân thiết sao. Không đúng. . phụ thân của hắn là nam nhân lãnh huyết vô tình a. . Ân. . Tự hỏi mình thật lâu, Liễu Tàn Ngọc vẫn không biết nên xử sự thế nào. Nhưng vì sao mình phải lo lắng chứ? Hắn vốn là người không thêm để ý bất luận kẻ nào a. Có lẽ bởi vì liên quan đến nhiệm vụ. Liễu Tàn Ngọc tự giải thích.

“Nhanh đến.” Liễu Tàn Nguyệt đột nhiên lên tiếng. Vừa rồi hắn chú ý biểu tình của Liễu Tàn Ngọc. Thấy y nhú mày lại buông ra, sau đó như hiểu được cái gì lại gật gật đầu, không biết trong đầu của y nghĩ cái gì. Nhưng ngay cả Liễu Tàn Nguyệt cũng không phát hiện, khóe miệng của mình lơ đãng hiện lên một nụ cười thản nhiên.

“Ân?” Liễu Tàn Ngọc nhìn về phía Liễu Tàn Nguyệt, không biết hắn đang nói cái gì với mình. .

“Không cần để ý người trong trang.” Liễu Tàn Nguyệt nhìn Liễu Tàn Ngọc, trong lời nói lộ ra một chút quan tâm.

Liễu Tàn Ngọc gật gật đầu: “Ngạ. .” Nhưng trong lòng lại nghi hoặc. Vì sao ta phải để ý. Chẳng lẽ trong Tàn Nguyệt sơn trang có cái gì? Vì sao ở trên không báo cho hắn. Liễu Tàn Ngọc cảnh giác, nếu bị phát hiện liên tiếp giết Liễu Tàn Nguyệt, sau lại tìm kiếm đồ vật kia cũng được.

“Không cần nghĩ nhiều.” Liễu Tàn Nguyệt thấy vẻ mặt đề phòng của Liễu Tàn Ngọc, thản nhiên nói. Thực sự không biết hiện tại Liễu Tàn Ngọc đang tính toán cách giết hắn. .

“Ân. .” Thấy Liễu Tàn Nguyệt không phát hiện thân phận của mình. Thoảng an tâm, nhưng cảnh giác không hề giảm bớt.

Tuy rằng biết Tàn Nguyệt sơn trang tọa trên núi Phong Linh nhưng chưa từng thấy qua. Sở dĩ được gọi là Phong Linh bởi vì trên núi đều là cây phong. Mùa thu, khi lá phong biến thành màu đỏ, từ đỉnh núi nhìn xuống thực sự rất đẹp. Lại nghe nói sau khi Tàn Nguyệt sơn trang được xây dựng ở đây, không người nào dám đến thăm thú. Không khỏi cảm thán Liễu Tàn Nguyệt thực rất tinh mắt chọn nơi này kiến tạo sơn trang. Lại cảm thán hắn thật giàu có. Bất quá dựng ở nơi hẻo lánh như vậy làm cái gì. Trong lòng nghĩ vậy ngoài miệng cũng không hỏi. Đang muốn hỏi hận lại nghe thấy Liễu Tàn Nguyệt nói: “Im lặng.”

Liễu Tàn Ngọc nhất thời không nói gì. Có vẻ như nói chuyện sẽ không tốt. .

Cùng Liễu Tàn Nguyệt bước vào Tàn Nguyệt sơn trang liền phát hiện rất nhiều người đều đứng cạnh bồn hoa cách đại môn không xa chờ Liễu Tàn Nguyệt. Rất khoa trương. Liễu Tàn Ngọc thở dài, nơi này cũng phô trương y hệt hoàng cung.

“Phụ thân. . Người đã về. .” Một vị tử y thiếu niên chạy tới đón. Mái tóc dài dùng trâm vấn lên, hàng mi thanh tú, đôi mắt màu nâu để lộ ra tôn kính và sùng bái. Trên mặt chưa hết ngạc nhiên lại vẽ lên một nụ cười khờ dại. Lại có vẻ e dè, dừng lại cách chỗ Liễu Tàn Nguyệt khoảng hai bước chân.

Lúc này một vị nữ tử trẻ tuổi đi ra. Giữ chặt vị thiếu niên kia, có chút trách cứ: “Mặc nhi. . phụ thân người vừa mới trở về, không để hấn nghỉ ngơi trước sao?”

Liễu Tàn Ngọc khẽ nhún mày. Trực giác nói cho hấn biết, nữ tử này sẽ khiến hấn gặp rất nhiều phiền toái.

“Nương.” Thiếu niên được xưng là “Mặc nhi” bất mãn kêu lên. Sớm biết mẫu thân mình làm trò trước mặt phụ thân nhưng đành chịu. Ai kêu nàng là mẫu thân của mình. Chớp mắt một cái, nhìn thấy Liễu Tàn Ngọc phía sau Liễu Tàn Nguyệt, liền hỏi: “Hấn. . Là ai?”

“Ca ca người.” Liễu Tàn Nguyệt lạnh nhạt hồi đáp, trong lời nói không có một tia cảm tình. .

8. Chương 8: Nhập Trang (thượng)

Mọi người dùng ánh mắt xem quái vật nhìn Liễu Tàn Ngọc. Mà Liễu Tàn Ngọc lại làm như không có chuyện gì, cười cười, điều này càng khiến mọi người kinh ngạc. Nguyên lai y nói không cần để ý là chuyện này sao?

Biết trang chủ chắc chắn không chủ động giải thích. Liễu Tàn Ngọc tất nhiên cũng sẽ không giải thích. Độc Cô Phong chỉ có thể tự mình đứng ra giải thích: “Hấn là do Y Thái phu nhân sau khi ly khai sinh hạ. Lần này, vì được tin đường từ Tích trấn tới Dục Hoa trấn không thể thông hành. Cho nên chúng ta chỉ có thể đi theo đường vòng qua Bình trấn tới Dục Hoa trấn.. Vừa vặn ở Bình trấn gặp được Tàn Ngọc. . Thiếu chủ” Tự biết ở trong sơn trang không thể vô lễ, Độc Cô Phong liền đổi thanh hai chữ “Thiếu chủ”. Liền thấy Tàn Ngọc có chút bất mãn nhìn hấn. Vội vàng nói tiếp: “Cho nên đem hấn trở lại.” Làm bộ không chú ý tới ánh mắt bất mãn của Tàn Ngọc ở phía sau. Độc Cô Phong có chút chột dạ, thầm nghĩ xong rồi. Lấy tính cách của Tàn Ngọc, bắt được nhược điểm mà không chính chết hấn mới là lạ. Lại nghĩ đến cho dù không có nhược điểm mình cũng sẽ bị hấn chính chết. Không khỏi than thầm rồi lại đành chịu.

“A. . nhi tử của Y Thái phu nhân đã lớn như vậy. .”

“Đúng vậy. . Ngẫm lại phu nhân cũng đã rời đi mười mấy năm rồi. . Khi đó nếu người không rời đi chắc giờ chúng ta sẽ rất tốt..”

Bọn người hầu nhỏ giọng bàn tán, vừa cẩn thận nhìn nụ cười vân đạm phong khinh của Liễu Tàn Ngọc, đều sinh ra hảo cảm với hấn: “Quả nhiên rất giống phu nhân. . Cười rộ lên cũng ôn nhu giống nhau. Nhất định là một hài tử thiện lương.” Đang lúc bọn người hầu đàm luận về Liễu Tàn Ngọc. Vị nữ tử trẻ tuổi kia. . Không. . Phải là Liễu Tàn Nguyệt phu nhân nói: “Nguyệt. . Người xác định hấn là hài tử của người? . . Vạn nhất Y Thái kia. .” Còn chưa nói xong đã bị ánh mắt lạnh như băng mang theo một chút giận dữ của Liễu Tàn Nguyệt dọa đến đem lời nói thu về. Giờ khắc này đáy mắt Liễu Tàn Ngọc mơ hồ hiện ra sát ý. Bất kì ai nói về hấn như thế nào cũng không thành vấn đề. Nhưng tuyệt đối không thể động tới mẫu thân hấn. Nhưng không thể vì nữ nhân này mà bại lộ thân phận của mình. Hai bàn tay ở trong tay áo nắm chặt lại. Trên mặt vẫn là cười nhạt. Hai năm được huấn luyện ở Huyết Sát Môn, sớm có thể đem tình cảm của chính mình ẩn sâu nơi đáy mắt không cho bất luận kẻ nào phát hiện, duy chỉ khi người khác nhắc tới mẫu thân hấn. .

“Ta nói hấn phải là phải. .” Thanh âm băng lãnh của Liễu Tàn Nguyệt vang lên, uy nghiêm không thể xem thường. Nữ tử kia cúi thấp đầu không dám nhìn thẳng vào mắt Liễu Tàn Nguyệt. Lại càng không dám nói thêm một câu nào nữa. Thấy mọi người không ai có nửa điểm bất mãn. . Nhân tiện nói: “Ngọc nhi. . Đói bụng không?”

Ngọc nhi. . Trong đầu Liễu Tàn Ngọc vang vọng hai chữ này. Trước kia chỉ có một người gọi hần như vậy. Cho hần thấy nụ cười xinh đẹp nhất thế gian. Khiến hần cảm thấy chỉ cần có nàng ở bên là tốt rồi.

“Ngọc nhi. . Người xem. . Nương gọi người làm xiêm y cho người. . Mau tới mặc xem. .”

“Ngọc nhi. . Nương thích nhìn người khoác bạch y nhất. .”

“Ngọc nhi. . Nương thực xin lỗi người. . Đừng khóc. .”

“Ngọc nhi. .”

“Ngọc nhi. .”

Trong đầu không ngừng hồi tưởng lại từng lời nương nói. Liễu Tàn Ngọc không hề phát giác mình đã bị Liễu Tàn Nguyệt kéo đến bên bàn ăn, ngồi bên cạnh y. Khi hương vị của đồ ăn lan tỏa, Liễu Tàn Ngọc mới hồi thần. Hiện tại mình đang ở nơi khác, Liễu Tàn Ngọc nhìn quanh bốn phía. Đánh giá nơi vừa đến, xem ra là phòng dùng cơm.

Liễu Tàn Nguyệt vẫn chưa gọi Liễu Tàn Ngọc, chỉ lẳng lặng nhìn hần. Mà hai người ngồi bên kia có vẻ rất nôn nóng. Nhưng lại không dám nói lời nào.

Liễu Tàn Ngọc nhìn tình thế. Người được xưng là Mặc nhi cùng mẫu thân hần ngồi đối diện mình và Liễu Tàn Nguyệt. Trên mặt hai người lộ rõ vẻ bất mãn nhưng không dám nói. Độc Cô Phong cùng những người khác đứng chung quanh. Lúc trước đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, nên không thấy được biểu tình của mọi người khi Liễu Tàn Nguyệt gọi Ngọc nhi. Kinh ngạc? Đờ đẫn? Hay còn gì khác. . Thật muốn biết a. . Hần muốn nhìn một lần nữa, chắc là không sao. Chống lại đôi mắt phỉ thúy lạnh băng kia. Liễu Tàn Ngọc thản nhiên cười. Dùng thanh âm trong vắt mang theo một chút làm nũng giống như hài đồng: “Phụ thân. . Ta đói bụng. .” Chỉ thấy tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc. Mà hai người đối diện kia lại dùng ánh mắt không thể tin được nhìn Liễu Tàn Ngọc. Chỉ có Độc Cô Phong biểu hiện giống như đã nhìn quen cảnh này, tuy rằng chỉ ở chung mấy ngày. Nhưng hần sớm đoán được Liễu Tàn Ngọc sẽ không ăn không trả tiền. Không khỏi lo lắng cho tương lai của mình.

Hóa ra biểu tình của bọn họ là như vậy a. Đem biểu tình của mọi người thu vào trong đáy mắt, Liễu Tàn Ngọc vừa lòng gật gật đầu. Cho rằng với tính cách của Liễu Tàn Nguyệt chắc là không để ý tới mình. Hơn nữa mình cũng chỉ muốn nhìn phản ứng của mọi người một chút mà thôi, Liễu Tàn Ngọc cầm lấy chiếc đĩa chuẩn bị ăn cơm. Lại nghe Liễu Tàn Nguyệt mỉm cười nói: “Ngọc nhi. . Đói bụng thì ăn nhiều một chút. . Đây.. cái này. .” Nói xong liền gấp một khối thịt cho Liễu Tàn Ngọc. Liễu Tàn Ngọc ngẩng đầu nhìn nụ cười nhạt của Liễu Tàn Nguyệt, kinh ngạc trong nháy mắt, lập tức kịp phản ứng cười nói: “Cảm ơn. . Phụ thân. . Phụ thân cũng ăn nhiều một chút.” Không khí giữa hai người rất nhanh trầm xuống.

Người không hy vọng như vậy? Trong mắt Liễu Tàn Nguyệt vẫn chứa tiểu ý. . nhếch mi dùng ánh mắt hỏi Liễu Tàn Ngọc.

Liễu Tàn Ngọc nhăn nhó. . Ta nghĩ người không trả lời ta.

Thấy ý cười trong mắt Liễu Tàn Nguyệt càng đậm. Liễu Tàn Ngọc buồn bực. Cùng người này một chỗ, mình lại không hề giống chính mình. Buồn bực bắt đầu ăn cơm, không nhìn tới tầm mắt Liễu Tàn Nguyệt vẫn dừng lại ở trên người mình, tràn ngập tiểu ý.

Mà trong mắt mọi người. Biểu hiện giữa hai phụ tử này biến thành trang chủ thực thích Tàn Ngọc thiếu gia. Ngồi ở đối diện, thiếu niên được xưng là Mặc nhi. . Vì phụ thân chưa bao giờ đối đãi với mình như vậy, liền bất mãn với vị “Ca ca” trước mắt. Dựa vào cái gì, chỉ ở cùng phụ thân vài ngày liền có thể cùng phụ thân thân thiết như vậy. Mà mình từ nhỏ ở bên phụ thân cũng chưa một lần được phụ thân tươi cười và chú ý. Phụ thân không nhìn tới mình bao nhiêu thì hiện tại lại chú ý tới vị ca ca này bấy nhiêu. Trong lòng Liễu Thi Mặc nổi lên ghen tỵ.

9. Chương 9: Nhập Trang (trung)

Dùng cơm xong. Liễu Tàn Nguyệt mở miệng nói với đám người vẫn đứng một bên Độc Cô Phong: “Bắc Hi. . Mấy ngày gần đây ta không ở tại trang, có chuyện gì xảy ra không?”

Một lam y nam tử từ giữa mấy người kia đi ra. Cung kính hồi đáp: “Trước khi trang chủ quay về...gần đây Lĩnh Việt sơn trang phải người tới nói là có chuyện quan trọng muốn cùng người hiệp thương. Hiện nay còn đang ở tại Thanh Ưc khách *** của Dực Hoa trấn chờ cùng người thương thảo.”

“Không đi.” Liễu Tàn Nguyệt lạnh lùng hồi đáp, không để cho người khác cự tuyệt.

Nhưng người được xưng là Bắc Hi cũng không vì lời nói của Liễu Tàn Nguyệt mà chần động, tiếp tục nói: “Trang chủ, bọn họ nói về chuyện của Huyết Sát Môn. Thỉnh trang chủ đến một lần.”

Lúc này Liễu Tàn Ngọc mới chính thức bắt đầu đánh giá người tên là Bắc Hi. Con người mang tia sáng kỳ dị, khác với người khác là không hiện lên một chút sợ hãi nào. Tóc dài cài trâm ngọc xanh biếc. Trên mặt lãnh khốc không có một tia biểu tình. Lam y trên người để lộ vóc dáng hơi gầy, nhưng thân ảnh kia lại sừng sững đứng ở nơi đó. Thanh âm khàn khàn bằng lãnh rất giống thanh âm của Liễu Tàn Nguyệt, nhưng thiếu đi một phần quyết đoán. Tuy vậy, chừng đó cũng đủ để khiến người khác không dám tới gần hắn. Đương nhiên Liễu Tàn Ngọc sẽ không tới gần hắn. Một là chính mình không tất yếu phải thân thiết với mỗi người ở nơi này. Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ. Hai là đã có người khi lạnh khi nóng làm cho mình không thể lý giải được. Hắn không cho là hắn còn cần một người nữa.

Liễu Tàn Nguyệt gật gật đầu: “Ngày mai đi gặp hắn.” Sau đó đảo mắt thấy Liễu Tàn Ngọc đang đánh giá Lãnh Bắc Hi. Liễu Tàn Nguyệt phá lệ giới thiệu mọi người với Liễu Tàn Ngọc: “Thanh y là Tần Bích Sương, tinh thông y lý, chế độc, ám khí. Lục y là Mộ Dung Vân. Vị kia là Lãnh Bắc Hi. Độc Cô Phong, người hắn là đã biết. Võ công của bốn người thì Bắc Hi là tốt nhất, sau này hắn sẽ âm thầm bảo hộ ngươi. Tứ đại ảnh vệ, bọn họ là người ta coi trọng nhất, có chuyện gì người có thể tìm bọn họ.” Dùng ánh mắt chỉ bảo nhìn Liễu Tàn Ngọc.

Lần đầu tiên mọi người nghe thấy Liễu Tàn Nguyệt nói nhiều như thế, không khỏi có chút ngốc lảng. Mà Liễu Tàn Ngọc chỉ nhú mày nhìn Lãnh Bắc Hi, lại nhìn Liễu Tàn Nguyệt, giống như đang hỏi vì sao cần người này bảo hộ hắn.

“Người có võ công sao.” Liễu Tàn Nguyệt nhìn Liễu Tàn Ngọc, ý bảo nếu người biết võ công ta còn gọi người đến bảo hộ người sao.

Liễu Tàn Ngọc nhất thời nghẹn lời. Ai oán trừng mắt liếc Liễu Tàn Nguyệt một cái. Người trước mắt làm cho mình cảm thấy hắn cùng với người mẫu thân kể lại còn kém xa. Cái gì lãnh huyết vô tình, không thường nói chuyện với người khác, có khi thực ôn nhu. Ở trong mắt của hắn, người trước mắt căn bản là một người có tính cách xấu xa. Luôn thích chinh hắn. Tuy rằng bề ngoài bằng lãnh nhưng bản chất ác ma tại. Làm cho mình hận không thể bóp chết hắn.

Liễu Tàn Nguyệt bắt gặp con người tử sắc lần đầu tiên hiện lên thân ảnh của mình, liền có chút vui vẻ. Liễu Tàn Ngọc không biết, kỳ thật mỗi lần hắn nhìn người đó lại xem như cùng mình không có quan hệ. Cho dù đang nhìn trong mắt cũng không xuất hiện thân ảnh kia. Mà bây giờ Liễu Tàn Nguyệt nhìn thấy thân ảnh của chính mình trong mắt Liễu Tàn Ngọc. Nhìn Liễu Tàn Ngọc có chút tức giận. Khóe miệng Liễu Tàn Nguyệt câu ra nụ cười nhàn nhạt.

Liễu Tàn Ngọc cảm thấy Liễu Tàn Nguyệt nhìn mình tức giận lại còn khoái hoạt tươi cười. Mà sự thật đích xác là như thế. Hiện tại hắn không có nội lực, lại không thể bại lộ thân phận. Nếu nhiệm vụ thất bại. . Vừa nghĩ tới việc trở lại nơi đáng ghê tởm kia. Không khỏi nhíu mi. Liễu Tàn Ngọc ngẩng đầu đánh mắt về phía hai người đối diện.

Liễu Tàn Nguyệt thấy hai người kia đang ngốc lảng nhìn. Thanh âm khôi phục lạnh lùng như trước: “Thiếp. . Dịch Mẫn. . Đệ đệ của người Liễu Thi Mặc.”

“Liễu Thi Mặc? Người cũng như tên. Một cái tên ôn văn nhã nhĩ nhĩ. ” Liễu Tàn Ngọc xả ra vẻ mặt tươi cười đầy hứng thú. Với cá tính Liễu Tàn Nguyệt sao lại đặt cái tên này. Chỉ thấy sắc mặt Dịch Mẫn trắng nhợt. Sớm đoán ra kết quả, Tiểu ý trong mắt Liễu Tàn Ngọc càng đậm. Ai kêu lúc trước dám nói đến nương. Hiện tại liền mượn Liễu Tàn Nguyệt chinh hắn.

Liễu Tàn Nguyệt sớm đoán được tâm tư Liễu Tàn Ngọc, đối với điểm ấy hắn phi thường hiểu biết Liễu Tàn Ngọc. Khi dễ hắn thì hắn nhất định sẽ đòi lại. Tuy rằng còn có ý châm chọc Liễu Tàn Nguyệt. Nhưng Liễu Tàn Nguyệt không lưu tâm: “Không phải ta đặt.” Sau đó cảm thấy không đủ liền bồi thêm một câu: “Sao

ta có thể đặt loại tên này.” Thấy sắc mặt Dịch Mẫn cùng Liễu Thi Mặc càng thêm tái nhợt, Liễu Tàn Ngọc tà tà cười, không nói thêm cái gì nữa.

Thấy Liễu Tàn Ngọc không có hỏi thêm gì nữa. Liễu Tàn Nguyệt đứng dậy, nói với Liễu Tàn Ngọc: “Từ hôm nay trở đi, người ở tại Hàn Vân các của ta. Bích Sương sai hạ nhân làm mấy bộ quần áo cho Ngọc nhi, càng nhanh càng tốt.” Nói xong liền bảo Liễu Tàn Ngọc cùng mình ly khai.

Ấu yếm ôm ngọc cầm rời đi, lướt qua Liễu Thi Mặc. Thấy trong mắt hắn tràn ngập ghen tỵ. Lạnh nhạt cười. Xem ra trước khi hoàn thành nhiệm vụ, hắn sẽ không nhàn chán. .

Liễu Tàn Nguyệt đem hết thầy thu vào trong mắt, nhưng cũng không nói gì. Mang theo Liễu Tàn Ngọc đi đến chỗ ở của mình – Hàn Vân các.

Nhìn Liễu Tàn Nguyệt mang theo thân ảnh đậm tử sắc kia rời đi. Ba người bọn họ mới từ khiếp sợ tỉnh lại. Nhất nhất nhìn về phía Độc Cô Phong.

Độc Cô Phong thấy bọn họ nhìn hắn, bất đắc dĩ thở dài: “Tàn ngọc là nhi tử của trang chủ, điểm ấy không cần nghi ngờ.”

“Chúng ta không tò mò điểm ấy.” Bích Sương lên tiếng: “Hình như trang chủ thực sủng ái hắn.”

Mộ Dung Vân không im lặng như lúc nãy. Lập tức tiếp lời: “Đúng vậy, đúng vậy. . Từ khi đi theo trang chủ tới nay, ta chưa bao giờ thấy hắn cười a. Hôm nay lại thấy hắn cười. . Thật sự là không thể tin được.”

“Các người còn chưa biết hết, sẽ còn nhiều ngạc nhiên mà. . Về sau các người liền biết.” Độc Cô Phong dùng ngữ khí hàm chứa ý vị thâm trường. Nếu lúc trước bọn họ cũng như mình, theo hai người kia quay về trang. Có lẽ cảm bọn họ đã sớm rơi trên mặt đất. Độc Cô Phong nhìn Lãnh Bắc Hi vẫn đang đứng đó không chút biểu tình, tiến đến vỗ vỗ vai hắn: “Bắc Hi. . Người cũng đừng xem thường Tàn Ngọc a. Đừng thấy hắn bày ra vẻ mặt ra vô hại, ôn nhu cùng nụ cười ôn hòa hoặc nhân mà bỏ qua hắn. Hắn sẽ chinh người, mà phương pháp cũng không phải là bình thường. . Ai. .” Thở dài, lại không khỏi nhớ tới lúc trước mình cũng bị hắn chinh. Thật hy vọng có thể quên, tốt nhất là không nên nhớ.

Giờ khắc này trong mắt Lãnh Bắc Hi xuất hiện một tia lam quang.

10. Chương 10: Nhập Trang (hạ)

Liễu Tàn Ngọc ôm ngọc cầm đi theo Liễu Tàn Nguyệt dạo quanh sơn trang mà không khỏi cảm thán. Liễu Tàn Nguyệt thật giàu có, đồ vật bài trí ở đây đều vô giá. Không biết hắn có bao nhiêu kim ngân. Cho dù các sơn trang hay môn phái khác tới tặng lễ vật. Có vẻ với cá tính của hắn hắn là không nhận.

Chuyện người tới Tàn Nguyệt sơn trang tặng lễ vật.

Độc Cô Phong nói: “Trang chủ, trang chủ sơn trang XX nói có việc muốn nhờ.”

Liễu Tàn Nguyệt lạnh lùng nhìn Độc Cô Phong: “Không gặp.” Xoay người đi tới Hàn Vân các.

“Trang chủ. .” Độc Cô Phong lập tức kêu lên: “Vị trang chủ kia nói có mang theo ngọc thượng đẳng xuất xứ từ ngoại bang cùng nhân sâm ngàn năm, vật phẩm trân quý. .”

Liễu Tàn Nguyệt tự hỏi. Tiếp tục hướng Hàn Vân các đi đến: “Lễ vật thì nhận. . Người. . Không gặp.”

Về sau Liễu Tàn Ngọc nhìn thấy cảnh này rất nhiều lần.

Theo cách nói của Liễu Tàn Nguyệt chính là: “Người khác đưa lễ vật tới cửa. Không nhận chẳng phải là có lỗi với người ta sao.” Liễu Tàn Ngọc xem đây là hành vi cướp bóc. Đương nhiên hắn không để tâm, dù sao đó cũng không phải là đồ của hắn.

Hiện tại Liễu Tàn Ngọc dùng ánh mắt không thể tin được nhìn Liễu Tàn Nguyệt: “Cái này? Là người tạo. . ? ?”

“Từ trước đã có. . Ta chỉ gọi người tới sửa lại mà thôi.” Liễu Tàn Nguyệt thản nhiên nói. .

Liễu Tàn Ngọc mỉm cười, khoe miệng có chút giật giật. Nhiệm vụ nói tìm bảo vật trân quý, vậy rốt cuộc là bảo vật gì. Nơi này vật phẩm trân quý nhiều như vậy. Làm sao hắn biết là cái nào. Vạn nhất vật phẩm trân quý là ôn tuyền trước mắt này. Hắn sao có thể mang về. Bất quá khả năng này là rất nhỏ.

Chỗ này vốn là ngoại thất được Liễu Tàn Nguyệt tu sửa thành nội thất, nhưng gắn liền cùng chủ thất, cũng coi như đây là một phần của Hàn Vân các. Nước trong ôn tuyền là do hồ lớn bên ngoài chảy vào. Xem ra bên ngoài mới là ôn tuyền thực sự. Liễu Tàn Nguyệt thực biết hưởng thụ. Dục trì lớn như vậy. . Mười mấy người sử cùng một lúc cũng sẽ không cảm thấy chật chội. Mà xem ra Liễu Tàn Nguyệt chuẩn bị cho một mình hắn. Chẳng lẽ hắn có bệnh khiết phích. . ? . . Thực quá xa xỉ đi. Nhìn chân giẫm lên thảm da lông thượng hạng, cái này cũng đã đủ so sánh với dục trì trong hoàng cung hoàng.

Liễu Tàn Nguyệt thấy Liễu Tàn Ngọc sững sờ, có chút ngạc nhiên, không phải chỉ là dục trì sao. .

Lôi kéo tay Liễu Tàn Ngọc, giữ chặt bàn tay hắn. Đôi mi thanh tú nhăn lại. Bây giờ là mùa hạ, cho dù không phải rất nóng, nhưng tay cũng sẽ không lạnh đến thế này.

Liễu Tàn Ngọc đột nhiên cảm giác được trên tay truyền tới ấm áp. Phát hiện Liễu Tàn Nguyệt cầm tay hắn, nhũu mày nhìn y một cách khó hiểu.

“Sao tay lại lạnh như thế.” Liễu Tàn Nguyệt mở miệng. Thanh âm băng lãnh mơ hồ mang theo giận dữ.

Liễu Tàn Ngọc nghe xong, nhún vai làm như không để tâm: “Vẫn luôn như thế này.” Lại không phát giác Liễu Tàn Nguyệt nghe xong, hàn khí quanh thân tỏa ra càng đậm.

Có chút tức giận vì người trước mắt không chút quan tâm tới thân thể của chính mình. Lôi hắn về tới chủ thất đã thấy Bích Sương đứng chờ ở đó. Thấy Liễu Tàn Nguyệt xuất hiện, vội vàng hành lễ: “Trang chủ. .” Nhìn biểu tình giận dữ trên mặt Liễu Tàn Nguyệt, không biết là ai có thể làm cho Liễu Tàn Nguyệt lãnh huyết vô tình tức giận. Nhìn đến Liễu Tàn Ngọc phía sau, Liễu Tàn Nguyệt nhớ tới lời Độc Cô Phong nói lúc trước. Tựa hồ hiểu được.

“Chuyện gì. .” Liễu Tàn Nguyệt vừa nói vừa ấn Liễu Tàn Ngọc ngồi xuống giường.

“Người bảo thuộc hạ chuẩn bị y phục cho Tàn Ngọc thiếu chủ. Không biết Tàn Ngọc thiếu chủ thích màu gì. . Cho nên đến hỏi.” Bích Sương nói. .

“Đạm tử sắc (màu tím nhạt) là được.” Không đợi Liễu Tàn Nguyệt trả lời, Liễu Tàn Ngọc liền nói.

“Cũng. . Nhưng bên trong trang đã không còn màu vải này. . Chỉ có bạch sắc.” Bích Sương trả lời. Đối với khuôn mặt thanh tú trước mắt có vài phần tương tự trang chủ, lần đầu tiên nhìn thấy đã có chút hảo cảm. Lại nghĩ một thiếu niên ôn nhu thế này sao có thể là nhi tử của trang chủ. Còn con người tử sắc như muốn đem linh hồn của người khác hút vào, vừa nhìn liền không thể rời khỏi. Rồi lại cảm thấy có gì đó thiếu thiếu.

“Chỉ cần không phải bạch sắc thì màu nào cũng được.” Liễu Tàn Ngọc kiên định trả lời.

“Ngạch. .” Nhất thời Bích Sương không biết nói gì. Bởi vì trang chủ chỉ thích bạch sắc và tử sắc.. Cho nên trong trang căn bản là không tơ lụa màu khác.

“Vì sao không mặc bạch y.” Liễu Tàn Nguyệt từ trên cao nhìn xuống Liễu Tàn Ngọc. Giống như muốn nhìn ra đáp án trong mắt hắn.

Liễu Tàn Ngọc không được tự nhiên quay đầu. Không nhìn thẳng vào mắt người kia, thản nhiên nói: “Không thích.” Trong giọng nói lộ ra vài suy nghĩ khác. Rồi lại không biết là cái gì. .

“Sai người xuống núi mua tơ lụa tử sắc. Trước khi trời tối làm xong y phục đưa tới.” Liễu Tàn Nguyệt lạnh lùng nói với Bích Sương.

“Vâng. .thuộc hạ tuân mệnh.” Còn chưa có nói xong liền bị Liễu Tàn Nguyệt ngắt lời.

“Bích Sương. . Người đến xem hắn.”

Bích Sương có chút khó hiểu. Tàn Ngọc thiếu gia làm sao vậy? Chính mình tò mò, lại không tự chủ mà thốt ra.

Liễu Tàn Nguyệt nhú mi: “Tay hần rất lạnh.”

Bích Sương lập tức hiểu được ý tứ của trang chủ. Tiến lên thay Liễu Tàn Ngọc xem mạch. Liễu Tàn Ngọc bất đắc dĩ nhìn Liễu Tàn Nguyệt, dùng ánh mắt nói cho hần biết chuyện bé xé ra to. Mà Liễu Tàn Nguyệt lại lạnh lùng liếc hần một cái.

Một lúc lâu sau Bích Sương nói với Liễu Tàn Nguyệt: “Trang chủ. . Tàn Ngọc thiếu chủ không có bệnh. Chỉ là thân thể thiếu chủ thuần âm tính. Cho nên mới lạnh như vậy.”

Liễu Tàn Nguyệt nghe xong. Hơi buông đôi mi nhú chặt: “Đã biết. . Người có thể đi xuống.”

“Thuộc hạ cáo lui.” Bích Sương trả lời, sau đó liền rời đi.

Liễu Tàn Ngọc thấy người đi rồi liền nhú mày nhìn y: “Người vì cái này mà tức giận.” Mặc dù nghi vấn nhưng nhìn thấy biểu tình của Liễu Tàn Nguyệt, liền khẳng định. .

Liễu Tàn Nguyệt nghe vậy, nhìn Liễu Tàn Ngọc, không nói gì, liền ly khai.

Nhìn Liễu Tàn Nguyệt rời khỏi tầm mắt mình. Liễu Tàn Ngọc nhìn ngọc cầm trên tay. Nhẹ nhàng vuốt những vệt nhỏ màu đỏ trên ngọc cầm trắng nõn. Dùng thanh âm linh hoạt kỳ ảo rồi lại dễ nghe nhẹ nhàng nói: “Nương.. Ta mang người trở lại. . Người vui không. .” Trong phòng không người đáp lại.

11. Chương 11: Ghen Tỵ (thượng)

Sáng sớm hôm sau, Liễu Tàn Nguyệt nói cho Liễu Tàn Ngọc biết rằng y phải xuống núi gặp người của Linh Việt sơn trang. Để hần ở lại trang, phân phó hai nha hoàn chiều cổ hần. Liễu Tàn Ngọc có chút buồn. Hần không cần người khác chiều cổ. Nhưng Liễu Tàn Nguyệt lại nói, nếu hần không cần liền đem bọn họ đuổi khỏi trang. Mà nhìn đến hai tiểu nha hoàn nước mắt lưng tròng, Liễu Tàn Ngọc chỉ có thể làm người tốt, với lại hần cũng không muốn nhìn thấy hai tiểu nha hoàn kia khúm núm trước Liễu Tàn Nguyệt. Sau đó, Liễu Tàn Nguyệt vui vẻ ly khai.

“Tàn Ngọc thiếu chủ. Sao mắt của ngươi lại là tử sắc. . Thật đẹp a.” Tiểu nha hoàn tên Tiểu Thúy nói.

“Đúng vậy, đúng vậy. Tiểu Mạt cũng muốn có một đôi mắt xinh đẹp như vậy. Đáng tiếc mắt của Tiểu Mạt cùng Tiểu Thúy đều là hạt sắc (màu nâu).” Nha hoàn tự xưng là Tiểu Mạt hơi tiếc nuối nói.

Liễu Tàn Ngọc nhìn hai tiểu nha hoàn hoạt bát trước mắt. Chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười. Nếu là ở Điện môn, tuyệt đối không ai dám nói với hần như vậy. Là mình che dấu quá tốt hay chính mình nguyên bản như vậy. Hần không biết cũng không muốn biết.

“Đúng rồi. Tàn Ngọc thiếu chủ, ngươi vẫn chưa dùng qua tảo thiện. Chúng ta sẽ chuẩn bị ngay bây giờ.” Nói xong Tiểu Mạt lôi kéo Tiểu Thúy vợ vàng rời đi.

Nhìn hai thân ảnh nhỏ xinh rời khỏi tầm mắt mình. Liễu Tàn Ngọc đứng dậy, ra khỏi phòng. Cảm thụ gió mát nhẹ nhàng thổi qua. Nhắm mắt lại như có thể đem thiên địa vạn vật thu vào mục mâu tử sắc. Lặng lặng sừng sững. Đường như muốn theo gió rời đi. .

Liễu Thi Mặc đi vào Hàn Vân các nhìn thấy cảnh này. Đẹp không sao tả xiết. Người trước mắt giống như thiên sứ rơi xuống nhân gian. . Mặc dù không biểu lộ ra bên ngoài. Nhưng khí chất thánh khiết cao quý khiến người ta nhìn không được mà trầm mê. . Liễu Thi Mặc ngốc lăng.

Liễu Tàn Ngọc biết hần đi vào Hàn Vân các. Chính là tò mò hôm qua trong mắt người này là ghen tỵ, sao hôm nay lại chủ động tìm mình. muốn làm cái gì. . Trong lòng cười lạnh nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười ôn hòa. Chờ người nọ chủ động nói chuyện.

Liễu Thi Mặc phát hiện mình xem đến ngốc lăng thì không khỏi ảo não. Sao mình lại nhìn hần đến ngây người như vậy. Nhưng ảo não vẫn là ảo não. Liễu Thi Mặc đi tới trước mặt Liễu Tàn Ngọc. Gặp chuyện này nhưng không hề có cảm giác, hai mắt dường như vẫn nhắm. Khóe miệng cong lên thành nụ cười đùa cợt. người trước mắt ngay cả võ công cũng không có. Vì sao phụ thân còn sủng hần. Hơn nữa hần ở tại Hàn Vân các, nơi mà ngay cả nương cũng không thể ở lại dù chỉ một đêm.

“Này. . Người gọi là Liễu Tàn Ngọc.” Liễu Thi Mặc mở miệng. Trong giọng nói lộ vẻ trào phúng.

Liễu Tàn Ngọc làm bộ giống như vừa mới phát hiện ra Liễu Thi Mặc, tỏ vẻ hoảng sợ, trong lòng không khỏi cười rộ lên. Xem ra đứa con trai này của Liễu Tàn Nguyệt không được tốt lắm. .

Nhìn đến biểu tình của Liễu Tàn Ngọc. Liễu Thi Mặc càng thêm khẳng định hẳn không có võ công, hơn nữa ngay cả nội lực cũng không có. Nụ cười càng ngày càng lạnh. Người như thế có thể được phụ thân yêu thích thật sự là buồn cười. Hôm nay hẳn phải hảo hảo hiểu biết người gọi là ca ca này. Nở nụ cười giả mù sa mưa, Liễu Thi Mặc nói: “Ta không thể gọi người là ca ca được. Gọi người là Tàn Ngọc được không?” Mặc dù là nghi vấn. Nhưng trong lời nói của Liễu Thi Mặc tràn đầy kiên định cùng không thể trái nghịch.

Điểm ấy cực kỳ giống Liễu Tàn Nguyệt. Liễu Tàn Ngọc nghĩ thầm, ngoài miệng lại không chút để ý: “Ân. .”

Liễu Thi Mặc thấy người trước mắt không chút để ý liền phi thường bất mãn. Không phải người bình thường thì sẽ phản ứng sao. Chính mình là đệ đệ mà lại không tiếp thu hẳn. Chẳng khác nào không chấp nhận hẳn là ca ca. Mà về mặt hẳn lại dường như không sao cả. Có vẻ không cam lòng, lại tiếp tục nói: “Người có thể gọi ta là Thi Mặc. .”

“Ân. .” Vẫn điềm đạm trả lời. Coi như đáp lại không khí. Liễu Tàn Ngọc đột nhiên cảm thấy thiếu niên trước mắt như tiểu hài tử. Mà hẳn không có hứng thú với người như thế.

Liễu Thi Mặc có chút tức giận. Người trước mắt căn bản không coi hẳn ra gì. Rõ ràng là không để hẳn trong mắt. Trong lòng phần nộ tới cực điểm. Mới vừa muốn ra tay hảo hảo giáo huấn hẳn lại bị hạ nhân ngăn trở.

“Thi Mặc thiếu chủ. . Sao người lại ở đây?” Tiểu Thúy hỏi. Tiểu Mạt ở phía sau cũng đang đi tới hướng này.

“Ha ha. . Ta muốn gọi Tàn Ngọc đi ăn cơm. .” Liễu Thi Mặc thu hồi cơn giận của mình, giọng nói của hẳn cũng trở nên ôn hòa.

“Chúng ta cũng đang gọi Tàn Ngọc thiếu chủ đi dùng cơm, là đích thân trang chủ phân phó.” Tiểu Mạt trở lại. Thi Mặc khác với Tàn Ngọc. Trên người ngẫu nhiên để lộ ra cảm giác uy hiếp. Mặc dù không lợi hại như trang chủ. Nhưng bình thường hẳn vô cùng ôn hòa. Cho nên hạ nhân trong trang tôn trọng hẳn, cũng có hảo cảm với hẳn. Không giống như trước mặt trang chủ. Không ai dám nhiều lời.

Tiểu Mạt nghĩ rồi lại nhìn Liễu Tàn Ngọc. Tuy rằng hẳn luôn cười lại làm cho người ta cảm thấy xa cách. Hơn nữa, trên người hẳn luôn tản ra cảm giác tịch mịch. Có lẽ chính hẳn cũng không phát hiện. Loại cảm giác này làm cho người ta càng muốn tới gần hẳn. Chiều cổ hẳn. Có lẽ vậy mà trang chủ mới đặc biệt quan ái (quan tâm yêu thương) hẳn. Không biết lúc trước hẳn gặp phải chuyện gì.

“Vậy cùng đi đi.” Liễu Thi Mặc nhìn Liễu Tàn Ngọc. Hiện tại mới phát hiện người trước mắt có chiều cao không sai biệt lắm với mình, nhưng lại rất gầy. Giường như gấp lại sẽ gầy. Trong lòng lại càng thêm bất mãn. Lại không phát hiện mình đối với hẳn chỉ là bất mãn chứ không chán ghét.

Liễu Tàn Ngọc giương mắt. Xem ra người này vẫn rất thú vị. Liền đi theo hẳn tới thiên thính (nhà ăn). Trong mắt lóe ra quang mang hứng thú. Thuận tiện làm như vô tình nhìn nhìn lên đại thụ.

Mà thân ảnh trên cây kia. Hiển nhiên ngăn người. Sau đó trong mắt cũng hiện ra quang mang hứng thú.

12. Chương 12: Ghen Tỵ (trung)

Đi theo Liễu Thi Mặc tới thiên thính, Liễu Tàn Ngọc quan sát mỗi một biểu tình của hẳn càng cảm thấy thú vị. Thật muốn xem khuôn mặt có chút tương tự Liễu Tàn Nguyệt khi tức giận sẽ thành bộ dạng gì. Nếu tức giận với Liễu Tàn Nguyệt thì có thể trút lên con của hẳn a. Mà Liễu Thi Mặc cũng đang tính toán giáo huấn Liễu Tàn Ngọc như thế nào. Làm cho kẻ kia không còn tự cho mình là thanh cao. . .

Thiên thánh, đại sảnh. Dịch Mẫn đã sớm ngồi dùng cơm. Thấy Liễu Tàn Ngọc đến, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc chán ghét. Mà Liễu Tàn Ngọc làm bộ không phát hiện, tiếp tục hướng chỗ mình ngồi hôm qua đi đến.

Chỉ thấy Dịch Mẫn hung hăng trừng mắt Liễu Tàn Ngọc. Thấy hắn ngay cả một cái liếc mắt cũng không nhìn mình. Lửa giận trong lòng càng đậm. Không phải chỉ là nhi tử do Lãn Y Thái kia sinh sao. Có gì đặc biệt hơn người. Hắn cùng mẹ hắn đáng ghét như nhau.

“Nương. ” Liễu Thi Mặc thấy mẫu thân trừng mắt Liễu Tàn Ngọc như vậy. Không khỏi có chút bất đắc dĩ. Hắn biết vì sao nương chán ghét Liễu Tàn Ngọc. Là bởi vì mẫu thân Liễu Tàn Ngọc – Lãn Y Thái. Nếu không phải vì bà ta, nương đã sớm làm chính thê. Rốt cục mười bốn năm trước Lãn Y Thái cũng rời bỏ Liễu Tàn Nguyệt. Vốn tưởng rằng có thể làm chính thê, nhưng Liễu Tàn Nguyệt lại nói vẫn chưa hưu thê (bỏ vợ). Cho nên đến bây giờ nương vẫn thực chán ghét Lãn Y Thái. Đây là hắn từng nghe mẫu thân hắn nói qua. Nương còn nói Lãn Y Thái dùng thủ đoạn mê hoặc Liễu Tàn Nguyệt. (– có thể mê hoặc Nguyệt, chỉ có thể là Ngọc. . Câu này của tác giả, hém phải của ta nga ..hắc hắc)

“Ân. . Mặc nhi a.” Thấy nhi tử của mình, Dịch Mẫn lập tức nở nụ cười đặc biệt của mẫu thân: “Đến, mau ngồi xuống. Hôm nay nương gọi người làm riêng cho ngươi những món ngươi thích.” Dịch Mẫn kéo nhi tử bảo bối ngồi bên cạnh mình. Còn gấp đồ ăn vào bát Thi Mặc.

Liễu Thi Mặc vui vẻ tươi cười, không còn giống nụ cười giả dối lúc trước. Là nụ cười rất khoái hoạt phù hợp với tuổi của hắn: “Cám ơn nương.”

Liễu Tàn Ngọc không muốn đi để ý hình ảnh ảm áp trước mắt. Tâm đã nảy sinh đau đớn. Nếu lúc ấy không phát sinh sự kiện kia. Có lẽ. . mình cũng sẽ hạnh phúc như vậy. Trên mặt vẫn tươi cười ôn hòa. Nhưng đáy mắt chợt lóe lên đau đớn rồi biến mất, nhưng Liễu Thi Mặc đã nhìn thấy. Hắn có chút khó hiểu. Sao trong mắt Liễu Tàn Ngọc lại xuất hiện biểu tình này. Sau lại nhìn thấy Liễu Tàn Ngọc mỉm cười. Liễu Thi Mặc nghĩ có lẽ mình nhìn lầm rồi.

“Tàn Ngọc thiếu chủ. . Trang chủ đặc biệt nhắc nhở ngươi ăn nhiều một chút. .” Tiểu Mạt một bên bưng đồ ăn đủ loại màu sắc hình dạng tới, một bên nói chuyện cùng Liễu Tàn Ngọc.

Hắn? Vì cái gì? Khó hiểu chọn mi. Tiểu Mạt thấy thần sắc Tàn Ngọc lập tức nói: “Trang chủ nói ngươi rất gầy.”

Gầy? Liễu Tàn Ngọc khẽ nhún mày nhìn mình. . Thực gầy sao? . .

Giờ phút này biểu tình trên mặt Liễu Tàn Ngọc liên tục thay đổi lại không hề giống nhau. Tiểu Mạt nhìn không được “Phốc xuy” bật cười. Tiểu Thúy đứng một bên bưng đồ ăn cũng bật cười. .

Liễu Tàn Ngọc càng không hiểu chuyện gương mặt nhìn hai người đang cười đến mất cả hình tượng. Thấy khuôn mặt thanh tú lộ ra thần sắc khó hiểu của tiểu hài tử, hai người cười càng vui vẻ. Ngay cả Liễu Thi Mặc cũng không phát hiện khóe miệng của mình hơi hơi gợn lên. .

Liễu Tàn Ngọc khó hiểu nhìn mau hai người đang ôm bụng cười. Cúi đầu ăn cơm. Nếu như mình hiện tại hỏi bọn hắn vì sao lại cười. Hoài nghi bọn họ sẽ cười càng lớn. Mặc dù mình hoàn toàn không biết nguyên nhân. Nhưng không sao cả.

“Còn thể thống gì. .” Sắc mặt Dịch Mẫn tối sầm, thành linh mở miệng. Miệng tràn đầy trào phúng: “Nha hoàn cùng chủ nhân giống nhau. . Cúi quỳ củ chẳng ra gì. . Cũng dám ở thiên thánh cười như vậy. . Có đem ta để vào mắt hay không.”

Tiểu Mạt cùng Tiểu Thúy nghe vậy lập tức cúi đầu, tiếp tục gấp đồ ăn cho Liễu Tàn Ngọc, không dám phát ra âm thanh. Thấy bọn họ không nói, Dịch Mẫn đắc ý phiêu mắt nhìn Liễu Tàn Ngọc, xem người dám nói gì.

Liễu Tàn Ngọc còn đang nhàn nhã dùng cơm của mình, hoàn toàn không để trong mắt. Liễu Tàn Ngọc biết chỉ có không nhìn người trước mắt mới là cách tốt nhất làm cho nàng tức giận. Quả nhiên Dịch Mẫn tức giận đến sắc mặt ửng đỏ, sau đó nở một nụ cười đùa cợt: “Ồ. . Đừng tưởng rằng Nguyệt cưng chiều ngươi có nghĩa là ngươi giỏi. Tốt xấu gì ta cũng coi như là mẹ kế của ngươi. Ngươi không gọi ta một tiếng nương

ta còn chưa tính, lại dám không coi ai ra gì như vậy. Quả nhiên rất giống với nương của người.. . đều là. .” Còn chưa nói xong đã bị Liễu Tàn Ngọc lạnh lùng cắt ngang.

“Người là cái gì. .” Trên mặt Liễu Tàn Ngọc không còn nụ cười ôn hòa ban đầu. Trong mắt là hàn băng lạnh thấu xương. Khóe miệng gợi lên thành nụ cười trào phúng: “Bất quá người hiện tại vẫn chỉ là tiểu thiếp mà thôi. Có tư cách gì nói nương ta. . Ta cũng thực hoà nghi. . Vì sao Liễu Tàn Nguyệt lấy người làm tiểu thiếp.” Bất luận kẻ nào nói hấn cũng không sao. Nhưng động tới mẫu thân hấn. Hấn đã từng nói qua, tuyệt đối sẽ không để người đó sống thêm một phút. Nếu không vì giết người trước mắt sẽ ảnh hưởng tới nhiệm vụ. Hấn sẽ lập tức giết nàng.

Mà mọi người từ lúc Liễu Tàn Ngọc biến hóa sắc mặt đều kinh hãi. Liễu Tàn Ngọc lại có khí phách giống như trang chủ: ... nhân thần không thua kém. Khóe miệng cười lạnh càng trở nên xinh đẹp. .

“Người. . Người. .” Dịch Mẫn bị tình cảnh trước mắt dọa tới nói không ra lời. Rõ ràng lúc trước còn là bộ dáng nhu nhược để người ta ức hiếp. Hiện tại lại hoàn toàn thay đổi. Hơn nữa ánh mắt kia như muốn đem mình xé nát.

“Hy vọng người lần sau không tùy tiện nhắc tới tên mẫu thân ta. Nói cách khác. .” Trong mắt hiện lên sự tàn độc. Trên mặt lại trở về với nụ cười ôn hòa ban đầu: “Ta không biết mình sẽ làm ra cái gì nga. .” Vừa lòng thấy sắc mặt Dịch Mẫn nháy mắt trở nên trắng bệch. Tiếp tục chậm rãi ăn cơm như chưa từng phát sinh bất cứ chuyện gì.

Khuôn mặt Dịch Mẫn trắng bệch. Một câu cũng nói không nên lời. Lời nói của Liễu Tàn Ngọc làm cho nàng sợ hãi. Một cỗ lãnh ý bao phủ toàn thân. Tay hiện tại vẫn run rẩy. Mà đương sự không hề liếc mắt nhìn nàng một cái.

Liễu Thi Mặc từ khiếp sợ tỉnh lại. Thấy bộ dáng hiện tại của mẫu thân mình. Trong lòng không khỏi giận dữ. Nhất định phải giáo huấn người này. Sau đó bắt hấn quỳ trước mặt nương xin lỗi. Dựa vào cái gì mà làm bộ thanh cao. Càng nghĩ càng giận nhưng hiện tại hấn chỉ có thể nắm tay Dịch Mẫn để nàng cảm thấy an tâm.

“Tàn Ngọc thiếu chủ. . Người ăn ít như vậy, ăn nhiều một chút đi.” Tiểu Mạt thấy Liễu Tàn Ngọc đứng dậy muốn đi liền vội vàng mở miệng. Trang chủ phân phó hạ nhân làm nhiều đồ ăn như vậy mà Thiếu chủ lại chỉ ăn một chút, trách không được lại gầy. Mà chính nàng cũng không phát hiện mình dùng tới kính ngữ.

Liễu Tàn Ngọc nở nụ cười thản nhiên: “Không sao. . Ta ăn no.” Nói xong liền ly khai thiên đình phòng. Tiểu Mạt cùng Tiểu Thúy vội phân phó mấy hạ nhân khác thu thập bát đĩa, vội vàng đuổi theo.

“Mặc nhi. .” Dịch Mẫn có chút run rẩy quay về nắm tay con mình: “Hấn thật sự không có võ công sao. .”

“Ta hỏi qua Bích Sương. . Đích xác không có. .” Thi Mặc đau lòng nhìn nương mình. Trả lời chi tiết.

“Vậy hấn. . Vừa mới. . Kia. . Biểu tình. .” Dịch Mẫn nhớ tới biểu tình cùng lời nói vừa rồi của Liễu Tàn Ngọc, sắc mặt càng thêm trắng bệch: “Mặc nhi.. Người nhất định phải giúp nương hảo hảo giáo huấn hấn một chút. . Bằng không. . Bằng không. . Không biết về sau hấn sẽ đối với nương như thế nào.”

“Ân. . Ta đã biết nương. . Hôm nay ta sẽ dẫn hấn ra ngoài. . Thuận tiện hảo hảo giáo huấn hấn. . Làm cho hấn dập đầu tạ tội với nương.” Liễu Thi Mặc kiên định nói, cũng là để trấn an mẫu thân đang kích động. Hôm nay, hấn nhất định phải cho Liễu Tàn Ngọc chịu chút đau khổ.

Liễu Tàn Ngọc tiếp tục hướng Hàn Vân các đi đến. Khóe miệng lộ ra nụ cười hứng thú. Muốn giáo huấn hấn. . Ha ha. . Hấn muốn nhìn phương pháp giáo huấn là như thế nào.

13. Chương 13: Ghen Tỵ (hạ)

Liễu Tàn Ngọc ngồi ở trong phòng, tỉnh tể phẩm trà. Nhưng trong đầu lại không nghĩ bất kì chuyện gì. Chỉ ngồi lẳng lặng, sớm đã thành thói quen.

Thấy Liễu Tàn Ngọc lúc này khiến người ta có cảm giác trống rỗng không hiểu được. Tiểu Mạt cùng Tiểu Thúy hai mắt nhìn nhau. Cho dù bọn họ cẩn thận cũng không thể hiểu biết người trước mắt. Ngẫm lại bộ

dáng lúc trước hoàn toàn đối lập bây giờ. Đối phương đọc ra nghi hoặc trong mắt hai người. Rơi vào đường cùng liền chủ động mở miệng nói chuyện cùng Liễu Tàn Ngọc. Không hiểu sao bọn họ cảm thấy, nếu như mình không cùng Liễu Tàn Ngọc nói chuyện, Liễu Tàn Ngọc cũng sẽ không cùng bọn họ nói chuyện.

Nghĩ tới bộ dáng Liễu Tàn Ngọc lúc trước, Tiểu Mạt cười nói: “Tàn Ngọc thiếu chủ, bộ dáng của người vừa rồi thật sự rất tuyệt.”

Tiểu Thúy vội tiếp lời: “Đúng vậy đúng vậy. . Biểu tình kia của Dịch Mẫn. . Nô tỳ nhìn mà nén cười muốn chết.”

Liễu Tàn Ngọc nghe vậy quay đầu nhìn hai tiểu nha đầu, ôn hòa cười nói: “Ha hả. . Thật không. . Còn có, các người đừng dùng từ “người”. . Cũng đừng gọi ta là Thiếu chủ, gọi như vậy khiến ta không quen.” Kỳ thật cũng không phải tất cả đều như thế. Ở Điện môn, bọn nha hoàn đều gọi hắn bằng chủ tử. Tuy rằng hắn không thích thế. Bất quá cũng không sao cả. . Nhưng là. . Nếu ra bên ngoài hắn không muốn lại bị người khác xưng hô như thế.

“Ngạch. . Không được, nô tỳ chính là nô tỳ. . Không thể không phân lớn nhỏ.” Tiểu Thúy khấn trương nói. Để trang chủ biết được, không biết mình sẽ chết như thế nào.

“Vừa mới nghe các người gọi thẳng tên Dịch Mẫn, cũng không thấy các người nghĩ nhiều như vậy a.” Vừa nói vừa trêu đùa, thấy hai người kia lộ ra vẻ mặt ngưng ngưng, lại vẫn làm bộ không chịu nghe theo. Liễu Tàn Ngọc than nhẹ: “Coi như xong. .” Dù sao mình cũng không phải chủ nhân của bọn họ. .

Tiểu Mạt cùng Tiểu Thúy nhẹ nhàng thở ra. Sau đó Tiểu Mạt lại mở miệng nói: “Tàn ngọc thiếu chủ nhất định rất thích Y Thái phu nhân.”

“Ân ân. . Mọi người đều biết, chúng ta nghe người tới sớm nói Y Thái phu nhân là một người rất tốt hơn nữa còn rất ôn nhu, đối đãi với hạ nhân cũng đặc biệt hảo. . Chưa từng ra vẻ. . Không giống như Dịch Mẫn kia chỉ biết dụng trò xảo quyệt với người hầu chúng ta.” Tiểu Thúy oán hận nói, còn không quên nói thêm thêm vài câu. .

Liễu Tàn Ngọc nghe vậy nở nụ cười, nhìn ngoài cửa sổ, thản nhiên nói: “Ân.. Mẫu thân. . Thực ôn nhu. .” Mục mâu tử sắc tấn hiển sắc thái ôn nhu.

“Kia. . Phu nhân người. .” Còn chưa có nói xong Tiểu Thúy đã bị Tiểu Mạt giữ chặt, khó hiểu nhìn Tiểu Mạt, thấy Tiểu Mạt lắc đầu ý bảo nàng không cần hỏi tiếp. Nhìn nhìn lại Liễu Tàn Ngọc, giờ phút này Tiểu Thúy bình tĩnh đại ngộ. Sa nàng lại ngu ngốc như vậy chứ. Âm thầm gõ đầu mình chuẩn bị cùng Tiểu Mạt rời khỏi phòng, lại bắt gặp người đang thất thần trước cửa. Lập tức thì lễ: “Thi Mặc thiếu chủ. . Sao lại tới nơi này. .” Tiểu Mạt nghi hoặc hỏi. .

Làm như đã đứng ở trước cửa từ sớm, Liễu Thi Mặc nhìn Liễu Tàn Ngọc đang trông ra phía ngoài cửa sổ, đáp: “Ta nghĩ Tàn Ngọc vừa tới Tàn Nguyệt sơn trang. Nếu là sinh ở Bình trấn khẳng định chưa từng tới Dục Hoa trấn, cho nên muốn dẫn hắn xuống núi xem. .”

Liễu Tàn Ngọc nghe xong không khỏi muốn cười. Ai nói hắn là sinh ra ở Bình trấn? Nhớ rõ Liễu Tàn Nguyệt cũng không nói như thế. Quả nhiên người trước mắt cùng mẹ hắn giống nhau, thích tự cho mình là đúng.

Bất quá Liễu Tàn Nguyệt lại không hỏi hắn cuộc sống trước kia như thế nào, cũng không hỏi hắn vài năm nay sống ra sao, càng không hỏi mẹ hắn ở nơi nào. Nhấn lại đôi mi thanh tú, chẳng lẽ bị phát hiện? Nhưng nếu bị phát hiện, không phải đã trực tiếp bị y bắt lại sao. Lấy năng lực của Liễu Tàn Nguyệt, tuyệt đối có thể làm như vậy. Vậy chỉ có thể cho rằng y thật sự là người lãnh huyết vô tình. Cho dù là nương, ở trong lòng y cũng không có chút phân lượng nào. (– vì trong lòng hắn đều là người. . Tác giả viết a, hém phải Lạc ta viết đâu)

Xiết chặt cái chén trong tay. Vì sao nương yêu y như vậy. Cho dù chết cũng không quên được y. Liễu Tàn Ngọc không rõ. .

“Như vậy. . Ta gọi hạ nhân chuẩn bị xe ngựa. . Đợi lát nữa gặp ở cửa.” Lúc hoàn hồn chợt nghe Liễu Thi Mặc để lại những lời này rồi rời đi.

Tiểu thúy thấy Liễu Thi Mặc đi rồi. . Lập tức hét lớn: “Thiếu chủ. . Sao người lại đáp ứng hắn. . Khẳng định hắn không có hảo tâm.”

Mình đáp ứng hắn khi nào? Liễu Thi Mặc nghĩ mình im lặng là đồng ý sao.

Tiểu Mạt thấy Liễu Tàn Ngọc vẫn thản nhiên. Không khỏi gấp lên: “Thiếu chủ. . Người sáng nay đắc tội với Thi Mặc thiếu chủ. . Hắn lại chủ động tới tìm người, nhất định là muốn mượn cơ hội trả thù.”

Liễu Tàn Ngọc nhú mày. Hắn sợ người khác trả thù sao? Bên miệng gọi lên nụ cười hứng thú: “Không sao. . Ta cũng hảo hảo đi nhìn trần trên.”

“Thiếu chủ. .” Tiểu Mạt cùng Tiểu Thúy đồng thời hét lớn. Trang chủ đã phân phó bọn họ tuyệt đối không thể lộ khai Thiếu chủ. Nếu Thiếu chủ có gì sơ xuất, cái mạng nhỏ của mình cũng giữ không được.

Mà Liễu Tàn Ngọc lại còn cười cười: “Không quan hệ. . Ta không có việc gì. Nếu Liễu Tàn Nguyệt trở lại liền nói cho hắn: “Nhi tử của ngươi bảo ta ra ngoài.” Nói xong liền đứng dậy ra khỏi phòng. Tới trước cửa đột nhiên dừng lại: “Giúp ta trông coi cầm của ta. Đừng cho người khác chạm vào. Kể cả các người. .” Mang cầm theo không thuận tiện. .

Tiểu Mạt cùng Tiểu Thúy nghe được lời nói của Liễu Tàn Ngọc liền ngốc lảng. Thiếu chủ. . Vừa mới gọi thẳng tực danh của trang chủ. Sau đó lại nghe nửa câu sau của Liễu Tàn Ngọc, không hẹn mà cùng nhìn về phía ngọc cầm rất ít khi rời khỏi người Liễu Tàn Ngọc. Thiếu chủ là vì tin tưởng bọn hắn mới đem cầm lưu lại sao. Trên gương mặt hai người thiếu nữ là nụ cười hồn nhiên.

Liễu Tàn Ngọc cũng không phải vì tin tưởng hai người bọn họ mới lưu lại cầm. Hắn không tin bất luận kẻ nào. Nếu Liễu Thi Mặc đi ra ngoài, không biết hắn sẽ mang mình đi nơi nào. Hơn nữa tránh không được chuyện người khác đụng tới cầm của hắn. Đúng vậy, cầm của hắn không cho bất luận kẻ nào đụng vào. Trừ chính hắn. . Bất luận kẻ nào đều không được. .

Trước cửa, Liễu Thi Mặc sớm sai người chuẩn bị tốt xe ngựa, cũng đã chờ ở đó. Chậm rãi hướng xe ngựa đi đến. Không cảm giác được Liễu Thi Mặc đã không kiên nhẫn. .

Thấy Liễu Tàn Ngọc tới trước mặt mình, mặc dù Liễu Thi Mặc cười nhưng trong thanh âm lại mang theo tức giận: “Ngươi không đến, Ta đã định kêu hạ nhân đi thỉnh ngươi đến rồi. .” Nhấn mạnh từ “thỉnh”, Liễu Thi Mặc dùng ánh mắt hàm chứa tức giận nhìn Liễu Tàn Ngọc. Nếu là người khác, Liễu Thi Mặc nói phải thỉnh hắn đi ra ngoài, tuyệt đối lập tức hiểu ra. Mà người trước mắt lại thản nhiên, căn bản không đem hắn để vào mắt.

Liễu Tàn Ngọc ôn hòa cười. Làm như không phát hiện Liễu Thi Mặc tức giận: “Kia, thật sự là ngưng ngừng. Sớm biết ngươi sẽ bảo người tới thỉnh ta. Ta nên chờ ở trong phòng.” Trong lời nói lại thêm một tia tiếu hân.

“Ngươi. .” Liễu Thi Mặc bị tức không nhẹ. . Hắn. . Rốt cuộc là cố ý hay vô tình. Theo sau lại nhứt chỉ nói: “Lên xe đi. .” Muốn giáo huấn hắn. Quả nhiên một mình mình bất lực.

Liễu Tàn Ngọc không chút khách khí lên xe. Tươi cười vẫn không thay đổi. Mặc dù Liễu Thi Mặc cũng có lúc tản mát ra lực uy hiếp nhưng tình cảm rất dễ dàng bại lộ. Đây là khuyết điểm trí mạng của hắn. Nghĩ thâm, nụ cười càng sâu. Bất quá người như thế dễ dàng nắm giữ.

“Đợi lát nữa. . Ta giới thiệu bằng hữu của ta cho ngươi nhận thức.” Liễu Thi Mặc mở miệng nói. Thấy Liễu Tàn Ngọc vẫn thể hiện một bộ dáng không sao cả. Lại tức giận. Xem ra mình phân phó hạ nhân đưa tin cho hắn là chính xác. Tuy rằng làm như vậy rất tiểu nhân. Nhưng người này không coi ai ra gì, sau lại đe dọa mẫu thân hắn. Cho nên làm thế cũng không có gì không đúng. .

Xe ngựa chạy một đường. Đến địa điểm Liễu Thi Mặc ước định. Xuống xe, nhìn thấy ba chữ Diễm Tương lâu, nhìn nhìn lại mọi người đứng trước cửa, Liễu Tàn Ngọc chọn mi hỏi: “Thanh lâu?” Sao hắn có thể không biết Diễm Tương lâu là thanh lâu lớn nhất Dục Hoa trấn. Là nơi náo nhiệt nhất của những thành trấn xung quanh khu vực này.

Nhìn nhìn Liễu Tàn Ngọc bên cạnh. Chẳng lẽ hắn chưa từng tới loại địa phương này? “Đúng vậy. . Nơi này là nơi tốt nhất Dục Hoa trấn. Không nghĩ ngươi chưa từng tới loại địa phương này.” Trêu đùa Liễu Tàn

Ngọc. Liễu Thi Mặc muốn nhìn thấy biểu tình chán ghét từ trong mắt của hắn. Hắn thanh cao như vậy chắc hẳn cảm thấy loại địa phương này thực chán ghét. Nhưng y thực sự thất vọng. Bởi Liễu Tàn Ngọc ngay cả kinh ngạc cũng không có, vẫn ôn nhu tươi cười như vậy.

“Không ngờ người mang ta tới chỗ như thế này. . Chẳng lẽ muốn đem ta bán. .” Liễu Tàn Ngọc dùng bộ dáng đùa giỡn. .

“Cũng. . Vì sao ta phải bán người. .” Liễu Thi Mặc khó hiểu hỏi. Nhưng lời vừa ra khỏi miệng liền hối hận. . . Chính mình lại mắc mưu hắn. .

Liễu Tàn Ngọc ha hả cười. Quả nhiên Liễu Thi Mặc thực dễ đối phó. .”Cũng đúng. . Nghĩ ta như vậy cũng bán không được vài văn tiền.” Làm như tiếc nuối lại làm như trêu đùa Liễu Thi Mặc.

Liễu Thi Mặc chưa kịp trả lời. Liền bị người đoạt trước: “Công tử cũng không thể nói như vậy. Lấy diện mạo công tử mà nói. . nhất định có thể bán với giá tốt. .” Một thân lả lướt. . Nữ tử mặc xiêm y hoàng sắc dùng thanh âm ngọt ngào nói với Liễu Tàn Ngọc.

“Tú bà thực hay nói giỡn. Chiếu lời người nói, vậy ta có thể bán bao nhiêu bạc.” Liễu Tàn Ngọc cười nhìn nữ tử trước mắt, cổ làm ra vẻ tò mò. .

Mà Liễu Thi Mặc đối với Liễu Tàn Ngọc đã không còn lời nào để nói. Thậm chí cùng người khác thương lượng bán bản thân với giá nào. Trên đời đâu có người như thế. Nếu chưa thấy qua, tuyệt đối hắn sẽ không tin, may mà trước mắt hắn liền có một. .

Tú bà nghe vậy, kinh sợ. Nhưng nhiều năm kinh nghiệm giúp nàng lập tức khôi phục sự quỵn rũ lúc trước: “Công tử thật sự là hảo nhân lực. . Liền với đôi mắt độc đáo của công tử. Còn có khí chất này. . Đem toàn bộ tiểu lâu của ta cũng mua không được.”

“Ha hả. . Người thật biết đùa mà. . Nếu người còn gọi nơi này là tiểu lâu, thì không biết cái dạng gì mới tính là đại lâu a.” Liễu Tàn Ngọc cười đáp. Theo cách nói của hắn. . Nếu như bộ dáng hiện tại của mình có thể đổi thành lâu giàu có nhất Dực Hoa trấn này. Vậy bộ dáng lúc trước không phải đã đổi được cả trấn này sao.

“Ta cũng không phải người hay nói giỡn mà. . Công tử. . Đừng nhìn bề ngoài, Diễm Tương lâu tốt như vậy so ra lại kém hơn Dạ Vũ lâu ở Tích trấn.” Tú bà từ từ nói. Thấy Liễu Tàn Ngọc ngẩn người, liền hiểu rõ: “A nha. . Thật sự là ngưỡng ngưỡng mà. . Các công tử tới nơi này tìm vui. . Ta lại lôi kéo các người ở ngoài cửa nói chuyện. . Mau mời tiến. .”

“Hảo. .” Không chút để ý trả lời tú bà. Trong lòng lại nghĩ tại sao nàng lại nói như vậy. Nếu theo lời nói, nghĩa là đem lâu của chính mình so sánh với Dạ Vũ lâu. Dạ Vũ lâu nhiều nhất chỉ là có chút danh tiếng. Lại không thể đánh đồng cùng thanh lâu trước mắt. Như vậy, mục mâu tử sắc hiện lên lãnh ý, nhất định tú bà này biết cái gì đó.

Liễu Thi Mặc ở một bên trừng mắt với tú bà. Tú bà này vẫn cùng Liễu Tàn Ngọc nói chuyện, căn bản không nhìn hắn. Thật không biết là mình mang Liễu Tàn Ngọc đến kỹ viện hay là Liễu Tàn Ngọc mang chính mình đến.

Lúc này tú bà mới thấy Liễu Thi Mặc. Lập tức ân cần nhận tiền: “Ồ. . Đây không phải là Thi Mặc công tử sao. . Sao hôm nay lại có tâm tình tốt mà đến đây như vậy.” Nhìn nhìn lại Liễu Tàn Ngọc đứng bên cạnh hắn, kinh ngạc hỏi: “Các người đi cùng nhau. . ?”

“Ân. .” Liễu Thi Mặc đối với bây giờ tú bà mới nhìn đến hắn, phi thường bất mãn. Một bên trả lời một bên lạnh lùng hừ một tiếng.

“Vị công tử này. . Vừa rồi có nhiều mạo phạm. .” Tú bà lập tức nói lời xin lỗi Liễu Tàn Ngọc. Người của Tàn Nguyệt sơn trang? . . Chẳng lẽ chính mình nhận sai? . .

“Ha hả. . Là ta chủ động nói chuyện cùng người, sao lại mạo phạm.” Liễu Tàn Ngọc vừa cười nói vừa quan sát biểu tình của tú bà. Trực giác nói cho hắn biết người này nhất định biết thứ gì đó. Hơn nữa. . Còn liên quan tới mình. Liễu Thi Mặc thấy mình lại sắp bị quên đi, vội vã ho khan vài tiếng, kéo sự chú ý của hai người nói: “Hoa Mộ Diệp đến đây không. .”

“Đến đây, đến đây. . . Mộ Diệp công tử vừa mới đến.. Hai vị cũng mau vào đi. .” Tú bà vừa nói vừa đón hai người vào cửa.

Còn chưa nhập môn liền nghe thấy có tiếng đàn xa xưa bay tới. Vào cửa mới phát hiện nguyên lai là có người ở trên đài diễn tấu. Mà Liễu Tàn Ngọc lại nhẩn mi. Thủ khúc này. . .

14. Chương 14: Thanh Lâu (thượng)

Mặc dù là dùng tranh để đàn. Nhưng là. . . thủ khúc kia. . . Đích thật là năm đó. Nhìn người đang gảy đàn trên đài. Qua lớp trang điểm đậm của hắn có thể thấy được khuôn mặt hắn rất thanh tú. Đôi mắt hạt sặc (màu nâu) ẩn hiện bi thương cùng bất đắc dĩ. Mà biểu tình của hắn không hợp với một thân hồng y. Giống như chính mình năm đó. Mặc dù năm đó mình cũng đàn thủ khúc kia. Nhưng đàn gảy ra lại có cảm giác cùng với mình lúc ấy bất đồng rồi lại có điểm giống nhau. Nhưng Liễu Tàn Ngọc không rõ rốt cuộc là giống nhau ở điểm nào. Ngay khi hắn nghi hoặc thiếu niên trên đài đã gảy đàn xong.

Liễu Tàn Ngọc nhìn tú bà bên người, mà lúc này tú bà cũng nhìn hắn đầy thâm ý. Thấy Liễu Tàn Ngọc quay đầu nhìn mình, tú bà lập tức yêu mị tươi cười, đáy mắt Liễu Tàn Ngọc lóe tử quang. Quả nhiên bà ta biết điều gì đó, không sao, thử liền biết.

Mà Liễu Thi Mặc ở một bên nghe người trên đài gảy đàn xong. Liền mạnh mẽ vỗ tay còn liền thanh khen: “Hảo. . . Đàn thực hảo. . . tiếng nhạc trong giống như nước suối âm áp chảy vào lòng người. . . Lại có mặt bi thương. . . Một thân hồng y. . . Lại làm cho người ta cảm thấy xinh đẹp quyến rũ. . . Thính giác cùng thị giác xung đột rồi lại không biết xung đột ở chỗ nào. Thật sự làm cho người khác cảm thấy kinh diễm. Không hổ là người đứng đầu bảng của Diễm Tương lâu. . . Du Lan. . .”

Nhìn Liễu Thi Mặc khen người kia không dứt miệng. . . Quả nhiên là người thường xuyên tới ni. Bất quá ngẫm lại chỉ biết Liễu Tàn Nguyệt sẽ không trông nom nhi tử của mình. Nhìn nhìn lại, người trên đài được mọi người khích lệ lại biểu hiện khinh thường hoàn toàn khác lúc trước. Ngoài miệng tươi cười từ từ nói: “Đúng là không tồi. . . Nhưng cũng không gì hơn cái này..” Nếu hắn không chọn thủ khúc này, có lẽ mình sẽ thừa nhận đàn kỹ của hắn hảo. Nhưng hắn cố tình tuyển thủ khúc này. Cho nên bản lĩnh của hắn cũng chỉ như vậy mà thôi. .

Chung quanh nghe đến lại đột nhiên yên tĩnh trở lại. Liễu Thi Mặc lúc trước đang ở lớn tiếng khích lệ Du Lan cùng mọi người dùng ánh mắt không thể tin nhìn về phía Liễu Tàn Ngọc. Mà giờ phút này Du Lan trên đài cũng kinh ngạc nhìn hắn. Liễu Thi Mặc phản ứng trước nhất, hét lớn: “Liễu Tàn Ngọc, người vừa mới nói cái gì?” Hắn vừa nói người tấu tranh tốt nhất Dự Hoa trấn, chỉ dùng từ không tồi mà nói, còn tăng thêm không gì hơn cái này. . . Hắn. Cho dù không coi ai ra gì cũng không thể đến nước này. Mà mọi người lúc trước chìm đắm trong mục mâu tử sắc của Liễu Tàn Ngọc cũng tỉnh lại. Đều dựng thẳng lỗ tai muốn xác nhận lời mình vừa mới nghe được là ảo giác. Nhưng bọn họ thất vọng rồi.

“Xem ra lỗ tai người không tốt rồi đó. . . Ta vừa mới nói. . . Là không tồi. . . Nhưng cũng không gì hơn cái này. . .” Đôi môi nhu mì xinh đẹp nói ra ngữ khí vô cùng ôn hòa, từng chữ từng chữ. Giống như muốn cho Liễu Thi Mặc nghe rõ.

Người ở chỗ này đều thất thần. Bọn họ không có nghe sai mà Liễu Thi Mặc lại tức giận trừng mắt nhìn Liễu Tàn Ngọc. Du Lan trên đài lại đột nhiên nói chuyện: “Vị công tử kia. . . Người đã nói Du Lan đàn không được tốt lắm. Có thể thỉnh công tử đến làm mẫu nói cho Du Lan biết đàn như thế nào mới hảo được chút.” Du lan trên đài nhìn Liễu Tàn Ngọc. Ánh mắt lạnh băng cùng khinh thường. Chẳng qua lại muốn người khác chú ý đến mình.

Mà giờ khắc này Liễu Thi Mặc đột nhiên nghĩ tới mục đích mình mang Liễu Tàn Ngọc tới nơi này. Lập tức cười tà: “Đúng vậy. . . Nếu Tàn Ngọc nói như vậy, nhất định là đàn kỹ so với Du Lan còn cao hơn, không bằng đi lên đàn một khúc cho mọi người nghe một chút.”

“Vì sao ta phải đàn. . .” Liễu Tàn Ngọc nghe xong, thản nhiên hồi đáp. . . Một bộ không liên quan mình.

Liễu Thi Mặc thất thần sau đó lại cười rộ lên: “Người đừng nói người không biết đàn nhé. . .” Trên đài là Du Lan đang cười lạnh, quả nhiên cũng giống như những người đó.

“Đích xác. . Ta không biết đàn tranh ” Sớm đoán được hần sẽ hỏi như vậy, Liễu Tàn Ngọc cho Liễu Thi Mặc một cái đáp án hần muốn. Toàn trường ồ lên. . Mà đang lúc Liễu Thi Mặc chuẩn bị châm chọc hần thì Liễu Tàn Ngọc nói thêm: “Hơn nữa ta cũng không tùy tiện gảy đàn nếu như không có đủ điều kiện trao đổi.” Tăng thêm câu nói sau cùng, sau đó lộ ra nụ cười vô cùng ôn hòa.

Mọi người nghe xong ngốc lảng, chưa từng gặp qua người không coi ai ra gì như thế. Hơn nữa còn là một tiểu tử mười mấy tuổi. Có một người y phục đẹp đẽ quý giá trong đám người đứng dậy, mở ra điệp phiến, cười nói: “Nếu bản nhân ra hoàng kim ba nghìn hai. . Không biết công tử có gảy một bản hay không. .”

“Không đủ. .” Liễu Tàn Ngọc nghe xong thần nhiên trả lời. Nếu không phải là người mình quan tâm hoặc là chính mình nguyện ý không ai có thể làm cho hần gảy đàn. Người trước hiển nhiên rất ít. . Người sau cũng phải cho hần đủ lợi ích. Mà chỉ có hoàng kim ba nghìn hai đã muốn hần gảy đàn, căn bản là không có khả năng. .

Mà người vận y phục đẹp đẽ quý giá nghe đến lời hần nói thì thất thần. Sau đó trong mắt dần hiện ra quang mang hứng thú. Còn người chung quanh đều vì lời của Liễu Tàn Ngọc mà hiện lên một chút giận. Rốt cuộc người này có biết gảy hay không? Ôm tâm trạng này. . Tất cả mọi người bắt đầu ra giá. Mà Liễu Tàn Ngọc lại nhàn nhã bảo tú bà tìm cái gói to đến. Làm cho mọi người phải trả tiền bên trong. Chính mình lại nhàn nhã ngồi trên ghế uống trà. Rốt cục không sai biệt lắm, người ở chỗ này. . Kể cả tiểu quan đều bỏ tiền ra. Liễu Tàn Ngọc vẫn một câu không đủ. .

Liễu Thi Mặc rốt cục chịu đựng không nổi kêu to: “Liễu Tàn Ngọc. . Người rốt cuộc muốn như thế nào mới bằng lòng đàn.” Mà Liễu Tàn Ngọc chính là chờ lời này. Khóe miệng cong lên tà tà cười, Liễu Tàn Ngọc buông trà trong tay : “Nếu ta đàn thủ khúc kia. Chuyện lúc sáng, người thay nường của người. . Hướng nường của ta xin lỗi. . Được chứ. .”

“Người. .” Liễu Thi Mặc nghe xong tức giận dùng dùng. Rồi lại nghĩ lúc trước Liễu Tàn Ngọc nói mình không biết đàn tranh. Về mặt cũng liền tà tà cười: “Hảo. . Nếu người đàn ra thủ khúc vừa rồi. Ta coi như thay mặt nường của ta hướng người và nường của người xin lỗi. Nhưng nếu người thua. . Nói lầm bầm. . Ta muốn người quỳ xuống xin lỗi nường của ta.”

Sớm đoán được Liễu Thi Mặc sẽ nói như vậy, Liễu Tàn Ngọc cười nói: “Hảo. . Bất quá đến lúc đó người đừng hối hận. .”

Liễu Thi Mặc cười kiêu ngạo. . Sau đó còn nói thêm: “Ta thấy người nên hối hận mới đúng. .”

Nhìn Du Lan đang đứng trên đài hồi lâu. Liễu Tàn Ngọc cười nhạt: “Nếu như ta đàn được, mời người sau này đừng đàn thủ khúc này nữa.” Thử của hần. . Không để cho người khác đánh cắp. Huống chi thủ khúc này là do mẫu thân vì hần mà làm.

Du Lan trên đài thất thần một lát. Tự tôn của hần không để người khác coi thường như thế, thanh âm lạnh lùng nói: “Hảo. . Nếu như công tử đàn được, Du Lan không bao giờ ... đàn khúc này nữa. Hơn nữa Du Lan nguyện ý bồi công tử uống rượu. .” Hần muốn nhìn phương pháp đàn tranh của người này như thế nào. Kỳ thật khúc bản xuất từ tay Huyết Điệp ở Dạ vũ lâu. Nghe tú bà nói, lúc ấy nàng may mắn nhìn thấy Huyết Điệp nổi tiếng của Dạ vũ lâu. Cho dù tú bà ở Dạ Vũ lâu lớn lên, mặc dù nghe nói tới Huyết Điệp lại chưa một lần gặp qua. Mà chỉ thấy một lần liền làm cho hần suốt đời khó quên. Mà thủ khúc này là lúc ấy Huyết Điệp sở tấu. Khi tú bà đến đây. Nhìn thấy chính mình có thiên phú về âm nhạc như thế. Liền đem khúc nhạc nàng nhớ kỹ nói với mình. Chính mình còn khổ luyện, nhiều năm mới có thể dùng tranh đàn ra khúc này. Bởi vì cổ cầm kiếm được đều đàn không ra. Trong tay Huyết Điệp là cầm. Cũng chỉ có âm sắc của tranh mới có thể đàn ra thanh âm gần với âm sắc của cổ cầm kia.

Chĩa chĩa Liễu Thi Mặc bên cạnh: “Người không giống hần đưa ra yêu cầu sao. .” Liễu Tàn Ngọc hỏi.

Du Lan nghe xong nở nụ cười. Sao lại có người để đối phương đưa ra điều kiện bất lợi với mình. Chẳng lẽ quá mức tự tin với bản thân. Ta nhìn không thấy, người nọ toàn thân cao thấp cũng chỉ có ánh mắt là đáng để người khác chú ý: “Ta có thể mời người ở trong này tiếp khách một tuần sao. .” Nếu người này hy vọng như vậy, hần tự nhiên sẽ không khách khí.

Nghe vậy Liễu Tàn Ngọc cười cười: “Có thể”

Mà tất cả quan khách đều kinh ngạc. Nếu Du Lan nói bởi người uống rượu. Bất cứ ai ở đây cũng biết bởi uống rượu có ý tứ gì, nhưng cũng không thẳng thắn bán mình như hân. Không dám tin nhìn Liễu Tàn Ngọc vẫn đang ngồi. Thiếu niên này rất cuộc có năng lực gì mà tú bà ở một bên lại im lặng nhìn.

Giờ phút này Liễu Tàn Ngọc đứng lên: “Đương nhiên. . Các người đã bỏ tiền. . Ta tự nhiên sẽ không ra điều kiện với các người. .” Nếu điều kiện mình muốn đã được đáp ứng.. Liền lúc này khảy đàn . .

15. Chương 15: Thanh Lâu (trung)

Lúc Liễu Tàn Ngọc sắp đi lên trên đài. Tú bà lại đột nhiên nói chuyện: “Công tử. . Ta đây có cổ cầm. . Công tử có thể dùng cổ cầm gảy. .” Nếu như hân thật sự là người kia. Nhất định sẽ đánh đàn. Hơn nữa chính hân nói hân không đàn tranh không phải sao.

“Không cần . .” Liễu Tàn Ngọc nhú mày. Quả nhiên người này biết gì đó. Nếu thực sự biết nhất định phải gạt bỏ. Nếu để cho Liễu Thi Mặc phát hiện chắc chắn phá hư kế hoạch của mình. Nếu nhiệm vụ không thành . . Nhú đôi mi thanh tú càng lúc càng sâu. .

“Chẳng lẽ công tử. . Chỉ biết nói mà không biết làm sao. . Nếu như công tử sợ. . Yêu cầu của Du Lan đưa ra có thể từ bỏ. .” Du Lan thấy Liễu Tàn Ngọc nhìn chăm chăm vào tranh trước mắt nhú mày, liền mở miệng nói, trong thanh âm ẩn chứa khinh thường cùng gây xích mích. Mà dưới đài, Liễu Thi Mặc lại cùng cùng người vận y phục đẹp đẽ quý giá kia cảm thấy hứng thú nhìn diễn biến trên đài.

Liễu Tàn Ngọc nghe vậy, gạt bỏ suy nghĩ, ngẩng đầu. Mắt nhìn Du Lan rồi lại nhìn nhìn Liễu Thi Mặc dưới đài. Cuối cùng đem ánh mắt lưu tại trên người tú bà. Khóe miệng câu ra nhất mạt tươi cười. Nếu mình đoán đúng, vị tú bà xinh đẹp này tựa hồ không sống đến ngày mai.

Mà tú bà bị Liễu Tàn Ngọc nhìn thì trong lòng hoảng hốt. Nhìn lại ánh mắt Liễu Tàn Ngọc có chút phiêu tán, đôi mắt kia tựa hồ có thể nhìn thấu lòng người, làm cho mình hốt hoảng.

Ngồi trên ghế Du Lan ngồi lúc trước. Ánh mắt chuyển qua tranh trước mắt. Mặc dù mình chưa bao giờ đàn tranh nhưng từ nhỏ Liễu Tàn Ngọc đối với âm nhạc có thiên phú đặc thù. Tranh căn bản không tính là cái gì. Lúc trước nhìn Du Lan đàn liền sớm nhìn thấu âm điệu của tranh này. Nếu đã biết huyền âm hiển nhiên biết gảy đàn.

Ngay lúc người dưới đài bắt đầu không kiên nhẫn nhỏ giọng thì thầm. Liễu Tàn Ngọc nhắm lại hai mắt, tay vịn đàn tranh. Đàn lên. Mọi người vừa nghe quả nhiên là thủ khúc Du Lan đàn lúc trước.

Liễu Tàn Ngọc giờ phút này thoát nhìn giống như tiên tử hạ phàm. Xiêm y đạm tử sắc nổi bật làn da trắng noãn. Tóc đen rũ xuống trên khuôn mặt. Hai mắt ngưng thần. Mục mâu tử sắc uyển chuyển. Sắc thái ôn hòa kích động thị giác mỗi người. Thủ khúc trên đàn không ngừng gảy. Đầu tiên là âm luật nhu hòa phù nhuận tâm mỗi người. Người ở chỗ này tưởng tượng ra trước mắt mình là khung cảnh tuyệt mỹ. Khi bọn hân đắm chìm trong đó, Liễu Tàn Ngọc lại đột nhiên nhanh tay hơn. Âm luật nguyên bản nhu hòa đột nhiên dồn dập làm như muốn chạy trốn lại thủy chung không có cách nào đào thoát. Tâm mỗi người bị kéo về hiện tại. Huyền âm réo rắt khiến bọn họ nói không nên lời. Âm luật chậm dần trở lại nhu hòa như ban đầu. Nhưng không ai có ảo tưởng tốt đẹp. Chẳng biết tại sao. . Bọn họ ảo tưởng không được. Tâm vẫn đang dừng tại tiền trước đây đã vung ra. Cho dù hiện tại thanh âm nhu hòa như trước lại không an ủi được tâm bọn họ. Giống như Liễu Tàn Ngọc năm đó, là hân đau. Dù sao bọn họ chỉ là nghe. .

Thanh âm cuối cùng. . Một thủ khúc. . Mọi người lại trở về chỗ cũ. Liễu Tàn Ngọc nhẹ nhàng đưa tay về phía sau. . Nhìn mọi người dưới đài bị chính mình đùa bỡn trong lòng bàn tay, tà mị tươi cười. Trong mắt là khinh thường cùng lạnh băng. Ánh mắt quét về phía tú bà. Lại chỉ nhìn mà không nói gì. .

Tú bà bị nhìn đến lạnh cả người. . Thăng thẩu tiếng lòng. . Lúc trước còn đắm chìm trong âm huyền của hân. Lập tức định thần hướng Liễu Tàn Ngọc cười nhưng tươi cười lại dị thường cứng nhắc. Hân quả nhiên là Huyết Điệp. Tuy rằng dung mạo so với lúc ấy có điều sai biệt. Nhưng nhất định là hân, không ai có thể đàn ra huyền luật kia. Đùa bỡn lòng người. . hiện nay không còn nhìn thấy bị thương năm đó mà chỉ có vô tận băng lãnh làm cho người ta muốn tới gần, nhưng không cách nào tới gần: “Công tử đàn thực là tốt. .

Chính là không biết công tử có biết ca từ của khúc này hay không.” Tuy rằng sợ hãi nhưng nhất định phải xác định hẳn có phải Huyết Điệp hay không. Vạn nhất không phải.

“Thủ khúc này còn có ca từ sao, thực muốn nghe xem a. .” Mọi người bởi vì một câu của tú bà mà bắt đầu thảo luận. Hơn nữa thỉnh thoảng còn nhìn lên Liễu Tàn Ngọc vẫn ngồi phía trên đài.

Trong mắt Liễu Tàn Ngọc hiện lên ý định phải gạt bỏ, lại cười nói: “Thật đáng tiếc. . Ta không biết. .”

“Như vậy a. . Kia thật đúng là đáng tiếc. .” Tú bà khôi phục bộ dáng xinh đẹp lúc trước, cười nói. Vừa rồi trong mắt Liễu Tàn Ngọc chợt lóe qua sát ý nhưng tú bà vẫn nhìn thẳng cặp mắt xinh đẹp kia. Tuy rằng sợ hãi nhưng vì muốn xác nhận, quả nhiên hẳn chính là người mình muốn tìm.

Liễu Tàn Ngọc đứng dậy nhìn Du Lan bên cạnh, cười nói: “Hy vọng người đừng quên lúc trước đáp ứng những gì. .” Tuy rằng ngữ khí ôn hòa lại mang theo mệnh lệnh.

Xuống dưới đài cầm lấy túi lớn đã đầy tiền kia. Đối với Liễu Thi Mặc còn đang sững sờ nói: “Cũng hy vọng người chớ quên. .”

Liễu Thi Mặc lại bị những lời của hắn gọi về, trợn to mắt trừng Liễu Tàn Ngọc: “Liễu Tàn Ngọc. . Người. . Người. . Gạt người. .”

“A nha nha. . Ta làm sao gạt người. .” Liễu Tàn Ngọc cười bộ dáng chân thật, đưa bốn túi tiền trong tay.

Liễu Thi Mặc nhìn bộ dáng chân thực trước mắt, còn hỏi lại hắn. . Giận trừng mắt kêu lên: “Người rõ ràng biết đận. . Lại nói mình không. . Không phải gạt người thì là cái gì. .”

“Ta xác thực không biết đận mà. . Hôm nay là lần đầu tiên. . Bất quá nghe khẩu khí của người. . Chẳng lẽ là người dối ý ? . . Cũng không có biện pháp a. . Nếu sợ thì trực tiếp nói với ta. . Ca. Ca. Ta tuyệt đối sẽ không cười người. . Thật sự nga. .” Liễu Tàn Ngọc dùng ngữ khí cực kỳ diễn ngầy nói. . Trong lòng lại nghĩ chính mình chưa bao giờ một hơi nói nhiều lời như thế. Thật sự là ngoại lệ. .

Liễu Thi Mặc bị Liễu Tàn Ngọc nói đến ngẩn người. Chờ hắn hoàn hồn, thần tình đỏ bừng hét lớn: “Ai sợ a. . Không phải là xin lỗi sao. . Ta Liễu Thi Mặc sao có thể sợ. . Hừ. . Người hảo trở về chờ ta hướng người xin lỗi đi. .” Hắn Liễu Tàn Ngọc làm cái gì a. . Không phải là xin lỗi sao. . Có cái gì. .

“Người thật sự nói xin lỗi ta sao. .” Mở trừng hai mắt. . Liễu Tàn Ngọc tiếp tục nói: “Ta cuối cùng cảm thấy được người thật không biết phải trái. . Bất quá không sao. . Người muốn tiền. . Hiện trong tay ca ca có rất nhiều nga.” Cố ý tăng thêm hai từ ca ca, Liễu Tàn Ngọc nhìn khuôn mặt hồng hồng của Liễu Thi Mặc. Không khỏi cảm thấy hắn kỳ thật rất đáng yêu. Hơn nữa trêu đùa tốt lắm. .

“Liễu Tàn Ngọc. . Người. . Người. . Không cần quá đáng. . Còn có. . Không phải nói không gọi ca ca sao. . Chẳng lẽ người dối ý. .” Liễu Thi Mặc còn kém giờ chân. Sao hắn lại đụng tới người như thế. Cảm giác tựa như đụng phải khắc tinh.

Mà Liễu Tàn Ngọc sau khi nghe được lại cúi đầu, hai vai run rẩy. Liễu Thi Mặc thấy thế, nghĩ đến Liễu Tàn Ngọc khóc, nhất thời xấu hổ. Không phải không gọi hắn là ca ca thôi sao, không cần phải khóc chứ. Túm túm Liễu Tàn Ngọc: “Uy. . Người không sao chứ. . Không phải nói người vài câu sao..” Liễu Thi Mặc nhẹ giọng nói thăm.

Sau khi nghe được, hai vai Liễu Tàn Ngọc run rẩy càng thêm lợi hại. Liễu Thi Mặc thấy thế nóng nảy: “Uy. . Liễu Tàn Ngọc. .”

Liễu Tàn Ngọc rốt cục chịu đựng không nổi cúi đầu càng thấp, phát ra tiếng cười rất nhỏ: “Người. . Người. . Không khóc a. . Hại ta khẩn trương. .” Liễu Thi Mặc thấy Liễu Tàn Ngọc đang cười liền nói, sau đó giống như yên tâm thở hắt ra nhưng lại đột nhiên nhớ tới tình cảnh lúc trước, lớn tiếng kêu: “Người. . Người. . Thế nhưng đang cười ta. .”

Một tay đập trên vai Liễu Thi Mặc, Liễu Tàn Ngọc rốt cục nhịn không được bật cười: “Ha hã. . Ha hã. .” Tiếng cười như nước suối theo đôi môi nhu mì xinh đẹp phát ra khiến Liễu Thi Mặc đáng nhẽ phải mở miệng lại thất thần. Mục mâu tử sắc phủ một tầng sương mù thần nhiên ẩn hiện tiểu ý. Giờ phút này đôi mắt thế gian khó tìm kia đang nhìn hắn.

“Người. . . Thật sự là đáng yêu. . . Ha ha. . . Về sau nhất định sẽ không nhầm chán. . .” Liễu Tàn Ngọc vừa cười vừa nói.

“Người. . . Như thế nào có thể. . . Ta đường đường là nam tử hán. . . Tại sao có thể có thể dùng đáng yêu để hình dung. . .” Liễu Thi Mặc hét lớn nhưng trên mặt lại đỏ ửng. Ánh mắt tùy ý phiêu tán không dám nhìn thẳng đôi mắt tử sắc kia.

“Tốt lắm. . . Thi Mặc. . . Trước đi lên lầu đi. . . Ta đã đặt phòng tốt. . .” Hoa y nam tử vẫn đứng ở một bên nhìn nói.

Liễu Tàn Ngọc giờ phút này cũng cười đủ, khôi phục lại bộ dáng ban đầu. Nhìn hoa y nam tử phía sau Liễu Thi Mặc. . . Đây, không phải là vị đại nhân cung tiền kia sao. Đôi mi thanh tú hơi nhíu sau đó lập tức buông. Cười hỏi: “Người là?”

16. Chương 16: Thanh Lâu (hạ)

Hoa y nam tử mở chiết phiến. Nhìn đôi mắt tử sắc xinh đẹp trước mắt trả lời: “Tại hạ Hoa Mộ Diệp. Nói vậy công tử chính là Liễu Tàn Ngọc, ca ca của Thi Mặc.” Một bên hướng Liễu Tàn Ngọc vắn an, một bên liếc Liễu Thi Mặc. Quả nhiên làm Liễu Thi Mặc hét lớn: “Ta khi nào thừa nhận hần là ca ca của ta. . .”

Hoa Mộ Diệp mở chiết phiến, từ từ nói: “Ai ở trong tín thư viết. . . Muốn cho người trông thấy một người đột nhiên tới nhà của ta. . .” Còn chưa có nói xong đã bị ngắt lời.

“Ta đã biết. . . Người không cần phải nói ra a. . .” Liễu Thi Mặc vội vàng ngăn lại lời Hoa Mộ Diệp. Cẩn thận nhẹ nhàng phiêu mắt nhìn Liễu Tàn Ngọc. Nếu cho hần biết tín thư viết gì, không biết hần sẽ lấy lời hứa lúc trước của mình chính mình thế nào. Càng phần hận trừng mắt nhìn Hoa Mộ Diệp, phản chiến. Bằng hữu cái gì a. . .

Liễu Tàn Ngọc cười nói: “Không nghĩ tới Thi Mặc quan tâm ca ca ta như vậy. . . Còn đem bằng hữu của mình giới thiệu cho ta. . .” Sao hần không đoán được trong tín thư Liễu Thi Mặc viết những gì. Đơn giản là bảo Hoa Mộ Diệp hợp tác đối phó mình. Liễu Thi Mặc thì không có gì, nhưng Hoa Mộ Diệp này. Theo hành động của y lúc trước, nhất định là người ăn chơi trác táng, không biết rốt cuộc là người nơi nào. Bất quá có thể quen biết Liễu Thi Mặc, tuyệt đối không tầm thường.

Liễu Thi Mặc lại điên cuồng hét lên: “Liễu Tàn Ngọc. . .”

Hoa Mộ Diệp lập tức giảng hòa: “Được rồi. . . Thi Mặc. . . Chẳng lẽ người muốn Diễm Tương lâu không thể làm ăn sao? Ta đã chọn sương phòng tốt. Đi lên lầu nói đi. . .”

“Hoa Mộ Diệp. . . Người. . .” Liễu Thi Mặc thấy bằng hữu của mình bên vực cho Liễu Tàn Ngọc mới gặp lần đầu, bưng bưng nộ khí. Một thanh âm u lạnh truyền đến: “Tàn Ngọc công tử. . . Du Lan tới giúp người cầm túi a..” Du Lan đi đến bên người Liễu Tàn Ngọc nói.

Giương mắt nhìn Du Lan đứng trước mặt mình. Trong đôi mắt hạt sắc tràn ngập nghi hoặc cùng hiếu kỳ đối với mình. Ôn hòa cười nói: “Vậy đã làm phiền người. . .” Nói xong liền đem túi lớn đầy ngân phiếu cùng bạc giao cho Du Lan. Đã có người muốn giúp mình, tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Du Lan có chút ngây người. Từ khi ở Diễm Tương lâu tới nay, không có người nào để hần cảm thứ gì đó. Mà người trước mắt này liền cho hần cảm như vậy. Nguyên bản Du Lan chỉ muốn khách khí, giờ phút này buồn bực tới cực điểm.

Vào sương phòng, Liễu Tàn Ngọc thực không khách khí liền thẳng ngồi xuống rót một chén trà cho mình, căn bản không nhìn hai người kia. . . Không, phải là ba người đang trợn mắt há hốc mồm. Lúc trước mình nói nhiều như vậy. . . Uống một ngụm trà không được sao. Dùng ánh mắt ý nói cho Liễu Thi Mặc.

Liễu Thi Mặc không nói gì. Ngồi xuống bên người Liễu Tàn Ngọc nói: “Người cũng nên ngấm lại là, ai mời khách a. . . Sao lại không khách khí mà ngồi xuống như vậy.”

Liễu Tàn Ngọc chọn mi cười nói: “Đã có người mời ta. . . Ta tự nhiên sẽ không khách khí. . .”

Thấy hai người muốn tranh cãi, Hoa Mộ Diệp vừa cười vừa ngồi hướng Liễu Tàn Ngọc ngồi đối diện giảng hòa: “Các người a. . Sao một chút việc nhỏ cũng có thể tranh cãi thành như vậy. .”

“Là hấn tranh cãi trước.” Liễu Thi Mặc lập tức tiếp lời.

Liễu Tàn Ngọc nghiêng đầu. Nhìn Du Lan ngồi bên cạnh mình dùng khẩu khí vô cùng thờ dài nói: “Ai. . Quên đi. . Ta khác người, không chấp nhận. . Ai kêu ta là ca ca người chứ. .” Dứt lời, lại càng ai oán thờ dài, chấp khởi chén trà trong tay từ từ uống.

“Hoa Mộ Diệp. . Người. . Người. . Nhìn xem. . Hấn. . Hấn có ý gì. . Dường như ta làm đệ đệ của hấn thì ủy khuất hấn lắm...” Liễu Thi Mặc bị tức, ngay cả nói cũng đứt quãng.

Hoa Mộ Diệp nghe xong nở nụ cười. Vỗ vỗ Liễu Thi Mặc nói: “Ồ. . Người thừa nhận hấn là ca ca người. .”

Một đôi mắt hẹp dài trừng to nhìn Hoa Mộ Diệp. Nửa ngày sau mới phát hiện lời nói của mình thừa nhận mình là đệ đệ Liễu Tàn Ngọc. . Tức giận lại trừng Liễu Tàn Ngọc. Mà Liễu Tàn Ngọc giống như không phát hiện cổ phần hận này. Tiếp tục từ từ uống trà, khoe miệng hơi nhếch lên thành nụ cười thần nhiên.

Ngay tại lúc một vòng khẩu chiến sắp bùng nổ. Tú bà hợp thời đẩy cửa bước vào. Theo sau hấn là bốn vị tiểu quan. Liễu Tàn Ngọc thần nhiên nhìn lướt qua. Trong đó hai vị xinh đẹp quyến rũ còn trang điểm đậm, hai vị khác là thanh tú chỉ dùng một chút đồ trang sức trang nhã. Tú bà thấy Liễu Tàn Ngọc thần nhiên nhìn lướt qua. Liền không làm động tác dư thừa. Một bên kêu người hầu nhanh mang thức ăn lên, một bên đưa bốn vị tiểu quan vào cửa, cười nói: “Thi Mặc công tử. . Mộ Diệp công tử. . Phong Cần. . Vũ Thanh mỗi ngày đều muốn nhìn thấy các người. . Cũng không. . Nghe nói các người tới. . Liền cự tuyệt gặp mặt khách nhân khác...” Chỉ thấy hai vị tiểu quan quần áo xinh đẹp trên mặt ửng đỏ. Mị nhãn nhìn Liễu Thi Mặc cùng Hoa Mộ Diệp. Tú bà dừng chút lại tiếp tục nói: “Không biết Tàn Ngọc công tử thích bộ dáng gì. Tú bà ta trong đám người tuyển ra hai người có chút tương xứng.” Tú bà nói xong, còn không quên khoe một chút với Liễu Tàn Ngọc. .

Liễu Tàn Ngọc nghe xong từ từ xoay tròn chén trà trong tay nói: “Vây cũng thực cảm ơn tú bà để bụng. . Ta chưa bao giờ nói qua với người ta đoạn tụ chi phích mà. .” Giương mắt cười nhìn Liễu Thi Mặc tiếp tục nói: “Bất quá không nghĩ tới. . Thi Mặc lại như thế a. .” Sau khi nói xong còn làm ra biểu tình hiểu rõ. . Không sao đâu. . Ta có thể thông cảm cho người. .

Liễu Thi Mặc cảm thấy mình đụng phải khắc tinh lớn nhất trong đời. Bởi vì hiện tại hấn căn bản tìm không ra lý do phản bác.

Mà một trong hai vị xinh đẹp kia, vị tiểu quan xiêm y lục nhạt đi ra phía sau Liễu Tàn Ngọc, tay đập lên bả vai Tàn Ngọc, thân thể kề sát lưng hấn. Dùng thanh âm ngọt ngào nói: “Tàn Ngọc công tử. . Người chưa thử qua, như thế nào sẽ biết không thích chứ. .” Dứt lời tay kia cũng không an phận vượt vượt phía sau Liễu Tàn Ngọc.

Liễu Tàn Ngọc nhăn lại cặp mi thanh tú. Chỉ cảm thấy hương vị phấn trang điểm xông vào mũi. Mục mâu tử sắc dần trở nên băng lãnh, chén trà từ từ xoay tròn trên tay cũng đình chỉ động tác. Lúc hấn muốn mở miệng, lại bị một một bên đoạt trước.

“Phong Cần. . Người cũng nhìn chuyện phát sinh lúc trước. . Nếu thấy được liền nên biết Tàn Ngọc công tử hiện tại là ta hầu hạ. .” Lời nói lạnh nhạt theo miệng Du Lan tràn ra. Nhìn người lúc trước được mình nâng đỡ, nhìn Liễu Tàn Ngọc. . Nhìn trên bàn. . Lật cái chén. . Rót cho Liễu Tàn Ngọc rót một chén trà. . Đưa cho hấn. .

Liễu Tàn Ngọc tiếp nhận cái chén. Làm như không phát sinh bất cứ chuyện gì tiếp tục từ từ uống. Nhưng trong lòng nghĩ nếu không phải vì thân phận hiện tại của mình. Người kia đã sớm tắt thở. .

Mà Phong Cần lại bởi vì lời nói của Du Lan mà ngốc lảng. Người luôn luôn có lòng tự cao gấp bội người bình thường như Du Lan lại thừa nhận hầu hạ người khác.

Tú bà thấy thế lập tức cười nói: “Phong Cần. . Người không phải ngày nhớ đêm mong Thi Mặc công tử sao. . Lại quần quít lấy ca ca của Thi Mặc công tử. . Như vậy Thi Mặc công tử sinh khí, về sau cũng không tới gặp người a.”

Phong Cần nghe xong lập tức đánh trên người Liễu Thi Mặc: “Ta chỉ là tò mò thôi. . Ai biết vị công tử này là ca ca của Thi Mặc. .” Mà giờ khắc này hắn mới chú ý tới diện mạo Liễu Tàn Ngọc. Cùng với: “Mục mâu tử sắc.” Không lưu ý lúc Phong Cần nói ra khẩu khí mang theo vô cùng kinh ngạc.

Liễu Thi Mặc lại nghi ngờ hỏi: “Làm sao vậy. .”

Phong Cần lập tức nói: “Chính là không ngờ. . ca ca của Thi Mặc người là người ngoại bang. .”

Liễu Thi Mặc bĩu môi. . Không hề truy cứu chuyện bọn họ nói về Liễu Tàn Ngọc.. Lại nghĩ đến một số cái, hỏi: “Đúng vậy. . Cho tới giờ ta cũng không có hỏi qua. . Đôi mắt của phụ thân là màu phỉ thúy, nhưng là người trung thổ. . Vậy Tàn Ngọc người. .”

Liễu Tàn Ngọc nghe xong cười nói: “Nếu đôi mắt phụ thân là kì màu (màu kì lạ). . Cũng là người trung thổ. Ta đây hẳn là cũng coi như là người trung thổ đi.” Nói xong còn làm bộ tự hỏi. .

“Vậy tại sao của ta là hạt sắc (màu nâu).” Liễu Thi Mặc bất mãn kêu lên. Không phải hẳn đối với diện mạo mình có cái gì bất mãn. Tốt xấu gì mình cũng là người phi thường anh tuấn tiêu sái, nhưng là đôi mắt tử sắc kia thật sự rất mỹ lệ. Giống như sẽ đem linh hồn người khác hút vào.

Liễu Tàn Ngọc nghe xong lại thần nhiên cười, vẫn chưa giải thích.

Chờ tú bà đóng cửa lại mang theo hai người nguyên bản phải hầu hạ Liễu Tàn Ngọc rời đi. Đồ ăn cũng đầy đủ. Mỗi người đều có một vị mỹ nhân bên người. Hoa Mộ Diệp chấp khởi chén rượu trong tay nói: “Hôm nay có hân hạnh làm quen Tàn Ngọc công tử, không biết có vinh hạnh cùng công tử trở thành bằng hữu hay không.” Tuy là hỏi câu lại mang theo mười phần tự tin. Không vì khẳng định Liễu Tàn Ngọc đáp ứng hẳn. Mà là bởi vì hắn tuyệt đối phải kết được bằng hữu.

Liễu Tàn Ngọc cười nhạt: “Mộ Diệp công tử thật sự là khách khí. Có thể cùng người trở thành bằng hữu thực là vinh hạnh của ta.” Nếu hẳn cùng mình giả trang khách sáo. Chính mình tự nhiên cũng sẽ như thế.

Hoa Mộ Diệp nghe xong có chút ngốc lăng, sau đó cười nói: “Tốt lắm. . Về sau ta gọi người Tàn Ngọc. . Người có thể bảo ta Mộ Diệp.” Nói xong uống chén rượu trong tay.

Liễu Tàn Ngọc nhìn chén rượu của mình cũng chậm chậm uống xuống.

Liễu Thi Mặc thấy hai người hữu hảo ở chung như vậy. Không khỏi cảm thấy chính mình mời Hoa Mộ Diệp đến đây tuyệt đối là một sai lầm. Hắn càng không nghĩ tới kỳ thật Hoa Mộ Diệp cũng thực thích chính hắn. Như thế nào lại thất sái đến vậy. Liễu Thi Mặc vô cùng ai oán.

“Có thể làm bằng hữu của người mới là vinh hạnh của ta.” Hoa Mộ Diệp đột nhiên nhắc lại lời nói lúc trước của Liễu Tàn Ngọc.

Liễu Tàn Ngọc chọn mi hỏi. . Vì sao nói như thế. .

“Ha hã. . Lúc trước nghe Tàn Ngọc tấu một khúc. . Thật sự là cảm giác đang ở thiên đường lại giống như rơi vào địa ngục. . Hơn nữa cái địa ngục kia còn đặc biệt sâu thẳm, như là vĩnh viễn không thoát được ra ngoài.” Có dụng ý khác, Hoa Mộ Diệp lại uống một chén rượu. Chỉ thấy Vũ Thanh bên cạnh vì hắn rót một ly.

Liễu Tàn Ngọc cười nói: “Không ngờ một khúc của Tàn Ngọc lại gây cho người cảm thụ như vậy. Thật không biết nên vui vẻ hay khổ sở.”

“Cầm từ tâm sinh. . Tàn Ngọc công tử đàn ra giai điệu thanh linh. . Cũng không mất đi hàm nghĩa nguyên bản của thủ khúc. Du Lan tự nhiên bội phục. .” Du Lan thần nhiên nói. .

Liễu Tàn Ngọc mắt nhìn Du Lan, cười nhạt. Mà Du Lan còn nói thêm: “Nếu Du Lan đã đáp ứng Tàn Ngọc công tử. . Tất nhiên sẽ không quên chuyện đáp ứng công tử. Du Lan gọi tú bà chuẩn bị tốt sương phòng, Tàn Ngọc công tử nếu như bây giờ rảnh. . Liên để Du Lan mang người đi. .”

Nghe được lời Du Lan làm bốn người ngốc lăng. Duy độc Liễu Tàn Ngọc vẫn đang cười. Nhìn Du Lan, ánh mắt trát trát, ngọt ngào nói: “Nếu Du Lan vội vã thực hiện hứa hẹn như vậy, hiển nhiên Tàn Ngọc sẽ không để cho người thất vọng.”

Trên mặt Du Lan ửng đỏ. Đứng dậy mở cửa chuẩn bị mang Liễu Tàn Ngọc đi. Mà Liễu Tàn Ngọc cố ý bỏ qua bốn ánh mắt kinh ngạc. Thấy hai người muốn đi ra sương phòng, Liễu Thi Mặc kêu to: “Liễu Tàn Ngọc. . Người, không phải nói người không đoạn tụ sao. . Hiện tại như thế nào. .” Hắn không đoán được rốt cuộc Liễu Tàn Ngọc nghĩ cái gì. Lúc trước rõ ràng nói là không thích nam nhân. Hiện tại lại đi theo người khác.

“Ha hả. . Xem ra người vẫn là bị lừa chưa đủ mà.” Liễu Tàn Ngọc quay đầu lại, tà tà cười, bỏ lại một câu như vậy liền cùng Du Lan rời khỏi sương phòng. Hoàn toàn không nhìn Liễu Thi Mặc phía sau điên cuồng hét lên. Mà Hoa Mộ Diệp lại nhìn chăm chăm vào thân ảnh đậm tử sắc đến khi y rời khỏi tầm mắt mình. Mới nghĩ đến chuyện khuyên bảo bằng hữu bên người đã sắp bị người nợ tức chết.

Theo Du Lan đi tới sương phòng, Du Lan đứng lại ở cửa. Vì Liễu Tàn Ngọc mở cửa, liền ý bảo để hắn vào trước. Liễu Tàn Ngọc nhìn thoáng qua Du Lan, liền bước chân vào trong phòng. Nhìn quanh bốn phía xem ra là phòng hảo hạng, nghe thấy tiếng Du Lan đóng cửa Liễu Tàn Ngọc mới từ từ nói: “Đây là phòng của người sao. .”

Du Lan rõ ràng có chút ngốc lảng nhưng lập tức liền “Ân” một tiếng.

Thân thủ nhẹ nhàng vuốt bức màn màu lam. Thanh âm lạnh như băng theo miệng Liễu Tàn Ngọc chảy ra: “Đi ra. .”

17. Chương 17: Âm Mắt (thượng)

Nghe tiếng. . Một cánh tay mảnh khảnh vén liềm trướng trên. Một vị nữ tử xinh đẹp đi ra. Người này đúng là tú bà, thấy Liễu Tàn Ngọc đang vuốt bức màn, liền mở miệng trước: “Công tử, ta có chuyện muốn thỉnh giáo. .” Tú bà cười nói.

“Nga?” Liễu Tàn Ngọc nhíu mày, lại làm như tò mò hỏi: “Không biết tú bà có chuyện gì thỉnh giáo Tàn Ngọc.”

Tú bà đột nhiên thu hồi tươi cười ban đầu. Ngược lại dùng khẩu khí nghiêm túc nói: “Công tử có phải là Ngọc Diệp của Huyết Sát Môn hay không.” Nói xong liền nhìn chăm chăm Liễu Tàn Ngọc, dường như sợ hắn có động tác gì.

“Nga.” Tay ngừng vuốt ve bức màn. Để chủ tay trong tay áo vào trong tay, gương mặt nhìn tú bà. Trong mắt tràn ngập lãnh ý hoàn toàn không giống lúc trước: “Vậy thì thế nào. .”

Tú bà thấy đôi mắt lạnh như băng của hắn, còn chưa kịp phản ứng, cảm giác trên cổ có một cổ cảm giác mát mát. Nguyên lai tay Liễu Tàn Ngọc đã kề chủ tay lên cổ nàng: “Hảo thân thủ. . Không hổ là Ngọc Diệp. . Thật sự là danh bất hư truyền a. .” Tuy rằng sau lưng đã đổ mồ hôi lạnh, nhưng ngoài miệng vẫn kim lòng không được mà khen ngợi Liễu Tàn Ngọc. .

Liễu Tàn Ngọc cũng không vì được người khác khen ngợi mình mà động tâm. Dùng thanh âm băng lãnh mang theo một chút sát khí nói: “Nói. . Người rốt cuộc là ai. .” Người biết hắn là Ngọc Diệp. Nhất định cũng hiểu biết về Huyết Sát Môn. Mà người trước mắt này hắn không biết có phải là người của Huyết Sát Môn hay không. Nếu như không phải. . Kia liền giết.

Lúc này thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền đến. Du Lan tiến lên. Quỳ một gối xuống trước mặt Liễu Tàn Ngọc nói: “Hong môn. . Nhị tịch. . Hạ Du Lan tham kiến Diệp môn chủ. .” (nhị tịch là cách sắp xếp thứ bậc.) Sau đó gương mặt nhìn chủ thủ vẫn kề lên cổ tú bà, tiếp tục kính cẩn nói: “Mạc Thiên chỉ là muốn xác nhận có phải là Diệp môn chủ hay không mới dùng chiêu này. . Thỉnh Diệp môn chủ hạ thủ lưu tình.” Không ngờ tới người trước mắt thật sự là Diệp môn chủ chỉ được nghe danh rất ít gặp. Ngấm lại lúc trước thua Liễu Tàn Ngọc là tất nhiên. . Bởi vì có người nói qua. . Thủ khúc Diệp môn chủ gầy. . Nếu không phải là hắn, không người nào có thể rút được tình cảm vào khúc nhạc đó.

Nghe vậy. . Liễu Tàn Ngọc thu hồi chủ thủ. Không phải Liễu Tàn Ngọc tin tưởng bọn họ thật sự là người của Hong môn. Mà là, lúc này hắn cố ý giả vờ không chú ý đến Du Lan, nếu như lúc ấy Du Lan rời khỏi phòng. . Hắn sẽ giết cả hai người. Cho dù hắn hiện tại không có nội lực nhưng thân thủ cũng không thay đổi. .

Mạc Thiển thấy Liễu Tàn Ngọc buông tay. Liền xoay người dùng tư thế đồng dạng với Du Lan quỳ xuống, sau đó chậm rãi nói: “Hong môn nhất tịch Mạc Thiển tham kiến Diệp môn chủ.”

Liễu Tàn Ngọc lãnh mất liếc hai người một cái. Hướng nội thất đi đến, chỉ lưu lại ba chữ: “Đứng lên đi. .” Mạc Thiển cùng Du Lan nhìn nhau, sau đó lập tức đi theo. .

Ngồi ở bên cạnh bàn, Liễu Tàn Ngọc rót chén trà cho mình. Qua hồi lâu mới từ từ hỏi: “Tìm ta có chuyện gì. .” Nếu dùng loại phương pháp này khiến cho hẩn chú ý. . Thật đúng là kỳ lạ. .

Mạc Thiển lập tức tiến lên cung kính nói: “Hong môn chủ nói. . Người sắp tới Dục Hoa trấn. Cho nên phân phó ta cùng Du Lan chú ý nhiều một chút. Tuy rằng ta đã thấy người nhưng vẫn không biết làm thế nào mới có khiến người chú ý tới nơi này. Cho nên liền để Du Lan khảy thủ khúc người đàn năm đó.”

Liễu Tàn Ngọc nghe xong, giương mắt nhìn Mạc Thiển, thản nhiên nói: “Người gặp qua ta khi nào? Nếu gặp qua ta sao ta không nhận ra.”

“Người có từng nhớ ba năm trước đây. Khi người ở Dạ Vũ lâu, lần đầu tiên gảy đàn chứ. .” Nhìn nhìn Liễu Tàn Ngọc, Mạc Thiển nói. Thấy đối phương không có phản ứng gì liền tiếp tục nói: “Lúc ấy ta còn chưa được phân đến Diễm Tương lâu. . Cho nên may mắn nhìn thấy người gảy đàn. . Về phần dung mạo của người cùng lúc ấy khác biệt. Cho nên ta không thể xác định có phải là người hay không mới ra hạ sách này.” Ngày ấy vừa thấy thì vô pháp quên đi dung mạo cùng tiếng nói. Bây giờ xuất hiện lại kém rất nhiều. Cho dù vẫn là mục mâu tử sắc kia nhưng tình cảm trong đó lại biến hóa rất nhiều. Lấy năng lực của nàng vẫn không nhìn ra người trước mắt suy nghĩ cái gì.

Liễu Tàn Ngọc khôi phục biểu tình cười nhạt lúc trước. Chỉ chỉ đôi mắt chính mình nói: “Ta nghĩ đôi mắt này. . Trên đời không có mấy. .” Cố ý không để mắt đến chuyện ở Dạ Vũ lâu mà Mạc Thiển nói, hẩn tiếp tục nói: “Vậy sao Du Lan biết gảy thủ khúc kia. .” Lúc ấy hẩn không thấy Du Lan có ý thăm dò như Mạc Thiển. Vậy tại sao lại biết đàn? Liễu Tàn Ngọc có chút hứng thú.

“Du Lan là người mới từ Dạ vũ lâu đến. Lúc ấyHong môn chủ thấy hẩn đàn tranh liền để hẩn gảy thủ khúc của người. Chẳng qua Du Lan mất nhiều năm mới có thể đàn đầy đủ. .” Mạc Thiển vừa nói vừa nhìn Du Lan, sợ hẩn tức giận. Nhưng Du Lan lại một bộ dáng không sao cả. Bởi vì hẩn sớm biết mình không sánh bằng người trước mắt. Hẩn theo môn chủ vô số lần nghe qua chuyện của y. Tuy rằng rất ít nhưng mỗi lần môn chủ nói đến Diệp môn chủ, trên mặt của nàng sẽ xuất hiện biểu tình của một thiếu nữ hạnh phúc.

Biết Hồng Tú bốc đồng, Liễu Tàn Ngọc gật gật đầu: “Nàng bảo các người nói cho ta biết cái gì?” Liễu Tàn Ngọc rót cục đã hỏi tới trọng điểm. .

“Môn chủ nói người đến Linh Việt sơn trang cứu nàng.” Du Lan nói, hẩn không phải không biết môn chủ tùy hứng. Nhưng môn chủ mặc kệ ai đến cứu cũng không chịu đi, trừ người trước mắt này.

Liễu Tàn Ngọc thở dài, quả nhiên nàng cố ý bị bắt: “Khi chấp hành nhiệm vụ, không thể làm chuyện không liên quan đến nhiệm vụ. Các người biết chưa?” Nâng mắt nhìn hai người, nói ra câu trả lời thuyết phục. Liễu Tàn Ngọc liền đứng dậy rời khỏi phòng.

Khi Liễu Tàn Ngọc đi tới trước cửa. Mạc Thiển đột nhiên kêu một tiếng: “Diệp môn chủ. .” Liễu Tàn Ngọc dừng bước, lại chọn mi hỏi nàng còn có gì muốn nói, Mạc Thiển vẻ mặt có lỗi: “Diệp môn chủ đừng để ý hành động của Phong Cần. Bởi vì Phong Cần không tìm ra chuyện của Tàn Nguyệt sơn trang cho nên mới muốn bắt tay vào làm từ nơi khác.”

“Bảo hẩn không cần hỏi chuyện về Tàn Nguyệt sơn trang. Dù sao Liễu Thi Mặc cũng là con của Liễu Tàn Nguyệt, sẽ không ngốc đến trình độ như thế.” Nói xong liền ra khỏi phòng.

Nhìn thân ảnh Liễu Tàn Ngọc rời đi. Mạc Thiển thở dài, nàng rót cục biết vì sao Hong môn chủ chấp nhất vì Liễu Tàn Ngọc như thế.

Dựa vào trí nhớ trở về phòng lúc trước. Đẩy cửa ra chỉ thấy Hoa Mộ Diệp một mình ngồi trong này. Đi đến chỗ lúc trước mình ngồi, vốn định vì mình rót chén trà thì lại có một chén rượu đưa tới trước mặt mình. Giương mắt liền thấy Hoa Mộ Diệp nhìn mình.

Thân thủ tiếp nhận chén rượu. Thản nhiên nói: “Thì Mặc đâu. .” Kỳ thật Liễu Tàn Ngọc đã sớm đoán được. Nhưng nếu trầm mặc với người trước mắt chắc sẽ bị hỏi, chủ động hỏi sẽ dễ dàng nắm cục diện trong tay.

Hoa Mộ Diệp uống một hớp rượu: “Hắn cùng Phong Cần đi làm chuyện nên làm.”

Liễu Tàn Ngọc nhìn chén rượu. Không muốn uống chút nào: “Nga? . . Vậy sao người không đi.”

Nhìn Liễu Tàn Ngọc trước mắt không muốn uống, trong lòng Hoa Mộ Diệp đột nhiên có một cỗ lửa giận vô danh. Hắn đứng lên đi đến phía sau Liễu Tàn Ngọc. Dùng hai tay cố định Liễu Tàn Ngọc trong ngực mình, đầu để sát vào bên tai Liễu Tàn Ngọc, từ từ nói: “Ta đang đợi người a. Sao người trở lại nhanh vậy....Du Lan không tốt sao.”

Liễu Tàn Ngọc đối với tư thế hiện tại phi thường bất mãn. Hắn chán ghét người khác đụng vào hắn. Mà nay lại có nhiều người tìm chết đụng vào hắn như vậy. Không thể vì chuyện cá nhân mà nhiệm vụ phá hư, mày liễu nhân lại, xoay người nghĩ muốn đẩy Hoa Mộ Diệp ra. Sớm biết thế lúc trước trực tiếp trở về là được. Không ngờ khí lực của Hoa Mộ Diệp lớn đến kinh người, mặc kệ mình làm như thế nào đều không ra, giận trừng mắt nhìn Hoa Mộ Diệp, ngữ khí cũng trở nên không tốt: “Tránh ra. .”

Hành động của Liễu Tàn Ngọc làm lửa giận trong lòng người bùng phát, hiện lên một mặt tươi cười, khẩu khí tràn ngập tức giận: “Như thế nào. . Du Lan liền tốt như vậy? Trà của hắn người uống, rượu của ta người không chịu uống? Chẳng lẽ ta không sánh bằng một cái tên đứng đầu bảng như hắn sao. Vẫn là nói hắn có thể làm cho người thoải mái?” Hoa Mộ Diệp càng nói càng giận. Cầm lấy chén rượu bị Liễu Tàn Ngọc buông. Một tay giữ cầm dưới của Liễu Tàn Ngọc. Một tay nâng cổ ngã vào trong miệng Liễu Tàn Ngọc.

Liễu Tàn Ngọc căn bản không biết Hoa Mộ Diệp đang nói cái gì. Còn chưa kịp phản ứng đã bị Hoa Mộ Diệp cứng rắn hạ một chén rượu. Trong mắt Liễu Tàn Ngọc dần hiện ra sát ý. Hắn chán ghét người này. Hung hăng đẩy bàn tay đang nắm trụ hàm dưới. Dùng ngữ khí vô cùng băng lãnh: “Buông tay. . Bằng không ta sẽ giết người.” Nhấn nạt của hắn đã đến cực hạn. Nếu y còn dám chạm vào hắn một chút. Hắn không cần quan tâm nhiệm vụ. Nhất định phải giết người này. .

Nhưng khiến Liễu Tàn Ngọc không ngờ chính là Hoa Mộ Diệp không thêm để ý lời của hắn, ngược lại đem hai tay của hắn ấn chế lên đỉnh đầu, đặt hắn trên bàn: “Nga. . ? . . Giết ta. . Dùng cái này sao?” Lắc lắc chủ thủ trong tay, Hoa Mộ Diệp nói.

Sơ suất . . Liễu Tàn Ngọc thâm kêu không xong. Xem ra mình quá coi thường người này. Vô cùng phần hận chính mình vì sao hiện nay không có nội lực. . Vạn vẹo cổ tay muốn gãy khỏi Hoa Mộ Diệp lại không có tác dụng. Mặt của Hoa Mộ Diệp nào có khủng khiếp như khí lực của y chứ. Chán ghét nhìn Hoa Mộ Diệp, trong đầu Liễu Tàn Ngọc nhanh chóng nghĩ nên thoát khỏi hắn như thế nào.

Nhìn thấy người dưới thân vẻ mặt chán ghét, Hoa Mộ Diệp càng không kiêng nể gì kéo xiêm y của Liễu Tàn Ngọc xuống. Da thịt trắng nõn, xương quai xanh tinh tế nhất thời bại lộ trước mặt Hoa Mộ Diệp. Nếu đã làm cho hắn chán ghét mình thì không cần để ý cái gì. Hoa Mộ Diệp nghĩ thầm. . Đúng vậy, từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn đã bị Liễu Tàn Ngọc mê hoặc. Mặc kệ là y đam mại hay thản nhiên, ưu thương khi khảy đàn hay tà tà cười, còn có mục mâu tử sắc, hết thấy đều làm cho Hoa Mộ Diệp mê muội vì y. Muốn độc chiếm y muốn có được y. Loại tâm tình này không ngừng dâng lên trong lòng Hoa Mộ Diệp, khổng chế tim của hắn. Mới nói mấy câu liền khiến hắn có cảm tình đặc biệt với Liễu Tàn Ngọc. Y như ác ma, đùa bỡn tâm người khác, người khác muốn tiếp cận y lại lui rất xa, như cố ý muốn xem người khác thống khổ. Không nhìn Liễu Tàn Ngọc giãy giụa, ở cổ của y, xương quai xanh của y để lại một đám dấu vết. Trong đầu tràn đầy ý nghĩ. Người là của ta. . Người là của ta. . . Không ngừng nghĩ. .

18. Chương 18: Âm Mắt (trung)

“Mộ Diệp. . Người đang làm cái gì?” Liễu Thi Mặc đẩy cửa ra. Liền thấy được tình cảnh này. Trên mặt Liễu Tàn Ngọc tràn đầy tức giận. Hoa Mộ Diệp giống mê muội không ngừng hôn y. Mà Hoa Mộ Diệp lại như không có nghe đến tiếp tục hôn. Liễu Thi Mặc tạm dừng nửa giây sau nhanh chóng phản ứng. Lập tức đánh Hoa Mộ Diệp hôn mê.

Chán ghét đẩy người nằm trên mình ra. Liễu Tàn Ngọc đứng dậy. Chỉnh sửa. xiêm y, trong mắt tràn đầy sát ý. Dem tức giận đè nén xuống đáy lòng. Chỉ cần có cơ hội hẳn nhất định sẽ giết người này.

Ở trên mã xa trở về. Liễu Thi Mặc có chút lo lắng nhìn Liễu Tàn Ngọc. Lúc trước hẳn đã để cho thuộc hạ đưa Hoa Mộ Diệp hồi phủ. Không biết hôm nay Hoa Mộ Diệp rốt cuộc làm sao. Tuy rằng bình thường hẳn thực phong lưu nhưng chưa làm gì quá. Hôm khác nhất định phải hỏi y một chút. Nhưng nhìn Liễu Tàn Ngọc lúc này thần tình băng lãnh, cái gì cũng không nói, Liễu Thi Mặc thở dài, may mắn Phong Cần vì tú bà tìm có việc nên mình để hẳn đi trước, mới trở về đúng lúc cứu Liễu Tàn Ngọc. Bằng không thật không biết sẽ như thế nào. Tuy rằng như vậy, nhưng Liễu Thi Mặc vẫn đang bất đắc dĩ, cuối cùng nhịn không được mở miệng, thanh âm cũng thật cẩn thận, sợ làm cho Liễu Tàn Ngọc tức giận: “Tàn Ngọc. . Người không sao chứ.”

“Không có việc gì.” Liễu Tàn Ngọc thản nhiên trở lại. Trên mặt không lộ vẻ gì.

Căn bản là bộ dáng có việc a. Liễu Thi Mặc thầm than thở, tự hỏi nửa ngày. Liễu Thi Mặc vẫn áy náy. Nếu không phải mình dẫn hẳn vào trong đó sẽ không xảy ra chuyện như vậy. Dùng thanh âm rất nhỏ căn bản không giống bình thường nói: “Thực xin lỗi. .”

Liễu Tàn Ngọc giương mắt: “Không sao. . Không phải lỗi của ngươi.” Cười nhạt nói: “Ngươi còn cứu ta mà. . Cho nên chuyện này cùng ngươi không quan hệ.” Là lỗi của người kia, neho lại đôi mắt hẹp dài, tuyệt đối sẽ không buông tha hẳn. .

Lúc trở lại Tàn Nguyệt sơn trang. Sắc trời lộ vẻ u ám. Tới đại sảnh đã thấy Liễu Tàn Nguyệt ngồi ở chủ vị, chung quanh là Độc Cô Phong, Lãnh Bắc Hi, Mộ Dung Vân, duy độc thiếu Tàn Bích Sương. Trong sảnh im lặng đến quỷ dị. Chỉ thấy ba người cung kính đứng một bên không ai dám lên tiếng. Hơi thở lạnh như băng không ngừng lan tràn trong sảnh, còn kèm theo tức giận. Không cần hoài nghi người tản ra loại hơi thở này đúng là Liễu Tàn Nguyệt.

Mà Liễu Tàn Ngọc lại như không phát hiện loại hơi thở này. Vẫn đang hướng về đại sảnh, trong đầu cũng không khỏi tự hỏi tại sao Lãnh Bắc Hi lại đứng bên người Liễu Tàn Nguyệt. Nếu nhớ không lầm lúc đến Diễm Tương lâu hẳn ở sau người. Nhưng tựa sau đó hồ nhiên ly khai. Bất quá cũng tốt. Nói cách khác, bọn người Du Lan bị phát hiện chỉ thêm phiền toái mà thôi.

“Phụ thân.” Liễu Thi Mặc cùng Liễu Tàn Ngọc kêu lên. Liễu Tàn Nguyệt lại ngẩng đầu. Vẫn nhìn Liễu Tàn Ngọc giống như muốn đem hẳn nhìn thấu, đến bây giờ Liễu Tàn Ngọc mới phát hiện Liễu Tàn Nguyệt có chút không bình thường. Hơi nghi hoặc nhìn lại, đã thấy cặp mắt phỉ thúy mê người của Liễu Tàn Nguyệt. Không khí chung quanh nhất thời lạnh thêm vài phần. Mà Liễu Tàn Nguyệt lại nhìn chằm chằm mình. Tựa hồ không biết mở miệng thế nào. .

Lúc không khí quỷ dị không ngừng gia tăng. Liễu Tàn Nguyệt rốt cục mở miệng. Trong khẩu khí tràn đầy tức giận không thể che giấu: “Ngươi đi đâu vậy. .”

Liễu Tàn Ngọc đối với câu hỏi của Liễu Tàn có chút buồn cười. Dùng ánh mắt nhìn nhìn Lãnh Bắc Hi nói: “Ngươi không phải đã biết sao. .”

Liễu Tàn Nguyệt lại làm như không có nghe đến, tiếp tục hỏi: “Ngươi đi đâu vậy. .”

“Không đi nơi nào. .” Liễu Tàn Ngọc dùng khẩu khí không tốt trả lời. Chính mình vốn tâm tình không tốt, lại còn muốn mình trả lời đáp án Liễu Tàn Nguyệt đã biết. Khó chịu bĩu môi Không muốn nhìn đến ánh mắt Liễu Tàn Nguyệt, tựa hồ nhận định mình làm chuyện có lỗi.

Con người phỉ thúy mang theo tức giận nhìn chằm chằm cổ Liễu Tàn Ngọc. Mọi người ở đây đều cho rằng Liễu Tàn Nguyệt sẽ một chương đánh bay thiếu chủ nhu nhược trước mắt, thì Liễu Tàn Nguyệt lại đột nhiên đứng lên, một tay ôm thắt lưng mảnh khảnh của Liễu Tàn Ngọc hướng Hàn Vân các đi đến.

Nguyên bản Dịch Mẫn chờ xem kịch vui mới phát hiện sự tình không phải như suy nghĩ của chính mình, liền tức giận ném chén trà trên mặt đất. Mà tam đại ảnh vệ lựa chọn không nhìn vị “Phụ nhân” này. Liễu Thi Mặc ở một bên lo lắng nhìn hai thân ảnh nhất bạch nhất tử (một trắng một tím) rời đi. Phụ thân sẽ không thương tổn Tàn Ngọc chứ.

Dọc theo đường đi Liễu Tàn Nguyệt trầm mặc không nói. Hoàn toàn không nhìn đến Liễu Tàn Ngọc đang giãy giụa. Bay nhanh về Hàn Vân các. Còn kém không dùng khinh công . .

Rốt cục Liễu Tàn Ngọc ngừng giãy giụa. Giận trừng mắt nhìn Liễu Tàn Nguyệt nói: “Buông. . ta tự đi. .” Hắn cho mình là nữ nhân sao. . Còn muốn ôm đi. . ! ! !

Liễu Tàn Nguyệt lạnh nhìn thoáng qua Liễu Tàn Ngọc, cước bộ chưa từng giảm bớt nửa phần. Thẳng đến khi Liễu Tàn Ngọc nghĩ hắn không có trả lời, hắn mới lên tiếng: “Người đi không đủ nhanh. .”

Liễu Tàn Ngọc vốn định phản bác, lại không có lí do gì có thể thoái thác. Trừng mắt nhìn Liễu Tàn Nguyệt một cái, liền tùy ý hắn ôm mình đi.

Liễu Tàn Ngọc mới vừa nghĩ vì sao Liễu Tàn Nguyệt tức giận thì Liễu Tàn Nguyệt đã ôm hắn vào Hàn Vân các. Nguyên tưởng rằng tới phòng rồi Liễu Tàn Nguyệt sẽ thả mình. Lại không nghĩ rằng Liễu Tàn Nguyệt cũng không có buông hắn ra. Trực tiếp dẫn hắn tới dục trì: “Người rốt cuộc muốn làm gì?” Liễu Tàn Ngọc nghi hoặc nhìn nam nhân đang ôm mình. Là mình chưa được sự cho phép của hắn mà tùy ý đi ra ngoài nên hắn tức giận sao? . . Ân. . Nhất định là như vậy. . Không đúng. . Vì sao mình đi ra ngoài cần phải có sự cho phép của hắn. Vì sao mình phải để ý sự tức giận của hắn.

Khi Liễu Tàn Ngọc đang tự hỏi vì sao Liễu Tàn Nguyệt tức giận. Liễu Tàn Nguyệt đã sớm buông hắn xuống. Chỉ nghe “soạt” một tiếng, đám tử y tách thành hai nửa. Trên người đột nhiên chột lạnh khiến cho Liễu Tàn Ngọc từ trong tự hỏi tỉnh lại, chưa kịp phản ứng lại bị Liễu Tàn Nguyệt ôm lên để vào trong dục trì. Nghi hoặc quay đầu nhìn Liễu Tàn Nguyệt đứng phía trên. Nhưng Liễu Tàn Nguyệt tựa hồ cũng không muốn nói cho hắn biết tại sao mình làm như vậy. Đi tìm bố khẩn, giúp Liễu Tàn Ngọc tắm rửa.

Tùy ý Liễu Tàn Nguyệt đem nước ấm ngã vào đầu mình. Liễu Tàn Ngọc càng thêm nghi hoặc chỉ có thể mở miệng hỏi: “Phụ thân. . Người đang làm cái gì. .”

“Tắm rửa. .” Liễu Tàn Nguyệt lạnh lùng trả lời. . Cầm lấy bình ngọc đem chất lỏng bên trong ngã xuống đầu Tàn Ngọc. Tuy rằng thanh âm lạnh như băng nhưng động tác trên tay lại mềm nhẹ.

“Nga. .” Liễu Tàn Ngọc kết thúc màn đối thoại không lấy gì là dài, tuy rằng vẫn không rõ vì sao Liễu Tàn Nguyệt tức giận. Trên đỉnh đầu là tay Liễu Tàn Nguyệt nhẹ nhàng nhuấn ấn, Liễu Tàn Ngọc thoải mái, ánh mắt mê man. Do ảnh hưởng của ôn tuyền mà con người tử sắc phủ kín một tầng sương mù. Càng xinh đẹp. .

Liễu Tàn Nguyệt biết Liễu Tàn Ngọc thích như vậy. Lửa giận trong mắt chậm rãi thối lui. Cho đến khi trên người Liễu Tàn Ngọc không còn hương vị của son phấn Liễu Tàn Nguyệt mới dùng nước rửa sạch bọt trên người Liễu Tàn Ngọc.

Lúc này Liễu Tàn Ngọc lại mở miệng lần nữa: “Vừa rồi, vì sao người tức giận. . ?” Hắn đã sớm muốn hỏi. Chính là lúc trước Liễu Tàn Nguyệt giúp hắn gội đầu rất thoải mái. Cho nên nhất thời quên hết. .

Mà đầu Liễu Tàn Nguyệt tiến sát đến cái cổ của Liễu Tàn Ngọc. . Nói một câu không có liên quan nhưng là câu trả lời thuyết phục: “Về sau không được để người khác tùy tiện hôn người.” Nói xong liền hôn lên cổ Liễu Tàn Ngọc. Hô hấp trên người vốn có mùi hương thoang thoảng. Mặc dù không biết đây là mùi gì nhưng hắn rất là thích. .

Liễu Tàn Ngọc lúc này mới nhớ tới. Đúng là lúc trước Hoa Mộ Diệp có để lại hồng ấn trên người mình. Liễu Tàn Nguyệt chính là vì cái này mà tức giận. Trong lòng có một cổ ấm áp chảy qua. Nhưng bản thân Liễu Tàn Ngọc lại chưa từng phát hiện. (không để ý...oa...Nguyệt ca làm thế mà không chút phát hiện...)

Mặc vào xiêm y Liễu Tàn Nguyệt sai người chuẩn bị tốt. Liễu Tàn Ngọc tựa vào đầu giường chờ người đưa cơm đến. Không phải hắn không muốn tới thiên thính. Mà là Liễu Tàn Nguyệt nói còn có việc muốn nói với hắn nên gọi người đưa cơm tới phòng.

Ai ngờ Liễu Tàn Nguyệt còn chưa mở miệng liền có người gõ cửa phòng: “Trang chủ. .” Là Bích Sương lúc trước không xuất hiện. Rốt cuộc là có chuyện gì, nhìn nhìn Liễu Tàn Nguyệt. Thấy Liễu Tàn Nguyệt đang nhìn mình: “Tiến vào. .”

Nghe được đồng ý, Bích Sương đẩy cửa vào, sau đó cung kính đóng cửa lại hướng Liễu Tàn Nguyệt thi lễ: “Trang chủ. . Hoa Mộ Diệp trúng Nhuyễn Tinh Tán.”

Người ăn Nhuyễn Tinh Tán sẽ động tình mà mất đi lý trí. Nếu không có giải dược nhất định phải cùng người khiến cho mình động tâm mới có thể sống sót. Bằng không sẽ bỏ mạng. Cho nên Nhuyễn Tinh Tán vừa là xuân dược cũng là độc dược. Mà thuốc này thế gian cũng không có mấy người có. Đương nhiên Bích Sương có.

“Ý người là. . Có người hạ độc hần?” Liễu Tàn Ngọc tựa vào đầu giường, từ từ nói. Mặc dù là nghi vấn nhưng trong lòng Liễu Tàn Ngọc đã có chút khẳng định. Quả nhiên là người kia. .

Hiện tại Bích Sương mới nhìn thấy Liễu Tàn Ngọc. Lúc trước không biết vì sao trang chủ lại tức giận nên không thể không nhanh làm việc, bởi vậy không nhìn thấy Liễu Tàn Ngọc. Giờ chỉ thấy Liễu Tàn Ngọc tựa vào đầu giường, tóc đen, đậm tử y thoáng mở nổi bật làn da tuyết trắng, xương quai xanh tinh xảo còn có. . . Hồng ấn! ! ! ! ! Đôi mắt nguyên bản hẹp dài của Bích Sương nhất thời trùng to như nhìn thấy quái vật. Sau đó còn không chút ý hình tượng miệng mở lớn, thiếu nước cằm rơi xuống đất. Nhưng nàng nhanh chóng trở về bộ dáng trầm tĩnh nguyên bản. Dù sao đó không phải là điều ảnh vệ nên quan tâm. Nhưng trong lòng vẫn là phiên giang đảo hải (sông cuộn biển gầm). Nhanh chóng nhìn thoáng qua Liễu Tàn Nguyệt, thấy hần không có phản ứng gì mới nhẹ nhàng thở ra. Nàng rốt cục biết những lời kia của Độc Cô Phong có ý tứ gì. .

“Đã biết, người có thể đi xuống.” Liễu Tàn Nguyệt thản nhiên nói. Hoàn toàn không thèm để ý ánh mắt kinh ngạc của Bích Sương.

“Vậy thuộc hạ cáo lui.” Bích Sương nhanh chóng thối lui đến ngoài cửa. Khi chuẩn bị khép cánh cửa thì có chút do dự mà ngừng lại. Liễu Tàn Nguyệt chọn mi, nhìn Bích Sương ý hỏi nàng còn có chuyện gì. .

Bích Sương nghĩ có nên nói hay không. . Vẫn quyết định nói cho Liễu Tàn Nguyệt: “Trang chủ. .” Thấy Liễu Tàn Nguyệt không ý tứ mới tiếp tục nói: “Tàn ngọc Thiếu chủ còn nhỏ. . Thỉnh người cần phải tiết chế. .”

Liễu Tàn Nguyệt nghe vậy ngốc lảng. Nhìn nhìn Liễu Tàn Ngọc mới lý giải. Thản nhiên mở miệng nói: “Hần còn nhỏ. . Ta đương nhiên. .” Còn chưa có nói xong đã bị Liễu Tàn Ngọc ngắt lời: “Người cảm thấy được hần sẽ biết cái gì gọi là tiết chế sao. .”

Bích Sương nghĩ nghĩ gật đầu nói: “Ta cũng nghĩ vậy. . Nhưng trang chủ. . Người đối với Tàn Ngọc thiếu chủ phát dục như vậy sẽ tạo thành thương tổn.” Bích Sương nghĩ nghĩ, đem đạo lý mình biết nói cho Liễu Tàn Nguyệt. Tuy rằng rất sợ trang chủ nhưng loại chuyện này nhất định phải để trang chủ hiểu được. Bằng không Tàn Ngọc Thiếu chủ nhu nhược kia sẽ cả đời như vậy. (Chỉ cao không bằng độ cao của Liễu Tàn Nguyệt)

Liễu Tàn Nguyệt mày liễu nhảy dựng: “Ta làm sao có thể. .” Cục lực nghĩ muốn giải thích rồi lại bị Liễu Tàn Ngọc một lần nữa ngắt lời: “Người không muốn thừa nhận sao. . ? . . Người lúc trước rõ ràng đối với ta. .” Nói xong cổ tình nhú nhú mày tỏ vẻ đau đớn. Liễu Tàn Nguyệt rốt cục nhận không được nhất mật tà tà cười nói: “Người đã nói như vậy. . Kia thật sự giải quyết một lần đi. .” Dứt lời liền đứng lên hướng Liễu Tàn Ngọc đi đến. Bích Sương lắc lắc đầu. . Quả thế. . (Hoàn toàn hiểu lầm người nào đó.)

Vừa lúc đó thanh âm Lãnh Bắc Hi truyền đến: “Trang chủ. . Đã tìm ra người gây nên. .”

Liễu Tàn Nguyệt nhìn Lãnh Bắc Hi, thanh âm trở về nguyên bản lạnh băng: “Đến thư phòng. .”

“Vâng.” Bích Sương cùng Bắc Hi cung kính trả lời.

“Nhớ ăn cơm. .” Nhìn hạ nhân đưa cơm vào, Liễu Tàn Nguyệt dằn dò Liễu Tàn Ngọc, khẩu khí mặc dù lạnh như băng lại có ý tứ quan tâm. .

“Ân. .” Liễu Tàn Ngọc gật đầu đáp. Thấy đám người Liễu Tàn Nguyệt rời đi. Mới đi hướng về phía bàn chuẩn bị ăn cơm. Lại đột nhiên cảm giác có cái gì đó, đi ra khỏi phòng. Tới hồ, đột nhiên một thân ảnh hiện ra phía sau Liễu Tàn Ngọc. Liễu Tàn Ngọc xoay người, thấy người tới chỉ thản nhiên nói một câu: “Là người. .” Trong miệng không có chút kinh ngạc.

Mà người đến thấy Liễu Tàn Ngọc trấn định, ngốc lảng một lát, sau đó cười nói: “Ha hã. . Nguyên lai Điệp môn chủ biết là ta a. .”

19. Chương 19: Ánh Mắt (hạ)

Liễu Tàn Ngọc nghe vậy khước miệng câu ra một mặt tiểu ý. Lời nói hơi châm chọc theo đôi môi phần nộn thoát ra: “Này thực rõ ràng, không phải sao.. Diễm Tương lâu lớn như vậy không có khả năng chỉ có người của Hồng môn. Hơn nữa người có cơ hội hạ độc nhất cũng chỉ có người. . Ta nói đúng hay không. . Tiêu môn nhị tịch Tiêu Vũ Thanh.”

Tiêu Vũ Thanh trừng lớn mắt nhìn Liễu Tàn Ngọc. Người bị chính mình xem thường sao có thể sẽ biết mình, đang lúc lơ đãng lại hỏi ra miệng: “Hắn là ai vậy..”

Tiểu ý trên mặt Liễu Tàn Ngọc càng đậm, thanh âm lạnh như băng: “Có thể làm ra sự tình này cũng chỉ có người kia hoặc người dưới tay hắn. Hơn nữa người tựa hồ không nhớ chúng ta đã gặp mặt sao. .”

Tiêu Vũ Thanh bắt đầu suy tư. Cho dù biết Liễu Tàn Ngọc nhưng quả thật môn chủ chưa bao giờ cho hắn gặp qua. Nếu không phải lần này có nhiệm vụ có lẽ hắn căn bản sẽ không thấy y. Mà người trước mắt trừ bỏ ánh mắt đặc sắc thì tất cả đều thực bình thường. Bất quá mình khẳng định chưa từng thấy qua hắn: “Người đã gặp ta ở nơi nào.” Rốt cục Tiêu Vũ Thanh nhịn không được hỏi.

“Người như vậy liền tin? . . Thật sự rất dễ lừa.” Nhìn Tiêu Vũ Thanh tức giận xanh cả mặt, trong lòng Liễu Tàn Ngọc nghĩ mau chấm dứt một chút, nếu bị người của Liễu Tàn Nguyệt nhìn thấy. Chỉ có chính mình gặp phiền toái mà thôi.

“Người. .” Tiêu Vũ Thanh vừa định phản bác lại bị Liễu Tàn Ngọc đánh gãy: “Có chuyện gì nói mau. . Ta không có thời gian cùng người nói chuyện phiếm.” Lời nói thần nhiên lại mang theo uy hiếp không thể trái lại.

Tiêu Vũ Thanh kinh ngạc một chút. Vỗ trảo phúng nhìn Liễu Tàn Ngọc, không tiếp tục vấn đề vừa rồi. Dích xác, nếu nhiệm vụ không thành thì không hay ho cho chính mình: “Bang chủ có mệnh lệnh. . Nói đến Lĩnh Việt sơn trang cứu Sở Hồng Tú để nàng quay về Huyết Sát Môn.” Dứt lời đưa ba bình được cấp Liễu Tàn Ngọc: “Người nên biết bình được có thể giải hóa công tẩu, bình khác người cũng biết là cái gì. . Về phần giải được. Khi người hoàn thành nhiệm vụ ta sẽ cho người sau. Trong lúc người rời đi sẽ gọi người đến nguy trang người. Nhưng người phải nhanh trở về.”

Tiếp nhận được bình, Liễu Tàn Ngọc khẽ nhíu mày: “Hàn Quang đâu.” Nếu là bang chủ an bài chắc chắn phân phó nhất tịch của mình đến giao nhiệm vụ. Nhưng người tới là người Tiêu môn., mục mâu tử sắc dần hiện ra tức giận. Đáp án chỉ có một. .

“Môn chủ nói. . Sợ Hàn Quang dấu được đi. . Cho nên để ta tới nói. Về phần Hàn Quang. . Chỉ làm cho hắn ngủ một giấc. . Không có nguy hiểm tính mạng.” Từ đầu đến cuối, Tiêu Vũ Thanh đều dùng khẩu khí khinh thường nói chuyện với Liễu Tàn Ngọc. .

Mà Liễu Tàn Ngọc lại hoàn toàn không nhìn hắn: “Người có thể đi rồi. . Bằng không sẽ gây trở ngại cho ta: “Nói xong liền xoay người trở về Hàn Vân các. Tiêu Vũ Thanh phi thường phần nộ: “Rõ ràng là người mặc cho người khác định đoạt. . Còn thanh cao cái gì. .” Tiêu Vũ Thanh trào phúng nói.

Liễu Tàn Ngọc như không nghe đến tiếp tục đi về phía trước. Nhưng Tiêu Vũ Thanh ở phía sau hắn. Cho nên không thấy được trên mặt Liễu Tàn Ngọc Lúc là mặt tươi cười thị huyết.

Trở về phòng liền gặp Tiểu Thúy cùng Tiểu Mạt đứng trước bàn nhìn chằm chằm đồ ăn nhíu mày: “Làm sao vậy. .” Liễu Tàn Ngọc đi lên trước hỏi.

“Tàn Ngọc Thiếu chủ, người ăn ít như vậy?” Tiểu Mạt thấy Liễu Tàn Ngọc đã trở lại liền hỏi.

Liễu Tàn Ngọc lộ ra nụ cười ôn hòa: “Ăn. . Ta ăn no. .”

Chỉ thấy Tiểu Mạt nhíu mày càng sâu. Ngay cả Tiểu Thúy cũng nhịn không được nói: “Thiếu chủ. . Người ăn quá ít. .”

Biết hai người kia quan tâm mình, nhưng quả thật không muốn ăn: “Không sao. . Các người dọn xuống đi.”

Nguyên bản còn muốn khuyên Liễu Tàn Ngọc, thấy biểu tình không muốn ăn của hắn chỉ có thể ghen một bụng cầm bát đưa đi xuống. . Lại bắt gặp Liễu Tàn Nguyệt ở cửa: “Trang chủ. .”

Liễu Tàn Nguyệt nhìn đồ ăn không được động qua trên tay Tiểu Thúy cùng Tiểu Mạt. Đôi mi thanh tú nhú chặt, dùng thanh âm lạnh như băng nói: “Bảo trù phòng đi làm món mới đến đây.” Nói xong liền đi đến. .

Liễu Tàn Ngọc nghe vậy lập tức nói: “Không cần. . Ta đã ăn no.”

“Đến trù phòng. .” Liễu Tàn Nguyệt nói không để cho người khác cự tuyệt. Tiểu Thúy cùng Tiểu Mạt nhìn nhau lập tức hướng trù phòng đi đến. Xem ra trang chủ có thể khuyên Thiếu chủ, lại không biết “khuyên” của Liễu Tàn Nguyệt căn bản không thể gọi là khuyên. Nói đúng ra là uy hiếp. .

Liễu Tàn Ngọc nhú mày nhìn Liễu Tàn Nguyệt: “Ta ăn không vô. .”

“Chỉ ăn ít cho nên mới gầy như vậy. Hay người muốn uống được của Bích Sương?” Nhớ tới lúc trước chuyện. Đôi mi thanh tú nhăn lại càng sâu.

Nghe được một chữ được, trên mặt Liễu Tàn Ngọc lộ ra biểu tình thiếu niên. Đôi mắt hẹp dài trừng lớn, mày liễu nhăn lại làm như đột nhiên nghĩ đến uống được là thống khổ nhất, mặt nhăn lại càng sâu. Đôi môi phàn nộn hơi hơi mở ra. Không nói được một câu phản bác. Ai oán liếc Liễu Tàn Nguyệt một cái, tràn đầy không cam lòng. Không phải là vừa mới đùa y một chút thôi sao. . Không nên chinh mình như vậy chứ. .

Nhìn Liễu Tàn Ngọc lộ ra biểu tình đáng yêu như vậy. Liễu Tàn Nguyệt nghĩ muốn cắn một cái. Lại đột nhiên nhớ đến lời Bích Sương nói, nhăn xúc động của mình. Yêu thương vượt mái tóc đen như tơ của Liễu Tàn Ngọc: “Ăn nhiều một chút. . Đối với thân thể hảo.” Mục mâu phỉ thúy mang theo ôn nhu cùng với rất nhiều tình cảm khác. Nhưng Liễu Tàn Ngọc nhìn không thấu, chỉ biết hai tay này thật ấm áp, không muốn rời đi.

Lúc này Tiểu Thúy cùng Tiểu Mạt bưng đồ ăn mới làm xong, thờ phào một cái. Đã ổn, trang chủ cùng Tàn Ngọc Thiếu chủ cảm tình tựa hồ không tồi. Trên mặt đều lộ ra vui vẻ tươi cười. Bọn họ cảm giác kỳ thật Tàn Ngọc Thiếu chủ thực cô độc nhưng luôn mỉm cười. Hắn cần một người quan tâm hắn. Mà quan tâm hắn cần bọn họ cho không được. Có thể cho hắn loại ấm áp này cũng chỉ có trang chủ: “Trang chủ.” Đứng lại trước cửa, Tiểu thúy cùng Tiểu Mạt cung kính kêu lên.

“Tiến vào.” Ngồi xuống bên cạnh Liễu Tàn Ngọc, Liễu Tàn Nguyệt nói không hề có một tia ôn nhu. Giống như điều bọn hắn thấy lúc trước là ảo giác.

Đặt đồ ăn xuống cẩn thận, hai người lui bên cạnh chờ bọn họ ăn xong.

Liễu Tàn Nguyệt nhìn Liễu Tàn Ngọc không muốn động đũa. Liền giúp hắn gấp chút đồ ăn. Nếu nhớ không lầm Liễu Tàn Ngọc không chán ghét ăn đồ ăn này. (nhớ thực kỹ a. . Người cũng chỉ cùng ăn với hắn một lần mà thôi. . Tác giả nói, hém phải ta

Tựa hồ đối với chuyện Liễu Tàn Nguyệt gấp rau cho mình thực kinh ngạc. . Đã thấy trong chén đều là đồ ăn mình không chán ghét, Liễu Tàn Nguyệt lại tận mắt nhìn mình ăn cơm. Cầm lấy chiếc đũa, Liễu Tàn Ngọc cũng chậm chậm ăn. Mặc dù không muốn ăn, cũng không biết vì sao trong lòng lan tràn cảm giác ấm áp, liền so với trước kia ăn nhiều hơn.

Phất tay để nhóm Tiểu Thúy thu thập bát đũa rời đi. Khóe miệng Liễu Tàn Nguyệt mang theo tươi cười thần nhiên. Làm như thực vừa lòng khi Liễu Tàn Ngọc ăn nhiều như vậy. .

Vì mình rót chén trà, thấy Liễu Tàn Nguyệt không hề động tay. Liền đem trà ban đầu chuẩn bị cho mình uống đưa cho Liễu Tàn Nguyệt. Chính mình lại rót chén trà khác chậm rãi uống.

Hồi lâu thấy Liễu Tàn Nguyệt vẫn không có ý định mở miệng, bản thân cũng có chút mệt mỏi liền mở miệng trước, hỏi: “Không phải người có chuyện muốn nói với ta sao. . ?”

Liều Tàn Nguyệt nhìn nhìn Liều Tàn Ngọc, để cái chén trong tay xuống nói: " Ngày mốt. . Ta đi Lĩnh Việt sơn trang."

" Ân." Liều Tàn Ngọc gật đầu đáp. Ba ngày sau mình cũng tới nơi đó.

" Thi Mặc đi cùng ta. . Người không đi sao. . ?" Liều Tàn Nguyệt thản nhiên nói. Hắn biết nếu mình không hỏi Liều Tàn Ngọc sẽ không muốn đi. Bởi vì y tựa hồ không có hứng thú với chuyện này.

"Không có hứng thú. Hơn nữa ta không có võ công, đi cũng vô dụng." Liều Tàn Ngọc miễn cưỡng nói. Hai mi mắt sắp hợp cùng một chỗ nhưng đầu óc lại dị thường thanh tỉnh. Đã đem hành trình mấy ngày sau tính toán an bài tốt.

Thấy nhân nhi đã muốn đi vào giấc mộng, Liều Tàn Nguyệt ôm lấy Liều Tàn Ngọc hướng giường đi đến. Vừa lòng với "gối mềm", sắp đi vào giấc ngủ lại nghe được Liều Tàn Nguyệt kêu một tiếng "Ngọc nhi."

"Ân?" Liều Tàn Ngọc mơ mơ màng màng trả lời. .

"Vì sao không dạn tranh. Rõ ràng chơi rất tốt, không phải sao." Hôm nay nhìn thấy Liều Tàn Ngọc ở trên đài dạn tranh. Một màn kia làm cho mình không thể quên. Lại không rõ vì sao hắn chơi cảm lại không dạn tranh. Theo thường lệ mà nói, rất nhiều người thích tranh.

"Tranh duyệt nhân, cảm duyệt tâm. Ta không nghĩ duyệt nhân. Tự nhiên sẽ thích cảm. Hơn nữa. ." Liều Tàn Ngọc tạm dừng, dùng thanh âm cực kỳ nhỏ tiếp tục nói, cũng đi vào giấc mộng nỉ non: "Cảm là đồ vật duy nhất nương để lại cho ta."

Nhìn người trong lòng đã muốn ngủ say, trên mặt Liều Tàn Nguyệt tràn đầy thương tiếc. Hắn không biết người giờ phút này đang bình yên ngủ trong lòng mình đã từng gặp phải chuyện gì. Nhưng hắn biết lúc mình nhìn thấy hắn gầy dần đã mê luyến. Không. . Có lẽ là từ lần đầu tiên thấy hắn, chính mình liền không thoát ra được khỏi đôi mắt tử sắc đó. Cảm duyệt tâm, sợ là nếu hắn chơi cảm liền biến thành đoạt tâm. Hơn nữa tâm bị cướp đi không chỉ một mình y. Trộm hôn đôi môi phần nộn. Trên mặt cậu ra một giọt tươi cười thỏa mãn.(không cần hoài nghi. .lần trước cũng hôn trộm...hắc hắc)

20. Chương 20: Lĩnh Việt (thượng)

Sáng sớm, ánh sáng mặt trời tản khắp hậu viện, Liều Tàn Ngọc đang ngồi dưới tàng cây chớp mắt. Ánh mặt trời rơi trên mặt có chút ngáy ngô. Tóc đen theo gió nhẹ nhàng phiêu đảng. Chim chóc lẳng lẳng đứng trên vai Liều Tàn Ngọc, cũng không kêu to, không muốn quấy rầy giấc ngủ của hắn.

Nhưng hiện tại, có người nhện không được mà tới quấy rầy khung cảnh thần tiên xinh đẹp này.

Liều Thi Mặc vốn lo lắng cho Liều Tàn Ngọc nên đến xem. Dù sao ngày hôm qua phụ thân thật sự rất kỳ quái. Hơn nữa buổi sáng hôm nay phụ thân nói mình cùng y đi Lĩnh Việt sơn trang, cũng không mang Liều Tàn Ngọc theo. Vì sao? Hắn thực muốn biết. Nhưng nhìn Liều Tàn Ngọc ngủ say, vẫn là lát nữa lại đến, liền xoay người rời đi.

"Không phải có chuyện muốn nói sao. ." Thanh âm lạnh nhạt từ phía sau Liều Thi Mặc truyền đến. Giống như tiên tử mở đôi mắt tử sắc độc nhất vô nhị khắp thiên hạ, thản nhiên bình tĩnh vô ba như mặt hồ. Từ lúc Liều Thi Mặc bước vào Hàn Vân các hắn liền tỉnh. Lại mở mắt ra. . Nhưng hắn không biết người rõ ràng có chuyện cần nói vì sao lại lỳ khai, gọi mình một tiếng "Tĩnh" là được rồi mà.

Kinh ngạc quay đầu nhìn về phía người đã muốn tỉnh. Ngay cả như vậy, trong mục mâu tử sắc hoàn toàn không có một tia mông lung như vừa tỉnh ngủ. Kinh ngạc căng kinh ngạc, Liều Thi Mặc lập tức đề cập tới tới mục đích của mình: "Người. . Thật sự không đi Lĩnh Việt sơn trang sao." Không biết tại sao mình lại để ý Liều Tàn Ngọc có đi hay không.

Chim chóc đứng trên vai Liều Tàn Ngọc hốt hoảng cất cánh bay lên. Liều Tàn Ngọc vươn tay, mà chim kia dường như có linh tính liền bay lại trên tay hắn, làm như lấy lòng bàn, cái đầu nho nhỏ khê trạc trạc ngón tay Liều Tàn Ngọc. Nét mặt biểu lộ một giọt tươi cười nhưng trong lời nói vẫn lạnh nhạt: "Ta đi lại thêm gánh nặng."

Liều Thi Mặc nhìn Liều Tàn Ngọc đến ngây người, lúc này mới bị lời nói kéo về: “Phụ thân có thể bảo vệ người, không phải sao. Hơn nữa ra ngoài tìm hiểu cũng tốt a. . . Người nhất định không đi Lĩnh Việt sơn trang sao.” Trực giác nói cho hắn biết Liều Tàn Ngọc khẳng định không đi sơn trang.

“Bị người bảo hộ. . . Còn không bằng sống ở chỗ này.” Vươn tay nhẹ nhàng như ấn cánh chim, chim chóc mở cánh run lên nhưng cũng không bay đi, dường như rất thích ở lại bên người Tàn Ngọc. Mà lúc Liều Thi Mặc tựa hồ còn muốn nói gì đó, Liều Tàn Ngọc đột nhiên nói một câu căn bản không quan hệ tới chuyện này: “Chim chóc thực hạnh phúc bởi vì bọn chúng có thể bay tới bất cứ đâu.” Dương tay, chim chóc bị kinh hách bay lên. Đập đôi cánh mạnh mẽ bay về phía bầu trời xanh biếc. Nhìn bầu trời lam sắc, Liều Tàn Ngọc thản nhiên nói: “Người có nơi nào muốn đi không?” Làm như hỏi Liều Thi Mặc, như hỏi chim chóc đã bay xa kia, lại như hỏi chính mình.

Nhìn Liều Tàn Ngọc trong giọng nói mang theo mê mang. Liều Thi Mặc đột nhiên không biết đối mặt như thế nào. Nguyên bản khi Liều Tàn Ngọc ác liệt đùa giỡn chính mình, mình có thể rống to, có thể phản bác. Nhưng biểu hiện bây giờ của Liều Tàn Ngọc, mình cũng không biết làm sao. Có lẽ mình chưa bao giờ hiểu hắn. . . Nhưng chẳng biết tại sao Liều Thi Mặc vẫn trả lời vấn đề của Liều Tàn Ngọc: “Đương nhiên, giang hồ rất lớn. . . Ta nghĩ nơi ta muốn đi rất nhiều.”

Nghe vậy Liều Tàn Ngọc quay đầu nhìn Liều Thi Mặc, sau đó nở nụ cười. . . Là nụ cười vô cùng ôn hòa. Giờ phút này, dương quang chiếu trên mặt hắn khiến nụ cười càng thêm chói mắt. Là nụ cười khoái nhạ. Cũng là vì Liều Thi Mặc mà vui vẻ. Bởi vì hắn cùng mình khác nhau. Hắn có thể có cánh bay ra khỏi ***g giam còn chính mình không có.

Liều Thi Mặc nhìn Liều Tàn Ngọc, trên mặt nóng lên, phần hận trừng mắt nhìn Liều Tàn Ngọc một cái liền bước nhanh rời đi. Mà hắn nhanh chóng rời đi lại không phát hiện Liều Tàn Nguyệt đã sớm đứng ở một bên.

Liều Tàn Ngọc bình tĩnh vô ba như mặt hồ, dùng thanh âm nhỏ không thể nghe thấy nói: “Đáng tiếc ta không có chỗ để đi.” Nói xong cảm giác được có một bàn tay ấm áp cầm tay của mình. Kinh dị ngẩng đầu lại nhìn thấy Liều Tàn Nguyệt. Quả nhiên vô công Liều Tàn Nguyệt so với chính mình cao hơn rất nhiều, y đi đến trước mặt mà mình cũng không phát hiện.

Liều Tàn Nguyệt nhìn chằm chằm Liều Tàn Ngọc như muốn nhìn thấu hắn. Nhớ tới Liều Tàn Ngọc lúc trước, Liều Tàn Nguyệt nắm chặt tay Liều Tàn Ngọc. Sợ hắn như vậy biến mất.

Cảm giác được Liều Tàn Nguyệt nắm chặt tay mình. Liều Tàn Ngọc nghi hoặc nhìn lại y, tò mò hỏi: “Làm sao vậy?”

Trong con người phỉ thúy hình như có hàng nghìn hàng vạn suy nghĩ chảy qua, cuối cùng trở về một mảnh băng lãnh như ban đầu: “Ấn cơm.” Dem Liều Tàn Ngọc kéo đến đến thiên thính. Trên tay trầm xuống, quay đầu lại đã thấy Liều Tàn Ngọc nắm tay mình, trong lòng có chút vui vẻ tràn ngập nhưng khuôn mặt lạnh như băng lại không hề biến hóa. Chờ mi nhìn Liều Tàn Ngọc, ý hỏi hắn vì sao lôi kéo tay y. [Một Mọc: không muốn người ta thả thì đừng giả vờ lạnh lùng ... Nguyệt: sát]

Liều Tàn Ngọc giương lên khuôn mặt tươi cười: “Thật ấm áp.” Đúng vậy thật ấm áp, ấm áp khiến mình lưu luyến. Kỳ thật mình cũng không biết vì sao lại chủ động cầm tay Liều Tàn Nguyệt, khi Liều Tàn Nguyệt buông tay, theo bản năng mà bắt lấy. Tuy rằng trực giác nói cho hắn biết, hắn không được tới gần, nhưng thân thể lại động.

Liều Tàn Nguyệt nghe vậy liền quay đầu. Hướng thiên thính đi đến. Khóe miệng nở nụ cười, trong mắt tràn ngập vui sướng, không thể che dấu hiện tại tâm tình hắn đặc biệt tốt.

Vừa vào thiên thính. Mọi người thấy Liều Tàn Nguyệt không giống bình thường đều ngơ ngẩn. Đây là trang chủ chỉ biết tản ra lãnh khí sao, đương nhiên, trong số đó không có Độc Cô Phong cùng Tần Bích Sương. Độc Cô Phong là thấy nhưng không thể tránh. Mà Tần Bích Sương còn tiếp tục đắm chìm trong hiểu lầm (bất quá tương lai cũng sẽ thành sự thật.) Nhưng một vị khác lại kinh ngạc đẩy đẩy bên trái Độc Cô Phong, nhẹ nhàng nói: ” Trang chủ như vậy ta chưa từng thấy qua a. . .”

Độc Cô Phong lại dùng ngữ khí của tiên bối, “Về sau người sẽ thấy nhưng không thể tránh . . .”

Mộ Dung Vân vẫn đang ở trên mây hỏi Bích Sương: “Trang chủ, rốt cuộc làm sao vậy? . . Ta lần đầu tiên thấy trang chủ cười a. . Còn vui vẻ như vậy.”

Bích Sương liếc Mộ Dung Vân một cái. Ý vị thâm trường cười cười nói: “Ăn no ngủ thoải mái tự nhiên tâm tình sẽ tốt.”

“Cũng. . ? Không phải còn chưa có ăn cơm sao.” Mộ Dung Vân kinh ngạc, nhưng lúc này một ánh mắt lạnh lùng đủ để cho hắn lâm vào tình trạng đóng băng. Mộ Dung Vân quay đầu, quả nhiên thấy Liễu Tàn Nguyệt đang dùng ánh mắt lạnh duệ nhìn hắn. Mồ hôi trên trán nhỏ từng giọt. Mộ Dung Vân không dám nói nữa câu.

Cứ như vậy một bữa cơm cùng với ánh mắt phần hận của Dịch Mẫn, nghi hoặc của Liễu Thi Mặc cùng Mộ Dung Vân. Biến hóa kỳ quái của Liễu Tàn Nguyệt chấm dứt. Mà Liễu Tàn Ngọc lại làm như không biết, tiếp tục ăn cơm của hắn.

Ngày kế, Liễu Tàn Nguyệt mang theo Liễu Thi Mặc, Độc Cô Phong, Mộ Dung Vân, Tàn Bích Sương đi Lĩnh Việt sơn trang. Duy độc lưu lại Lãnh Bắc Hi đến bảo hộ Liễu Tàn Ngọc. Hơn nữa để cho hắn xử lý chuyện trong trang. Xem ra Liễu Tàn Nguyệt rất coi trọng Lãnh Bắc Hi. Nhưng đối với Liễu Tàn Ngọc mà nói lại là một phiền toái. Như thế nào mới không bị hắn phát hiện. Tình xem mấy ngày, thấy Lãnh Bắc Hi bận rộn chuyện trong trang, căn bản không rảnh trông giữ mình. Liễu Tàn Ngọc mới yên tâm.

Ban đêm, chỉ dựa vào ánh trăng mới có thể thấy, đứng bên hồ là một tử y thiếu niên. Một thân y phục dạ hành.

” Hai ngày nữa là đại hội anh hùng.” Đưa bố bao trong tay cho Liễu Tàn Ngọc, Tiêu Vũ Thanh tiếp tục nói: “Đây là môn chủ chuẩn bị cho người.”

Tiếp nhận bố bao, vừa mở ra, đập vào mắt chính là một mảnh hồng sắc. Liễu Tàn Ngọc hơi hơi nhú mi.

Tiêu Vũ Thanh khinh thường nở nụ cười: “Thật không biết vì sao môn chủ thích người như vậy. Bất quá Liễu Tàn Nguyệt tựa hồ cũng thực thích người a. . Người rốt cuộc dùng cái chiêu gì mê hoặc tâm người khác. Vẫn là nói hương vị của người thật sự tốt lắm.” Nói xong còn cười ha hả tràn đầy ý tứ khinh miệt.

“Người không được phép vũ nhục Diệp môn chủ.” Đột nhiên một thân ảnh khác hiện lên phía sau Tiêu Vũ Thanh. Trường kiếm sắc bén đặt trên cổ Tiêu Vũ Thanh. Mà Tiêu Vũ Thanh nghe được thanh âm liền kinh ngạc: “Là người? Không có khả năng, không phải người đã trúng mê hương sao.”

Người tới khinh thường nở nụ cười: “Hừ. Chút tài mọn của người có thể nào hữu dụng. Ta chỉ là giả vờ hôn mê mà thôi.”

“Người. .” Tiêu Vũ Thanh kinh động nói không ra lời. .

“Người còn không đi?” Người tới uy hiếp, thanh âm lạnh như băng. Tiêu Vũ Thanh nghe vậy ngoan độc nhìn Liễu Tàn Ngọc một cái, liền biến mất trong đêm đen. .

“Môn chủ.” Người tới cung kính quỳ xuống hướng Liễu Tàn Ngọc hành lễ.

“Đứng lên đi. . Hàn Quang.” Liễu Tàn Ngọc nhìn tròn hay hồi lâu, từ từ nói: “Nghe ngóng được gì sao.” Từ lúc Tiêu Vũ Thanh đến. Liễu Tàn Ngọc đã phát hiện Hàn Quang ẩn thân trong cây, nhưng chưa gọi hắn đi ra. Cũng biết lời Tiêu Vũ Thanh nói thật sự chọc giận Hàn Quang.

Hàn Quang đứng lên, vẫn tôn kính nhìn Liễu Tàn Ngọc. Hắn biết môn chủ biết hắn ở đây. Cũng không dám dễ dàng động, quả nhiên môn chủ còn chưa ra tay, chính mình đã xuất hiện. Một nửa cũng là vì môn chủ căn bản không phản bác hay phản nộ: “Thuộc hạ cố ý trúng mê tán, sau đó giết Tiêu Kinh phái tới thay thế hắn. Liền vẫn đi theo Tiêu Vũ Thanh. Nhuyễn tình tán thực là do Tiêu Kinh bảo Tiêu Vũ Thanh hạ. Về phần nguyên nhân thuộc hạ không biết. Độc của Hoa Mộ Diệp đã được Bích Sương giải. Nhưng ta lại phát hiện ban đầu Bích Sương muốn đi giết Hoa Mộ Diệp, phát hiện hắn trúng độc mới dừng tay. Chắc là do mệnh lệnh của Liễu Tàn Nguyệt nên mới làm như vậy.”

Nghe vậy Liễu Tàn Ngọc khẽ nở nụ cười: “Dù gì cũng là thiếu gia của phủ Tể tướng. Nếu thực giết hắn thì phiền phức. .”

Nhìn nụ cười khó thấy được của chủ tử, Hàn quang ngẩn người. Nhưng lập tức phản ứng lại: “Thuộc hạ nghĩ Liễu Tàn Nguyệt sẽ không để ý điều này.”

“Cũng đúng. ” Liễu Tàn Ngọc nhàn nhạt nói. Liền xoay người vào trong phòng. Hàn Quang cung kính đi theo Liễu Tàn Ngọc. Thấy Liễu Tàn Ngọc vào cửa liền vì hấn đóng cửa lại. Ở ngoài cửa coi chừng. Thuận tiện thay nhân bì diện cụ vì nguy trang Liễu Tàn Ngọc mà chế tác.

Liễu Tàn Ngọc thay xiêm y, uống xong dược. Liền đến chỗ để cầm. Lướt qua thân cầm. Nhìn kỹ mới có thể phát hiện trên thân cầm có một lỗ rất nhỏ. Điều chỉnh cầm huyền một chút liền có một cây ngân tuyến theo lỗ nhỏ đi ra. Kéo ngân tuyến mở nắp lấy kiếm giấu trong cầm. Liễu Tàn Ngọc như hồi lâu gấp lại bằng hữu, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Bằng li.” Đem hết thấy an trí lại nguyên dạng. Liễu Tàn Ngọc đẩy cửa ra. Đã thấy khuôn mặt giống mình như đúc.

Hàn Quang thấy Liễu Tàn Ngọc đi ra liền cung kính nói: “Môn chủ. ”

“Nơi này giao cho người. ” Vừa dứt lời đã không thấy người trước cửa. .

“Vâng.” Cho dù Liễu Tàn Ngọc đã không còn ở đây, Hàn quang vẫn cung kính trả lời.

21. Chương 21: Lĩnh Việt (trung)

Bầu trời dần dần nổi lên màu lam sẫm. Mà Lĩnh Việt sơn trang dị thường náo nhiệt. Nơi nơi trong đại sảnh đều là võ lâm nhân sĩ, họ đã đợi từ buổi sáng tới trời tối. Trang chủ Lĩnh Việt sơn trang vẫn không xuất hiện qua một lần, mà chỉ phân phó bọn hạ nhân hảo hảo chiêu đãi bọn hấn. Mọi người bắt đầu có chút bức bối. .

“Người nói. .Có phải Lăng Tử Ngân gạt chúng ta không a. . Vốn tuổi của hấn không lớn. Bắt được Sở Hồng Tú của Huyết Sát Môn là một mình hấn nói. Không ai thấy qua, không phải sao. ” Một vị đại hán bắt mắt. Chính mình muốn cùng mọi người đi diệt trừ Huyết Sát Môn. Hiện tại đã đợi suốt một ngày. Dù ai cũng đều bắt mắt.

“Đúng vậy, để chúng ta chờ lâu như vậy, hấn lại không biết ở nơi nào.” Một vị đại hán khác cũng kêu lên.

“Các người không cần tranh cãi, chúng ta chờ ở đây. Nếu hôm nay hấn không cho chúng ta một cái công đạo, trước hết chúng ta san bằng Lĩnh Việt sơn trang này.” Một người tai to mặt lớn, một thân trang phục đẹp đẽ quý giá lớn tiếng nói.

“Uy. . Các người rú ra rú rít cái gì. Nghĩ muốn san bằng Lĩnh Việt sơn trang, cũng không nhìn lại các người là ai.” Bạch y nam nhân đang cổ giữ lam y thiếu niên liền mạng hét lớn với ba người kia.

Ba người muốn muốn phản bác, nhưng thấy người nói liền ngậm miệng không dám nói thêm câu nữa.

Bạch y nhân bắt đầu dĩ thử dài lời kéo người áo lam ngồi xuống bên cạnh: “Thiên Dực, tính tình của người sợ là cả đời không đổi được.”

Kì Thiên Dực nghe vậy bất mãn liếc Bạch y nhân một cái. Dùng ngữ khí oán giận nói: “Ta thật sự nhìn không được, Tử Ngân, dù gì cũng là bằng hữu của Kì Thiên Dực ta. Như thế nào có thể nói như vậy. . Bất quá. . Nhã Tu. . Người nói tên kia rốt cuộc đang làm cái gì mà ngay cả chúng ta cũng không thấy. Rốt cuộc có ý tứ gì. Để cho ta thấy hấn ta phải đánh hấn một trận.”

Lâm Nhã Tu nghe vậy, khóe miệng có chút run rẩy, đối với người trước mắt hoàn toàn hết chỗ nói. Minh tại sao lại nhận thức người có suy nghĩ đơn giản từ chi phát triển này. Đầu đầu nhu nhu huyết thái dương, không có ý định đáp lại vấn đề ngu ngốc này.

Kì Thiên Dực thấy Lâm Nhã Tu hoàn toàn lơ mình, lại càng kêu to: “Lâm Nhã Tu. . Người” Còn chưa có nói xong. . Liền tĩnh âm. .

Toàn bộ Lĩnh Việt sơn trang đột nhiên yên tĩnh trở lại. Lâm Nhã Tu kỳ quái quay đầu. Đứng trước cửa dĩ nhiên là Liễu Tàn Nguyệt. Hấn sao lại đến này. Chẳng lẽ Lĩnh Việt sơn trang bắt được Sở Hồng Tú là thật? Một nửa lão nhân có kinh nghiệm đánh giá sự xuất hiện của Liễu Tàn Nguyệt dung mạo tuyệt thế kia. Bắt đầu tự hỏi chuyện này thực là thật. Ngay từ đầu vốn ôm tâm lý nửa thật nửa giả, bây giờ bắt đầu

tin tưởng. Mà một nửa nhóm người khác đắm chìm trong dung mạo tuyệt mỹ của Liễu Tàn Nguyệt. Không thể tự kiềm chế. .

Liễu Tàn Nguyệt lạnh lùng nhìn lướt qua mọi người trong phòng. Mọi người bị nhìn đến cảm thấy lưng chợt lạnh. Người này không thể đắc tội, đây là ý nghĩ trong lòng mọi người. Đi tới bên cạnh bàn chuẩn bị riêng cho mình, Liễu Tàn Nguyệt ngồi xuống, không liếc mắt nhìn xung quanh lấy một cái, mấy người Bích Sương cũng chia nhau ngồi bên cạnh Liễu Tàn Nguyệt. Mà Liễu Thi Mặc lại như đang tìm người nào. Thấy bọn người Lâm Nhã Tu, nói một tiếng với Liễu Tàn Nguyệt, sau đó đi qua.

“Nhã Tu. . Thiên Dực các người cũng ở đây sao?” Liễu Thi Mặc đi qua, liền tò mò hỏi.

Lâm Nhã Tu làm ra một bộ bất đắc dĩ nói: “Thiên Dực khăng khăng muốn tới, ta cũng không có biện pháp a. Sao người cũng tới.”

“Àn. . Ta nghe nói Mộ Diệp sẽ đến, vừa lúc có một số việc muốn hỏi hần.” Liễu Thi Mặc nói. Chuyện lần trước nhất định không đơn giản. Bích Sương không chịu nói. Phụ thân tự nhiên cũng không nói. Cho nên chỉ có thể hỏi Mộ Diệp.

“Nếu là về sự kiện lần trước ta cũng muốn nói với người. Bất quá, hình như Tàn Ngọc không tới. Nguyên bản còn muốn xin lỗi. .” Thanh âm Hoa Mộ Diệp từ phía sau từ từ truyền đến. Nhưng hần lập tức cảm giác có ánh mắt lạnh như băng đang nhìn hần. Nhìn theo hướng kia quả nhiên thấy Liễu Tàn Nguyệt, Kkhông biết sao trong lòng hần lan tràn sợ hãi.

“A. . Người đến đây lúc nào a. . Ta mới vừa.” Liễu Thi Mặc nói còn chưa nói xong đã bị Kì Thiên Dực cướp lời: “Tàn Ngọc? Là ai vậy a. .”

Liễu Thi Mặc vừa định nói đã bị Hoa Mộ Diệp nói trước một bước: “Ca ca của Thi Mặc. . Liễu Tàn Ngọc nga. .”

“Cũng. . Thi Mặc có ca ca khi nào? Trông như thế nào?” Kì Thiên Dực hiếu kỳ hỏi. Lâm Nhã Tu nghe xong xúc động té xỉu. Người này chỉ biết đến diện mạo sao.

“Đúng, là do chính thể của phụ thân sinh. Mấy ngày trước đây gặp, đã mang hần trở về.” Liễu Thi Mặc rầu rĩ nói, cũng trừng mắt nhìn Hoa Mộ Diệp. Người này thật lắm miệng. .

“Bộ dáng ra sao. . Giống phụ thân người sao?” Kì Thiên Dực trừng to đôi mắt nâu nhìn chằm chằm Liễu Thi Mặc hỏi. Liễu Thi Mặc trong lòng trợn trắng, là nhi tử của phụ thân đương nhiên lớn lên sẽ giống phụ thân. Lâm Nhã Tu cũng trở mình xem thường. Lại đối người này không nói gì. .

“A. . Nói diện mạo. . Mục mâu tử sắc kia thật sự là hiếm thấy. . Cũng không phải người ngoại bang.” Hoa Mộ Diệp hồi tưởng lại lần đầu tiên gặp mặt, cảm thán nói. Trải qua sự kiện lần trước. Hần nhất định thực chán ghét chính mình.

“Mục mâu tử sắc? ! ! . . Chẳng lẽ là. .” Kì Thiên Dực nhìn nhìn Lâm Nhã Tu bên người. Thấy hần gật gật đầu, lại thở dài nói: “Nguyên lai gặp qua a. . Lúc ấy như thế nào không nghĩ tới đó là ca ca của người chứ. .”

Lâm Nhã Tu đột nhiên chú ý tới cái gì đó, lôi kéo Kì Thiên Dực bên người. “Sao vậy?” Kì Thiên Dực tò mò hỏi. Lâm Nhã Tu chỉ chỉ người ngồi trước mấy bàn. Kì Thiên Dực nhìn qua, lập tức liền hét lớn: “Ai. . Đây không phải là vị lão giả lần trước sao. Hần quả nhiên đến đây. . Nói như vậy Ngọc Diệp kia thật sự sẽ đến. . ?”

Liễu Thi Mặc kỳ quái nhìn bọn họ hỏi: “Cái gì Ngọc Diệp. . ?”

“A. . Cái kia a. . .” Kì Thiên Dực còn chưa có nói xong đã bị người từ trong phòng đi ra đánh gãy: “Để cho các vị anh hùng đợi lâu. . Tử Ngân bồi lễ với mọi người. .” Người tới một thân lam y hơi hơi gầy. Tuy giải thích, lại làm cho người ta cảm thấy áp bách. Đây, thật sự chỉ là thiếu niên mười mấy tuổi sao.

Đại hán lúc trước còn la hét thấy thế vội nói: “Trang chủ quá mức khách khí. Không biết có mang Sở Hồng Tú đến cho mọi người nhìn một cái hay không. Cũng để mọi người an lòng.”

Trong mắt Lăng Tử Ngân hiện lên một tia khinh thường. Loại người này trên giang hồ thật đúng là nhiều a. Bất quá vì Lĩnh Việt sơn trang, vẫn có thể thì nên nhẫn: “Nếu tất cả mọi người đều muốn. . Ta đây sẽ không mời các vị ăn uống nữa. . . Người tới. . . Đem Sở Hồng Tú dẫn tới. .” Vừa dứt lời chợt nghe một thanh âm trong trẻo của nữ nhân từ nội thất truyền đến: “Buông tay. .Ta tự mình đi. .” Nàng kia bắt mắt nói. Từ trong thất đi tới là một thiếu nữ yếu điệu, tóc đen từ một cây trâm buông xuống, đôi mắt hạnh đào tràn ngập bất mãn, cái miệng nhỏ nhắn như quả anh đào đỏ tươi. Một thân lam nhạt. Tàn nhẫn kiêu man. Mọi người chưa từng thấy qua Sở Hồng Tú bắt đầu hoài nghi có phải bắt sai người hay không. Thiếu nữ này tốt xấu gì cũng chỉ mười mấy tuổi. Làm sao có thể là người của Huyết Sát Môn, càng không thể là môn chủ. Mà người thấy qua nàng liền bị mỹ mạo của nàng hấp dẫn, trong mắt mang theo dục vọng thần nhiên.

“Lăng Tử Ngân, người sợ người Huyết Sát Môn chúng ta như vậy sao. . Hừ.. Cho dù ta hiện tại ta không có nội lực, người cũng sợ ta giết người sao.” Nói xong Sở Hồng Tú nở nụ cười đùa cợt. Tàn nhẫn mỉa mai. .

“Sở cô nương. . Tử Ngân là sợ người thừa dịp loạn đào tẩu mới trốn lại.” Lăng Tử Ngân khách khí nói. Dưới đài vô số thiếu nữ bị khí chất này của Lăng Tử Ngân mê đảo.

“Hừ. . Nếu như ta muốn trốn, mười người cũng ngăn không được.” Sở Hồng Tú khinh thường nói. Trong lòng lại thực lo lắng, không ngừng nhìn hướng cửa, tựa như đang chờ người nào đến. Sẽ không vì tức giận mà không đến chứ. Ở trong lòng âm thầm kêu thầm.

Nhìn Sở Hồng Tú không yên lòng. Lăng Tử Ngân hiện lên một mặt ý cười. . Người kia sẽ đến sao. Ba năm. Thù năm đó ta nhất định phải báo. . Trong mắt nổi lên sát ý.

Mà người ngồi dưới lại có chút bất an: “Tuy rằng bắt được Sở Hồng Tú. . Nhưng lâu như vậy Huyết Sát Môn cũng không phải đến một người. Có thể hay không đêm nay. .”

“Không thể nào. . Có lẽ không thu được tin tức. .”

“Làm sao có thể. . Người cho người trong Huyết Sát Môn là gốc tử sao. .”

Lúc mọi người ở đây lặng lẽ thảo luận, Lăng Tử Ngân đột nhiên lên tiếng: “Sở cô nương làm trò trước mặt nhiều người như vậy. Mời người đem vị trí của Huyết Sát Môn nói cho mọi người đi. .”

Nghe vậy Sở Hồng Tú trở mình xem thường: “Người cho ta là gốc tử sao.” Nhưng trên mặt không lạnh băng như lúc trước. Chắc là không đến đây. Trong lòng có chút thất vọng, thở dài, xem ra chỉ có thể tự mình xông ra ngoài. Nếu như Liễu Tàn Nguyệt không ra tay thì tỷ lệ chạy rất cao. Tính toán dùng cây trâm đột phá như thế nào thì đã có một cỗ hương vị quen thuộc bay tới. Kinh hãi ngẩng đầu nhìn phía cửa. Hẳn quả nhiên đến đây. .

Lăng Tử Ngân nhìn biểu tình của Sở Hồng Tú, thần nhiên nhìn phía cửa. Lại nhất thời thất thần. Mọi người thấy thế cũng đều khẩn trương nhìn phía cửa. Lại không biết từ khi nào trước cửa đã có một người.

Tóc đen bay múa trong gió đêm. Sa lụa màu trắng che mặt. Chỉ lộ ra đôi mắt hẹp dài. Đúng là con người huyết hồng. Vạt áo tùy ý mở rộng lộ ra xương quai xanh tinh mỹ.. Vạt áo xẻ tà. . Chân dài nhỏ trắng nõn càng nổi bật dưới hồng y. . Xích chân đứng bên trong cửa. Cho dù chưa thấy mặt hẳn nhưng tất cả mọi người đều nhận định, hẳn tuyệt đối là một mỹ nhân. Trong mắt mọi người lúc này tràn ngập dục vọng. Lại không biết người tới là người nào.

Liễu Tàn Ngọc làm như không thấy ánh mắt của đám đông. Thẳng tắp hướng đến chỗ Sở Hồng Tú. Đột nhiên trước mắt Liễu Tàn Ngọc xuất hiện một thân ảnh. Giương mắt nhìn, đúng là vị lão giả khi đó. Lão giả tựa hồ cũng không chờ mong Liễu Tàn Ngọc cùng hắn đối thoại, liền nói: “Đã lâu không gặp. . Người vẫn đẹp xinh như vậy, Ngọc Điệp.”

Nghe vậy mọi người mới chú ý tới. Thiếu niên cầm một thanh trường kiếm. Trên vỏ kiếm màu trắng khắc hoa văn tinh xảo phức tạp nhưng không hề hỗn loạn. Một khối ngọc điệp treo trên chuôi kiếm.

Nhưng Sở Hồng Tú sau khi nghe được lại vội vàng kêu to lên: “Cái gì Ngọc Điệp, không được đặt tên tùy tiện a, a. . Ngọc rõ ràng là Huyết Điệp, các người ngu ngốc. .” Hoàn toàn không để ý hình tượng kêu to, hận không thể đánh lão giả kia. Nhưng sau khi nói xong lại hận không thể cắn đầu lưỡi chính mình. Vốn nghĩ muốn giấu diếm tên của Ngọc. Kết quả chính mình lại nói cho người khác.

Liều Tàn Ngọc lạnh lùng nhìn lão giả. Tựa hồ trong mắt của hắn lão giả chỉ là một vật bình thường. Lão giả thấy thế nói: “Có thể lại được gặp ngươi thật sự là quá tốt. .” Thấy lão giả như muốn tự thuật chuyện cũ. Liều Tàn Ngọc mở miệng, trong thanh âm lạnh băng mang theo không kiên nhẫn: “Tránh ra..”

“Ta cảm thấy, lúc trước không chết thật sự là quá tốt. .” Lão giả chậm rãi tiến về phía trước. Thân thủ nghĩ muốn chạm vào tiên tử trước mắt này. Nhưng khi lão giả sắp sửa va chạm vào Liều Tàn Ngọc thì đã ngã gục. Con ngươi hồng sắc lộ ra thần nhiên trào phúng. Đáng tiếc hắn không phải tiên tử mà là Tu La từ địa ngục tới. Nếu không tránh đường. . Vậy cũng chỉ có tử. .

Mọi người căn bản không có thấy Liều Tàn Ngọc xuất kiếm như thế nào, bắt đầu cảnh giác cầm kiếm bên người lên. Chỉ sợ Ngọc Diệp này đột nhiên giết mình. Mà Liều Tàn Ngọc cũng rút cuộc không liếc thì thể kia một cái. Thẳng tắp bước qua cổ thi thể kia, tiếp tục bước tới chỗ Sở Hồng Tú. Trên chân trần trụi đã loang lổ vết máu. .

22. Chương 22: Lĩnh Việt (hạ)

Lăng Tử Ngân thấy Liều Tàn Ngọc đi tới. Rút kiếm ra chỉ thẳng vào hắn. Rốt cục gặp được, ta nhất định phải báo thù. Mà Liều Tàn Ngọc lại tỏ ra dễ dàng. Hai người như vậy đánh. Người chung quanh đều khần trương. Sợ đao kia chém tới mình. Mà Liều Tàn Ngọc không có ý định rút kiếm. Tựa như Liều Tàn Ngọc không hề muốn cùng hắn dây dưa, trực tiếp đem Sở Hồng Tú mang về. Lăng Tử Ngân đi trước từng bước đến bên cạnh Sở Hồng Tú. Cầm kẻ vào cổ nòng: “Cho dù là cùng bạn tại đây. . Người cũng dám lại đây sao.”

Đối mặt loại người nhất gan này Liều Tàn Ngọc chỉ có tràn đầy khinh thường. Anh hùng cũng chỉ đến mức này mà thôi. Kỳ thật đều là đàn không tên. Thân hình chợt lóe, khi trở lại tay trái đã ôm Sở Hồng Tú. Lăng Tử Ngân ngốc lăng căn bản không thấy rõ hắn cướp Sở Hồng Tú bên cạnh mình như thế nào. Vô công của mình căn bản không thể so cùng hắn.

Thấy dây thừng trên người mình được Liều Tàn Ngọc buông lỏng ra. Sở Hồng Tú vui vẻ ôm Liều Tàn Ngọc nói: ” Biết ngươi nhất định sẽ tới cứu ta.”

Liều Tàn Ngọc lạnh lùng nhìn Sở Hồng Tú một cái: ” Nếu không phải bang chủ giao nhiệm vụ. Ta sẽ không tới cứu ngươi.”

Sở Hồng Tú nghe vậy nhỏ giọng nói: “Không nên tức giận, ta cố ý bị bắt cũng là vì Ngọc a. .”

Liều Tàn Ngọc chọn mi. . Nga. . Người còn có đạo lý. Ý bảo Sở Hồng Tú như vậy. Đã thấy mặt Sở Hồng Tú đột nhiên lạnh băng: “Ta không phục. Rõ ràng Ngọc lợi hại hơn Tiêu Kinh. Vì sao người khác chỉ biết đến Tiêu Kinh mà không biết đến ngươi. Cho nên ta mới nghĩ đến phương pháp này. . Hơn nữa. . Đã lâu không thấy ngươi. .” Mặt đỏ ửng. Sở Hồng Tú ngưỡng ngòng nói. .

Bất đắc dĩ nhìn Sở Hồng Tú. Nàng tùy hứng mang đến cho mình không ít phiền toái. Liều Tàn Ngọc chuẩn bị mang Sở Hồng Tú rời đi. Lăng Tử Ngân lại lần hướng Liều Tàn Ngọc huy kiếm. Mang theo Sở Hồng Tú hiện lên. . Đôi mắt có chút giận dữ, mình đã nhẫn nại. Hắn liền muốn chết như vậy sao. .

Lăng Tử Ngân thấy hắn lại tránh thoát. Dùng ngữ khí cười nhạo nói: “Như thế nào Ngọc Diệp. . Vì sao che mặt. . Sợ người khác thấy sao. .” Lời còn chưa dứt lại lần nữa huy kiếm. Liều Tàn Ngọc không biết Lăng Tử Ngân hận hắn, nghĩ lần này cũng hướng Sở Hồng Tú đánh tới. Mới dùng võ kiếm ngăn trở một kích kia. Lăng Tử Ngân đao phong vừa chuyển hướng trên mặt hắn đâm tới. Liều Tàn Ngọc lấy đao đánh Lăng Tử Ngân đánh ngã xuống đất. Sa lùa che mặt cũng rơi xuống đất. Lúc mọi người nghĩ có thể nhìn thấy chân diện mục của Ngọc Diệp. Đèn dầu trong phòng lại đột nhiên tắt, lập tức tối sầm xuống căn bản nhìn không rõ. Sở Hồng Tú thấy thế lập tức nhặt sa lùa trên mặt đất lên đưa cho Liều Tàn Ngọc. Chờ đèn dầu lại thấp sáng trở lại thì vô cùng thất vọng, Ngọc Diệp lại bịt kín mặt. Bất đồng là giờ phút này quanh thân hắn tràn ngập sát khí. Cầm kiếm hướng Lăng Tử Ngân đã ngốc lăng ngồi trên mặt đất. Cho dù không rút kiếm hắn cũng có thể giết người không biết tốt xấu này. Khi Liều Tàn Ngọc chuẩn bị đâm xuống. Trong phòng lao tới một người: “Van cầu người. . Thả Tử Ngân đi. .” Một nữ tử diện mạo ôn hòa rừng rưng nắm chặt tay Liều Tàn Ngọc, chỉ sợ hắn giết con mình.

Nhìn nữ tử trước mắt. Liễu Tàn Ngọc ngẩn người ,trong đôi mắt lạnh lùng lộ ra một chút suy nghĩ nói không nên lời. Mà Sở Hồng Tú thấy diện mạo người tới khi không khỏi kinh hô, không dám tin nhìn nữ tử: “Ngọc. . Nàng là. .”

“Nàng không phải. .” Khôi phục lạnh lùng ban đầu. Liễu Tàn Ngọc nói. . Thoát khỏi tay vị phu nhân kia. Mà phu nhân nhìn thấy khối ngọc điệp kia cũng lộ ra kinh ngạc: “Nguyên. . Nguyên lai. . Là người. .” Trong lời nói mang theo một chút mừng rỡ. .

Nghi hoặc nhìn nữ tử trước mắt. Vì sao phải mừng rỡ. Chính là năm đó mình thả mẫu tử bọn họ? . Phu nhân còn định nói cái gì đó.. Liễu Tàn Ngọc đột nhiên nâng thanh kiếm lên trước mắt nữ tử, “Keng”, một thanh chủy thủ rơi trên mặt đất. Nữ tử kinh hách nói không ra lời.

Liễu Tàn Ngọc nhìn vào trong, lạnh lùng nói: “Đi ra. .”

Chỉ thấy hắc y nhân đột nhiên xuất hiện: “Hừ. . Điệp môn chủ thấy hai người kia, nhưng hai lần cũng chưa giết, thực ngạc nhiên a. . Năm đó môn chủ giáo huấn người còn chưa đủ sao. . Nếu người còn muốn thử một lần. . Ta nghĩ môn chủ nhất định rất thích ý. .”

“Tiêu Vũ Thanh. . Người có tư cách gì nói như vậy. . Người chẳng qua là một cái nhị tịch nho nhỏ mà thôi.” Sở Hồng Tú thấy rõ người tới, liền lạnh lùng nói. .

Liễu Tàn Ngọc ngăn trở Sở Hồng Tú tiếp tục nói: “Ngọc. .” Kinh ngạc nhìn Liễu Tàn Ngọc. . Vì sao. . ? ? . . Mà Liễu Tàn Ngọc lạnh lùng nhìn Tiêu Vũ Thanh: “Nhiệm vụ chỉ nói đem Sở Hồng Tú mang về. .”

“Hừ. . Ta xem là người đang tìm lý do. . Lúc trước rõ ràng muốn giết hắc, không phải sao. . Tại sao lại thay đổi. . Ta nghĩ người hắc là không quên năm đó người để cho hắc chạy thoát. . Môn chủ đối đãi với người như thế nào chứ. Hay người muốn môn chủ cho người hồi tưởng lại. Ha ha ha ha. .” Tiêu Vũ Thanh cười.

Mà Lăng Tử Ngân một bên nghe được lại không hiểu. Chẳng lẽ lúc trước hắc thả mình và mẫu thân là bởi vì mẫu thân cầu hắc sao? Tựa như vừa rồi dễ dàng thả mình? Theo cách nói của người kia, nói hắc trở về đã bị trừng phạt. Vì sao hắc tình nguyện bị phạt cũng không giết mình?

“Người. .” Sở Hồng Tú tức giận nói không nên lời. Lúc trước không biết vì sao Liễu Tàn Ngọc thả đi: ...Không để ý đến hậu quả. . Nhưng hiện tại nàng đã biết. Mà người cái gì cũng không biết lại dám vũ nhục Ngọc, không thể tha thứ, lạnh lùng trừng mắt nhìn Tiêu Vũ Thanh, hận không thể đem y chặt làm trăm mảnh.

“Như thế nào. .” Thấy Liễu Tàn Ngọc không nói lời nào Tiêu Vũ Thanh càng làm càn nói: “Bị ta nói trúng rồi. . Người chẳng qua cũng là. . A. .” Lời còn chưa dứt, Tiêu Vũ Thanh liền hét thảm một tiếng. Nguyên lai chủy thủ trên mặt đất hiện tại đang cắm trên đùi y. Tiêu Vũ Thanh đau đớn ngồi trên mặt đất. Liễu Tàn Ngọc từng bước từng bước một hướng y đi đến. Mặt Tiêu Vũ Thanh càng ngày càng trắng. Hoảng sợ ngồi xuống, vội vàng nói: “Người. . Nếu người giết ta. . Liền không lấy được giải được. .”

“Nga? . .” Cố ý kéo dài âm cuối. Liễu Tàn Ngọc vẫn từ từ tiêu sái đến trước mặt Tiêu Vũ Thanh. Từ trên cao nhìn xuống, con người hồng sắc ẩn ẩn sát ý.

“Người. . Người giết ta..Lời của ta môn chủ không biết sao. . A. .” Lời còn chưa dứt Liễu Tàn Ngọc liền dùng nội lực đập vỡ cổ chân không bị thương của Tiêu Vũ Thanh. Mọi người thấy được trong lòng đều cả kinh. Dễ dàng giẫm nát cổ chân một người như thế. Cảm giác giống như giết một con kiến. Người của Huyết Sát Môn kinh khủng đến vậy. Mọi người không ngừng sinh ra ý tưởng lui bước. Đi diệt trừ Huyết Sát Môn cùng đi chịu chết căn bản không khác nhau.

“Răng rắc. .” Là thanh âm xương sườn bị giẫm lên. Liễu Tàn Ngọc một cước lại một cước dẫm nát từng chỗ. Động tác thông thả mà tao nhã căn bản làm cho người ta hoài nghi hắc có phải đang giết người hay không. Nhưng thanh âm xương cốt vỡ vụn lại nhắc nhở mọi người. Thiếu niên trước mắt rất dễ dàng đưa một người vào địa ngục. Hơn nữa là đồng môn, ngay cả cái chớp mắt cũng không có liên giết người, thực sự đáng sợ. Nhưng người huấn luyện ra bọn họ còn đáng sợ hơn.

“Phốc. .” Một ngụm máu tươi theo miệng Tiêu Vũ Thanh phun ra. Nhiễm đỏ bàn chân trắng nõn của Liễu Tàn Ngọc. Liễu Tàn Ngọc cũng không dừng lại, động tác khiến Tiêu Vũ Thanh cảm giác được mình chưa

bao giờ sợ hãi như vậy. Người trước mắt này rất đáng sợ, chính mình lúc trước chưa từng phát hiện, mình còn nhiều lần xúc phạm hắn. Nếu không phải lúc trước hắn có nhiệm vụ ở Tàn Nguyệt sơn trang, có lẽ chính mình sớm đã chết. Chẳng lẽ hiện tại thật sự giết mình. Tuyệt vọng sợ hãi lan tràn trong lòng Tiêu Vũ Thanh. Đúng lúc này Liễu Tàn Ngọc đứng chân, Tiêu Vũ Thanh thấy thế vội nói: “Van cầu người. . Van cầu người. . Không nên. .” Hắn nghĩ như vậy Liễu Tàn Ngọc sẽ bỏ qua cho hắn.

Nhưng hắn sai rồi. Bởi vì người Liễu Tàn Ngọc hận nhất chính là Tiêu Kinh, mà người này lại nhiều lần ở trước mặt mình nhắc tới y. Sao mình có thể bỏ qua cho hắn, nụ cười yêu mị dưới lớp sa mỏng: “Chỉ là muốn cùng người nói vĩnh biệt mà thôi. .” Nhìn cặp kia mắt nhất thời tràn ngập sợ hãi cùng kinh hoảng. Tiêu ý càng đậm. .

“Phốc. .” Tiêu Vũ Thanh ngay cả cầu xin tha thứ cũng chưa kịp nói ra liền chết trong sợ hãi.

Hắn hiểu biết lòng người. Có thể làm cho người ta thống khổ nhất là từ từ chết đi. Lạnh lùng nhìn người đã đoạn khí trước mắt. Đây là cái giá phải trả nếu đắc tội với hắn. Xoay người sờ soạng trên người Tiêu Vũ Thanh tìm ra giải dược. Nếu không có mười phần nắm chắc. Sao mình có thể dễ dàng ra tay. Đột nhiên một cổ cảm giác mát mát dọc theo gương mặt trượt xuống. Rồi sau đó liền nghe thấy được rất nhiều thanh âm hít không khí: “Ngọc. . Hắn quả nhiên cho người ăn cái kia. .” Thanh âm Sở Hồng Tú có chút run rẩy.

Cách sa mỏng uống xong giải dược. Lại cảm giác được ánh mắt lạnh như băng đang nhìn mình. Nhìn lại, là Liễu Tàn Nguyệt. Tuy rằng sớm đoán được sẽ gặp hắn. Lúc trước không chút nào không chú ý hắn. Nhìn con người phải thúy mang theo sự tò mò. Xoay người đến bên Sở Hồng Tú cố ý bỏ qua tầm mắt kia.

Thấy Liễu Tàn Ngọc cố ý không trả lời mình. Sở Hồng Tú biết nơi này không nên ở lâu, lúc sau sẽ hỏi rõ ràng. .

Ôm Sở Hồng Tú hướng đại môn đi đến. Căn bản không đem mọi người để ở trong mắt. Vài người xúc động, thấy hắn khinh thường mình như thế, sao khởi kiếm trong tay hướng Liễu Tàn Ngọc chém qua.

“Đăng. . Đăng. . Đăng. . Đăng. .” Ngay cả kêu thảm thiết đều không có, chỉ có thanh âm thi thể ngã xuống. Thân kiếm trắng nõn không rảnh, giờ phút này có vết máu nhè nhẹ. Chung quanh tản ra hàn khí, máu tươi chậm rãi theo thân kiếm nhỏ giọt. Nhẹ nhàng vung lên, thân kiếm lập tức trắng nõn như ban đầu. Thu hồi kiếm trong vỏ. .

Lạnh lùng nhìn mọi người: “Cẩn ta là. . . . chết. .” Nói xong đi thẳng ra cửa.

Khi thân hồng sắc biến mất sau đại môn, mọi người ở đây mới nhẹ nhàng thở ra. Bọn họ đều tin, nếu vừa rồi mình xông lên, chết là điều không thể nghi ngờ.

23. Chương 23: Dạ Tập [Thượng]

“Thật không ngờ tới kia là người Huyết Sát Môn.” Hoa Mộ Diệp nhìn Tiêu Vũ Thanh đã tắt thở nói.

“Ý của người là nói, người hạ độc lần trước chính là y.” Liễu Thi Mặc nhìn Hoa Mộ Diệp, trong khẩu khí đã là tràn đầy khẳng định. Nghĩ muốn thần không biết quỷ không hay hạ độc. Nếu như không có võ công thượng thừa thì cách dễ dàng nhất là tới gần người hắn. Mà ngày hôm đó người duy nhất tới gần hắn cũng chỉ có Tiêu Vũ Thanh.

“Mộ Diệp. . Thi Mặc. . Các người đang nói cái gì a.” Kỳ Thiên Dực nhin không được hỏi.

“Giải thích với người sau.” Hoa Mộ Diệp nói. .

“Trang chủ. . ?” Tần Bích Sương nhìn Liễu Tàn Nguyệt không có phản ứng gì. Cho dù nhìn thấy Ngọc Diệp rời đi cũng chỉ là nhìn, căn bản không có ý xuất thủ. Trang chủ rốt cuộc đến đây làm gì a?

“Quay về trang. .” Liễu Tàn Nguyệt lạnh lùng bỏ lại một câu liền hướng đại môn đi đến. Tần Bích Sương vừa định hỏi Thi Mặc làm sao bây giờ thì thấy Liễu Thi Mặc vội vàng chạy tới, thật cẩn thận hỏi: “Phụ thân. . Ta có thể mang vài bằng hữu quay về trang hay không?”

“Tùy người. .” Không thèm liếc Liễu Thi Mặc một cái. Liễu Tàn Nguyệt cũng không quay đầu lại, ly khai.

Không ngờ phụ thân sảng khoái đáp ứng như vậy. Liễu Thi Mặc có chút sững sờ. Nhìn nhìn Tần Bích Sương bên cạnh đang cười quỷ dị, Liễu Thi Mặc tò mò hỏi: “Bích Sương. . Phụ thân àm sao vậy? . . Lại sảng khoái đáp ứng như vậy.”

“Trang chủ a. . Đây là chờ không được nữa. .” Bích Sương nháy mắt mấy cái, cười nói.

Độc Cô Phong tiến lên. Cố nhịn cười làm ra vẻ mặt nghiêm túc nhìn Bích Sương: “Cẩn thận trang chủ nghe được. .”

Tần Bích Sương vừa định nói sẽ không. Trang chủ vội vã trở về với Tần Ngọc thiếu chủ. Đã bị lời nói dùng nội lực từ xa truyền đến làm kinh hách đổ một thân mồ hôi lạnh: “Ta cũng nghe được. .” Nhất thời Bích Sương cùng Độc Cô Phong cứng ngắc. Thầm kêu không xong, lôi kéo Mộ Dung Vân về mặt không hiểu bên cạnh đuổi sát Liễu Tàn Nguyệt đã đi thật xa. Để lại ba người vẫn mê man. Tuy rằng cũng rất nhanh thanh tỉnh xử lý chuyện trong trang giúp Lăng Tử Ngân. .

Mang theo Sở Hồng Tú ly khai Lĩnh Việt sơn trang. Tới chỗ cách sơn trang khá xa thì dừng lại.. Lấy giải được trong ngực cấp Sở Hồng Tú: “Bang chủ có nhiệm vụ giao cho người, người mau trở về. .” Nói xong liền xoay người chuẩn bị rời đi. Lại bị Sở Hồng Tú giữ chặt: “Kia, Ngọc, người sao. .”

“Ta còn có nhiệm vụ không thể bỏ dỡ.” Nhìn trong mắt Sở Hồng Tú không có ý định buông tha. Liễu Tàn Ngọc dừng một chút nói. .

“Nga. . Như vậy a. .” Sở Hồng Tú thất vọng cúi đầu. Rồi lại giống như nhớ tới cái gì đó mạnh mẽ ngăn đầu. Kéo xuống sa mỏng che mặt của Liễu Tàn Ngọc. Quả nhiên trên khuôn mặt tinh xảo như được mài ra từ mỹ ngọc hiện ra một vết cắt. Trên đó chảy ra một chút máu tươi lại làm cho Liễu Tàn Ngọc càng thêm xinh đẹp. Vội lấy ti quỳen trong ngực ra lau vết thương cho Liễu Tàn Ngọc. Trong mắt tràn đầy hối hận: “Ngọc. . Thực xin lỗi. . Nếu không phải ta tùy hứng Ngọc sẽ không như vậy. .” Lệ trong hốc mắt đảo quanh, cũng không để rơi xuống. Đều là mình không tốt. . Thầm nghĩ muốn gặp Ngọc lại không nghĩ tới sẽ mang phiền toái đến cho hắn. Đều là vì mình tùy hứng làm hại. .

“Ai. .” Thở dài, không biết vì sao Sở Hồng Tú đặc biệt thích cùng mình một chỗ. Liễu Tàn Ngọc chỉ có bất đắc dĩ. An ủi vỗ vỗ đầu Sở Hồng Tú. Liễu Tàn Ngọc bỏ đi biểu tình lạnh lùng, ôn nhu nói: “Không sao. . Ăn giải được một lát sẽ tốt.”

Nhìn Liễu Tàn Ngọc ôn nhu. Nước mắt rốt cục không khống chế được chảy xuống. Mở miệng nhiều lần lại không biết nên nói gì với Liễu Tàn Ngọc. Sự ôn nhu này của Liễu Tàn Ngọc dường như trong chớp mắt sẽ biến mất. Mình có thể làm gì vì hắn?

Tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt của Sở Hồng Tú lại thấy càng nhiều thêm: “Thực xin lỗi. . Thực xin lỗi. . Ngọc. . Thực xin lỗi. .” Lặp lại ba từ thực xin lỗi, không biết còn có thể nói cái gì.

“Người không sai. . Cho nên đừng khóc. .” Thấy Sở Hồng Tú không ngừng khóc. Liễu Tàn Ngọc lại thở dài. Chính mình không có biện pháp mà. Tay nguyên bản vì Sở Hồng Tú mà gặt lê, đột nhiên nâng khuôn mặt nhỏ xinh vẫn chảy nước, tà tà cười: “Khóc có thể xấu a. . Cẩn thận biến thành người quái dị nga. .”

“Hừ. . Ai biến thành người quái dị a. .” Dùng tay áo mạnh mẽ xoa xoa nước mắt cho đến khi không chảy ra nữa mới lên tiếng. Biết Liễu Tàn Ngọc đang an ủi mình. Cho nên nàng không thể để hắn tiếp tục gặp phiền toái: “Kia Ngọc. . Ta về Huyết Sát Môn trước. Sau khi người hoàn thành nhiệm vụ cũng nhanh trở về nga. Ta không muốn không có Ngọc ở Huyết Sát Môn.” Bướng bỉnh tươi cười làm cho Liễu Tàn Ngọc an tâm.

“Ân. . Đi thôi. .” Liễu Tàn Ngọc nhìn Sở Hồng Tú vẫn có chút luyến tiếc dùng khinh công rời đi. Mới cúi đầu. Tóc đen che mặt hắn, nhìn không ra biểu tình giờ phút này của hắn: “Thực xin lỗi. . Ta không muốn. .”

Về tới Tàn Nguyệt sơn trang. Đẩy cửa liền gặp Hàn Quang ngồi ở trước bàn. giống một pho tượng điêu khắc. Thấy Liễu Tàn Ngọc trở về, nhanh chóng hành lễ nói: “Môn chủ. .”

“Như thế nào. .” Liễu Tàn Ngọc thản nhiên hỏi. “Không bị bất luận kẻ nào phát hiện. .” Hàn Quang cung kính hồi đáp. .

“Ân. . Trở về bảo Lê Chiêu chú ý Tiêu Kinh nhiều hơn. Thuận tiện xem Sở Hồng Tú đừng để nàng xảy ra việc. ” Nói xong Liễu Tàn Ngọc đi tắm rửa. . Đem một thân huyết khí tẩy đi. Lại nhắc nhở một việc, sau đó liền để Hàn Quang trở về.

“Môn chủ. . Xin hãy cẩn thận. ” Trước khi đi. . Hàn Quang lo lắng dặn. Sau đó thân ảnh liền biến mất.

Nhìn chính mình trong gương. Đầu óc trống rỗng lại đột nhiên hiện lên bóng dáng Liễu Tàn Nguyệt. Tim đột ngột đập mạnh. Không biết tại sao mình lại nhớ tới hắn, lo lắng lắc đầu, liền quay về giường ngủ, dùng chăn mỏng che nửa khuôn mặt. ”Lạnh quá. ” Rầu rĩ nói, nhắm mắt lại mở mắt. Vì sao ngủ không được? Bởi vì không có Liễu Tàn Nguyệt? Hắn sẽ không. . Rõ ràng mới ở vài ngày, không phải sao. .

Đứng dậy đến bên cổ cầm. Trong mắt là mê mang cùng mê hoặc. Thật kỳ quái. Vì sao cảm thấy bất an. Nhớ tới lúc trước ở Lĩnh Việt sơn trang bị Liễu Tàn Nguyệt nhìn lại càng lo lắng. Chẳng lẽ ta sợ bị hắn phát hiện sao. . Chỉ là bởi vì nhiệm vụ vẫn chưa thành mới sợ bị phát hiện phải không.

Ánh trăng hắt vào phòng. Soi đến Liễu Tàn Ngọc cô độc một mình ngồi trước cửa sổ. Tiếng đàn vang lên trong phòng. Cũng là thủ khúc lúc trước đã gảy ở Diễm Tương lâu. Đã có cổ cầm âm sắc độc đáo. Tiếng ca gãy gọn hòa với tiếng đàn. Gợi lên mơ hồ đau thương cùng bất đắc dĩ. Như đang muốn nói gì đó. .

Hãy lãng quên một tương lai như thế. .

Lại một lần nhuộm máu thiên thu. .

Cơn gió lạnh như đang vờn gọi. .

Có lẽ là đang nói với ta. .

Hãy thoát ra, hãy thoát ra....

Khỏi cơn mê dài đau khổ. .

Người chẳng phải hoa của địa ngục. .

Lớn lên trên mảnh đất vô thường. .

Đừng nở rộ, đừng nở rộ. .

Đừng buồn thương đánh mất tình ta. .

Hãy nhìn xem, mảnh vỡ thời gian đang vờn quanh trong gió. .

Thanh âm linh hoạt kỳ ảo quanh quẩn trong phòng. Liễu Tàn Ngọc đột nhiên cảm thấy ấm áp phía sau. Quay đầu lại liền thấy Liễu Tàn Nguyệt ôm chính mình, cười nói: “Người đã trở về. ”

Thấy Liễu Tàn Ngọc quay đầu lại nhìn mình. Liễu Tàn Nguyệt buông tay thản nhiên gạt đầu. Ngồi bên người Liễu Tàn Ngọc rót chén trà cho hắn, mới hỏi: “Trẻ như thế. . Sao không ngủ. ”

Uống một ngụm trà Liễu Tàn Nguyệt đưa tới: “Ngủ không được. ” Thấy Liễu Tàn Nguyệt nghe mình nói xong câu đó nở nụ cười không rõ ý tứ, kỳ quái nhìn Liễu Tàn Nguyệt.

“Ngủ. ” Lôi kéo Liễu Tàn Ngọc còn mang vẻ mặt không hiểu gì đến bên giường, ôm lấy hắn liền không thêm nhắc lại. Oa trong ***g ngực ấm áp. Chỉ chốc lát sau liền nặng nề đi vào giấc ngủ. Cảm giác người trong lòng hô hấp dần dần đều đều. Liễu Tàn Nguyệt nhìn người ngủ say, khẽ hôn Liễu Tàn Ngọc. Con người phỉ thúy tràn đầy ôn nhu. Kỳ thật Liễu Tàn Nguyệt đã đứng trước cửa phòng từ lâu, chính là Liễu Tàn Ngọc không phát hiện mà thôi. . Nghe được Liễu Tàn Ngọc xướng, có một cổ xúc động muốn đi ôm lấy hắn, rồi lại nhịn được. . Liễu Tàn Nguyệt chưa bao giờ nghe qua Liễu Tàn Ngọc xướng, nghe đến đó chấn kinh. Tiếng nói kia như thanh âm của trời, vô cùng linh hoạt kỳ ảo: “Ngọc nhi. ” Nhẹ nhàng gọi nhân nhi trong lòng, như muốn xóa đi sự lo lắng của hắn. .

Trong mộng, có người khẽ gọi tên của mình, lại không thấy rõ người nọ là ai. thân ảnh mơ hồ gắt gao cầm lấy tay mình. Hảo ấm áp, cầm lấy bàn tay cho chính mình ấm áp. Khóe miệng hiện ra một mặt mỉm cười. .

24. Chương 24: Dạ Tập [Trung]

Giữa trưa, tại thiên thính phòng, vài người không nên xuất hiện lại có mặt. Nhưng sau khi Liễu Tàn Nguyệt cùng Liễu Tàn Ngọc tiến vào thiên thính. Độc Cô Phong không khỏi hoài nghi vài người này rốt cuộc tồn tại hay không tồn tại. Vì sao trang chủ cùng Tàn Ngọc dường như đều có vẻ không nhìn thấy. Vẫn giống như trước đây, quả nhiên là phụ tử sao, thoáng lau mồ hôi lạnh trên trán, Độc Cô Phong trầm nghĩ. .

Liễu Tàn Ngọc ngồi tại vị trí của mình cho đến khi đồ ăn đến. Hoàn toàn không nhìn bốn ánh mắt đang nhìn hắn. Đương nhiên ba trong số đó là Kỳ Thiên Dực, Lâm Nhã Tu, Hoa Mộ Diệp. Một người khác tự nhiên là nương của Liễu Thi Mặc – Dịch Mẫn.

Nhưng thật ra Lâm Nhã Tu vẫn cung kính đứng lên, hướng Liễu Tàn Nguyệt nói: “Quấy rầy trang chủ. .”

Liễu Tàn Nguyệt lạnh lùng nhìn thoáng qua. Dịch Mẫn trừng mắt nhìn Liễu Tàn Ngọc. Cho đến khi Dịch Mẫn dời tầm mắt sang chỗ khác, Liễu Tàn Nguyệt mới lạnh lùng nói với toàn bộ người trong bàn, trừ bỏ Liễu Tàn Ngọc đã bắt đầu ăn: “Ăn cơm. .”

Mọi người nghe được chỉ thị mới bắt đầu động đũa. Mặc dù thế nhưng ba người Lâm Nhã Tu vẫn rất ngạc nhiên. Liễu Tàn Nguyệt tựa hồ đối với sự vô lễ của Liễu Tàn Ngọc rất bao dung. Nếu là người khác, hắn đã đến địa phủ.

Liễu Tàn Ngọc vẫn là tiếp tục mục đích của bản thân – ăn. Lúc hắn ăn no để đũa xuống. Liễu Tàn Nguyệt lại gấp cho Liễu Tàn Ngọc một miếng thịt để trước miệng Liễu Tàn Ngọc. Mày liễu hơi nhíu nhìn Liễu Tàn Nguyệt, trong mắt hơn vài phần oán: “Ta ăn không vô.” Hiển nhiên là đang nói với Liễu Tàn Nguyệt. .

Liễu Tàn Nguyệt nghe vậy chọn mi. Không nói cái gì, bất quá ý tứ rất rõ ràng, nếu Liễu Tàn Ngọc không ăn hắn vẫn گیر như vậy. Hai người nhìn nhau đã bằng thời gian uống một chén trà. Không khí càng ngày càng ngưng trọng. Rốt cục Tàn Bích Sương quyết định đi ra giảng hòa, vừa mới chuẩn bị mở miệng đã thấy Liễu Tàn Ngọc một hơi ăn luôn miếng thịt trên chiếc đũa, trên mặt tràn đầy không cam lòng, phần hận cắn miếng thịt. Liễu Tàn Ngọc tưởng tượng nó thành người cổ chấp trước mặt này. Nhìn Liễu Tàn Ngọc mang chút tính hài tử, trên mặt Liễu Tàn Nguyệt gợi lên tiểu ý. Lại gấp một khối nữa, cứ như vậy cho đến khi thấy Liễu Tàn Ngọc thực sự ăn không vô khi mới dừng tay, sau đó ăn cơm của mình. . Trừng mắt nhìn Liễu Tàn Nguyệt. . Liễu Tàn Ngọc thiếu chút nữa cho rằng người này muốn mình ăn no mà chết. .

Người ở chỗ này không một ai không trợn mắt há hốc mồm. Đây thật là Liễu Tàn Nguyệt lãnh huyết vô tình? Nhưng khi hoàn hồn lại thấy vô biểu tình. Áo giác ảo giác...Trong lòng mỗi người không ngừng nhớ kỹ, hy vọng điều lúc trước mình nhìn thấy đều là ảo giác. .

Chờ Liễu Tàn Nguyệt ăn xong. Mới bảo Liễu Tàn Ngọc còn đang trừng hắn có thể đi. sau khi hai người rời đi mọi người mới trầm tĩnh lại. Độc Cô Phong nói: “Ai. . Tàn Ngọc cùng trang chủ cảm tình thật tốt a. .”

Tàn Bích Sương lại cười quỷ dị: “Người không biết là bọn họ không giống phụ tử sao. .”

“Không giống sao? Diện mạo có vài phần tương tự mà.” Độc Cô Phong kỳ quái nhìn Tàn Bích Sương. . Nàng là có ý gì? . .

“Ha hã. .” Mà Tàn Bích Sương lại cười cười mờ ám. Không tiếp tục nói tiếp, còn Mộ Dung Vân vẫn đang tự hỏi chuyện lúc trước. Lãnh Bắc Hi nhìn hai người rời đi, giống như đang nghĩ tới vấn đề gì đó. .

Mặc dù Dịch Mẫn rất bất mãn, nhưng cũng không dám nói gì với nhóm người Tàn Bích Sương, buông bát phần hận quay về phòng mình.

Đi vào hoa viên trước phòng. Ba người Liễu Thi Mặc ngồi ở bàn đá trước phòng.

“Thi Mặc. .Phụ thân ngươi có vẻ thực thích ca ca ngươi a. .” Kỳ Thiên Dực nói. Thần tình nghi vấn. . Tò mò. .

Lâm Nhã Tu có điểm bất đắc dĩ nhìn nhìn người đối với cái gì cũng tò mò, không còn gì để nói với Kỳ Thiên Dực. .

“Có lẽ là mười mấy năm không hảo hảo chiếu cố Tàn Ngọc. . Cho nên hiện tại mới đối với hân đặc biệt. .” Liễu Thi Mặc rầu rĩ nói. Chẳng biết tại sao thấy phụ thân đối với Tàn Ngọc tốt như vậy chính mình lại không vui. .

Người nọ bởi vì loại nguyên nhân này mà đối với một người tốt như vậy sao. Mặt Lâm Nhã Tu có chút run rẩy. . Không thêm nói gì với người không có đầu óc này. . Ai ngờ. . Kỳ Thiên Dực như bưng tỉnh đại ngộ trả lời: “Nguyên lai là như vậy a. . Thi Mặc, phụ thân ngươi thật đúng là hảo hảo. .” Nhất thời xúc động, hân đã quên Liễu Tàn Nguyệt là người như thế nào. .

Nhìn nhìn Lâm Nhã Tu đã buồn bực muốn chết. Lại nhìn nhìn vẻ mặt rầu rĩ không vui của Liễu Thi Mặc. Hoa Mộ Diệp mở miệng nói: “Được rồi, được rồi. Thi Mặc cũng không nên không vui. Nếu chỉ vì phụ thân ngươi đối với Liễu Tàn Nguyệt hảo như vậy lại không đối với ngươi hảo mà tức giận, không phải rất trẻ con sao. .”

“Ân. .” Đúng vậy. . Chỉ vì phụ thân ấy náy với mẫu thân của Tàn Ngọc mà đối tốt với Tàn Ngọc như vậy. Tại sao mình vì phụ thân đối tốt với Tàn Ngọc mà tức giận chứ. Nhưng cho dù nghĩ như vậy mình vẫn không thấy vui vẻ lên. . Vì sao?

“Chúng ta nói chuyện chính. .” Lâm Nhã Tu trực tiếp lôi kéo lực chú ý của ba người, nhắc nhở mọi người ý nghĩa tới nơi này: “Hôm qua, người nọ thật là Tiêu Vũ Thanh sao? . .”

“Đúng vậy. . Không phát hiện hân mang nhân bì diện cụ. Thì chính là hân.” Hoa Mộ Diệp mất đi bộ dáng ngả ngớn. . Nghiêm túc nói. .

“Hơn nữa hôm qua trở về trước, chúng ta có ghé qua Diễm Tương lâu, không phải tú bà đã nói trước đó không lâu Tiêu Vũ Thanh cũng đến Diễm Tương lâu sao. Sáng ngày hôm qua liền không gặp người này.” Liễu Thi Mặc, bBan đầu cũng hoài nghi là Diễm Tương lâu giả trò quỷ. Nhưng nếu là như thế, sao lại để Tiêu Vũ Thanh ra tiếp khách. Có lẽ không biết thân phận của hân. .

“Ân. . Nói cách khác Diễm Tương lâu không có vấn đề gì. .” Kỳ Thiên Dực nói. Đột nhiên như nhớ tới, hai mắt sáng lên. Lâm Nhã Tu đoán được hân muốn nói gì, đầu đầu nhu nhu huyết thái dương: “Bất quá Ngọc Diệp kia thật sự lợi hại a. Chỉ dựa vào nội lực liền giết chết Tiêu Vũ Thanh. Hơn nữa hân tựa hồ ngay cả chữa một con đường sống cũng không a. . Người Huyết Sát Môn thực ngoan độc. Giết đồng môn, ngay cả một cái chớp mắt cũng không có a. .”

“Huyết Sát Môn có bốn môn chủ, người không phải biết sao. .” Lâm Nhã Tu nhu nhu huyết thái dương, bắt đầu nói. Ba người lập tức vểnh nghe. . Dù sao Lâm Nhã Tu đối với giang hồ cũng hiểu biết rất nhiều: “Nghe nói. . Mọi người trong tứ môn chỉ ở trong các cửa của mình. . Nếu không phải Huyết Sát Môn bang chủ ra nhiệm vụ. Bình thường họ không hề chạm mặt. Cho nên nói quan hệ bên trong Huyết Sát Môn không tốt.”

“Đây không phải là châm ngôn bọn họ, có thể dễ dàng diệt trừ Huyết Sát Môn sao.” Kỳ Thiên Dực hưng trí bừng bừng nói. Không nghĩ tới dễ dàng như vậy. .

“Nếu là nghĩ như vậy. . Vậy người liền sai rồi. .” Lâm Nhã Tu liếc mắt xem thường Kỳ Thiên Dực, tiếp tục nói: “Nếu thật sự châm ngôn sẽ tự giết lẫn nhau. . Huyết Sát Môn còn có thể tồn tại đến nay? . .”

“Cũng đúng. . Nhưng bọn hân chỉ trông nom Các của mình, không phải sao.. Vậy cái gì cho dù bị châm ngôn bọn họ cũng không tự giết lẫn nhau?” Hoa Mộ Diệp hỏi. Nếu như thật sự quan hệ không tốt, sao không diệt trừ người mình ghét chứ. .

“Đây là chỗ lợi hại của bang chủ Huyết Sát Môn. Cho dù người trong tứ môn không hề hợp nhau, lại đều nguyện ý trung thành với hân. . Hơn nữa Huyết Sát Môn giao nhiệm vụ cho mỗi cá nhân khác nhau. Hiển nhiên chuyện tàn sát lẫn nhau rất ít.” Lâm Nhã Tu từ từ giải thích. Đột nhiên nhíu mi: “Bất quá Diệp môn kia tựa hồ chuyên làm nhiệm vụ ám sát. Cho nên mới không nhiều người biết đến sự hiện hữu của hân. Chỉ biết là có tứ môn lại không biết có Diệp môn, lại càng không biết Diệp môn môn chủ Ngọc Diệp là ai. .”

“Theo cử chỉ ngày hôm qua, xem ra cảm tình giữa Ngọc Diệp cùng Sở Hồng Tú tựa hồ không tồi. Nhưng đối người của Tiêu môn hai người đều phi thường chán ghét. .” Liễu Thi Mặc nói. Hôm qua, mặc dù nhìn không ra Ngọc Diệp có biến hóa cảm xúc gì. Nhưng Sở Hồng Tú lại làm cho người ta phi thường để ý. .

“Ân. . Bất quá, vì sao Ngọc Diệp kia lại che mặt? . . Chẳng lẽ lớn lên rất xấu? . . Các người nhìn đến bộ dáng của hần trước khi đèn tắt không? . .” Kì Thiên Dực hỏi. Quả nhiên Lâm Nhã Tu lại nhu nhu huyết thái dương. Chỉ biết người này để ý chính là. .

“Không có. .” Thi Mặc cùng Mộ Diệp trả lời. .

“Nhưng hôm qua khẳng định là có người cố ý tắt đèn. Hơn nữa người nọ công lực rất tốt. Có lẽ cũng là người của Huyết Sát Môn không chừng. .” Nghĩ nghĩ ngày hôm qua đèn tắt nhanh như thế. Nhất định là có người dụng chưởng phong diệt. Tại nơi tràn ngập cao thủ nhưng không ai phát hiện. Nhất định không phải người bình thường.

“Đúng là muốn diệt trừ Huyết Sát Môn rất khó.” Liễu Thi Mặc đáp. .

Hàn Vân các, Liễu Tàn Ngọc dựa vào đại thụ nhìn mặt nước. Mí mắt càng ngày càng nặng.

“Ngọc nhi. . Muốn ngủ sao. .” Nhìn Liễu Tàn Ngọc muốn ngủ. Liễu Tàn Nguyệt hỏi. Nhân tiện đem hần kéo vào trong ngực.

Tìm vị trí thoải mái, tựa vào trong ngực Liễu Tàn Nguyệt. Nhẹ nhàng lên tiếng. Không biết vì sao chỉ cần Liễu Tàn Nguyệt ở bên thì mình muốn ngủ. Hơn nữa ngủ luôn rất say. .

Nhìn người trong ngực an tâm ngủ. Liễu Tàn Nguyệt mỉm cười. Là bởi vì tín nhiệm mình mới nguyện ý an tâm ngủ như vậy. Nhẹ nhàng vuốt mặt Liễu Tàn Ngọc. Liễu Tàn Nguyệt cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại kia. Giật giật như thể bất mãn, Liễu Tàn Ngọc càng tiến vào trong lòng Liễu Tàn Nguyệt. Con người phật thúy tràn ngập triu mến: “Người như vậy ...Ta sao có thể buông tay.”

25. Chương 25: Dạ Tập [Hạ]

Đêm đen là thời điểm giết người thích hợp nhất. Liễu Tàn Ngọc ra khỏi thiên thính, hàng mi lơ đãng nhíu, lập tức chôn chân tại cửa. Liễu Tàn Nguyệt phát hiện biến hóa rất nhỏ của Liễu Tàn Ngọc. Quay đầu nhìn Tàn Ngọc trước cửa. Chọn mi hỏi.

Cảm giác được tầm mắt Liễu Tàn Nguyệt. Ngẩng đầu đón nhận con người phật thúy, cười nói: “Không có gì. .”

Nhìn nhìn Liễu Tàn Ngọc. Xác định thật sự không có việc gì, Liễu Tàn Nguyệt tiếp tục đi về phía trước. Không phát hiện Liễu Tàn Ngọc ở phía sau thâm ý nhìn Liễu Thi Mặc. Sau đó liền theo cước bộ của Liễu Tàn Nguyệt.

“Thi Mặc. . Hần vừa mới nói gì.” Hần vừa mới thấy Liễu Tàn Ngọc dường như mở miệng nói. Nhưng hần không nghe thấy. Kì Thiên Dực tự hỏi lên.

“Dường như là nói. . Cẩn thận. .” Liễu Thi Mặc trầm tư một lát rồi nói. Cũng vô cùng khó hiểu. .

“Ta cũng hiểu được hần muốn nói cho người biết cái này.” Hoa Mộ Diệp nắm chiết phiến trong tay.

Lâm Nhã Tu nhíu nhíu mày: “Vấn đề là. . Vì sao hần phải nói như vậy. . Hơn nữa còn là nói với Thi Mặc.”

“Hừ. . Hần không thoải mái khi nhìn thấy Mặc nhi chúng ta, nên hần cố ý dọa. Quả nhiên không phải thứ tốt.” Dịch Mẫn khinh thường nói, trên mặt tràn đầy phần hận. .

“Nương. . Ta về phòng nghỉ ngơi trước.” Không biết vì sao đối với bộ dáng hiện tại của nương mình, có chút chán ghét. .

Đi đến Tiêu Vân các. Trên đường, Hoa Mộ Diệp mở miệng: “Ta cảm thấy được Tàn Ngọc không cần phải ... Hần không có ý dọa người. .”

“Ân. . Ta cũng cảm thấy như vậy. Chính là cẩn thận cái gì? . .” Liễu Thi Mặc cúi đầu trầm tư. Mình rốt cuộc phải cẩn thận cái gì? Vì sao hần phải nói mình cẩn thận. .

Lúc này người duy nhất không cảm giác nguy hiểm là Kỳ Thiên Dực, mạnh mẽ vô vô Liễu Thi Mặc, kiên định nói: “Loại sự tình này có cái gì đáng bận tâm a. . Có lẽ là chúng ta hiểu sai ý hần. . Có thể hần nói là yên tâm. ”

Lâm Nhã Tu thiếu chút nữa ngã sấp xuống: “Thật là khờ quá. . Ai lại khi không nói người khác yên tâm.”

“Uy. . Lâm Nhã Tu. . Người nói ai ngu ngốc a. .” Kỳ Thiên Dực bắt măn kêu to. Người này sao có thể nói mình như vậy, mình cũng có ưu điểm a.

“Ai đang nói với ta chính là kẻ đó.” Lâm Nhã Tu trở mình xem thường. Quả nhiên là ngu ngốc. Đối với kẻ ngu ngốc không cần lưu tình.

“Người. .” Kỳ Thiên Dực nghiêng rằng nghiêng lợi lại nói không nên lời. Liễu Thi Mặc học bộ dáng hần lúc trước, vô vô vai hần: “Thiên Dực, người liền nhận đi. Đời này người cũng đâu không lại Nhã Tu.”

Hoa Mộ Diệp ở bên phe phẩy chiết phiến nói: “Không có biện pháp a. Ai kêu Thiên Dực chỉ có tứ chi phát triển hơn người. . Ai. . Đáng tiếc, hảo tướng mạo a. .”

“Các người. . Đám người kia. .” Kỳ Thiên Dực bị chọc tức hung hăng dọa nạt. Sao hần lại nhận thức đám bằng hữu này. Thật sự là bất hạnh to lớn của đời người a. . Hần thật muốn kêu to. . Trời ạ. . Ai tới giúp ta....

“Ha hã. . Ha hã. .” Ba người nhìn Kỳ Thiên Dực, giờ phút này đều nở nụ cười. Dem chuyện vừa rồi để sau đầu. .

“Chính là nơi này. . Kẻ vận lam y là nhi tử của Liễu Tàn Nguyệt. Chỉ bắt được hần là có thể. .” Một hắc y nhân ẩn ở một thân cây xa xa nói. .

“Vâng.” Vị hắc y nhân khác trầm giọng đáp. .

“Giờ Tí động thủ.” Vị hắc y nhân kia dứt lời liền biến mất. Liễu Tàn Nguyệt, ta muốn xem rốt cuộc người vô tình như thế nào. .

“Vâng.” Lập tức vài vị hắc y nhân khác cũng biến mất ở trên cây. .

Giờ Tí, khi tất cả mọi người đều tiến vào mộng đẹp. Bên ngoài lại một trận xôn xao ầm ĩ. Liễu Tàn Nguyệt có chút hờn giận nhăn mi.

“Trang chủ. . Trang chủ. . Không tốt. . Có người bắt cóc Thi Mặc thiếu chủ. . Nói muốn gặp người. .” Một người hầu nghiêng ngả lão đảo chạy đến trước cửa phòng Liễu Tàn Nguyệt, cũng không dám đi vào, chỉ quỳ ở trước cửa.

Liễu Tàn Nguyệt nghe vậy, làm như không nghe thấy chuẩn bị tiếp tục ngủ lại thì cảm giác cổ tay áo bị kéo. Nhìn lại liền thấy con người tử sắc trong đêm đen càng thêm lóng lánh: “Sao vậy? . .”

“Đi xem đi. .” Liễu Tàn Nguyệt cười nói. Sớm biết rằng cho dù nói cho Liễu Thi Mặc cũng vô dụng. Nhưng vẫn nhịn không được mà nói. Ai. . Xem ra chính mình đánh giá hần quá cao. .

Liễu Tàn Nguyệt nghe vậy, mày kiếm nhíu lại. Khẩu khí hỗn loạn có một chút hờn giận: “Người thực để ý? . .”

“Chính là tò mò. .” Không rõ vì sao Liễu Tàn Nguyệt có chút hờn giận. . Nhưng mình rất ngạc nhiên. . Là ai mà dám. .

“Nhóm người Bích Sương đâu. .” Liễu Tàn Nguyệt khôi phục lạnh lùng lúc trước.

Người hầu quỳ gối trước cửa, nhanh chóng trả lời: “Đã đuổi tới đó. . Người tới lại nói, nếu như không phải trang chủ đi. . Liền sẽ không thả người.”

“Hừ. .” Sau tiếng hừ lạnh, Liễu Tàn Nguyệt liền không nói cái gì nữa. Nhưng người quen thuộc cũng biết, giờ phút này Liễu Tàn Nguyệt phi thường tức giận.

Lúc Liễu Tàn Nguyệt cùng Liễu Tàn Ngọc “Đuổi” đến Tiêu Vân các. Chỉ thấy một hắc y nhân kèm hai bên Liễu Thi Mặc. Bích Sương. . Phong. . Vân. . Bắc Hi cùng vài ảnh vệ bên trong trang chuẩn bị tụt

thời đón đánh. Bọn người Lâm Nhã Tu đứng ở phía sau có chút lo lắng nhìn. Chỉ sợ Liễu Thi Mặc xảy ra chuyện gì. Nhưng hắc y nhân kèm hai bên Liễu Thi Mặc lại một bộ dáng tràn đầy tự tin. Có lẽ nhận định Liễu Tàn Nguyệt sẽ vì nhi tử mà nương tay. Nhìn đến Liễu Tàn Nguyệt hẳn càng thêm xác định điểm ấy. Bất quá nhìn đến người đi theo Liễu Tàn Nguyệt không khỏi ngăn người. Con người tử sắc trong đêm đen càng thêm lóng lánh. Tóc dài tùy ý. Quần áo có chút hỗn loạn, xương quai xanh tinh xảo như ẩn như hiện lại mang theo chiếc cổ xinh đẹp. Chắc là vừa mới rời giường, vội vàng mặc y phục.

Liễu Tàn Nguyệt thấy hắc y nhân kia nhìn thẳng Liễu Tàn Ngọc, phi thường bất mãn. Lại thấy Liễu Tàn Ngọc vẫn một bộ dáng không sao cả, càng thêm bất mãn. Mày kiếm hơi nhú, đem Liễu Tàn Ngọc kéo ra phía sau.

Ngẩng đầu muốn hỏi Liễu Tàn Nguyệt làm sao vậy đã thấy vẻ mặt bất mãn của hắn. Bĩu môi quyết định bỏ qua, ai kêu chính mình hiện tại “Không có võ công” không thể bảo vệ mình chứ.

Hắc y nhân thấy Liễu Tàn Nguyệt tựa hồ thực để ý người đẹp như tiên tử phía sau. Không khỏi đối với hắn càng sinh ra hứng thú: “Liễu Tàn Nguyệt, ngươi vẫn đến . .” Hắc y nhân dùng khẩu khí cuồng vọng nói.

“Thế nào. .” Liễu Tàn Nguyệt làm như không nghe được trong khẩu khí hắc y nhân có chút khiêu khích. Thản nhiên trả lời.

“Nhi tử của ngươi ở trong tay ta. . Chẳng lẽ ngươi không có cảm giác nào sao.” Hắc y nhân tiếp tục dùng ngữ khí cuồng vọng. Nhưng trong lòng có chút lo lắng, cùng với tưởng tượng của mình bất đồng a. Liễu Tàn Nguyệt chẳng lẽ thực vô tình đến loại này.

“Đối với. . Một người ăn mặc không ai nhận ra bộ dáng như vậy, trộm lên vào trong trang người khác, bắt cóc nhi tử của người khác. . Xin hỏi có thể có cảm giác sao. .” Liễu Tàn Ngọc ở phía sau Liễu Tàn Nguyệt từ từ nói. Lộ vẻ ôn hòa tươi cười cũng là dụ con mồi tiến vào bẫy.

“Àn. . Không có cảm giác. .” Hắc y nhân ngơ ngác trả lời. Cho đến khi nghe được tiếng cười mới phản ứng lại. Vừa rồi chính mình nói những thứ gì. Có chút phần hận trừng mắt nhìn người tựa như tiên tử lại hại chính mình xấu mặt: “Tốt. . Muốn ta thả hắn có thể. . Nhưng là. . Ngươi cùng hắn trao đổi. .” Chỉ chỉ Liễu Tàn Ngọc. .

Liễu Tàn Ngọc không chút suy nghĩ đáp ứng: “Được. .”

Liễu Tàn Nguyệt nhìn Liễu Tàn Ngọc chậm rãi hướng hắc y nhân đi đến. Trong mắt hiện lên rất nhiều cảm xúc. Cuối cùng trở về băng lãnh. Lại làm cho mọi người càng thêm sợ hãi. Xem ra trang chủ sinh khí, mọi người trong Tàn Nguyệt sơn trang lưng bắt đầu chảy mồ hôi. Bích Sương tuy có tâm tình xem kịch vui nhưng vẫn là nhỏ nhỏ cầu nguyện. Tàn Ngọc không nên bị thương. Bằng không sẽ có chuyện. .

“Tàn Ngọc. .” Liễu Thi Mặc có chút kinh hoảng nhìn Liễu Tàn Ngọc chậm rãi đi tới chỗ mình. Nghĩ muốn nói cho hắn biết không cần lại đây. Nhưng lại không có khí lực nói ra. Thầm mắng mình vô dụng. .

Mà Liễu Tàn Ngọc lại như hông nhìn thấy Liễu Thi Mặc kinh hoảng. Tiến lên đỡ hắn, mọi người ngay cả thở cũng không dám thở mạnh. Sợ vừa thở ra liền có biến cố gì. Nhìn Liễu Tàn Ngọc giúp đỡ Liễu Thi Mặc tiến lên đi vài bước, trong mắt hắc y nhân hiện lên quang mang hưng phấn, một tay ngăn lại thắt lưng Liễu Tàn Ngọc, Liễu Tàn Ngọc thuận thế dùng sức đem Liễu Thi Mặc đẩy về phía trước. Bích Sương thấy thế lập tức tiến lên đỡ lấy Liễu Thi Mặc. Mà bọn người Độc Cô Phong lại chậm một bước. Hắc y nhân đã kề kiếm trên cổ Liễu Tàn Ngọc.

Liễu Tàn Nguyệt lạnh lùng nhìn hết thấy. Lại chưa từng động thủ. Nhưng tay trong vạt áo nắm chặt biểu lộ hắn rất phần nộ. Lạnh lùng nói: “Ngươi muốn thế nào. .”

“Hừ. . Quả nhiên người này đối với ngươi rất quan trọng. .” Hắc y nhân có chút đắc ý. Hữu ý hay vô ý miết miết da thịt tuyết trắng. Đáng tiếc không có tướng mạo lại không đại náo: “Chỉ cần ngươi ở đây tự vẫn. Ta để lại hắn. .” Dứt lời nhìn không tay ở trên lưng Liễu Tàn Ngọc sờ soạn hai cái. Thực không biết một cử động kia chọc giận bao nhiêu người.

Liễu Tàn Nguyệt lạnh lùng nhìn chằm chằm cái tay kia. Quanh thân nhất thời tản ra hàn khí. Từng bước một hướng hắc y nhân đi tới. Hắc y nhân thấy thế không khỏi xiết chặt đao trong tay. Một tia máu tươi từ trên cổ trắng nõn của Liễu Tàn Ngọc chảy xuống. Xinh đẹp thêm vài phần lại không ai dám thương thức

trong thời điểm này: “Người. . Người muốn làm gì. . Người qua không sợ ta giết hán sao. .” Lại cảm giác kiếm trên thân đột nhiên trầm xuống. Nhìn lại đã thấy một bàn tay trắng nõn cầm chặt thân kiếm. Đúng là tay của người nọ.

“Buông ra đi. . Ghim chặt như thế rất khó chịu.” Liễu Tàn Ngọc cười nói, động tác trên tay lại không hề tương xứng. Căn bản không thêm để ý máu tươi không ngừng trào ra trong lòng bàn tay.

Hắc y nhân còn chưa kịp phản ứng, đã thấy mình bị một cỗ lực lượng cường đại đánh bay. Một ngụm máu tươi trong miệng phun ra. Không dám tin nhìn Liễu Tàn Nguyệt đứng ở xa xa, hôn mê.

Không xong, trang chủ dường như thật sự tức giận. Bích Sương nghĩ thầm.

“Bích Sương. .” Liễu Tàn Nguyệt lạnh lùng nhìn chằm chằm Liễu Tàn Ngọc. “Đến Hàn Vân các. .” Nói xong liền ôm lấy Liễu Tàn Ngọc hướng Hàn Vân các bước nhanh.

“Để ta xuống. . Chân của ta không có việc gì. .” Liễu Tàn Ngọc bất mãn nói.

“Câm miệng. .” Liễu Tàn Nguyệt lãnh mất liếc Liễu Tàn Ngọc một cái. Liền không nói thêm nữa. . Liễu Tàn Ngọc thấy Liễu Tàn Nguyệt tựa hồ thật thực sự tức giận cũng không nói thêm nữa. Ngoan ngoãn bị ôm. Quên đi, dù sao nơi này không có bao nhiêu người nhìn. Trong lòng âm thầm tự nói với mình.

Bích Sương gắt gao đi theo phía sau. Nhìn đến cảnh này, trên mặt lại tươi cười quỷ dị. . A nha nha. . Xem ra sau này chuyện rất hảo ngoạn. . Hơn nữa trang chủ như vậy. . Cũng rất tốt. .

Không cần phải nói, Độc Cô Phong, Mộ Dung Vân, Lãnh Bắc Hi tự giác xử lý hắc y nhân này. Cũng không cần phải nói, hắc y nhân đã xuống địa phủ. .

Mộ Dung Vân nhìn hắc y nhân hơi cười nhạo nói: “Thật sự là người ngu xuẩn, dám đến Tàn Nguyệt sơn trang quấy rối. .”

Độc Cô Phong cười cười nói: “Ai. . Làm cho trang chủ tức giận cũng chỉ có chết. . Cũng không có biện pháp. .”

“Cũng đúng. .” Lãnh Bắc Hi thản nhiên nói.

26. Chương 26: Tập Võ [Thượng]

Một đường bị Liễu Tàn Nguyệt ôm trở lại Hàn Vân các. Liễu Tàn Ngọc liếc trộm Liễu Tàn Nguyệt. Thấy Liễu Tàn Nguyệt vẫn tức giận, khẩn trương ngậm miệng lại. Tự giác nói cho hán biết hiện tại không thể làm trái ý người này. Tuy rằng căn bản không biết vì sao y tức giận.

Tàn Bích Sương ở phía sau đem nhất cử nhất động của Liễu Tàn Ngọc thu vào trong mắt. Tuy rằng trên mặt không có biểu tình gì. Nhưng tâm lý đã muốn nhạc khai liễu hoa. Tàn Ngọc thật sự là đáng yêu mà. Xem cái dạng này hán là không biết vì sao trang chủ tức giận. Ha ha. . Bất quá bộ dáng muốn nói lại thôi kia cũng thực đáng yêu. Là muốn Liễu Tàn Nguyệt buông hán xuống lại sợ y sinh khí.

“Bích Sương. .” Một thanh âm băng lãnh đến cực điểm truyền đến. Tàn Bích Sương không khỏi run lên. Không xong, vội vàng thu lại vui vẻ, chạy vào phòng, vội vàng quỳ xuống nói: “Thỉnh trang chủ trừng phạt. .” Hiện tại làm cho Liễu Tàn Nguyệt tức giận chính là muốn chết. .

Mắt nhìn tay Liễu Tàn Ngọc máu chảy không ngừng. Hán khí quá nặng. “Chứa. .” Tàn Bích Sương nghe vậy lập tức lấy băng gạc cùng dược bình tùy thân. Vì Liễu Tàn Ngọc xử lý miệng vết thương: ” Sẽ có chút đau. . Kiên nhẫn một chút. .”

“Ân. .” Liễu Tàn Ngọc thản nhiên đáp lại. Ánh mắt từ trên người Liễu Tàn Nguyệt chuyển qua tay mình, lúc này còn đang chảy máu.

Nhưng Bích Sương lại ngạc nhiên phát hiện Liễu Tàn Ngọc chưa từng nhăn mi, giống như người không có cảm giác đau đớn, chỉ lẳng lặng nhìn mình băng bó mà thôi. Sao có thể, cho dù thuốc này do chính mình chế nhưng bôi lên miệng vết thương cũng sẽ đau ra mồ hôi lạnh. Vì sao hán lại không có cảm giác gì? Xử lý tốt miệng vết thương, Tàn Bích Sương vẫn không lí giải được tâm tình lúc trước. Có lẽ cảm giác kỳ quái

rồi lại không biết kỳ quái ở chỗ nào: “Trang chủ. . Tay của Tàn ngọc thiếu chủ không có trở ngại gì. Dùng Kì Linh Cao, hai ngày nữa sẽ hảo.”

Tên là Kì Linh Cao tự là bởi vì tác dụng của nó không giống bình thường. Mặc kệ là vết thương nhỏ hay lớn nhiều nhất năm ngày khẳng định có thể khỏi hẳn. Nhưng thuốc này mặc dù tốt cũng không để cho người tùy ý dùng. Một là thuốc này rất ít gặp, hai là thuốc này chữa thương hảo nhưng lại đau vô cùng. Cho dù là một đại hán cường tráng cũng sẽ đau đến chết đi sống lại. Đương nhiên Tần Bích Sương không tiếc loại dược này. . Bởi vì dược này là chính năng chế tác. Cũng không hề u buồn quá mà cấp cho Liễu Tàn Ngọc dùng. Cũng bởi vì bên người không mang theo dược khác nên liền cho hắn dùng. Nguyên tưởng rằng hắn sẽ đau đến không chịu đựng nổi, cũng không nghĩ một chút phản ứng hắn cũng không có. Sao lại thế này. . Theo năng biết trên đời này trừ bỏ Liễu Tàn Nguyệt có thể mặt không đổi sắc mà dùng thuốc này là do hắn có nội lực. Nhưng Liễu Tàn Ngọc trước mắt không chút nội lực. Như thế nào cũng thế. Chính là lúc Tần Bích Sương tự hỏi lại bị thanh âm lạnh như băng kéo quay về hiện tại: “Ngày mai gọi bọn người Độc Cô Phong đến thư phòng. ” Liễu Tàn Nguyệt lạnh lùng nói. .

“Vâng. Thuộc hạ cáo lui. ” Tần Bích Sương tự nhiên biết trang chủ đuổi người. Cũng biết hắn sẽ không đáp lại. Liền thối lui thuận tiện đóng cửa.

Không khí trầm trọng không ngừng lan tràn trong phòng. Liễu Tàn Nguyệt ngồi bên cạnh bàn uống trà. Căn bản không có ý định mở miệng. Rốt cục Liễu Tàn Ngọc nhìn không được, mở miệng trước, hỏi: “Người rốt cuộc tức giận cái gì. ”

Liễu Tàn Nguyệt nghe vậy, mày kiếm nhíu lại. Hàn khí quanh thân càng mạnh. Nhất thời độ ẩm trong phòng giảm đi vài phần. Liễu Tàn Ngọc nhìn Liễu Tàn Nguyệt đang chậm rãi đi tới trước mặt mình, trong mắt tràn ngập khó hiểu. Rốt cuộc làm sao vậy? Vì sao hắn tức giận? Lại càng không biết tại sao mình phải để ý chuyện hắn sinh khí. Rõ ràng có thể không thèm để ý.

“Xem ra. . Người vẫn không rõ ràng lắm. ” Đem hai tay của chính mình ấn trụ Liễu Tàn Ngọc. Lạnh lùng nhìn hắn. Trong giọng nói tràn đầy ẩn nhẫn phần nộ. .

Nhìn Liễu Tàn Nguyệt như vậy, đột nhiên Liễu Tàn Ngọc có chút sợ hãi. Tuy rằng không biết vì sao mình lại làm cho người bao nhiêu năm đều lạnh lùng này sinh khí. Nhưng hiện tại cũng không biết phải trả lời y như thế nào, thối lui lại thấy Liễu Tàn Nguyệt dựa vào càng gần. Con người phỉ thúy gần trong gang tấc tản mát tức giận. Liễu Tàn Ngọc đành phải xấu hổ mở miệng: “Người. . Ta không biết. . Ngộ. ” Nửa câu sau bị môi Liễu Tàn Nguyệt ngăn chặn. Chiếc lưỡi mềm mại thừa dịp Liễu Tàn Ngọc còn ngốc lăng mà tiến vào, cuốn lấy chiếc lưỡi muốn thoát ly của Tàn Ngọc. Liễu Tàn Ngọc muốn đẩy Liễu Tàn Nguyệt ra lại cảm thấy cả người mình như bị rút đi hồn phách, hoàn toàn vô lực. Đến khi Liễu Tàn Ngọc cho là mình sắp không hít thở nổi, Liễu Tàn Nguyệt buông hắn ra.

Dùng chút khí lực còn lại chống đỡ thân thể sắp ngã xuống giường. Hít vào từng ngụm từng ngụm không khí. Trên mặt đỏ ửng thán nhiên. Cái miệng nhỏ nhắn như anh đào giờ phút này mấp máy như mời gọi, lộ ra vô hạn hấp dẫn.

Liễu Tàn Nguyệt vẫn duy trì động tác như cũ...Đợi Liễu Tàn Ngọc khôi phục... Mình có thể chậm rãi dạy hắn chờ hắn...cho đến khi Liễu Tàn Ngọc đã biết cái gì gọi là yêu. Xem hô hấp của Liễu Tàn Ngọc đã đều, liền mở miệng hỏi: “Ngọc nhi. . Chán ghét sao. ” Lấy khẩu khí không giống như lúc trước, mơ hồ lộ ra một chút ôn nhu, lo lắng cùng sợ hãi. Đúng vậy. Hắn lo lắng, lo lắng Liễu Tàn Ngọc nói chán ghét. Cũng sợ hãi nếu hắn nói như vậy, mình nên trả lời hắn như thế nào.

Liễu Tàn Ngọc cúi thấp đầu. Nghe vậy dừng một chút, sau đó lắc lắc đầu. Trong lòng Liễu Tàn Nguyệt lại trầm xuống, con người phỉ thúy hiện lên một tia bi thương. Quả nhiên vẫn là chán ghét, nếu là chán ghét, tình cảm của mình hắn có thể nào nhận. Đứng dậy muốn đi lại bị Liễu Tàn Ngọc giữ lại.

Nhanh chóng nắm lấy tay áo Liễu Tàn Nguyệt. Thấy Liễu Tàn Nguyệt quay đầu nhìn hắn. Đem ánh mắt nguyên bản là ghê rợn đón đỡ đi. Mơ hồ nhìn sang nơi khác lại nhìn không được nhìn về phía môi Liễu Tàn Nguyệt. Gương mặt thán nhiên còn chưa hết đỏ ửng. Qua hồi quyết định nói: “Phụ thân. . Phụ thân còn tức giận sao. ” Liễu Tàn Ngọc không dám nhìn thẳng. Nhìn chằm chằm nơi tay áo bị chính mình nắm, chỉ sợ y đột nhiên biến mất. Không biết vì sao chính mình thực để ý. Để ý nhất cử nhất động của y. Biết rõ không nên như thế. . Chính là. . Vẫn nhìn không được. .

Nhìn Liễu Tàn Ngọc giờ phút này đáng yêu giống như tiểu hài tử phạm sai lầm. Liễu Tàn Nguyệt mới biết nguyên lai lúc trước Tàn Ngọc sợ hấn còn tức giận mới cúi thấp đầu. Thấy y rời đi hấn liền giữ lại, khóe miệng gợi lên nhất mạt tiểu ý. Nguyên lai Ngọc nhi của hấn cũng không ghét. Ôm người quá nhiều tâm mình, Liễu Tàn Nguyệt mở miệng nói: “Ngọc nhi. . Về sau không thể thương tổn tới mình như vậy.”

Liễu Tàn Ngọc oa trong ***g ngực y, hấn lưu luyến cảm giác ấm áp này. Rầu rĩ nói thầm: “Không đau. .”

“Chuyện phụ thân đối với ngươi lúc trước xem như trừng phạt. Nếu còn có lần sau. . Ta cũng sẽ không dễ dàng như vậy. .” Liễu Tàn Nguyệt nói, lại bao hàm ý cứng chiều.

Nghe vậy Liễu Tàn Ngọc ngẩng đầu nhìn Liễu Tàn Nguyệt tò mò nói: “Hôn sao. .”

“Ấn. .” Liễu Tàn Nguyệt nhìn con ngươi tử sắc so với sao còn lấp lánh hơn. .

Nghe được câu trả lời, tầm mắt Liễu Tàn Ngọc lại chuyển qua môi Liễu Tàn Nguyệt. Phát hiện mình xem đến ngốc lăng, đã thấy trong mắt Liễu Tàn Nguyệt nồng đậm tiểu ý. Khuôn mặt trắng nõn lại một lần nữa đỏ ửng: “Mệt nhọc. .” Rất nhanh liền chui vào trong chăn. Liễu Tàn Nguyệt cười cười cũng lui vào chăn ôm Liễu Tàn Ngọc. Thuận thế oa vào lòng Liễu Tàn Nguyệt, chỉ chốc lát liền đi vào giấc ngủ, khóe môi nở nụ cười.

Nhìn tay Liễu Tàn Ngọc bị thương. Con ngươi phỉ thúy chìm xuống. Bất luận kẻ nào cũng không thể thương tổn hấn. .

27. Chương 27: Tập Võ [Trung]

Sáng sớm, mọi người ở thiên đình dùng cơm. Chuyện này vốn là chuyện phi thường bình thường nhưng hiện tại không khí tại thiên đình phòng lại dị thường kỳ quái.

“Tự mình ăn. .” Liễu Tàn Ngọc cau mày nói. . Nhìn Liễu Tàn Nguyệt giờ chiếc đĩa chuẩn bị uy hấn ăn cơm. Trong mắt tràn ngập hờn giận. . Cái gì a, hấn là tiểu hài tử sao. .

Mày kiếm nhú lại, trên khóe miệng là nụ cười không đổi. Làm như không có nghe đến, đem chiếc đĩa đi giờ lên phía trước. Thấy Liễu Tàn Ngọc vẫn không muốn ăn mới lên tiếng: “Tay ngươi động được sao. .”

Nghe vậy Liễu Tàn Ngọc nhất thời ghen lời chỉ có thể ai oán nhìn Liễu Tàn Nguyệt. Thấy hấn không định dừng tay biết nếu như không ăn người trước mắt chắc chắn sẽ cùng hấn giằng co đến khi hấn ăn mới thôi. Bất đắc dĩ há miệng ăn đồ ăn Liễu Tàn Nguyệt uy. Kỳ quái chính là đồ ăn Liễu Tàn Nguyệt gắp lại đều là đồ ăn mình thích. Có chút ngạc nhiên rồi lại không chú ý nhiều như vậy.

Thấy Liễu Tàn Ngọc ăn no. Liễu Tàn Nguyệt mới bắt đầu ăn. Mọi người bên bàn nhìn Liễu Tàn Nguyệt giống như nhìn thấy quái vật. Này thật sự là nam nhân lãnh huyết vô tình sao? Vì cái gì lại cảm thấy hấn tựa hồ là một người phi thường ôn nhu?

Liễu Tàn Nguyệt lạnh mắt đảo qua những người nhìn hấn. Mọi người thấy ánh mắt lạnh như băng, tựa như lợi kiếm, đều cúi đầu ăn cơm. Quả nhiên chỉ ôn nhu với Liễu Tàn Ngọc.

Lâm Nhã Tu thấy Kỳ Thiên Dực, Hoa Mộ Diệp đều đã ăn xong. Liền đứng dậy nói: “Tàn Nguyệt trang chủ. Hôm nay chúng vân bối phải rời khỏi, đa tạ Trang chủ nhiều ngày khoản đãi. .” Khi nói chuyện tấn hiển khí chất tao nhã..

Tàn Bích Sương nhìn Liễu Tàn Nguyệt không thềm để ý chuyện này, vội vã đáp thay: “Nhã Tu công tử khách khí. . Bích Sương tiễn các người.”

“Không cần, người hầu đã chuẩn bị tốt xe ngựa, đa tạ hảo ý. . Chúng ta cáo từ. .” Ba người lễ phép cúi chào. . Liền rời đi. .

Buông bát đĩa, Liễu Tàn Nguyệt lạnh lùng nói: “Phong. . Bích Sương. . Bắc Hi. . Vân, một lúc sau tới thư phòng nghị sự.” Nhìn Liễu Tàn Ngọc đang thưởng thức chén trà trong tay, lại tiếp tục nói: “Ngọc nhi. . Hôm nay bắt đầu học võ. .”

“Cái gì. .” Nghe vậy Liễu Tàn Ngọc không thể tin mở to hai mắt kinh ngạc nhìn Liễu Tàn Nguyệt, muốn xem trong mắt y có gì.

Nhìn phản ứng kinh ngạc của Liễu Tàn Ngọc, Liễu Tàn Nguyệt vẫn thản nhiên tuyên cáo quyết định của hắn: “Ta tự mình dạy.”

Lần này không chỉ Liễu Tàn Ngọc không thể tin được mà bọn người Bích Sương cũng mở to hai mắt nhìn Liễu Tàn Nguyệt: “Như thế nào?” Lạnh lùng nhìn mọi người, Liễu Tàn Nguyệt nói nghe không ra hỉ giận.

Nghe vậy Độc Cô Phong lập tức thu hồi biểu tình kinh ngạc. Xem ra quyết định của trang chủ đối với Tàn Ngọc làm cho mình kinh ngạc.

“Ha ha. . Phụ thân. . Ta nghĩ ta không cần học võ công đâu. .” Liễu Tàn Ngọc cười có chút xấu hổ nói. .

Liễu Tàn Nguyệt không hề động. Đạm nhiên như đây là chuyện hết sức bình thường, tiếp tục nói: “Nếu lại phát sinh chuyện như hôm qua, khó bảo toàn người sẽ không bị thương lần nữa.”

“ . .” Nụ cười của Liễu Tàn Ngọc nhất thời có chút rút gân. Nói đến chuyện tối hôm qua, sớm biết kết quả là như thế này, chết cũng không cứu Liễu Thi Mặc.

“Phong. . Võ công Thi Mặc người dạy.” Nói xong dùng ánh mắt bảo Liễu Tàn Ngọc. Bất đắc dĩ đành phải theo Liễu Tàn Nguyệt ly khai. Để lại mọi người. Liễu Thi Mặc nhìn thân ảnh từ sắc dần dần biết mất. Thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh. .

“Choang. .” Bị thanh âm chén vỡ kéo trở về, Liễu Thi Mặc nhìn phía phát ra thanh âm. Chỉ thấy Dịch Mẫn thần tình phần hận nhìn chén bát đã vỡ nát. Phần nộ làm cho khuôn mặt xinh đẹp trở nên vằn vẹo: “Quả nhiên là nhi tử của nữ nhân kia. Nhất định sử dụng thủ đoạn gì. .” Nhìn về chỗ ngồi đối diện nhi tử của mình, thanh âm bén nhọn: “Mặc nhi. . Vì sao Liễu Tàn Nguyệt chỉ tự mình chỉ dẫn võ công cho hắn lại để cho người khác đến chỉ dẫn người. Quả nhiên là Liễu Tàn Ngọc giở thủ đoạn ti tiện.”

Liễu Thi Mặc nghe vậy, trong mắt tức thì xuất hiện lửa giận: “Nương. . Ta không cho phép người nói Tàn Ngọc như vậy. Hắn không phải loại người đó.”

“Mặc nhi. . Người. .” Không dám tin nhìn nhi tử của mình. Dịch Mẫn lại đột nhiên cười nói: “Ha ha ha ha. . Không hổ là đứa con của người đàn bà kia. Câu dẫn phụ thân của mình lại còn câu dẫn con ta. . Ha ha ha ha. . Thật sự là lợi hại. . Quả nhiên cùng là yêu nghiệt giống nương hắn a. .”

Nắm chặt tay. . Liễu Thi Mặc cố gắng nhịn xuống ý định muốn tiến lên đánh “Nương” đã bị ghen tị không chế. Không hề liếc nhìn một cái xoay người rời đi. .

Cùng Liễu Tàn Nguyệt tới Hàn Vân các. . Đứng ở khuôn viên rộng lớn. . Từ lúc theo Liễu Tàn Nguyệt tới đây vẫn chưa nói câu nào. . Liễu Tàn Ngọc liền ngốc lảng. .

“Sao vậy. .” Nhìn Liễu Tàn Ngọc không ý định động. Qua hồi lâu. . Liễu Tàn Nguyệt hỏi. .

Qua thật lâu Liễu Tàn Ngọc mới trả lời: “Phụ thân. . Phụ thân. . là nói giỡn phải không.” Có chút chờ mong nhìn Liễu Tàn Nguyệt trước mắt, liền ngóng nhìn y nói một tiếng phải. Nhưng người nọ lại đánh vỡ mộng của hắn.

“Ngọc nhi. . Đừng tùy hứng. . Mau tập trung đứng tấn.” Liễu Tàn Nguyệt làm như cổ vũ, vỗ vỗ đầu Liễu Tàn Ngọc.

Nghe vậy đôi mi thanh tú của Liễu Tàn Ngọc nhíu lại. Nắm quyền nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người. . Là cố ý đùa giỡn ta.”

Liễu Tàn Nguyệt nở nụ cười tự nhận là ôn nhu: “Ngọc nhi của ta. . Võ công phải bắt đầu luyện từ căn bản.”

Nếu người này biết mình có võ công. Loại tươi cười này của y tuyệt đối là đùa giỡn hắn.

Thấy Liễu Tàn Ngọc không nói liền nói thêm: “Ta đến thư phòng, khi trở về muốn thấy Ngọc nhi đứng tấn ở đây. Nếu không đứng là bị trừng phạt nga.” Nhìn Liễu Tàn Ngọc nghe vậy trên mặt liền ửng đỏ. Liễu Tàn Nguyệt mang theo ý cười nhanh chóng rời đi.

“Ai sẽ ngoan ngoãn ở tại đây làm chuyện ngu ngốc như vậy.” Liễu Tàn Ngọc nói thầm. Tới nơi này lâu như vậy thế nhưng hắn căn bản đã quên nhiệm vụ. Liễu Tàn Nguyệt luôn ở bên cạnh mình, nếu không sẽ là Lãnh Bắc Hi. Hôm nay là cái cơ hội tốt. .

28. Chương 28: Tập Võ [Hạ]

Liễu Tàn Ngọc mới vừa đi đã gặp phải Tiểu Thúy: “Tàn Ngọc thiếu chủ. . Tại sao ngươi lại ở chỗ này. . Không phải trang chủ...” Lời còn chưa dứt liền bị Liễu Tàn Ngọc ngắt lời: “Tiểu Thúy. . Biết mẫu thân ta trước kia ở nơi nào không. .” Nhìn Tiểu Thúy cười nói. .

Nhìn Liễu Tàn Ngọc tươi cười vạn phần mê người. Tiểu Thúy mặt ửng đỏ trả lời: “Nghe người ta nói là ở Vũ Thái các, phía sau bên trái Tiêu Vân các. Tuy rằng phu nhân mất nhưng trang chủ tựa hồ vẫn phân phó hạ nhân đi quét tước. .”

“Nga. . Thật sao. .” Liễu Tàn Ngọc nhìn phương hướng Tiểu Thúy chỉ, thản nhiên trả lời. Sau đó cúi đầu cười nói: “Cám ơn nhiều. .” Liền bước nhanh tới Vũ Thái các.

Tiểu Thúy nhìn bóng dáng Liễu Tàn Ngọc rời đi, hơi giật mình nói: “Tàn ngọc Thiếu chủ. . Không luyện công. . Được sao? . .” Lại đột nhiên nhớ tới nụ cười của Liễu Tàn Ngọc, hai má đỏ bừng mạnh mẽ lắc đầu: “Ta đang suy nghĩ gì chứ. . Bất quá Tàn Ngọc thiếu chủ thật sự thực rất ôn nhu. .”

Không mất nhiều thời gian, Liễu Tàn Ngọc liền tìm được Vũ Thái các. . Xem ra Tiểu Thúy không lừa hắn. Nhìn quanh vườn một chút liền đi từ từ vào. . Trước mặt chỉ có một gian phòng, đẩy cửa vào phòng nhìn quanh bốn phía, quả nhiên là phòng của nương, cùng với phòng lúc trước bố trí giống nhau như đúc. Dựa vào trí nhớ, Liễu Tàn Ngọc đẩy cửa nội thất. Đập vào mắt là tấm màn bạch sắc.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ vào trong phòng. Bạch liêm dường như trong suốt. . Người giống như đi vào tiên cảnh. . Sẽ bị sự thanh nhã của căn phòng này hấp dẫn. Cúi đầu cười cười, Liễu Tàn Ngọc đi đến trước đài trang điểm. Lấy tay vuốt ve xuống đài tử mà ngay cả một hạt bụi đều không có. . Không quên sao. . Nếu nương biết nhất định rất vui vẻ.” Liễu Tàn Ngọc vuốt ve khối ngọc vỡ, nhẹ nhàng nói: “Vật kia nhất định cũng ở trong này. .” Thân thủ kéo ngăn kéo. Bên trong lại trống không. Sao có thể!!! Xem hết ngăn kéo cùng mọi nơi trong phòng lại không tìm được vật mình cần. “Không phải là tin tức bị sai chứ. .” Có lẽ đã bị Liễu Tàn Nguyệt vứt bỏ. Dứt bỏ chuyện phiền toái lúc trước, Liễu Tàn Ngọc thản nhiên quét mắt một lần trong phòng.

Đi đến bên giường. . Khinh giúp chạm vào sa liêm bạch sắc. . Lại như nhớ tới cái gì, cầm lấy khối bán ngọc bên hông treo trên móc giữ sa liêm: “Như vậy là có thể đi. . Nương. .” Nói xong không hề lưu luyến ly khai căn phòng. Xem ra vật kia không còn ở nơi này. .

Trên đường trở về thấy Liễu Thi Mặc ở trong hoa viên, cúi đầu không biết đang làm cái gì. Có chút ngạc nhiên liền đi lại gần nhìn nhìn. Đúng là đang đếm hoa.

“Đi tìm hắn. . Không đi tìm hắn. . Đi tìm hắn. . Không đi tìm hắn. .” Liễu Thi Mặc đích thực đang đếm hoa. Hoàn toàn không cảm thấy Liễu Tàn Ngọc tới gần. .

“Thi Mặc, ngươi muốn đi tìm ai thế. .” Tiến đến bên tai Liễu Thi Mặc. Liễu Tàn Ngọc nhẹ nhàng nói. “A. .” Cũng không nghĩ Liễu Thi Mặc phản ứng mạnh như vậy..nhảy dựng lên, thối lui cách Liễu Tàn Ngọc chừng năm bước dài, mặt đỏ lên: “Ngươi. . Ngươi. . Ngươi. . Ngươi. . Tại sao lại ở chỗ này. .”

Nhìn Liễu Thi Mặc trước mắt. Liễu Tàn Ngọc kích động muốn cười. . Người này thật thú vị mà: “Ân. . Chính là lạc đường mà thôi. . Tàn Nguyệt sơn trang quá lớn. . Nhìn thấy Thi Mặc muốn đến chào hỏi. . Không nghĩ tới. . dọa người sao. . Ha ha. .”

“Ngươi vẫn rất vui vẻ sao. .” Liễu Thi Mặc than thở, sao luôn để cho Liễu Tàn Ngọc thấy bộ dáng xấu mặt của mình chứ.

Liễu Tàn Ngọc nhìn Liễu Thi Mặc bộc lộ tính tình hài tử, tiểu ý trên mặt càng đậm: “Đúng vậy. . Ta rất vui vẻ. .”

Nghe vậy Liễu Thi Mặc đỏ mặt trừng mắt nhìn Liễu Tàn Ngọc. Qua nửa ngày mới xấu hổ nói: “Người nghe được sao. .”

Liễu Tàn Ngọc lại giả bộ nghi hoặc. Nhìn Liễu Thi Mặc nói: “Ta nghe được cái gì ? . .”

“Người nghe được đúng không. .” Liễu Thi Mặc rốt cục nhịn không được hét lớn. .

“Ta thật sự cái gì cũng không có nghe đến nga. .” Che lỗ tai. . Liễu Tàn Ngọc nhìn sang một bên, tỏ vẻ nghe được thì thế nào. Ngoài miệng nói cùng biểu hiện trên mặt hoàn toàn tương phản.

Liễu Thi Mặc nắm chặt ta. Tính cách người này thật sự là quá tồi tệ. . Tiến lên bắt lấy cổ áo Liễu Tàn Ngọc lớn tiếng: “Người quả nhiên nghe được. .” Thật sự là hận không thể đánh người luôn đùa giỡn mình một trận.

Bị Liễu Thi Mặc túm cổ áo, Liễu Tàn Ngọc không có tức giận. . Giương mắt nhìn Liễu Thi Mặc so với chính mình cao hơn, nở nụ cười nói: “Kia. . Người rốt cuộc muốn đi tìm ai. .” Nói vắn vắn phong khinh lại khiến cho Liễu Thi Mặc bị đả kích rất lớn.

Nghe vậy Liễu Thi Mặc lập tức buông Liễu Tàn Ngọc xuống. Trừng lớn mắt nhìn Liễu Tàn Ngọc: “Ai nói ta muốn đi gặp người. .”

“Ta cái gì cũng chưa nói. . Là chính người nói. .” Sửa sang lại cổ áo của mình, Liễu Tàn Ngọc cười nói.

“Ách. .” Nghe vậy Liễu Thi Mặc nhất thời thất thần. Quả nhiên chính mình lại nhảy vào cái bẫy do hắn bày ra. Vì sao mình luôn đấu không lại hắn. . A. . Thương thiên a. . Cho dù một lần cũng tốt. . Làm cho ta thắng hắn đi. . Liễu Thi Mặc đang lo lắng mở miệng như thế nào lại bị Liễu Tàn Ngọc mĩa mai.

“Ha hã. . Nếu phải nói xin lỗi. . Vậy không cần. . Bởi vì ta đã tốt lắm nga.” Kéo xuống vải trắng vây lấy bàn tay bị thương của mình. Liễu Thi Mặc nhìn lại quả nhiên miệng vết thương đã tốt. Nhưng lại nhìn không ra một chút dấu vết bị thương, như thế nào lại nhanh như vậy. Nhìn thấu nghi hoặc của Liễu Thi Mặc, Liễu Tàn Ngọc nói: “Kì Linh cao quả nhiên dùng tốt lắm a.”

Liễu Thi Mặc nghe vậy ngơ ngác. Liễu Tàn Ngọc cười cười liền chuẩn bị rời đi. Rồi lại đột nhiên nhớ tới cái gì đó, quay đầu nói với Liễu Thi Mặc: “Đúng rồi. . Không được nói cho người khác biết gặp qua ta nga. .” Lúc Liễu Thi Mặc muốn hỏi vì sao, Liễu Tàn Ngọc đã tiếp tục nói: “Còn có. . Bộ dáng người đêm hoa thực đáng yêu a. . Ha hã...” Nói xong liền vui tươi hơn hử lộ khai. Hoàn toàn không nhìn Liễu Thi Mặc đang gằm rú phía sau.

“Liễu Tàn Ngọc. . Người hỗn đản. .” Liễu Thi Mặc tức giận hét lớn. Một lát lại nói thầm: “Cái gì đáng yêu a. . Thật là. .”

Đi đến Hàn Vân các mới nhớ tới lời Liễu Tàn Nguyệt nói. Bị Liễu Thi Mặc làm mất nhiều thời gian. Liễu Tàn Nguyệt khẳng định đã trở lại, nếu trở về sẽ bị mắng, trốn là thượng sách. Đi một vòng quanh cây đại thụ mấy trăm năm bên cạnh hồ. . Liễu Tàn Ngọc linh hoạt trèo lên. Thuận tiện đem mình che dấu dưới là cây tươi tốt. Không ngờ trên cây này lại có thể thấy toàn cảnh núi Phong Linh: “Mùa thu tới, nơi này nhất định có thể nhìn thấy rừng Phong đỏ rực.” Liễu Tàn Ngọc vừa nghĩ vừa nói.

“Đích xác. .” Liễu Tàn Nguyệt đứng ở một bên nói. .

Liễu Tàn Ngọc hoảng sợ: “Liễu Tàn Nguyệt. . A. .” Suýt nữa rơi xuống, may mắn Liễu Tàn Nguyệt đứng lúc đỡ hắn. .

Liễu Tàn Nguyệt không thềm để ý Liễu Tàn Ngọc gọi thẳng tên hắn như vậy. Thản nhiên ân một tiếng. .

Chính mình không cảm giác được y tới gần. Quả nhiên thực lực quá khác biệt sao. Đang nghĩ tới, Liễu Tàn Ngọc lại nghe thấy Liễu Tàn Nguyệt thản nhiên nói: “Người quả nhiên không có luyện tập. .” Nghe không ra hỉ giận. .

Ngẩn người. . Ngốc lăng: “Làm sao người biết ta ở đây. .” Liễu Tàn Ngọc lập tức nói sang chuyện khác. Lúc nói ra những lời này thì thầm kêu không xong. .

“Ngọc nhi của ta núp chỗ nào ta tự nhiên biết.” Nhìn Liễu Tàn Ngọc nghe vậy, trên mặt có chút kinh ngạc. Liễu Tàn Nguyệt tươi cười tiếp tục nói: “Không biết Ngọc nhi đã chuẩn bị nhận trừng phạt hay chưa.”

Quay trái quay phải, phát hiện mình ở trên cây không có nơi nào để đào tẩu. Cũng không thể dùng khinh công, xấu hổ cười cười: “Phụ thân. . Hôm nay coi như xong đi. .”

“Ngọc nhi. . Chẳng lẽ muốn tiếp tục sao. . Bất quá ta là không ngại nhìn người đứng tấn. .” Liễu Tàn Nguyệt cười nói. .

“Không cần. .” Nghe được lời nói của Liễu Tàn Nguyệt, không cần suy nghĩ liền từ chối. Bảo mình đứng tấn. . Đừng nói giỡn chứ. . Nam nhân này bình thường so với băng còn lạnh hơn, sao bây giờ nhiều lời như thế. Còn tươi cười thỏa mãn.

“Như vậy. . Ngọc nhi muốn thế nào. .” Liễu Tàn Nguyệt cười làm cho Liễu Tàn Ngọc cảm thấy một trận rét lạnh. Nếu như mình nói cái gì cũng không muốn làm. Y có thể bắt mình đứng tấn hay không hơn nữa còn tăng thêm thời gian? Nhìn nhìn người trước mắt tuy rằng vẫn cười lại mang theo cảm giác áp bách. Y tuyệt đối làm như vậy! ! ! .

“Ngọc nhi đã suy nghĩ kỹ sao. .” Liễu Tàn Nguyệt thản nhiên nói. . Ngữ trung lại mang theo một chút hờn giận.

Nhìn Liễu Tàn Nguyệt, Liễu Tàn Ngọc thật sự không dám tưởng tượng chọc giận y sẽ thành dạng gì. Cuối cùng vẫn quyết định thỏa hiệp. Hắn cũng không muốn đứng tấn: “Vẫn là. .trừng phạt. .” Liễu Tàn Ngọc rầu rĩ nói thầm.

Liễu Tàn Nguyệt nghe vậy nhú mày, thu hồi ý cười nói: “Chán ghét như vậy sao?”

Phát giác tâm tình Liễu Tàn Nguyệt đột nhiên không tốt, Liễu Tàn Ngọc không biết mình lại làm sao khiến y.... Bất đắc dĩ giải thích: “Không phải chỉ là không ngờ tới bị người tìm ra nhanh như vậy. .” Lại nghĩ tại sao mình phải giải thích. . ?

Liễu Tàn Nguyệt nghe vậy ngẩn người, con người phỉ thúy tràn ngập ôn nhu cùng tiểu ý: “Kia hiện tại bắt đầu trừng phạt. .”

“A. . ? Ở trên cây. . ? . . Ngộ. .” Liễu Tàn Ngọc còn chưa kịp phản ứng môi Liễu Tàn Nguyệt đã áp đến. Khẽ cắn đôi môi mềm mại của Liễu Tàn Ngọc. Đầu lưỡi khẽ liếm khiến Liễu Tàn Ngọc cảm thấy môi mình một trận tê dại.

Luôn đột nhiên hôn như vậy. Liễu Tàn Ngọc cảm giận nghĩ. Trừng mắt nhìn Liễu Tàn Nguyệt trước mắt. Lại không biết lúc hắn trừng mắt cũng hấp dẫn như vậy. Liễu Tàn Nguyệt bị người trước mắt này làm cho động tâm. Hôn càng sâu. .

Đột nhiên bị Liễu Tàn Nguyệt tăng thêm khí lực, trở tay không kịp suýt nữa té xuống Liễu Tàn Ngọc vươn hai tay gắt gao ôm cổ Liễu Tàn Nguyệt. Bởi vì kinh sợ cánh môi hơi hơi mở ra giống như nghênh đón Liễu Tàn Nguyệt tiến vào. Đầu lưỡi Liễu Tàn Nguyệt lưỡi nhanh chóng lách vào trong miệng Liễu Tàn Ngọc. Cùng lưỡi của Liễu Tàn Ngọc dây dưa . . . Như muốn đem hắn nuốt vào.

Ôm Liễu Tàn Ngọc đã thở gấp trong ngực. Liễu Tàn Nguyệt ôn nhu cười. . Hôn lên mái tóc đen như tơ lụa. . Ngọc nhi. . Nếu như có một ngày người ly khai ta. Ta nên làm gì bây giờ. .

Trong bóng đêm. Một bóng đen lẳng lặng nhìn cảnh này. Không lâu liền nhanh chóng ly khai. .

29. Chương 29: Đô Thành [Thượng]

Gió thu se lạnh. Lá rụng đều. . Những lá cây ố vàng rơi xuống gốc đại thụ. Có một chút đậm tử (tím nhạt). . Liễu Tàn Ngọc ngồi trên nhánh cây nhìn xuống núi Phong Linh. Từng mảng từng mảng hồng sắc ánh vào đôi mắt tím. Lại nhìn không ra giờ phút này trong mắt Liễu Tàn Ngọc suy nghĩ cái gì: “Đã nhanh đến cuối thu. .” Nhìn không chớp mắt Phong Linh sơn giống như bị lửa thiêu đốt lại giống như bị nhiễm máu tươi. Liễu Tàn Ngọc thản nhiên nói.

“Ngọc nhi. . Thực thích ngắm rừng phong mùa thu?” Liễu Tàn Nguyệt đã xuất hiện bên cạnh Liễu Tàn Ngọc từ khi nào. Tuy là nghi vấn lại rất khẳng định.

Đối với việc Liễu Tàn Nguyệt đột nhiên đến. Liễu Tàn Ngọc tập mãi thành quen. Mấy tháng trước mặc kệ Liễu Tàn Ngọc trốn ở chỗ nào đều bị Liễu Tàn Nguyệt tìm được. Càng về sau mỗi lần chỉ ở chỗ này chờ phong diệp chuyển đỏ. Dù sao mỗi lần y tìm khắp, mình cũng không cần động não nghĩ trốn như thế nào. Bất quá hỏi y vì sao biết mình trốn ở đây. Y lại ngậm miệng không đáp. Nhẹ nhàng vươn tay trụ người bên cạnh, Liễu Tàn Ngọc thản nhiên nói, nghe không ra bi hay hỉ: “Cảm thấy được. . . ở trong này có cảm giác quen thuộc.” Do dự có đem nửa câu sau nói ra hay không. Nhìn người bên cạnh cùng mình ngắm toàn cảnh Phong Linh sơn. Liễu Tàn Ngọc vẫn quyết định nói: “Tựa hồ rất lâu về trước. . ta đã qua nơi này. . Nhưng ta lại không nhớ rõ mình đã tới.” Luôn muốn nói hết tất cả với người bên cạnh này. Lại không hiểu mình vì sao mình tín nhiệm y.

Liễu Tàn Nguyệt nghe vậy không có nửa điểm kinh ngạc, chỉ lẳng lặng nghe Liễu Tàn Ngọc nói xong: “Nếu không biết. . Không cần nghĩ nhiều. .” Trong giọng nói mang theo quan tâm.

“Ân. .” Liễu Tàn Ngọc cười cười liền đáp. Đột nhiên giống như nhớ tới cái gì đó nhìn về phía Liễu Tàn Nguyệt nói: “Phụ thân. . Ta muốn đi đô thành. .”

Liễu Tàn Nguyệt chọn mi nhìn người bên cạnh: “Vì sao. .”

“Mấy ngày nữa là ngày giỗ mẫu thân.” Liễu Tàn Ngọc quay về phía Liễu Tàn Nguyệt, thản nhiên nói: “Ta muốn đi một mình.” Tuy rằng Liễu Tàn Nguyệt bắt mình đứng tấn nhưng lại cố ý không lưu lại. Chính mình cũng chưa bao giờ thật sự đứng tấn. Nhưng Liễu Tàn Nguyệt làm như bình thường, dạy cho hắn một ít nội công tâm pháp. Thử hỏi người “Không có” nội công như hắn luyện tâm pháp để làm gì. Tuy có hoài nghi Liễu Tàn Nguyệt biết hắn là Huyết diệp. Nhưng Liễu Tàn Ngọc không cho rằng Liễu Tàn Nguyệt có kiên nhẫn để một người không có quan hệ ở bên cạnh hắn.

Con người phỉ thúy trầm xuống. Nhìn vẻ mặt kiên định của Liễu Tàn Ngọc bắt đặc dĩ đích thở dài: “Để Bắc Hi đi cùng ngươi.” Biết Liễu Tàn Nguyệt không muốn để hắn đi một mình, chỉ có thể bắt đặc dĩ thỏa hiệp một nửa. Mà Liễu Tàn Ngọc không biết Liễu Tàn Nguyệt đối với hắn càng chiều say mê đã tới trình độ nào.

Nhìn nhìn Liễu Tàn Nguyệt, Liễu Tàn Ngọc vốn muốn cự tuyệt. . Lại biết đây đã là điểm giới hạn lớn nhất của Liễu Tàn Nguyệt ... Không biết từ khi nào mình đã phi thường hiểu biết tính tình Liễu Tàn Nguyệt. Thói quen có Liễu Tàn Nguyệt bên người, thói quen y chỉ ôn nhu đối với mình. Thói quen hết thấy đều là y, đó là đại biểu cho việc mình không muốn ly khai y. . ? Ngay lúc Liễu Tàn Ngọc đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình thì nghe bên tai truyền đến thanh âm trầm thấp của Liễu Tàn Nguyệt: “Ngọc nhi. . Về sau hàng năm vào mùa thu chúng ta đều ở nơi này ngắm rừng phong được không?” Trong lời nói lại mang theo một chút lo lắng.

Nhìn Liễu Tàn Nguyệt giống như là có chút lo lắng nhìn mình. Liễu Tàn Ngọc nở nụ cười nhìn vẻ mặt này của hắn. Ở trong lòng có một dòng nước ấm lan tràn, toàn thân không còn cảm giác se lạnh của mùa thu. Liễu Tàn Ngọc nở nụ cười chân thật nhất, đáp: “Hảo. .”

Liễu Tàn Nguyệt ngốc lảng. Y chưa từng thấy qua. Nụ cười của hắn không đậm mạc giống như bình thường, cũng không giống như đang đặc ý mà là nụ cười thực sự khoái hoạt. Chỉ vì một mình y mà nở nụ cười tuyệt thế, khuôn mặt gợi lên tiểu ý cùng ôn nhu, nhẹ nhàng hôn lên môi Liễu Tàn Ngọc. Không triền miên giống bình thường mà chỉ nhẹ nhàng chạm tới: “Đây là. . Ước định. .” Thản nhiên nói với Liễu Tàn Ngọc còn có chút sững sờ. Kỳ thật Liễu Tàn Nguyệt biết mình ích kỷ, chỉ muốn đem hắn trói lại bên cạnh mình mà thôi.

Nghe vậy Liễu Tàn Ngọc ngốc lảng. Nhanh chóng bỏ đi bi thương cùng bắt đặc dĩ trong mắt, cười nói: “Ân. . Là ước định. .” Nhưng trong lòng là bi thương chưa từng có. . Chính mình tựa hồ lún quá sâu. . Biết rất rõ nếu tiếp tục cũng chỉ làm cho đối phương thống khổ mà thôi.

Khôi phục bộ dáng lúc trước, Liễu Tàn Nguyệt thản nhiên nói: “Đi xuống đi. Trời giá rét. .” Nói xong liền tùy ý ôm Liễu Tàn Ngọc xuống.

Thư phòng. Liễu Tàn Ngọc kinh ngạc ngăn người nhìn bạch y. Làm cũng quá nhanh đi. Mới nói lúc bữa tối, chưa đến một canh giờ liền cùng Liễu Tàn Nguyệt đến thư phòng. Nhìn thấy bạch y trong tay Tần Bích Sương, người nọ có ngàn tay vạn tay cũng không nhanh như vậy chứ.

Nhìn Liễu Tàn Ngọc kinh ngạc phát ra ngốc. Liễu Tàn Nguyệt lại mở miệng nói: “Ngọc nhi, không phải là không thích bạch y sao.” Từ lúc đến sơn trang, Liễu Tàn Nguyệt liền cảm giác Liễu Tàn Ngọc không thích vận bạch y như thế nào. Mà nay lại chủ động yêu cầu người may bạch y.

Xoa xoa bạch y trong tay. Liễu Tàn Ngọc khẽ nhú mồm, lo lắng nên trả lời như thế nào. Cuối cùng vẫn thần nhiên nói: “Ngày giỗ. . Bất đồng. .”

Mà Liễu Tàn Nguyệt lại chọn mi nhìn Liễu Tàn Ngọc, làm như hỏi Liễu Tàn Ngọc có gì bất đồng. Tứ đại ảnh vệ cũng muốn biết. Độc Cô Phong từ khi quay về trang tới nay cũng rất ít nói chuyện cùng Liễu Tàn Ngọc. Đối với Liễu Tàn Ngọc không thích bạch y cũng rất tò mò. .

Nhìn con người phỉ thúy, Liễu Tàn Ngọc dùng thanh âm cơ hồ nghe không ra là tình cảm gì: “Bởi vì nương thích ta vận bạch y.” Trong giọng nói như thế nào cũng không che dấu được bi thương. .

Mọi người cảm thấy như chính mình tiến vào hoàn cảnh của Liễu Tàn Ngọc. Liễu Tàn Nguyệt tiếp tục nói: “Vay vì sao Ngọc nhi không thích. .” Bốn người đều hơi kinh ngạc nhìn Liễu Tàn Nguyệt. Mà Liễu Tàn Nguyệt lại chăm chú nhìn Liễu Tàn Ngọc.

Nghe vậy lông mày Liễu Tàn Ngọc nhíu lại càng sâu. Hắn không rõ vì sao Liễu Tàn Nguyệt nhất định phải biết. Nhìn lại Liễu Tàn Nguyệt, cảm giác ánh mắt kia tựa hồ có thể đem mình nhìn thấu. Không được tự nhiên dời tầm mắt đi chỗ khác. Làm như nhớ tới cái gì, trên mặt tràn ngập chán ghét. Xiết chặt bạch y trong tay lạnh lùng nói: “Rất sạch sẽ. .”

Nghe vậy tất cả mọi người không khỏi ngẩn người. Lại vô cùng nghi hoặc câu trả lời của Liễu Tàn Ngọc. Rất sạch sẽ rốt cuộc có ý tứ gì. Nhìn về phía Liễu Tàn Ngọc lại cảm thấy hắn tựa hồ không có ý định giải thích.

Liễu Tàn Nguyệt đứng dậy cầm lấy bàn tay đang nắm chặt bạch y, thần nhiên nói: “Quay về Hàn Vân các. .”

Liễu Tàn Ngọc giương mắt nhìn Liễu Tàn Nguyệt, chùng tay đang nắm chặt. Gật gật đầu liền tùy ý Liễu Tàn Nguyệt lôi kéo ly khai thư phòng. .

Nhìn hai người rời đi. Nghĩ trang chủ sẽ không nghị sự. Tần Bích Sương thở dài. Quả nhiên đối với trang chủ mà nói tiểu Ngọc mới là thứ nhất a.

Độc Cô Phong nhìn Tần Bích Sương bên cạnh đang thở dài, hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. . Vì sao nói bạch y quá mức sạch sẽ. . Bản chất của màu trắng chính là như vậy a. .”

Tần Bích Sương bất đắc dĩ nhìn Độc Cô Phong đáp: “Cái này ta cũng không rõ lắm. . Bất quá” Mặt Bích Sương đột nhiên âm trầm. Hình như có cảm giác sắp có tai vạ.

Độc Cô Phong cảm thấy không khí không đúng, liền cũng nghiêm túc: “Bất quá cái gì. .”

“Người không phải vào mùa hạ gặp Liễu Tàn Ngọc sao. Chẳng lẽ người không có cảm giác hắn lãnh không giống thường nhân sao. .” Tần Bích Sương nói. Nhìn không ra nàng nói lời này rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Độc Cô Phong hồi tưởng lại. Tựa hồ có một lần tiếp xúc qua nhưng chưa từng lưu ý qua. Ngẫm lại lúc trước tựa hồ thực sự cảm thấy lãnh không bình thường: “Thì sao. . Quanh thân trang chủ cũng thường xuyên tản ra lãnh khí mà. .” (Nguyệt: Độc Cô Phong. . Phong: ngạc.)

“Trang chủ cùng hắn bất đồng. . Trang chủ là khiến cho người ta cảm giác rét lạnh. Nhưng khi bắt mạch vẫn có thể cảm giác cơ thể vẫn có độ ấm.” Dừng một chút, tiếp tục trầm thấp nói: “Nhưng tiểu Ngọc bất đồng. . Lần trước giúp hắn bắt mạch căn bản không cảm giác được độ ấm. . Khi giúp hắn băng bó lại càng khác sâu cảm giác kia. Ta cũng nói qua với trang chủ. Tựa hồ là trước kia thường xuyên ở tại nơi âm lãnh mà tạo thành.”

“Người là nói. . Tàn Ngọc thường xuyên ở tại nơi âm lãnh mới có cái loại thể chất này?” Độc Cô Phong không thể tin được kêu to lên. Hoàn toàn không có hình tượng của một ảnh vệ.

Hai người ở một bên lẳng lặng nghe lại không có biểu tình gì. Mộ Dung Vân bỗng nhiên mở miệng nói: “Thật sự là như thế nào. .” Trong mắt lại mang theo một chút hờn giận. Hắn vốn không thể nào thích Liễu

Tàn Ngọc: “Hắn không xứng với trang chủ. .”

Lãnh Bắc Hi thản nhiên nghe lại không nói chuyện. Độc Cô Phong bắt mẫn nói: “Vân, không được quá đáng. .”

Mộ Dung Vân khẽ hừ một tiếng cũng không nói tiếp.

30. Chương 30: Đô Thành [Trung]

Sáng sớm. Hai bóng trắng hiện ra trước cửa Tàn Nguyệt sơn trang. Lãnh Bắc Hi đã chuẩn bị tốt xe ngựa. Giữ dây cương lẳng lẳng chờ đợi. Duy độc làm cho Liễu Tàn Ngọc không nghĩ chính là. . Dịch Mẫn cũng tới. . Bất quá xem trên mặt hần sắc thái hưng phấn cũng biết là bởi vì mình rời trang mà vui vẻ.

Một bên Liễu Thi Mặc nhìn Liễu Tàn Ngọc không dấu nổi lo lắng. Cho dù Tàn Ngọc được phụ thân dạy võ công. Nhưng phụ thân tựa hồ không có dạy hắn chiêu thức mà chỉ cho hắn học nội công tâm pháp mà thôi. Cho dù có nội lực lớn nhưng nếu không có chiêu thức đụng tới phiên toái thì phải làm thế nào. Đột nhiên có chút oán hận mình vì sao không nói muốn cùng hắn đi. Nhưng chắc hắn sẽ cự tuyệt. Cuối cùng nhịn không được xấu hổ tiến lên nói với Liễu Tàn Ngọc: “Người. . .Cẩn thận một chút. . .”

Hiếm khi thấy Liễu Thi Mặc xấu hổ nói ra nhưng lời như thế, Liễu Tàn Ngọc tươi cười: “Àn. .” Quay đầu thấy con người phỉ thúy tản ra duệ quang: “Phụ thân. . Ta đi rồi. .”

“Àn. .” Thanh âm Liễu Tàn Nguyệt tuy là thản nhiên. Nhưng con người phỉ thúy lại tràn đầy quan tâm. Trong giọng nói xen lẫn ôn nhu cùng lo lắng: “Ngọc nhi. . Chỗ ở đã an bài tốt. Người ngụ ở đó.” Lập tức mất lạnh quét về phía Lãnh Bắc Hi: “Nếu có chút bị thương mang đầu tới gặp. .” Thanh âm lạnh như băng hoàn toàn không có ôn nhu như lúc trước, giống như không phải cùng một người thốt ra.

“Vâng.” Lãnh Bắc Hi nghe vậy lập tức hành lễ. Không dám chần chờ. Tam đại ảnh vệ khác mồ hôi lạnh chảy ròng. Quả nhiên là đãi ngộ khác biệt? Mặc dù như thế Độc Cô Phong và Tàn Bích Sương lại vẫn có chút lo lắng. Vì sao trang chủ không cùng đi? Kỳ quái chính là trong mắt Liễu Tàn Nguyệt mang theo một ít lo lắng. Tàn Bích Sương thật sự đoán không ra hắn suy nghĩ cái gì. Mộ Dung Vân diện vô biểu tình nhìn thân ảnh bạch sắc tiến vào xe ngựa. “Ba. .” Lãnh Bắc Hi quật ngựa. Chỉ chốc lát bóng dáng xe ngựa liền khuất khỏi tầm mắt mọi người.

Thấy xe đã rời xa. Liễu Tàn Nguyệt lạnh lùng mở miệng: “Chuẩn bị. . Đi đô thành. . Bí mật làm việc không để ai biết. .”

“Vâng.” Nghe vậy ba người ngốc lẳng, vừa hành lễ vừa dự đoán. Thấy Liễu Tàn Nguyệt không quay đầu lại hướng Hàn Vân các đi đến. Tất cả mọi người vội vàng đi chuẩn bị đồ đạc xuất hành, không dám có một chút chậm trễ. Chỉ có Dịch Mẫn mặc dù tức giận cũng không dám đối nghịch Liễu Tàn Nguyệt. Ban đầu Liễu Thi Mặc muốn mở lời cầu Liễu Tàn Nguyệt dẫn hắn cùng đi. Nhưng trực giác nói cho hắn biết Liễu Tàn Nguyệt chắc chắn cự tuyệt, liền thành thành thật thật quay về Tiêu Vân các. Không để ý tới mẫu thân của mình.

Liễu Tàn Ngọc khi chưa ra khỏi Dục Hoa trấn. Liền gặp một người căn bản không có khả năng thấy. Càng làm cho hắn kinh ngạc là người nọ dĩ nhiên chặn xe ngựa: “Người rất xằng bậy. .” Liễu Tàn Ngọc nhìn không được quát. Không ngờ tới Sở Hồng Tú không chút suy nghĩ chạy đến sơn trang. Là vì nghe nói hắn rời khỏi Tàn Nguyệt sơn trang sao? ! ! . .

“Ngọc, không nên tức giận, thật sự thật lâu không gặp. Sau khi nghe được chân liên không nghe lời chạy đến đây thôi. .” Sở Hồng Tú làm nũng, nhìn sắc mặt không tốt của Liễu Tàn Ngọc, sợ hắn tức giận.

“Ai. .” Liễu Tàn Ngọc thở dài, liền không nói thêm cái gì. Việc đã đến nước này còn có thể làm sao bây giờ. Thấy Lãnh Bắc Hi không có phản ứng, là không muốn nhiều lời hay là chưa truy cứu.

Thấy Liễu Tàn Ngọc có chút không vui Sở Hồng Tú ủy khuất đô khởi miệng rầu rĩ nói: “Hàng năm đều là ta bồi Tàn Ngọc đi, không muốn để cho Tàn Ngọc đi một mình.” Không muốn để cho Tàn Ngọc một người cô đơn đứng trước mộ, lộ ra biểu tình tịch mịch. Sở Hồng Tú không có nói ra. Biết Liễu Tàn Ngọc không

biết, cũng không muốn biết. Nhưng hấn là như vậy khiến mình cảm thấy hấn cực kỳ xa cách. . Nghĩ nghĩ. . Trong mắt nổi lên gợn sóng, từng giọt tuềng giọt lệ rơi xuống.

Bất đắc dĩ nhìn người đang làm nũng trước mắt. Vì không thể giết đành thở dài. Trên mặt hiện lên nụ cười nhạt, sờ sờ đầu nàng ôn nhu nói: “Ân. . Ta biết. .” Sở Hồng Tú nghe vậy liền lau đi nước mắt, tươi cười. Kỳ thật mình còn rất muốn xem bộ dáng Tàn Ngọc vận bạch y. Bất quá cái này nàng không dám nói ra sợ tâm tình hấn không tốt.

Nhìn Sở Hồng Tú, Liễu Tàn Ngọc có không nói gì. Vô số lần nghĩ người này có thật sự là môn chủ? Đột nhiên lại giống như nhớ tới cái gì: “Sao ngươi có thể chạy đến đây, cho dù người hầu bắt không được ngươi, nhưng nhất tịch nhị tịch của ngươi không có khả năng thả ngươi đi. . Còn có mặt của ngươi. .” Không thể trách hấn tại sao không nhớ nổi tên hai người kia, Chỉ vì bọn họ đối với mình không thể sinh ra uy hiếp.

Sở Hồng Tú nghe vậy bất mãn nói: “A. . Mạc Thiển cùng Du Lan a. . Bọn họ vội vàng kiếm tiền, trông nom cũng không trông nom ta. .” Biểu tình bất mãn càng hiện rõ trên khuôn mặt tú lệ. Đột nhiên tiến đến bên tai Liễu Tàn Ngọc nhẹ giọng nói: “Được kia là ta lấy được từ tay người của Tiêu môn. Đúng rồi còn có một viên cho ngươi. .” Đột nhiên từ trong lòng lấy ra một viên đưa cho Liễu Tàn Ngọc. .

Liễu Tàn Ngọc cười cười. Quả nhiên, Sở Hồng Tú không đổi được tính bốc đồng này. Tiếp nhận được lại đầu đi. .

Sở Hồng Tú khó hiểu: “Vì sao cất kỹ? . . Không ăn sao. . Nếu đúng vậy. . Ngọc, được hiệu của ngươi qua một ngày liền vô dụng. .” Sợ bị Lãnh Bắc Hi nghe được. . Cố ý đè thấp thanh âm. .

“Không sao. . Sau này ăn cũng không muộn. .” Liễu Tàn Ngọc cười nói. Lại chưa giải thích cho nàng.

Có Sở Hồng Tú làm bạn thời gian tất nhiên là trôi qua rất nhanh. Cho dù chính mình không muốn nói chuyện. Cái người không chịu cô đơn kia làm sao có thể đình chỉ. Đến cuối cùng lại làm cho người chưa bao giờ cười như Lãnh Bắc Hi cũng nhin không được cười rộ lên. Không ngờ thời gian tới đó thành chỉ tốn nửa ngày.

Đứng trước Nguyệt vương phủ. Sớm biết rằng Liễu Tàn Nguyệt là đệ đệ của đương kim hoàng thượng nên hai người cũng không có kinh ngạc. Về mặt tự nhiên vào bên trong phủ. Mọi người thấy Liễu Tàn Ngọc hiển nhiên là đã nhận được thông báo liền không ai dám ngăn. Lãnh Bắc Hi kỳ quái nhìn hai người, cũng chưa nói thêm gì.

Vương phủ và Tàn Nguyệt sơn trang cấu tạo giống nhau giúp Liễu Tàn Ngọc đi lại tiện hơn rất nhiều. Dựa vào cách sắp xếp, chính mình tiến vào phòng của Liễu Tàn Nguyệt. Mà Sở Hồng Tú lại vào khách phòng. Sở Hồng Tú tuy có bất mãn nhưng không nhiều lời. Quả nhiên tính tình lạc quan giúp nàng không thêm để ý tới sự đối đãi khác nhau này.

Bữa tối qua đi Lãnh Bắc Hi nói trang chủ có chuyện phân phó liền rời đi. Liễu Tàn Ngọc mang theo Sở Hồng Tú đi dạo bên hồ. Đã không có nụ cười nhạt như lúc trước. Đáy mắt cũng là một mảnh im lặng: “Ngày mai chúng ta liền đi viếng mộ đi. .”

“Ân. .” Nguyên bản Sở Hồng Tú còn muốn nói gì lại cảm giác được một cỗ hơi thở, lạnh giọng nói: “Ai. .”

Người tới nghe tiếng. Nhảy xuống cây, hành lễ với Liễu Tàn Ngọc cùng Sở Hồng Tú: “Điệp môn chủ. . Tiêu môn chủ nói. . Có nhiệm vụ. . để người diệt trừ một người. .” Qua chuyện lần trước như, không ai dám cưỡng ngôn với Liễu Tàn Ngọc.

31. Chương 31: Đô Thành [Hạ]

Sở Hồng Tú nghe vậy trừng lớn hai mắt trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy phẫn nộ. Lập tức cười lạnh nói: “Tứ đại môn chủ đều chỉ làm nhiệm vụ bang chủ phân phó. Tiêu môn chủ tự tiện để Ngọc đi làm nhiệm vụ chính là phá hư môn quy. Sẽ không sợ bang chủ xử phạt sao. .”

Người tới không hề bị lời nói của Sở Hồng Tú dọa. Ngẩng đầu nhìn phía Sở Hồng Tú bên cạnh Liễu Tàn Ngọc: “Điệp môn chủ lần trước tiếp nhận nhiệm vụ của Tiêu môn đi cứu Sở môn chủ. Vì sao lần này lại không thể. . Nếu tiểu nhân nhớ không lầm Điệp môn chủ khi đó cũng có nhiệm vụ. Môn quy cũng có nói

khi có nhiệm vụ trừ phi có lý do đặc biệt thì không thể tùy ý làm nhiệm vụ khác sao. ” Trong đôi mắt màu nâu của người tới hiện lên một đạo tinh quang. Đem Sở Hồng Tú làm cái cớ, lại không nghĩ rằng Liễu Tàn Ngọc vẫn chưa nói cho Sở Hồng Tú lần trước đi cứu nàng cho dù biết rằng Tiêu Kinh lấy danh nghĩa bang chủ cố ý làm mình khó xử. Chính mình thực sự cũng không có thể mặc kệ Sở Hồng Tú. Liền giả giả không biết đi hoàn thành nhiệm vụ. Xem ra đây là hắn đã sớm dự định tốt. .

Trong mắt Sở Hồng Tú dần hiện ra quanh mang phức tạp. Kinh hoảng nhìn về phía Liễu Tàn Ngọc, muốn từ trong mắt của hắn tìm ra sự thật. Nhưng khi nhìn đến mục mâu tử sắc tràn đầy lạnh nhạt. Nàng liền biết. . Đây là thật sự. . Cúi đầu che dấu sự hối hận ngự ở trong mắt. Nhẹ nhàng nói: “Ngọc. . Đều là bởi vì ta. ” Nếu ta không khiến người thêm phiền toái, người sẽ không bị người hạn chế như vậy. Rốt cuộc nói không nên lời, nước mắt rơi. . Lại quật cường cúi đầu thấp hơn. Cảm giác có ban tay lạnh lẽo nhẹ nhàng xoa đầu của mình như an ủi, Sở Hồng Tú lê rơi càng nhanh.

Nhìn người trước mắt quật cường rồi lại vô cùng yếu ớt. Nhẹ nhàng xoa đầu Sở Hồng Tú không khỏi thở dài. Tựa hồ mỗi lần gặp mặt đều thấy nàng khóc. . Là bởi mình sao. . Đem nàng ôm vào trong ngực. Không cho một ai khác nhìn thấy nàng khóc. Lạnh giọng nói: “Giết Liễu Vô Khuynh là chuyện ta quyết định. . Thay ta chuyển cáo Tiêu Kinh. . Giải được khi nào cho ta. ”

Người tới hiển nhiên đối với việc Liễu Tàn Ngọc biết hết thấy cả kinh. Quả nhiên là không thể xem thường: “Nếu Diệp môn chủ đã muốn biết. . Tiểu nhân liền không nhiều lời nữa. . Tiêu môn chủ nói. . Chờ người trở lại Huyết Sát Môn thì sẽ đem giải cho người. . Cho nên xin người hãy mau trở về. . Được chính là không nhiều lắm. . Lần này vẫn chưa cho ngài mang đến Họa Dung. . Lý do gì ắt hẳn người cũng biết. .” Nhìn nhìn Sở Hồng Tú người tới tiếp tục nói: “Tiểu nhân Tiêu Thiên vẫn thực kính nể Diệp môn chủ, về sau nếu có chuyện gì môn chủ cũng có thể tìm tiểu nhân.” Nói xong liền nhanh chóng đứng dậy ly khai.

Liễu Tàn Ngọc mảy liễu hơi nhíu. Người này không giống những người khác ở Tiêu môn. Xem ra cũng không đơn giản. Nhìn Sở Hồng Tú vẫn đang khóc, Liễu Tàn Ngọc lại thở dài. Nếu không biết an ủi như thế nào cứ để nàng khóc đi. Dù sao y phục này mỗi lần thấy nàng không bị dơ mới kỳ quái.

Sáng sớm. Trong rừng chim chóc ríu rít kêu. Bên hồ trong suốt hai bạch y nhân. Bọn họ đứng trước một bia mộ. Hai người trầm mặc không ai mở miệng. Nữ tử xinh đẹp nhìn người trước mắt, trong mắt tràn ngập tơ máu, chắc là hôm qua khóc thật lâu. Người thanh niên kia lại thản nhiên nhìn bia mộ. Không có ngôn ngữ tựa như chung quanh hết thấy đều không tồn tại. Thản nhiên nhìn. Mà trong con ngươi tử sắc giống như có thể mê hoặc lòng người kia lại mang theo một tia quyến luyến ôn nhu cùng thản nhiên bi thương. Nhưng một cái chớp mắt liền đem điều đó ẩn sâu nơi đáy mắt. .

“Xào xạc. ” Trong rừng lá cây bị một trận gió thổi qua. Cảm thấy có người tiếp cận, Liễu Tàn Ngọc cùng Sở Hồng Tú cảnh giác. Tay cầm chủy thủy giấu trong tay áo. Liễu Tàn Ngọc quan sát tình huống bốn phía. Đột nhiên một bóng đen vọt đến trước mặt Liễu Tàn Ngọc. Nhanh chóng tránh một đao hướng đến ngực mình. . Rút ra chủy thủy, nhanh chóng dịch chuyển, chủy thủy đã ở trên cổ người tới. Liễu Tàn Ngọc lại nhanh chóng nhận ra người này. Mà Sở Hồng Tú cũng thấy rõ tướng mạo người tới: “Bang chủ. ” Thu hồi chủy thủy, Liễu Tàn Ngọc cùng Sở Hồng Tú hơi hơi khuyên thân hành lễ.

Mà người được xưng là bang chủ lại cười to hai tiếng, “Tàn Ngọc. . Xem ra võ công của người có tiến bộ a. ”

“Ta bang chủ khích lệ. ” Biết lúc trước hẳn chính là thử mình, Liễu Tàn Ngọc vẫn chưa hỏi nhiều.

Sở Hồng Tú một bên lại mở miệng hỏi: “Bang chủ, sao người lại tới nơi này..” Bình thường hẳn không phải ở trong môn sao. Như thế nào lại tới nơi này. . Chẳng lẽ. .

“Ta nghe nói Tiêu Kinh lại phá môn quy buộc người đi làm nhiệm vụ cho hắn.” Nhìn nhìn Liễu Tàn Ngọc vẫn một bộ dáng lạnh lùng tiếp tục nói: “Người có thể không làm nhiệm vụ giết Vô Khuynh. Nhưng phải đến hoàng cung một lần. Nơi đó có hai viên ngọc lưu ly nghĩ biện pháp lấy về. Về phần Tiêu Kinh ta sẽ tìm hắn. ”

“Vâng.” Liễu Tàn Ngọc thản nhiên trả lời. Tuy rằng không biết vì sao bang chủ lại tới nơi này. Nhưng chuyện ấy cũng không liên quan đến mình.

Thấy Liễu Tàn Ngọc đáp ứng. Nhìn về phía Sở Hồng Tú tiếp tục nói: “Hồng Tú, nơi cần đến đại nội cao thủ rất nhiều. Sợ là một mình Tàn Ngọc không được. ”

“Vâng.” Sở Hồng Tú cung kính trả lời. Đối với vị bang chủ này nàng vẫn có hảo cảm, dù bang chủ bình thường nghiêm khắc nhưng đối với Tàn Ngọc lại phi thường chiều chuộng.

“Tối nay động thủ. ” Nói xong thân hình liền biến mất trong rừng.

Thấy bang chủ đã rời đi. Liễu Tàn Ngọc liền lạnh nhạt nói: “Đi thôi. ” Sở Hồng Tú vui vẻ nắm cánh tay Liễu Tàn Ngọc. Như làm nũng nói: “Ngọc. . Cùng đi dạo phố đi. . Lần nào đến đô thành cũng chưa nhìn kỹ nơi này, cùng đi xem đi.” Trên mặt tràn ngập biểu tình chờ mong.

Liễu Tàn Ngọc bắt đầu dĩ cười cười: “Đừng tưởng rằng bang chủ không trách cứ người sẽ không có chuyện gì. . ” Nhưng cũng chấp nhận cùng nàng đi dạo phố. Kỳ thật chính mình cũng chưa bao giờ chân chính xem qua đô thành. Bắc Hi có việc sẽ không trở về. Bộ dạng bởi vì không dùng được biến trở về bộ dáng ban đầu, muốn trở về cũng khó: “Như vậy đi đô thành có phải rất bất mắt hay không?” Liễu Tàn Ngọc suy tư hỏi.

Lấy ra hai cái sa mỏng che mặt. Sở Hồng Tú nghịch ngợm nói: “Ta đã sớm chuẩn bị tốt. . Chúng ta cùng nhau mang cái này đi dạo phố. . ”

Bắt đầu dĩ cười cười. Xem ra là sớm chuẩn bị mà. Lấy sa mỏng che khuôn mặt thanh tú quá mức xinh đẹp. Không khỏi thở dài. Chẳng lẽ nàng không biết như vậy càng bất mắt sao. Huống hồ đôi mắt này. Như thế nào cũng che không được. .

Trên đường đô thành náo nhiệt, người đến người đi. Lại không một ai không bị hai người che mặt trước mắt thu hút ánh nhìn mà dừng chân.

“Ngọc. . Người xem, người xem, cây trâm này thật khá. ” Sở Hồng Tú lôi kéo Liễu Tàn Ngọc từ quán tới quán kia. Hận không thể đem mấy thứ này đi. Liễu Tàn Ngọc tuy bắt đầu dĩ nhưng trên mặt lại nổi lên tiểu ý. Mang tiền mua cây trâm kia. Liền bị kéo tới chỗ khác. Nhìn trong tay càng ngày càng nhiều đồ. Liễu Tàn Ngọc bắt đầu hoài nghi có phải nàng dẫn mình tới là để. . .

Mà người ven đường lại dùng ánh mắt kỳ dị nhìn bọn họ. Đặc biệt đối với Liễu Tàn Ngọc, mỗi người đều đứng cách bọn họ năm bước không dám tới gần. Trong mắt tràn ngập phức tạp rồi lại xem không hiểu tình tự.

Sở Hồng Tú hiển nhiên cảm giác được. Nhưng thấy bộ dáng không sao cả của Liễu Tàn Ngọc. Lại không biết mở miệng hỏi như thế nào: “Ngọc. . Ta đói bụng. ” Lôi kéo Liễu Tàn Ngọc đến từ lâu cách đó không xa. Liễu Tàn Ngọc cười cười biết Sở Hồng Tú là vì hấn lo lắng. Nhưng hấn sớm đã quen bị nhìn như vậy, đã sớm không sao cả. Hấn cần gì phải để ý. Đang nghĩ ngợi thì có một trận tiếng vó ngựa dồn dập hướng tới gần bọn họ.

“Tránh ra. . Mau tránh ra. . Ngựa này không dừng lại. ” Người ngồi trên lưng ngựa hét lớn. .

32. Chương 32: Nhiệm Vụ [Thượng]

Một con ngựa trắng tấp nhằm phía bạch y thiếu niên vẫn đứng sững ở trên đường.

“Tránh ra. . Mau tránh ra. . ngựa này không dừng lại. ” Người ngồi trên lưng ngựa kinh hoảng hét lớn. .

Liễu Tàn Ngọc thì triển khinh công nhảy lên lưng ngựa. Thuận thế giữ chặt dây cương. Một tiếng hí dài, hai chân trước nâng lên. Lăn nữa chạm đất đã dừng lại. Ngựa vẫn bất an dùng vó ngựa chà chà đất. Vỗ nhẹ trên đầu ngựa hai cái làm như trấn an sau đó xoay người xuống ngựa. mấy người theo sau tiến đến coi người cưỡi ngựa có bị thương không.

“Nhã Tu, người không sao chứ. ” Hoa Mộ Diệp đối với người được Kỳ Thiên Dực đỡ xuống ngựa nói. Lâm Nhã Tu nghe vậy gian nan khoát tay áo tỏ vẻ không có việc gì. Nhưng kinh hách lúc trước vẫn chưa qua đi.

“Thật là. . . Đã nói để ta mang người đi. . . Còn tỏ ra mạnh mẽ cái gì. . . Nếu bị thương thì làm sao bây giờ. . .”
Kì Thiên Dực càng nói càng tức. Nhưng động tác trên tay lại vô cùng nhu hòa giúp đỡ Lâm Nhã Tu thuận khí. .

“Người cũng đừng nói hần. . . Ta thấy lúc trước có hài tử búng bình giật giật đuôi ngựa. . . Ngựa mới có thể như vậy. . .” Lăng Tử Ngân nhìn Lâm Nhã Tu, giải thích. Lại nhìn thấy đôi mắt tử sắc không khỏi ngẩn người. .

Mà Liễu Tàn Ngọc cũng thấy rõ người tới. . . Là bọn hần? . . . Quang mạng hiện lên trong con người bình thần. Xoay người liền lôi kéo Sở Hồng Tú đi: “Ngọc. . . ?” Tuy có khó hiểu, nhưng quay đầu lại thấy Lăng Tử Ngân liền biết nguyên do. Không kiên nhẫn trừng mắt nhìn hần một cái. Thật không may. . . Như thế nào đụng tới hần. .

Lâm Nhã Tu thông thuận hô hấp liền thấy người lúc trước cứu mình đã đi xa. Nhìn thân ảnh bạc sắc hết lớn: “Đa tạ công tử. . .”

Mà Liễu Tàn Ngọc lại như không nghe được. Tiếp tục đi về phía trước. Cùng Sở Hồng Tú đi tới tử lâu nổi danh nhất đô thành – Hà Vân lâu. . . Vừa vào lâu liền bị rất nhiều ánh mắt nhìn chăm chú. Rõ ràng là ban ngày che mặt rất kỳ quái. .

Biết Liễu Tàn Ngọc không chủ động mở miệng. . . Sở Hồng Tú liền tiến lên nói với tiểu nhị “Tiểu nhị. . . Cho một phòng. . .”

Tiểu nhị nghe vậy hoàn hồn. . . Nói: “Xin lỗi cô nương. . . Hôm nay, phòng đã được mấy vị đại quan bao hết. . . Chi bằng cô nương cùng với công tử lên lầu hai ngồi đi. . .” Sau đó ân cần đem hai người thỉnh tới lầu hai. Lầu hai hiển nhiên ít người. Hai người ngồi vào bàn gần cửa sổ. Gọi chút đồ ăn và rượu.

Sở Hồng Tú lệt sa mông trên mặt xuống khiến người chung quanh một trận xôn xao. Mà Sở Hồng Tú làm như không biết cầm lấy chiếc đĩa gấp rau. “Ngọc. . . Người nói là dạng đại quan gì có thể bao hết phòng ở Hà Vân lâu a. . . Cũng quá nhiều tiền đi. . .” Thấy Liễu Tàn Ngọc lắc lắc đầu, không khỏi thở dài: “Ngọc. . . Nơi này hần là không ai nhận ra người. . .” Cố ý hạ giọng nói. Ngụ ý chính là người không nên để ta ăn một mình a. .

Bất đắc dĩ thở dài Liễu Tàn Ngọc thật muốn hỏi lúc trước chúng ta mang theo cái này làm gì a. Tháo sa mông xuống lại đưa tới một trận hút không khí. Thân thủ tiếp nhận rượu được Sở Hồng Tú khen ngợi. Không nhìn tới những người kia dùng ánh mắt gì nhìn mình. Bawtstay vào rót rượu. .

Lúc này có mấy người cũng ở lầu hai. Đúng là đám người Lâm Nhã Tu lúc trước. Ngẩng đầu một hơi uống cạn chén rượu. . Trùng hợp sao? . . A. .

Mấy người ở lầu hai sau khi nhìn thấy Liễu Tàn Ngọc đều ngây cả người. . Hướm Liễu Tàn Ngọc bên này đi tới, hai tay ôm quyền hơi hơi khuynh thân nói: “Đa tạ công tử lúc trước cứu. . .” Dừng dừng. . . Lại tiếp tục nói: “Không biết có thể ngồi cùng công tử hay không. . . Công tử, bữa này ta mời. . . Coi như là cảm tạ ân cứu mạng của công tử.”

Mắt nhìn Lâm Nhã Tu. Quả nhiên đối phó với những người này thực phiền toái. Hiện tại cự tuyệt sẽ làm cho bọn họ tiếp tục quẩn quít lấy: “Xin cứ tự nhiên.” Thản nhiên nói nghe không ra hỉ giận. Sở Hồng Tú nghe vậy nhìn nhìn Liễu Tàn Ngọc lại không nói gì.

Mấy người ngồi một bàn bảo tiểu nhị mang đồ ăn đến đây, thấy Liễu Tàn Ngọc cũng không có ý định mở miệng nói chuyện, trao đổi ánh mắt một chút, vẫn là Lâm Nhã Tu mở miệng: “Tại hạ Lâm Nhã Tu. . . Không biết công tử tên là gì. . . Ngày khác Nhã Tu có thể đi bái phỏng ân cứu mạng của công tử. . .”

Liễu Tàn Ngọc thản nhiên nói: “Chỉ là tiện tay. . . Công tử không cần để ý. . .” Trong những người này trừ bỏ Lăng Tử Ngân chưa thấy qua đôi mắt kia. Không nghi ngờ cũng là khó. Phải cẩn thận ứng phó. .

Lâm Nhã Tu nhất thời nghẹn lời, không biết nói tiếp như thế nào. Kì Thiên Dực nóng vội: “Các người đừng không nói văn hoa được không, thực chán ghét a. . . Chúng ta nói thẳng. . . Không biết người có biết một người tên là Liễu Tàn Ngọc. . . ?”

Liễu Tàn Ngọc cười lạnh trong lòng. Quả nhiên là vì cái này, bất quá Kì Thiên Dực cũng thực trực tiếp: “Vì sao ngươi cho rằng ta nhận thức hần?” Lạnh lùng nhìn Kì Thiên Dực, khẩu khí vẫn lạnh nhạt như lúc trước, tựa hồ đối với chuyện này không có hứng thú. .

Kì Thiên Dực bị nhìn đến mức run lên. Con người tử sắc xinh đẹp không mang theo một tia cảm tình. Cho dù hần nhìn về phía mình lại như là nhìn phía sau mình hoặc là nhìn một vật chết. . Có một tia sợ hãi lan tràn trong lòng. .

“Chẳng qua mục mâu tử sắc của công tử rất ít gặp. Mà Tàn Ngọc chúng ta biết cũng là mục mâu tử sắc. Đã nghĩ có phải thân thích hay không. .” Hoa Mộ Diệp thấy thế mở miệng nói. Bọn họ đến là để xác nhận người nọ không phải là Liễu Tàn Ngọc. Cũng nghĩ võ công của người này rất cao, bọn họ đồng loạt ra tay cũng vô pháp thắng được hần.

“Thiên hạ rộng lớn, ta có mục mâu tử sắc, đương nhiên người khác cũng có thể có. . Nhưng cũng không nhất định đều là thân thích. .” Nói xong liền nhìn phía cầu thang lầu ba, chỉ thấy vài người vận y phục sang trọng đi xuống. .

Mấy người nhất tề nhìn theo Liễu Tàn Ngọc. Đi trước là lam y nam tử. Phong độ hiem có. . Ánh mắt lại toát ra uy nghiêm không thể bỏ qua. Bên cạnh hần là một lam y thiếu niên. Diện mạo thanh tú. . mục mâu tử sắc. Mà thiếu niên như cảm giác được tầm mắt. Nhìn về phía Liễu Tàn Ngọc. Không khỏi ngăn người dừng bước. Kinh ngạc nhìn Liễu Tàn Ngọc.

Nam tử phía trước phát hiện thiếu niên bên cạnh dừng cước bộ. Kỳ quái nhìn về phía hần. Sau đó theo tầm mắt của hần thấy được Liễu Tàn Ngọc. kinh ngạc trong nháy mắt lại lập tức khôi phục trấn định.

Liễu Tàn Ngọc lẳng lặng nhìn lại hai người. Trong một chớp mắt, hần nghĩ đến người kia là Liễu Tàn Nguyệt. Theo sau liền phát hiện không phải, tự giễu cười cười. Chẳng lẽ vài ngày không thấy mình đã nhớ y sao. Cảm giác mình tựa hồ không môn ly khai y. . . Kia. . Về sau làm sao bây giờ? . .

Lúc này nam tử cầm tay thiếu niên ôn nhu nói: “Khuynh nhi, làm sao vậy?”

Thiếu niên bị gọi là Khuynh nhi lấy lại tinh thần, lắc lắc đầu: “Không có gì..” Nam tử không khỏi nắm chặt tay thiếu niên lôi kéo hần đi xuống lầu. Người hầu phía sau cũng theo xuống.

Xem ra là Liễu Liệt Khi, Liễu Tàn Ngọc trầm nghĩ. Dùng ánh mắt ý bảo Sở Hồng Tú. Liền đứng dậy nói: “Các vị cũng đều nhìn thấy. . Mục mâu tử sắc không chỉ có một mình ta. Có lẽ vị kia mới là người các ngươi muốn tìm cũng không chừng. .” Nói xong. . Liền rời đi. . Lưu lại một bàn người còn đang sững sờ. Mà Lăng Tử Ngân vẫn nhìn phương hướng Liễu Tàn Ngọc ly khai. Chưa nói một lời. .

“Thiên thần tộc. .” Lâm Nhã Tu thì thào nói sau một hồi. .

Kì Thiên Dực nghe vậy trợn to mắt: “Ngươi muốn nói Tàn Ngọc cùng với hai người kia thật là người thiên thần tộc sao. .”

“Thiên Dực. . Truyền thuyết chỉ có nhân tài của thiên thần tộc mới có thể có mục mâu tử sắc. Người ngoại bang cũng không có khả năng có được mục mâu tử sắc. Hơn nữa ngươi cũng không thể xác định người kia không phải Liễu Tàn Ngọc, không phải sao. .” Hoa Mộ Diệp giải thích. . Người kia tuy phản bác lời của chúng ta, lại chưa từng nói qua mình không phải là Liễu Tàn Ngọc. Mà lúc trước nghe được nàng kia gọi hần bằng Ngọc. . Liễu Tàn Ngọc không có khả năng ở trong này. . Chính là diện mạo người nọ thực sự có vài chỗ giống Liễu Tàn Nguyệt. .” Tổng kết vấn đề làm cho Hoa Mộ Diệp có điểm hồ đồ. .

Mà giờ khắc này Lăng Tử Ngân lại nói: “Nữ tử kia có thể là Sở Hồng Tú. . thời điểm bắt được hần phát hiện trong tay trái hần có một khóa trĩ. Mà trên tay nữ tử kia cũng có một viên. Nói như vậy sẽ không trùng hợp như thế.”

Mấy người khác nghe vậy không khỏi ngốc lăng. Kì Thiên Dực kinh ngạc mở miệng nói: “Ý của ngươi là. .”

Hai bạch y nhân đứng trên mái nhà gần hoàng cung. Liễu Tàn Ngọc thần nhiên nói: “Giờ Tí động thủ. . Hồng Tú chuẩn bị y phục cho ta. .”

“Giờ Tí. . ! Vì sao sớm như vậy. . Giờ sửu động thủ tốt hơn chứ. .” Sở Hồng Tú kinh ngạc nói. .

“Không sao. . Người ngoài cung tiếp ứng. .” Thanh âm hỗn loạn trong gió. Tóc đen theo gió quẩn quanh y phục tuyết trắng. Liễu Tàn Ngọc lẳng lặng đứng, giống như muốn theo gió rời đi.

“Ngọc. . Người thay đổi. . Lúc trước cũng là. . Vì sao cố ý để bọn họ phát hiện. .” Sở Hồng Tú nhìn người như tiên tử trước mắt. Khó hiểu nói. Khi mấy người kia đến, Liễu Tàn Ngọc liền bảo nàng rót rượu sau đó đưa chén cho hắn, Sở Hồng Tú mới biết được dụng ý của hắn. Vì sao hắn phải làm như vậy? Nhiệm vụ không phải vẫn chưa thành sao. .

“Có lẽ. . Là thay đổi. .” Liễu Tàn Ngọc nở nụ cười. . So với dương quang chiếu trên mặt hắn càng thêm chói mắt. Trong mục mâu tử sắc có rất nhiều tình tự và bi thương giãy giụa. .

33. Chương 33: Nhiệm Vụ [Trung]

Đêm tối. Trăng sáng bị mây che khuất. Trong hoàng cung một mảnh yên lặng. Hai thân ảnh hồng sắc xuyên qua trong cung. Đột nhiên một thân ảnh hồng sắc dừng lại: “Hồng Tú. . Người ở chỗ này chờ. .” Nói xong liền nhanh chóng dựa theo bản đồ lúc trước xem qua hướng ngự thư phòng, rời đi. Sở Hồng Tú có chút bất an nhìn bóng dáng Liễu Tàn Ngọc. Lập tức ẩn ở tại một cây phong nhuộm đỏ.

Liễu Tàn Ngọc nhanh chóng xuyên qua trong cung. Tránh được cấm vệ quân, lại thay đổi lộ trình hướng tẩm cung hoàng đế đi tới. Chiều lúc này hoàng đế hắn còn đang phê duyệt tấu chương. Mà giờ khắc này tẩm cung lại đèn đuốc sáng trưng. Có mấy người thị vệ ở cửa còn chưa kịp phản ứng lại. Liễu Tàn Ngọc đã vào thẳng nội thất. Chúi thủ ra khỏi vò liền kề trên yết hầu Liễu Vô Khuynh.

Một mảnh hồng sắc bỗng nhiên xuất hiện trước mắt mọi người. Thị nữ kinh ngạc lại lập tức phản ứng hét lớn: “Người mau tới. . Có thích khách. .” Thị vệ nghe thấy nhanh chóng nhảy vào nội thất liền gặp Liễu Tàn Ngọc một thân hồng y đang bắt giữ thái tử Thiên Lại quốc Liễu Vô Khuynh.

Liễu Tàn Ngọc cười nhẹ giọng vào bên tai Liễu Vô Khuynh: “Xem ra hoàng cung này còn có chút cao thủ. Bất quá sao hắn không phải nhiều nhân thủ cho người. Rõ ràng biết hôm nay ta sẽ tới đi. .” Phiêu mắt nhìn nữ tử ban đầu chỉ kinh ngạc một chút liền khôi phục trấn định, Liễu Tàn Ngọc nhẹ nhàng nói.

Thị vệ đi đầu gặp thích khách không hề động dung. Không khỏi có chút kinh hoảng nhưng lấy dũng khí kêu to lên: “Thích khách lớn mật. . Còn không buông thái tử điện hạ ra. Có lẽ còn có đường sống.” Thấy Liễu Tàn Ngọc cười lạnh. Tuy là đẹp đẽ vô cùng lại giống như gió đông rét lạnh đến thấu xương. Người nói chuyện không khỏi toát ra một thân mồ hôi lạnh. Vẫn đứng nhưng không dám nhìn thẳng Liễu Tàn Ngọc. Nghĩ thầm sao mình lại không hay ho như vậy. Để thích khách tới vào thời điểm đang làm nhiệm vụ. Lùi bước, nếu hoàng thượng tới chắc chắn sẽ chết thảm. Không lùi. . Thiếu niên trước mắt kia mặc dù vận hồng y nhưng từ trong xương cốt lộ ra lãnh lẽo, nói không chừng trong nháy mắt mình liền chết dưới đao của hắn. Tiến không được mà lùi cũng không xong. Mồ hôi lạnh chảy ròng, cuối cùng bất động tại chỗ.

Liễu Vô Khuynh nghe vậy lại như không cảm giác được chủy thủy đang đặt trên cổ mình, lạnh nhạt nói: “Cao thủ phụ hoàng cho ta bị ta đuổi đi. . Ngẫm lại người phải là phía sau đến. .”

“Nga? . . Vì sao lại đuổi đi? . .” Liễu Tàn Ngọc bình thản hỏi, mục mâu tử sắc dừng lại trên người thị nữ: “Không mời bệ hạ các người tới một lần?” Ngoài miệng tuy là hỏi nhưng đoán chủ thủ lại kẻ sát cổ Liễu Vô Khuynh.

Thị nữ mặc dù kinh ngạc bởi vì người này bảo mình đi thông báo như thế. Nhưng nàng nhanh chóng lại mỉm cười nói: “Nếu thỉnh bệ hạ tới. Nói vậy các hạ càng không có cơ hội đào thoát. .”

“Nếu. . Đi thỉnh phụ hoàng đến. .” Liễu Vô Khuynh lại thản nhiên ngắt lời. Nữ tử được gọi là thị nữ quả thực không thể tin được vào lỗ tai của mình. . Nhưng thấy Liễu Vô Khuynh không chút sợ hãi. Cho rằng hắn tự có biện pháp liền vận khinh công đến ngự thư phòng thông báo. .

Thấy người đi rồi, Liễu Vô Khuynh mở miệng nói: “Là Tiêu Kinh cho người tới giết ta.” Dừng một chút thấy người phía sau đẩy hắn. Liền theo hắn hướng ngoài phòng đi đến. Thị vệ thấy cũng không dám ngăn trở sợ vạn nhất xảy ra chuyện gì. Chờ Liễu Tàn Ngọc đứng lại, Liễu Vô Khuynh còn nói: “Hắn có thể phái Tàn Ngọc người tới, ta đây liền không lẩn trốn. Nếu Tàn Ngọc muốn giết ta, cho dù ta trốn như thế nào

cũng không có khả năng thoát. Huống hồ ta nói rồi, mệnh của ta là của người.” Lời nói bình thản vô ba làm từng người ở chỗ này nghi hoặc. Sao lại có cảm giác thái tử điện hạ dường như nhận thức người này? . .

Liễu Tàn Ngọc nghe vậy lại nở nụ cười, thu đi hơi thở lãnh lệ quanh thân, nhìn xa xa có mấy người đang tới. Nhìn trong đám người, người một thân mình hoàng, Liễu Tàn Ngọc nói: “Ta tới giúp người xác nhận vị trí của người ở trong lòng hắc.” Cảm thấy được người rong ngực cứng đờ. Khóe miệng nở nụ cười: “Ta nói rồi. . Trừ phi người Diệp môn phản bội ta. . Bằng không ta quyết không tùy ý gạt bỏ. . Nhiệm vụ cũng giống nhau. .”

Trong khẩu khí của Liễu Tàn Ngọc mơ hồ để lộ ra kiên định lại làm cho Liễu Vô Khuynh cảm thấy trong lòng như có một dòng nước ấm. Lập tức cũng nở nụ cười: “Tàn Ngọc, người vẫn giống như trước đây rồi lại dường như có điểm không giống. .” Liễu Tàn Ngọc nghe vậy cũng chỉ cười cười. . Vẫn chưa trả lời.

Lúc này người chung quanh mới phát hiện nguyên lai thích khách vạn hồng y nhưng cũng có đôi mắt tử sắc. Hơn nữa thái tử cùng hắc có vài phần tương tự. . Sao lại thế này? . .

Mà khi Liễu Liệt Khi tới lại nhìn thấy nụ cười khó gặp của Liễu Vô Khuynh, nhưng lại vì thích khách kẻ kiếm trên cổ một bên mà cười. Không khỏi có tia ghen tị quẩn quanh trong lòng. Giương mắt nhìn hai đôi mắt tử sắc. Không khỏi cả kinh, lại lập tức khôi phục thần sắc ác liệt. Cảm thấy hình như có chút hiểu rõ: “Người muốn trảm dùng cái gì trao đổi khuynh nhi.” Tuy là như thế nhưng trong ngữ khí vẫn có một ít lo lắng cùng tức giận.

“Hoàng gia lưu truyền hai viên ngọc lưu ly, Hoàng Thượng chắc hẳn là biết. Lấy hai viên ngọc lưu ly kia đổi thái tử một quốc hắc là không quá.” Liễu Tàn Ngọc thản nhiên nói xong. Trên khuôn mặt tươi cười là biểu tình giống hệt Liễu Vô Khuynh lúc này. . Lạnh nhạt không sợ. .

Một vị quan viên đứng bên cạnh Hoàng Thượng tiến lên thông dong nói: “Chắc hẳn các hạ biết ngọc lưu ly là vật tổ tiên truyền xuống không thể truyền cho ngoại nhân.”

Liễu Tàn Ngọc giống như không nghe thấy, nhìn thẳng Liễu Liệt Khi nói: “Hai viên ngọc lưu ly tổ tiên truyền lại là không đáng đổi thái tử sao. .” Hắc cảm giác Vô Khuynh từ sau khi Liễu Liệt Khi đến thân thể liền cứng ngắt. Tuy rằng biểu tình không có biến hóa gì. Nhưng thực để ý câu trả lời của Liễu Liệt Khi.

“Người tới. . Đem hai viên ngọc lưu ly trong phòng trảm đến. .” Liễu Liệt Khi trầm giọng nói, nguyên bản quan viên kia còn muốn phản bác. Nhưng bị hắc mắt lạnh quét qua liền lui xuống không dám nhiều lời. Mà một vị quan khác ngay từ đầu nhìn chăm chú vào Liễu Tàn Ngọc, đến bây giờ mới mở miệng nói: “Không biết các hạ có phải là người của thiên thần tộc.”

Mọi người nghe vậy cả kinh, lại ngại Liễu Liệt Khi ở đây không dám nhiều lời: “Phải thì như thế nào? Không phải thì như thế nào? Ta chỉ là tới lấy đồ.” Khó thấy được Liễu Tàn Ngọc trả lời với người không quan hệ. Liễu Vô Khuynh hiển nhiên có chút kinh ngạc, nâng mắt thấy biểu tình trên mặt Liễu Tàn Ngọc không hề biến hóa. Hắc không hiểu Tàn Ngọc có thực sự thay đổi hay không? . .

Đón nhận tầm mắt Liễu Vô Khuynh. Liễu Tàn Ngọc cười cười không nói gì. Quan viên kia cũng không mở miệng hỏi lại. Mà quanh thân Liễu Liệt Khi lại tản mát ra lãnh khí.

Nguyên bản người đi lấy hai viên ngọc lưu ly đã trở lại. Liễu Liệt Khi lấy ngọc lưu ly liền hướng Liễu Tàn Ngọc phao đi. Liễu Tàn Ngọc tay trái tiếp nhận hòm. Mở ra, đích thật là hai viên ngọc lưu ly tản ra hai quang mang lục lam bất đồng. Mới vừa thu vào trong ngực. Liễu Liệt Khi liền không kiên nhẫn mở miệng nói: “Người có thể thả Khuynh nhi. .” Mọi người có chút kinh ngạc. Hôm nay hoàng thượng làm sao vậy? Cảm thấy được tức giận rồi lại không biết tức giận cái gì.

Liễu Tàn Ngọc nghe vậy nhìn người đang trừng mắt, tà mị cười. Chuyển qua đầu Liễu Vô Khuynh, hôn lên môi hắc: “Những người đó. . Ta sẽ xử lý.” Dứt lời liền xoay người vận khinh công bay qua tường.

Theo góc độ của Liễu Liệt Khi thấy được Liễu Tàn Ngọc hôn môi Liễu Vô Khuynh. Ghen tị cùng tức giận không ngừng lan tràn ở ngực: “Đi. . bắt lấy hắc cho ta. . Bằng không toàn bộ giết. .”

Liễu Tàn Ngọc lại như cố ý chờ bọn họ đuổi theo. Dùng khinh công nhảy vài bước. Dùng một chút chờ rồi lại thi triển khinh công. Liễu Tàn Ngọc đang chuẩn bị tìm một chỗ dừng lại thì nghe bên tai hình như có tiếng chuông.

“Đinh linh. . Đinh linh. .” Làm như ở gọi về. . Liễu Tàn Ngọc bị tiếng chuông hấp dẫn, nhanh chóng dời đi.

34. Chương 34: Nhiệm Vụ [Hạ]

“Đinh linh. .”

Theo tiếng chuông. Liễu Tàn Ngọc đi vào một chỗ có vẻ hẻo lánh. Theo tường vây nhảy xuống. Đứng phía trước phòng xem xét, hiển nhiên là được kiến tạo từ rất sớm. Nhưng vườn cùng phòng ốc lại dị thường sạch sẽ.

Đẩy cửa vào đập vào mắt là một mảnh bạch sắc, cùng phòng của nương có vài phần tương tự. Hướng phòng phát ra tiếng chuông đi đến. Đẩy cửa vào. . Đúng là nội thất. Liễu Tàn Ngọc một thân hồng y dường như nổi bật trong căn phòng chỉ có màu trắng này. Đến bên bàn, trên bàn không có đồ vật này nọ chỉ có gương đồng. Ở trong kính, Liễu Tàn Ngọc nhìn thấy chính mình một thân hồng y. Lại thoáng chốc nhìn thấy tóc đen biến thành ngân phát. Có chút kinh ngạc bắt lấy một sợi tóc xem, vẫn là màu đen. Có lẽ là chính mình nhìn lầm rồi đi. Nghĩ như vậy liền không để ý gương. Thân thủ kéo ngăn kéo phát ra tiếng chuông. Nhưng Liễu Tàn Ngọc nhìn thấy trong ngăn kéo. Tiếng chuông hoàn toàn chỉ là . .

Trong ngăn kéo có một vòng nhạc. Liễu Tàn Ngọc lấy ra, suy nghĩ như có như không bồi hồi trong đầu. Lại thấy không rõ, chờ khi bình tĩnh đã mang trên cổ tay. Nghi hoặc lắc lắc. ”Đinh đinh. .” Có chút khó hiểu, rốt cuộc sao lại thế này, có chút tự giễu cười cười. Sẽ không có quỷ thật chứ. Lại phát hiện trong ngăn kéo tựa hồ còn có cái gì đó. Xuất ra liền phát hiện là một phong thư ố vàng nhưng chưa mất đi nét chữ. Vừa nhìn đã thấy trên mặt ba chữ Liễu Như Phong. .

“Như Phong, nếu có thể rời khỏi nơi này, sau đó ta sẽ cùng người ở tại Phong Linh sơn.” Một người lạnh nhạt nói lại mơ hồ để lộ ra hy vọng.

“Ha hả. . Thu Li nghĩ muốn ở sơn trang kia hay bất kì nơi nào, chờ đến khi rảnh chúng ta liền ngụ ở đó không trở về được không. .” Người kia cười sờ sờ đầu đối phương, trong khẩu khí lộ vẻ cứng chiều.

Nghe vậy người nọ nở nụ cười phi thường ôn nhu lại hạnh phúc. Liễu Tàn Ngọc lại mơ hồ cảm giác được người nọ cất dấu bi thương. Nếu thật có thể cùng người vĩnh viễn một chỗ thì tốt rồi. Tựa hồ nghe người nọ thì thâm trong lòng.

Đoạn trí nhớ ngắn ngủi. . Mặt hai người kia cũng chưa thấy rõ. . Chỉ nhớ rõ. . Người được xưng là Thu Li có một đầu ngân phát rất xinh đẹp.

Đuổi đi suy nghĩ hỗn loạn trong đầu. Nhìn tín thư nắm chặt trong tay vẫn chưa mở ra. Mở thư. . Nét chữ mềm dẻo không mất đi sự kiên cường hiện ra trước mắt.

Thu Li...Ta không biết rốt cục người có nhìn thấy phong thư này hay không. Nhưng ta tin tưởng...Người nhất định sẽ tới nơi này. Bởi vì người nói qua. . Chỉ cần có Linh hấn sẽ mang người trở lại đây. Cho nên ta viết phong thư này. Chỉ là muốn nói cho người biết ta không quên ước định từng nói qua. Có lẽ người nghĩ đây chẳng qua là ta thuận miệng đáp ứng người. Nhưng ta lại không quên. .

Ta sẽ ở Phong Linh sơn chờ người. .

Vẫn. .

Như Phong

Phong Linh sơn. . Không biết tại sao Liễu Tàn Ngọc lại nở nụ cười. Chính mình cũng không biết, không biết Thu Li là ai, không biết Như Phong là ai. . Lại giống chân thật cảm giác được. .

“Hoàng Thượng. . Thích khách. . Hấn. . Hấn vào Li viên. .” Liễu Tàn Ngọc nghe được ngoài cửa có một thị vệ hướng Liễu Liệt Khi đang khoan thai đi tới nói. .

“Cái gì? ! . . Làm sao có thể. . Nơi này không phải không ai có thể vào sao. . Như thế nào lại. .” Một người kêu to. . Tựa hồ là vị quan viên lúc trước cùng mình nói chuyện.

Theo tín trung đổ ra hai cái vòng tay, cật lá thư vào trong lòng ngực, sau. . Thản nhiên đi ra khỏi phòng. Bọn thị vệ thấy Liễu Tàn Ngọc đi ra. Nhưng đều lùi lại mấy bước. Trên mặt không che dấu được hoảng sợ. Tò mò quét mắt nhìn mọi người. Rất khó hiểu nhưng lập tức cười. Bọn họ cùng mình không quan hệ. Bất quá phải rời khỏi nơi này, tựa hồ chỉ có thể rửa sạch một chút. .

“Tàn Ngọc. .” Liễu Vô Khuynh vốn định tiến lên nói cho Liễu Tàn Ngọc thứ gì đó, một người bước lên trước ngăn lại.

“Điện hạ. . Người có lẽ nhận sai người. . Đó là thích khách. .” Người nọ ngăn Liễu Vô Khuynh. Lập tức bảo hộ trước người Liễu Liệt Khi cùng Liễu Vô Khuynh.

Nở nụ cười thị huyết. Liễu Tàn Ngọc nghiêng người dựa vào cánh cửa, đùa cợt: “Thống lĩnh cấm vệ quân? Ha hả. . Thực là một thị vệ bảo vệ chủ tử thật tốt a. .”

Người nọ sắc mặt khê biến, lại nghiêm mặt lớn tiếng nói: ” Thích khách lớn mật còn không mau thúc thủ chịu tội. .” Lại đảo những người lúc trước lui về phía sau: “Các người nhanh bắt lấy hắn. . Còn muốn để hắn ám sát hoàng thượng lần nữa sao. .”

Mấy vị thị vệ nghe vậy một lần nữa cố lấy dũng khí, cầm lấy kiếm hướng Liễu Tàn Ngọc chém tới. Nháy mắt, người ban đầu dựa vào cửa đã biến mất không thấy. Chỉ nghe thấy tiếng chuông thanh thủy. Một thân ảnh hồng sắc đột nhiên xuất hiện trước mặt đám thị vệ. Chưa kịp nhìn thấy thân ảnh người nọ thì trước mắt tối sầm. Liễu Tàn Ngọc tay cầm chủ thủ lướt qua động mạch trên cổ bọn thị vệ. Người này chết còn chưa ngã xuống liền hướng người khác chém tới. Hồng y phiêu dật trong đám người, động tác nhẹ nhàng mà tao nhã như khởi vũ.

Mấy người đứng ở một bên quan sát. Kỹ thuật giết người của thích khách kia giống như là điệp bay múa giữa không trung. Nói người khác có lẽ không tin tưởng. Nhưng ánh mắt bọn hắn nói cho bọn hắn biết đây là sự thật. Mà từ đầu đến cuối Liễu Tàn Ngọc đều cười. Như tiên tử lại cố tình là Tu La lấy mạng. Thống lĩnh cấm vệ quân rút kiếm ra làm như một lão hổ hết sức căng thẳng. Khẩn trương quan sát hướng đi của Liễu Tàn Ngọc.

Liễu Tàn Ngọc tựa hồ phát hiện động tác đó của hắn. Chủ thủ hướng về phía người cuối cùng. Một cái chớp mắt đã không thấy bóng người. Thống lĩnh cấm vệ quân giữ chặt Liễu Vô Khuynh phía sau: “A. .” Kiếm còn chưa đâm vào thân thể Liễu Vô Khuynh. Tay cầm kiếm đã bị Liễu Tàn Ngọc chặt xuống. Không dám tin nhìn người trước mắt mình. Chỉ có một chủ thủ đã đem cổ tay mình chặt xuống. Ngồi xồm băng bó tay không ngừng chảy máu. Ngẩng đầu nhìn người vẫn đậm đậm cười lại thấy trong mắt hắn nồng đậm sát ý: “Này. . Chính là Huyết Điệp trong truyền thuyết.” Hắn lẩm bẩm nói, mồ hôi lạnh theo thái dương chảy xuống. Vì đau đớn cũng vì vận mệnh kia sắp đến.

Liễu Tàn Ngọc ngồi xồm xuống cười cười nhìn cánh tay đã không còn cổ tay. Nhìn nhìn lại người đã bị dọa tới trắng mặt, dùng chủ thủ nhẹ nhàng ma xát cổ của hắn nói: “Muốn sống sao? . .”

“Muốn. .” Thống lĩnh cấm vệ quân không cần suy nghĩ nói. Nhưng nhìn đến mực máu tử sắc hoàn toàn không có ý cười, bất an cùng khủng hoảng cắn nuốt hắn. Riêng nhìn cặp mắt kia, trong đó có cảm giác áp bách vô hình. Cảm giác đao trên cổ trong nháy mắt sẽ lấy tính mạng mình.

Liễu Tàn Ngọc dùng thanh âm ôn nhu như nước suối nói: “Cũng có thể.” Dừng một chút nhìn người rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, lại nở nụ cười thị huyết: “Bất quá ta chỉ buông tha người chết. .” Nhìn người kia tràn ngập tuyệt vọng sợ hãi, tiểu ý trên mặt càng đậm. Nhẹ nhàng trượt, tính mạng con người liền biến mất. .

Đứng dậy khê liếm vết máu trên đao. Xinh đẹp vô cùng lại làm cho người ta không dám tới gần. Thu đao vào vỏ, mắt nhìn mấy người còn đang ngốc lăng. Tiến lên từng bước, ở trước mặt Liễu Vô Khuynh cười nói: “Ta giúp người lớn như vậy, người cảm tạ ta thế nào. .” Thu hồi sát khí quanh thân. Nhìn Liễu Vô Khuynh còn ngốc lăng quyết định thưởng cho. . Khê hôn môi Liễu Vô Khuynh thấy Liễu Vô Khuynh kinh ngạc sau đó trên mặt xuất hiện một chút đỏ ửng. Tà tà cười như mèo ăn vụng cá. Lại nhìn mấy người bên cạnh tức giận đến đỏ mặt cùng cả kinh đến trắng mặt. Liễu Tàn Ngọc cười càng thêm thoải mái. Trước khi Liễu Liệt Khi còn chưa cầm kiếm khảm hắn, hắn đã vận khinh công nhảy lên tường.

“Tàn Ngọc. . Người. .” Liễu Vô Khuynh còn chưa nói xong liền bị Liễu Tàn Ngọc ngắt lời: “Ha hả. . Ta biết. . Người không cần nói cho ta biết. . Nhân tiện ta cũng giúp người rửa sạch. . Người cũng không cần

xen vào nữa.”

“Nhưng là. .” Liễu Vô Khuynh mới vừa mở miệng lại bị Liễu Tàn Ngọc ngắt lời. Tươi cười lạnh lùng nói: “Ta là Huyết Diệp. . Điểm ấy sẽ không thay đổi, bất luận người nói cái gì. .”

“Tiêu Kinh, vậy làm sao bây giờ. .” Liễu Vô Khuynh không nhìn người sắp bùng nổ phía sau, vẫn hỏi Liễu Tàn Ngọc. Bất an luôn luôn quần quanh hắn. .

Liễu Tàn Ngọc cười cười không để ý nói: “Ta chỉ nghe bang chủ.” Nhưng Liễu Vô Khuynh lại chưa từng thấy tiểu ý trong mắt hắn. . Còn muốn nói điều gì. . Lại chỉ nghe “Đỉnh đỉnh” một tiếng. . Người đã không còn.

Trên bầu trời rơi xuống một vật. . Liễu Vô Khuynh tiếp nhận. Vị quan viên kia xem xong kinh ngạc hét lớn: “Như Phong? . . Chẳng lẽ là Liễu Như Phong. . Như vậy người lúc trước kia chẳng phải là. .”

Liễu Vô Khuynh cùng Liễu Liệt Khi tới ngự thư phòng liền gặp một người sớm ngồi tại đó. Liễu Liệt Khi hiển nhiên còn đang tức giận vì chuyện lúc trước. Người kia lại thờ ơ không nói gì: “Nguyệt. . Người muốn thế nào? . .”

Liễu Tàn Nguyệt cầm chén trà căn bản không có ý định trả lời. Qua hồi lâu mới ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Liễu Vô Khuynh, như muốn nhìn thấu hắn.

Liễu Liệt Khi thấy thế tiến lên ngăn trở tầm mắt Liễu Tàn Nguyệt. Tuy rằng hoàng đệ này so với hắn cũng có uy nghiêm. Nhưng ngay cả như vậy cũng không thể đem Khuynh nhi cho hắn nhìn. Lập tức lại nhớ đến chuyện phát sinh lúc trước, Liễu Liệt Khi kích động bất mãn nói: “Ta không nhìn nhi tử của người như vậy. . Người nhìn Khuynh nhi của ta như vậy làm cái gì. .”

Liễu Tàn Nguyệt lạnh lùng hừ một tiếng, thu hồi tầm mắt. Đứng dậy rời đi. Tàn Bích Sương ở phía sau bắt đầu dĩ lắc đầu. . Ai. . làm hoàng đế cũng khổ a. . Chẳng có uy nghiêm. .

Phía sau chỉ nghe Liễu Liệt Khi hét lớn: “Liễu Tàn Nguyệt. . Rõ ràng là nhi tử của người khinh bạc Khuynh nhi của ta. . Vì sao người lại tỏ vẻ Khuynh nhi của ta khinh bạc nhi tử của người. . Uy. . Ta còn là hoàng huynh của người hay không a. .”

Liễu Tàn Nguyệt căn bản không để ý tới người đang gầm rú phía sau. . Vẫn đi về phía trước. .

Ngọc nhi. . Người quyết định ly khai sao? . . .

35. Chương 35: Trốn Tránh [Thượng]

Cùng Lãnh Bắc Hi về tới Tàn Nguyệt sơn trang. Nhập trang lại chưa nhìn thấy người muốn gặp. Trong lòng có chút không yên, nhưng vẫn cười trả lời hạ nhân đang ân cần thăm hỏi. Chậm rãi đi đến Hàn Văn các. Khi đến trước phòng không tự giác ngừng lại. Nếu hắn ở nên như thế nào đối mặt. . Ha ha. Kỳ thật sớm nên nghĩ sẽ như vậy. Vì cái gì còn ý lại. Đưa tay đẩy cửa vào đã thấy phòng trong không một bóng người. Liễu Tàn Ngọc đột nhiên phát hiện mình có chút mất mát. Chính mình mới nghĩ đến hắn ở thì sẽ thế nào, lại chưa từng nghĩ nếu hắn không ở mình sẽ như thế nào. Sẽ trở lại như trước sao. Nghĩ nghĩ đến gốc lăng.

“Ngọc nhi. .”

“A. .” Liễu Tàn Ngọc bị thanh âm thình lình xuất hiện làm cho hoảng sợ. Suýt nữa ngã sắp xuống. .

Liễu Tàn Nguyệt một phen ôm lấy Liễu Tàn Ngọc, mang hắn ôm vào trong ngực: “Ngọc nhi. . Vừa mới suy nghĩ cái gì nhập thần như thế. .” Nhìn Liễu Tàn Ngọc còn chưa phản ứng được Liễu Tàn Nguyệt cười hỏi. Kỳ thật đã sớm nhìn thấy Ngọc nhi đã trở lại, lại cố ý đi phía sau hắn. Mà Ngọc nhi tựa hồ đang suy nghĩ chuyện gì đó không có chú ý tới. Đại khái là nghĩ chuyện mấy ngày trước đi, nghĩ đến đây Liễu Tàn Nguyệt lại tức giận vô cớ nhưng khi nhìn thấy Liễu Tàn Ngọc đẩy cửa đi vào không thấy mình trong mắt liền hiện lên mất mát, tâm tình lại tốt lên, liền tiến lên gọi hắn không nghĩ dọa hắn suýt nữa ngã sắp xuống.

Liễu Tàn Ngọc nhìn thấy Liễu Tàn Nguyệt: “Phụ thân. . Người như thế nào ở phía sau ta làm ta giật cả mình. .” Vừa cười vừa rời đi cái ôm của Liễu Tàn Nguyệt.

Liều Tàn Nguyệt phát hiện động tác nhỏ của Liều Tàn Ngọc. Lại không nhắc đến, chỉ nhìn chăm chăm vào hân không nói lời nào.

Không biết sao Liều Tàn Ngọc bị nhìn có chút hoảng hốt. . U buồn . . Liều Tàn Ngọc vẫn mở miệng nói: “Làm sao vậy? . .”

“Ngọc nhi. .Bằng hữu kiêm vị hôn thê của người không mang về cho ta xem sao. .” Liều Tàn Nguyệt dùng ngữ khí mang theo một chút tức giận nói, tới gần Liều Tàn Ngọc từng bước.

Lui từng bước, Liều Tàn Ngọc có chút buồn bực, nhất định là Sở Hồng Tú lại cùng Lãnh Bắc Hi nói lung tung. Nhưng nghĩ đến khi tách ra ở đô thành Sở Hồng Tú chưa bao giờ lải nhải nói. Liều Tàn Ngọc không tự giác nở nụ cười ôn hòa. Lại không biết điều này càng khiến cho Liều Tàn Nguyệt thêm tức giận. Thấy Liều Tàn Nguyệt từng bước tới gần. Liều Tàn Ngọc cảm giác không tốt, lùi bước liền phát hiện phía sau là bàn. Nhìn con người phi thúy ẩn ẩn tức giận. Liều Tàn Ngọc xán xán nói: “Nàng. . trở về. .”

“Nga?” Liều Tàn Nguyệt nghe vậy nhú nhú mày. Dem hai tay giữ chặt Liều Tàn Ngọc, cúi người rút gần khoảng cách của cả hai, cũng không nói thêm gì nữa.

Giờ phút này Liều Tàn Ngọc không biết đem tầm mắt của mình để ở đâu. Bất kể như thế nào cũng không dám nhìn thẳng con người phi thúy kia. Nguyên bản nghĩ muốn có lí do thoái thác nhưng một câu đều nói không nên lời. Có chút tức giận chính mình vô dụng.

Thấy Liều Tàn Ngọc bất kể như thế nào cũng không chịu nhìn mình. Liều Tàn Nguyệt khẽ sát bên tai Liều Tàn Ngọc khẽ thở dài nói: “Ngọc nhi. . Người không ngoan. .” Thấy tai, mặt Liều Tàn Ngọc nhất thời đỏ bừng, Liều Tàn Nguyệt tà tà cười làm cho Liều Tàn Ngọc cảm thấy giống như đã từng gặp. Nhưng mà Liều Tàn Ngọc còn chưa kịp phản ứng chợt nghe Liều Tàn Nguyệt nói thêm: “Cho nên phải trừng phạt. .”

Liều Tàn Nguyệt cắn đôi môi tựa cánh hoa của Liều Tàn Ngọc. Khiến Liều Tàn Ngọc có cảm giác tê dại chưa từng có, không tự giác mở miệng. Đầu lưỡi linh hoạt của Liều Tàn Nguyệt tham nhập khoang miệng Liều Tàn Ngọc cuốn lấy lưỡi hân cùng y múa lượn.

“Trang chủ. . Bữa tối đã xong. . Người. .” Tần Bích Sương nói một nửa liền kinh ngạc mở lớn miệng, rốt cuộc nói không được. Người bình thường hân là nghĩ. . Phụ tử sao có thể làm như vậy. Mà phản ứng đầu tiên của Tần Bích Sương là. . Xong rồi. . Quấy rầy đến chuyện tốt của trang chủ. Đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết.

Quả nhiên Liều Tàn Nguyệt nghe được liền buông Liều Tàn Ngọc ra. Quét về phía Tần Bích Sương, ánh mắt lạnh băng đến thấu xương. Tần Bích Sương nghĩ mình đóng băng nhưng nhìn đến Liều Tàn Ngọc nửa tựa vào trong lòng Liều Tàn Nguyệt, đôi môi hồng nhuận hé ra hợp lại hít thở không khí, khuôn mặt nguyên bản trắng nõn nay ứng hồng. Thật sự là cảm thán hôn kĩ cao siêu của trang chủ. Càng cảm thán làm loại sự tình này mà trang chủ ngay cả cửa cũng không đóng.

Cảm giác Tần Bích Sương vẫn nhìn Liều Tàn Ngọc. Ánh mắt Liều Tàn Nguyệt càng thêm lạnh, hận không đem Tần Bích Sương chặt làm trăm mảnh. Đương nhiên Tần Bích Sương sớm cảm giác được. Không dám nhìn Tàn Ngọc lần nữa, phần nộ ly khai.

Liều Tàn Nguyệt thấy người đi rồi. Liền lôi kéo tay Liều Tàn Ngọc nói: “Đi ăn cơm. .” Quan sát Liều Tàn Ngọc cũng không có thần sắc chán ghét. Nhẹ nhàng thả ra. Không biết từ lúc nào mình lại phi thường để ý, sợ hân chán ghét chính mình. Chỉ cần hân lộ ra một chút thần sắc chán ghét hoặc là nói với mình không được làm như vậy, mình nhất định sẽ buông tay cho dù vô luận như thế nào mình cũng không muốn. Nhưng hiện tại trên mặt hân không có loại biểu tình này. Nghĩ Ngọc nhi cũng không phải hoàn toàn không tiếp thu. Trong lòng Liều Tàn Nguyệt có chút vui vẻ.

Mà Liều Tàn Ngọc lúc này đang gắt gao nhìn chăm chăm cái nắm tay kia. Bàn tay truyền cho mình ấm áp đã lâu không nhận được. Vì sao không muốn buông ra. . Vì sao. . Rõ ràng phải bỏ đôi tay ấm áp này ra. . . Phải rời đi người này. . Vì sao. . Vô số lần tự nói với bản thân y là đối đãi con của mình như vậy mà thôi. Mà chính mình vừa vặn là con của y. Cho nên y mới đối tốt với hân như vậy. Có lẽ là cho rằng lúc trước có lỗi với nương cho nên mới làm như vậy. Đúng vậy đôi tay ấm áp kia là nắm chặt nhi tử của y. Mà không phải hân. Cho nên ta phải đi về, bởi vì đôi tay không thuộc về ta. .

Nhìn thân ảnh trước mắt trong mắt, Liễu Tàn Ngọc hiện lên một tia thống khổ. Không tự giác lại nắm chặt đôi tay ấm áp kia. Nếu có thể thật hy vọng vĩnh viễn nắm chặt như vậy. Tuy rằng biết chính là ảo tưởng mà thôi. .

36. Chương 36: Trốn Tránh [Trung]

Trong Hàn Vân các Liễu Tàn Ngọc ngồi bên bàn đá trong hoa viên. Đột nhiên nghĩ đến cái gì đó hỏi Tiểu Thúy đang rót trà cho hắn: “Tiểu Thúy, từ khi ta trở về không thấy qua Tiểu Mạt. Nàng ở đâu?” Tuy rằng cùng mình không quan hệ nhưng dù sao cũng là người từng tiếp xúc. Nhìn lá trà trôi nổi trong chén. Tâm cũng giống như lá trà này. Gần đây luôn hữu ý hay vô ý trốn tránh Liễu Tàn Nguyệt, giấu lại vài ngày này, may liễu nhẩn lại, sau lần đó Tiểu Kinh cũng không phái người tới đây. Nhiều nhất còn hai ngày. . Hừ. Là nhắc nhở mình nhanh lên. .

Tiểu Thúy đang chuyên tâm đùa nghịch điểm tâm trên bàn không phát hiện biểu tình biến hóa của Liễu Tàn Ngọc. Tiếp tục động tác trả lời: “Trang chủ thấy Tiểu Mạt thông minh nên để nàng đi quét tước thư phòng. . Trang chủ không nói với Tàn Ngọc thiếu chủ sao?”

Liễu Tàn Ngọc lắc lắc đầu sau đó cười nói: “Kia ý của phụ thân là Tiểu Thúy không đủ thông minh. . Ha hả. . Tiểu Thúy phải cố gắng. .”

Mặt Tiểu Thúy ửng đỏ trừng mắt nhìn Liễu Tàn Ngọc, lại thấy Liễu Tàn Ngọc cười càng thêm vui vẻ, bất mãn nói: “Tàn ngọc Thiếu chủ cười Tiểu Thúy ngốc. . Hừ. . Tiểu Thúy bây giờ còn phải đi lấy điểm tâm Tàn Ngọc thiếu chủ thích nhất.” Nói xong cầm giạn đi đến trù phòng.

“Ha hả. . Người một chút cũng không ngốc mà. .” Liễu Tàn Nguyệt chắc chắn không dùng người vô dụng. Cười nhìn người rời đi, thanh âm Liễu Tàn Ngọc hỗn loạn trong gió nghe không rõ ràng lắm. .

Tiểu thúy mới vừa đi ra khỏi Hàn Vân các liền thấy Liễu Tàn Nguyệt cách đó không xa. Tiến lên cung kính hành lễ: “Trang chủ. .”

Liễu Tàn Nguyệt không nhìn đến người tới mà vẫn nhìn chỗ Liễu Tàn Ngọc. Thanh âm lạnh như băng nghe không ra hi vọng từ trên đỉnh đầu Tiểu Thúy: “Lui ra. .”

“Vâng. .” Cung kính đứng dậy Tiểu Thúy nhanh chóng ly khai.

Một lát sau Liễu Tàn Nguyệt mới chậm rãi tiêu sái tiến vào Hàn Vân các. . Đã thấy Liễu Tàn Ngọc nhìn mặt hồ không biết đang suy nghĩ cái gì. Cảm giác có người đến, ngoái đầu nhìn, lại thấy là Liễu Tàn Nguyệt, liền cười nói: “Ta còn tưởng Tiểu Thúy trở lại. .”

Liễu Tàn Nguyệt ngồi bên người Liễu Tàn Ngọc, cầm tay trái của hắn. Cảm giác tay bị nắm, trong nháy mắt Liễu Tàn Ngọc cứng ngắc. Hơi nhíu mi: “Ngọc nhi. . Ngày lạnh. . Không nên ngồi bên ngoài. .” Ngực khí cũng ôn nhu như có thể an ủi lòng người.

Ngốc lảng. . . Lập tức cười: “Phụ thân muốn uống trà sao. .” Nghe vậy Liễu Tàn Nguyệt buông tay Liễu Tàn Ngọc ra, xem như nhận lời. Liễu Tàn Ngọc cầm lấy ấm trà vì Liễu Tàn Nguyệt rót một ly.

Liễu Tàn Nguyệt nhìn chén trà trong tay, con người phi thúy trầm xuống. Liễu Tàn Nguyệt liền đem trà trong chén uống cạn: “Ngọc nhi. . Vì sao thích uống trà như vậy?” Liễu Tàn Nguyệt nhìn đôi mắt tử sắc, thần nhiên hỏi.

Liễu Tàn Ngọc cười cười nói: “Uống trà có thể khiến người ta bình tĩnh trở lại, giống như mặt nước không hề gợn sóng. Như vậy mới có tâm tình hiểu rõ mọi chuyện. .”

Liễu Tàn Nguyệt lẳng lẳng nghe Liễu Tàn Ngọc nói. Một lát sau mới mở miệng: “Ngọc nhi. . Người về phòng trước đi. . Đợi lát nữa ta bảo người gọi Tiểu Thúy đem điểm tâm vào trong phòng. .” Lại nhìn Liễu Tàn Ngọc nói tiếp: “Ta còn có việc. . Nhớ rõ buổi tối cùng nhau ăn cơm. .”

“Ân. .” Liễu Tàn Ngọc cười đáp, liền xoay người vào phòng đóng cửa lại. Thẳng đến cảm giác được hơi thở của Liễu Tàn Nguyệt biến mất mới xụi lơ ngồi dưới đất. Nắm chặt sợi chỉ mảnh bạch sắc trên tay kia. Cười nhẹ: “Ha hả. . Ha hả. . Vì sao. . Ta rốt cuộc vì sao. .”

Sau khoảng thời gian một chén trà nhỏ. Người đẩy cửa vào cũng không phải Tiểu Thúy mà là Tần Bích Sương. Liễu Tàn Ngọc cười nói: “Tại sao là người đưa điểm tâm đến. . Tiểu Thúy đâu. .”

“Tiểu Thúy có một số việc. . Trang chủ kêu ta đưa điểm tâm đến cho người.” Nói xong nhẹ nhàng đặt điểm tâm trong tay lên bàn. Cũng chưa có ý định đi, ngược lại còn ngồi bên cạnh Liễu Tàn Ngọc.

Cầm lấy điểm tâm giống như vô tình nhìn đến. Ánh mắt lại quét về phía Tần Bích Sương đang ngồi cùng mình. Cười hỏi: “Có chuyện gì không. .”

“Chỉ là sợ thiếu chủ nhàm chán. Nghĩ muốn bồi Thiếu chủ trò chuyện mà thôi. .” Tần Bích Sương cười nói. Không nghĩ tới ngay cả nói cũng chưa nói đã bị đuổi mình đi chứ. .

“Muốn nói cái gì cứ việc nói thẳng. .” Đem điểm tâm để vào trong miệng. Lại mở miệng nói: “Bất quá từ khi ta gặp người, người đều gọi ta là Tàn Ngọc, thực dễ gọi a. .” Nở nụ cười, Liễu Tàn Ngọc thản nhiên nói.

Hiển nhiên nghe ra ý tứ trong lời nói của Liễu Tàn Ngọc, Tần Bích Sương xấu hổ cười cười: “Nga. . Tàn Ngọc, làm sao biết được. .” Đối với việc hần làm sao biết cảm thấy rất hứng thú, Tần Bích Sương lập tức quên xấu hổ lúc trước.

“Ân. . Tiểu Phong nói cho ta biết. .” Cười cười lại nói: “Bích Sương, tên kia rõ ràng chưa nói gì với người. . Lại hằng say gọi Tàn Ngọc. . Nói như vậy. .” Nhớ tới biểu tình lúc Độc Cô Phong nói với mình, Liễu Tàn Ngọc cười càng vui vẻ.

“Nga. . Nguyên lai là Phong nói lại. . Phải cho hần một trận. .” Tần Bích Sương giống như tức giận nói. Lập tức vừa cười vừa túm túm mặt Liễu Tàn Ngọc nói: “Người cười nhiều như thế này thật là tốt. . Bằng không sẽ rút gân. .”

Ngốc lăng nhìn động tác của Tần Bích Sương. Sau đó xoa xoa chỗ vừa bị nắm. Cười nói: “Bích Sương, người thật là kỳ quái. Ta luôn không cười như vậy sao.”

Tần Bích Sương nghe vậy bất đắc dĩ thở dài: “Người a. .” Chẳng lẽ chính mình cũng không phát hiện sao. Nhìn mục mâu tử sắc của Liễu Tàn Ngọc lộ ra vẻ nghi hoặc, liền đổi đề tài: “Về sau bảo ta Tiểu Sương, gọi Phong bằng Tiểu Phong, lão nhân cũng bị người gọi thành trẻ. Mà ta cũng trẻ. . Cho nên bảo ta Tiểu Sương. .”

Biết Tần Bích Sương cố ý nói sang chuyện khác. Liễu Tàn Ngọc cũng không hỏi nhiều. Cười cười, miễn cưỡng nói: “Tiểu Sương? . . Ân. .?”

Tần Bích Sương cười nắc nẻ. Cảm giác kiểu cười này so với khuôn mặt băng lãnh của Liễu Tàn Nguyệt còn khủng bố hơn.

37. Chương 37: Trốn Tránh [Hạ]

Hai ngày. Dược hiệu của dịch dung đan sau hôm nay sẽ không còn tác dụng. Liễu Tàn Ngọc cau mày nhìn mặt nước. Tuy rằng trên mặt bình tĩnh nhưng trong mục mâu tử sắc xuất hiện lo âu. Đồ vật đó còn chưa tìm được, xem ra là ở trên người y. Nhưng hôm qua Liễu Tàn Nguyệt uống trà có mê dược, lại không tìm được thứ muốn tìm trên người hần. Lúc Liễu Tàn Ngọc còn đang tự hỏi, Tần Bích Sương lại xuất hiện. Hai ngày nay người này luôn ở bên cạnh mình, lại chỉ bởi mình nói chuyện phiếm cùng uống trà ăn điểm tâm. Trừ bỏ khi ăn cùng lúc ngủ ra thì Liễu Tàn Nguyệt rất ít xuất hiện. Tuy rằng cảm thấy kỳ quái nhưng Liễu Tàn Ngọc lại không để ý.

“Tàn Ngọc. . Trang chủ bảo ta gọi người đến cùng ăn bữa tối.” Tần Bích Sương cười nói. Có thể nhìn thấy lo âu trên khuôn mặt trừ bỏ cười cũng không còn biểu tình nào khác, Tần Bích Sương có chút ngạc nhiên. Rốt cuộc là chuyện gì có thể khiến hần lo âu. . Ha hả. . Có thể là liên quan tới trang chủ đi. .

“Ân. .” Liễu Tàn Ngọc đáp ứng, thu thần sắc lo âu vào đáy mắt. Mục mâu tử sắc chỉ còn đậm nhạt. Khuôn mặt tươi cười, cùng Tần Bích Sương đi đến thiên đình.

Nhìn khuôn mặt lại tươi cười của Liễu Tàn Ngọc. Trong mắt Tần Bích Sương tràn ngập khó hiểu. Hần rốt cuộc muốn dùng tươi cười che dấu cái gì. Sau lại giống như nhớ ra cái gì đó nói: “Tàn Ngọc. . Trang chủ

gần đây nói cái gì với người sao. ” Cẩn thận quan sát biểu tình biến hóa trên mặt Liễu Tàn Ngọc. Tàn Bích Sương giống như tò mò hỏi.

Liễu Tàn Ngọc nghe vậy có chút nghi hoặc. . Nói cái gì? . . Nghĩ nghĩ liền trả lời: “Không nói gì. . Phụ thân hai ngày nay trừ ăn cơm cùng ngủ ra, dặn hai câu sẽ không nói gì thêm với ta. . Làm sao vậy?” Ngẫm lại cũng thực kỳ quái. Trong lòng có chút bất an, tuy rằng không biết rốt cuộc là không đúng chỗ nào. Nhưng trực giác nói cho Liễu Tàn Ngọc biết, chuyện Tàn Bích Sương nói rất trọng yếu. .

“Hai ngày trước. . Trang chủ trúng cổ độc. . Nhưng ta không biết cổ này là gì, cũng không dám tùy tiện khai được. Chỉ có thể xác định trang chủ không thể sử dụng nội lực, cái khác trang chủ chưa nói nhưng xem ra. . Thực nghiêm trọng. ” Nhìn thấy Liễu Tàn Ngọc bởi vì kinh ngạc mà dừng cước bộ. Tàn Bích Sương nhẹ nhàng thở ra. Quả nhiên không phải Tàn Ngọc làm.. .

Liễu Tàn Ngọc trong đầu lặp lại lời nói của Tàn Bích Sương. Có ý tứ gì? . . Liễu Tàn Nguyệt trúng cổ độc nhưng y không nói với mình, mà sao Liễu Tàn Nguyệt có thể dễ dàng trúng độc như vậy. Là hắc? Hay là hắc có người trong Tàn Nguyệt sơn trang ? . . Vậy là ai. . ? Liễu Tàn Ngọc suy nghĩ.

“Tàn Ngọc, là trang chủ không tốt nhưng Trang chủ sợ người lo lắng mới không nói cho người. ” Tàn Bích Sương còn nói thêm, kéo suy nghĩ Liễu Tàn Ngọc trở về. Đáp một tiếng tiếp tục đi đến thiên thánh.

“Làm sao vậy. ” Thấy Liễu Tàn Ngọc vừa vào liền nhìn mình, Liễu Tàn Nguyệt nghi ngờ hỏi.

“Không. ” Nghe vậy mới phát hiện mình đang nhìn Liễu Tàn Nguyệt. Liễu Tàn Ngọc lập tức chậm rãi dừng cơm. .

Tàn Bích Sương thở dài. Quả nhiên sẽ biến thành cái dạng này a. Sau liền cảm nhận được một tầm mắt băng lãnh, mồ hôi lạnh chảy ròng, chỉ có thể xấu hổ cười cười. Trời mới biết nàng cười có bao nhiêu khó coi. Ngay cả Độc Cô Phong bên cạnh cũng nhìn không được đầy nàng, bảo nàng không được cười.

Liễu Tàn Nguyệt cũng đoán được xảy ra chuyện gì, khóe miệng nở nụ cười. Xem ra Ngọc nhi quan tâm hắc. .

Ánh mắt bồi hồi của Liễu Thi Mặc nhìn hai người. Tuy có khó hiểu nhưng không có tâm tình trông nom rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Ánh mắt dừng trên người Liễu Tàn Ngọc, thật lâu chưa từng rời đi.

Hôm nay trên bàn cơm dị thường im lặng. Thiếu Dịch Mẫn, cũng không biết vì sao nàng không đến. Nhưng càng im lặng, Liễu Tàn Ngọc càng cảm thấy bất an. Làm cho hắc cảm giác tựa như bình lặng trước cơn bão.

Sau khi ăn xong mọi người cũng không giống như bình thường tản ra. Mà là ngồi bên bàn, không ai nói chuyện. Một thị nữ bưng trà lên. Sau đó cung kính lui xuống. .

“Ngọc nhi. . Rót cho ta chén trà. ” Liễu Tàn Nguyệt đột nhiên nói với Liễu Tàn Ngọc. .

Liễu Tàn Ngọc có chút ngốc lăng nhìn Liễu Tàn Nguyệt. Sau đó đáp ứng nhắc ấm trà rót cho Liễu Tàn Nguyệt một chén. Lúc đưa cho Liễu Tàn Nguyệt. Dừng tay. Vừa định mở miệng Liễu Tàn Nguyệt đã cầm lấy chén trà kia.

Liễu Tàn Ngọc đang ngồi đột nhiên đứng lên. Giương tay hắt chén trà trong tay Liễu Tàn Nguyệt “ . . ” Cùng với thanh âm chén trà vỡ, không khí trong sảnh càng thêm ngưng trọng.

“Người đã biết?” Liễu Tàn Ngọc dùng thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng nói. Tuy là hỏi nhưng ngữ khí cũng là khẳng định. Nguyên bản khuôn mặt tươi cười như bịt kín một tầng sương lạnh đến cực điểm. Tất cả mọi người không khỏi cả kinh. Vị kia là Tàn Ngọc Thiếu chủ luôn ôn hòa tươi cười sao. .

Mà Liễu Tàn Nguyệt lại như không cảm giác được biến hóa của Liễu Tàn Ngọc, bình thản hỏi lại: “Biết cái gì? . . ”

“Nếu biết có độc vì sao còn uống. ” Liễu Tàn Ngọc như không nghe đến lời nói của Liễu Tàn Nguyệt, tiếp tục hỏi. .

Liều Tàn Nguyệt biết thể duy trì như vậy nữa liền nói: “Nếu người muốn cho ta chết ta liền chết. Nhưng ta tin tưởng người không làm như vậy. ” Khẩu khí tràn đầy kiên định, đã thấy Liều Tàn Ngọc nghe xong liền lui lại mấy bước. “Ngọc nhi? . .”

“Bắt được người Huyết Sát Môn. ” Cố gắng không để ý đến lời nói của Liều Tàn Nguyệt. Liều Tàn Ngọc vẫn như trước lạnh băng nói. .

Liều Tàn Nguyệt liếc Mộ Dung Vân một cái. Liền thấy Mộ Dung Vân sai người đem một hắc y nhân lên. Liều Tàn Ngọc cười lạnh. Quả thế. . Còn tưởng rằng hắn cảnh cáo mình. Thật không lo lắng là bị bắt lại. .

Hắc y nhân kia bị đặt trên mặt đất. Ngắc đầu nhìn quanh bốn phía liền nhìn thấy Liều Tàn Ngọc. Giống như gặp được cứu tinh kích động hét lớn: “Điệp môn chủ. . Cứu cứu ta. ” Trừ bỏ Liều Tàn Nguyệt cùng tứ đại ảnh vệ. Người ở chỗ này đều phát ra thanh âm kinh ngạc. Tàn Ngọc thiếu chủ là môn chủ Huyết Sát Môn? ! . .

Mà Liều Tàn Ngọc lại như không có nghe đến. . Nhìn Liều Tàn Nguyệt, nụ cười trên mặt càng lạnh: “Ta rất ngạc nhiên, người biết khi nào. ”

38. Chương 38: Phóng Túng [Thượng]

“Ở khách *** tại Dục Hoa trấn. . Chính là đoán. . Nhưng Tàn Nguyệt sơn trang không phải là nơi ngoại nhân có thể tùy tiện ra vào. ” Liều Tàn Nguyệt bình thản nói như là chuyện đương nhiên.

“Ha hã. . Không hổ là Tàn Nguyệt sơn trang trang chủ. . Là ta quá coi thường người. .” Ngay từ đầu đã biết sao. Vậy vì sao y không trực tiếp bắt mà còn tha đến bây giờ. Là bởi vì mình là nhi tử của y hoặc là y thật sự để ý mình như vậy. Có chút cười nhạo ý nghĩ của mình. Đến bây giờ còn muốn được y để ý.

“Ngọc nhi. ” Liều Tàn Nguyệt nghe vậy nhíu mi. Quanh thân tản ra tức giận. Lời còn chưa dứt liền bị một thanh âm vội vàng kêu to ngắt lời.

“Trang chủ không tốt. . Phu nhân. . . Phu nhân đột nhiên ngã xuống. Dường như là trúng độc. ” Người vào là Tiểu Mạt đã lâu không nhìn thấy.

“Cái gì. ? !” Liều Thi Mặc mãnh mẽ đứng lên. Không thể tin được, kích động nhìn Tiểu Mạt.

Liều Tàn Nguyệt nhíu mi. Lại chưa nói cái gì chỉ thấy vài hạ nhân đem Dịch Mẫn đã hôn mê vào trong sảnh. Thấy trang chủ có tia hờn giận, Tiểu Mạt lập tức giải thích: “Ta sợ. . Đuổi tới đó không kịp. . Cho nên mới tự tiện bảo người ta đem phu nhân đến. . Thỉnh trang chủ trách phạt. ”

“Nàng đã chết. ” Liều Tàn Nguyệt không mang theo cảm xúc nói, ngăn Tàn Bích Sương cùng Liều Thi Mặc muốn tiến lên xem.

“Sao. . Làm sao có thể. . Rõ ràng lúc trước khi mang đến vẫn còn hô hấp. . . Tàn. ” Tiểu Mạt thất kinh nói. Lời còn chưa dứt liền bị Liều Tàn Nguyệt lạnh lùng đánh gãy.

“Trình diễn đủ chưa. ”

Tiểu Mạt ngăn người. Lập tức cười nói: “Tàn Nguyệt trang chủ thật đúng là lợi hại mà. . Lại có thể nhìn thấu. ”

Liều Tàn Nguyệt lạnh lùng nhìn nàng, vẫn chưa trả lời. Mấy người khác đem thân thể Dịch Mẫn tùy tiện đặt ở một chỗ trên mặt đất, lấy ra vũ khí trên người.

“Các người đến tột cùng là ai. ” Tàn Bích Sương thông dong nói, nhưng cũng có bất ngờ.

“Tiêu Mạt. ” Tiêu Mạt nhìn Liều Tàn Ngọc còn nói thêm: “Điệp môn chủ, nếu không phải người không cần bao bọc được kia. Chúng ta cũng không xuất hiện. Bởi vì cho dù người hạ, Tàn Nguyệt trang chủ cũng sẽ không chút do dự mà uống đi. . Ha hã.” Tiêu Mạt nở nụ cười không rõ ý tứ. Lúc trước nàng đứng ở một nơi bí mật. Rõ ràng thấy Liều Tàn Ngọc lấy ra bao bọc được kia. Kết quả cũng là mở ra để cho nó theo gió bay đi.

“Thì tính sao. ” Liễu Tàn Ngọc thản nhiên nói, không có chút kinh ngạc.

“Ta nghĩ Diệp môn chủ cũng nên biết Tiêu môn chủ bảo chúng ta đến là vì cái gì. ” Tiêu Mạt nhìn Liễu Tàn Ngọc, thanh âm càng ngày càng âm trầm, tiếp tục nói: “Cũng chỉ là phá hư một số thứ mà thôi. ” Lập tức cười cười. Mấy người lúc trước nâng Dịch Mẫn nguyên bản đã không còn khí lực, cùng Tiêu Mạt đồng thời phun ra máu đen. Là uống thuốc độc tự sát. Tất cả mọi người còn chưa kịp hiểu xảy ra chuyện gì, Liễu Tàn Ngọc đột nhiên cảm thấy ngực đau, thậm chí kêu không xong. Xem ra dược hiệu của dịch dung đan đã hết. Xuất dược định uống vào, lúc đến gần miệng thì bị một bàn tay ngăn lại. Quay đầu nhìn lại là Liễu Tàn Nguyệt. Khi nào thì. . Nhất thời ngây người, dược liên bị Liễu Tàn Nguyệt đoạt đi, ném cho Tàn Bích Sương. Xem ra chính mình vẫn xem thường người này. Nguyên bản muốn nói cái gì nhưng ngực đau đớn khiến cho hắn nói không ra lời. Tay nắm chặt vạt áo trước ngực. Ngón tay trắng bệch, mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống.

“Người ăn cái gì. ” Thanh âm hơi kích động của Liễu Tàn Nguyệt từ trên đỉnh đầu truyền đến. .

Liễu Tàn Ngọc xả ra nhất mạt tươi cười. Dùng khí lực cuối cùng nói: “Chính là. . Dịch dung đan. .Thời gian. . Đến. ” Còn chưa có nói xong đã cảm thấy trong miệng lan tràn hương vị của máu. Thói quen lấy tay che miệng lại. Máu đỏ theo kẽ tay chậm rãi nhỏ xuống. Chung quanh tràn ngập thanh âm hút không khí.

Khôn mặt nguyên bản dần dần hiện ra. Khôn mặt vốn có chút sẫm màu dần trở nên trắng nõn trơn bóng như trân châu. Mây kiếm bay múa. Một con huyết diệp xinh đẹp trên làn da trắng nõn. Tăng thêm một loại phong tình khác, yêu mị nói không nên lời. Ngực đau đớn còn đang tiếp tục tra tấn Liễu Tàn Ngọc. Máu tươi từ trong miệng không ngừng trào ra. Lúc hắn sắp hôn mê lại rơi vào cái ôm ấm áp. Đã không còn khí lực từ chối, Liễu Tàn Ngọc cảm giác được Liễu Tàn Nguyệt ôm hắn thật chặt. Giống như cho hắn sức mạnh. Nhắm mắt lại hưởng thụ ấm áp một lát. Chỉ cần. . Trong chốc lát. . Trong chốc lát. . là tốt rồi.

Liễu Tàn Nguyệt gắt gao ôm Liễu Tàn Ngọc vào trong lòng. Cảm giác giống như sợ mất đi bảo vật. Cảnh tượng lúc trước ở trong đầu Liễu Tàn Nguyệt không ngừng lặp lại. Cảm giác chưa bao giờ có lan tràn trong lòng Liễu Tàn Nguyệt. . Sợ hãi. . Sợ hãi hắn biến mất như vậy.

Qua hồi lâu, Cảm giác người trong lòng hô hấp thông thuận. Liên ôn nhu hỏi: “Ngọc nhi. . Thế nào. . ”

Mà Liễu Tàn Ngọc lại như là thay đổi. Đột nhiên đẩy Liễu Tàn Nguyệt ra, lùi lại vài bước. Dùng ống tay áo lau đi vết máu bên miệng. Đăm đăm nhìn lại Liễu Tàn Nguyệt. Lại nhìn vết máu trên người Liễu Tàn Nguyệt. Dời đi ánh mắt. .

Mọi người rốt cục cũng phản ứng lại chuyện vừa xảy ra. Nhìn Liễu Tàn Ngọc, trách không được trước kia cảm thấy khuôn mặt Tàn Ngọc Thiếu chủ thoát nhìn có chút kỳ quái, nguyên lai là hiệu quả của dịch dung đan. Nhưng dịch dung đan bình thường sẽ không làm cho người ta học máu mà. .

Mọi người ở đây còn đang lo lắng. Liễu Tàn Ngọc lại quay người đi ra cửa. Nếu dược hiệu của dịch dung đan hết. Nội lực hiện tại hắn là cũng khôi phục mấy tầng, ra khỏi nơi này hắn là không thành vấn đề. Lại nghe thấy Liễu Tàn Nguyệt kêu lên: “Ngọc nhi. ” Chân không nghe lời dừng một chút. Vừa định bước tiếp lại nghe được Liễu Tàn Nguyệt nói: “Ngọc nhi muốn cái này. . ”

Liễu Tàn Ngọc quay đầu lại, thấy trong tay Liễu Tàn Nguyệt là ngọc lưu ly tử sắc. Hắn để chỗ nào. Sao biết mình tìm cái này. .

“Ngọc nhi, nếu lưu lại, cái này liền là của ngươi. ” Liễu Tàn Nguyệt thấy Liễu Tàn Ngọc nghe xong những lời này mặt có chút dao động. Liên tiếp tục nói: “Vài ngày cũng có thể. ” Quả nhiên Liễu Tàn Ngọc thu hồi nửa bước.

Liễu Tàn Ngọc cười lạnh: “Người rốt cuộc có biết Liễu Tàn Ngọc các ngươi nhận thức căn bản không tồn tại hay không. ” Liễu Tàn Nguyệt lại như không có nghe đến. Nhìn chăm chú vào mục mâu tử sắc, chợt lóe qua một tia bi thương. .

Hồi lâu Liễu Tàn Nguyệt tiến lên kéo tay Tàn Ngọc nhanh chóng rời đi: “Tàn Bích Sương. . Đợi lát nữa đến Hàn Vân các. ” Thanh âm lạnh lùng quanh quẩn ở trong sảnh.

Liễu Tàn Ngọc không biết lúc này mình phải làm gì. Vấn đề mình bị Liễu Tàn Nguyệt kéo đi. Kết quả vẫn là thỏa hiệp. Có chút cười nhạo mình do dự. Khi chưa gặp y, hẳn chưa từng nghĩ. . Chính cũng sẽ có ngày như vậy. . . Thật sự là châm chọc. .

Tần Bích Sương thở dài. Biết trang chủ muốn mình thu thập tàn cục. Chỉ có thể kéo đám người Độc Cô Phong xuống nước. Liễu Thi Mặc nhìn Dịch Mẫn đã chết. Trong mắt không có ưu thương như lúc trước mà chỉ có thản nhiên.

39. Chương 39: Phóng Túng [Trung]

Sau khi vào phòng Liễu Tàn Nguyệt liền ấn Liễu Tàn Ngọc ngồi xuống ghế. Chính mình lại ngồi bên kia không nói lời nào. Hơi thở trong phòng dần dần ngưng kết. Lúc này Tiểu Thúy bưng trà xuất hiện ngoài cửa. Được Liễu Tàn Nguyệt đồng ý liền tiến vào. Vì hai người rót trà sau đó đưa cho Liễu Tàn Ngọc. Lúc Liễu Tàn Ngọc tiếp nhận chén trà thì rút chủy thủ đâm tới.

“Keng . . .” Theo thanh âm đao rơi xuống đất là biểu tình không thể tin được của Liễu Tàn Ngọc cùng Tiểu Thúy.

Liễu Tàn Ngọc nguyên bản chuẩn bị tự mình động thủ. Cũng không ngờ Liễu Tàn Nguyệt thế nhưng sớm hơn mình một bước, dùng cánh tay của bản thân đỡ đao. Liễu Tàn Ngọc kinh ngạc rất nhiều nhưng lại cảm thấy có một tia vui sướng. Vì cái gì? Bởi vì y để ý mình sao? . .

Tiểu Thúy rất nhanh phản ứng lại, lùi sau mấy bước nói: “Trang chủ, thật không ngờ người lại chần một đao kia. Biết rõ Tàn Ngọc thiếu chủ sẽ đánh trả, vẫn cần một đao. Quả là một vị phụ thân yêu thương nhi tử a.” Thấy Liễu Tàn Nguyệt nghe vậy vẫn bất vi sở động, còn nói thêm: “Bất quá. . Mệnh của người cũng sẽ kết thúc dưới đao này đi.” Còn chưa có nói xong lại bị người phía sau chế trụ: “Có ý gì. . ?” Tần Bích Sương vừa đến Hàn Vân, thấy tình cảnh lập tức ngăn bắt lấy Tiểu Thúy. .

Mà Tiểu Thúy không phản kháng nhìn Liễu Tàn Ngọc, trong mắt có hơn vài phần cảm xúc khác: “Tàn Ngọc thiếu chủ. . Không. . Điệp môn chủ. . Nên biết trúng cổ độc không nhất định sẽ chết nhưng nếu sau khi trúng cổ lại trúng những thứ độc khác chắc chắn sẽ chết. Trừ phi có giải dược của Tiều môn chủ. .”

Hai bàn tay dưới ống tay áo của Liễu Tàn Ngọc nắm chặt. Mặt ngoài lại bình tĩnh hỏi: “Tiều Kinh ở nơi nào. .”

Nghe vậy Tiểu Thúy nở nụ cười. Làm như trào phúng lại làm như bi thương: “Người quả nhiên thực để ý hẳn a. .”

Liễu Tàn Ngọc lại như là không có nghe thấy: “Tiều Kinh ở nơi nào. .” Thanh âm trở nên lãnh lẽ. . .

“Người chẳng lẽ không tò mò vì sao người không trúng cổ độc ư. Nói đúng ra độc kia vốn là hạ trên người của người. Người hẳn là biết. .” Nhìn khuôn mặt Liễu Tàn Ngọc không chút thay đổi nhưng trong mắt đã có ý lảng tránh. Tiểu Thúy lại tiếp tục nói: “Kỳ thật lần đó. . Bốn chén trà đều bị Mạt hạ cổ. Nhưng một chén trong đó, cũng chính là chén người uống, ta đã thay đổi. . Ha ha. . Thực buồn cười. . Ta lại không làm tròn nhiệm vụ Tiều môn chủ giao. . Càng buồn cười chính là ta lại vì người mà lừa. . Người biết tại sao không? . . Bởi vì ta không muốn nhìn thấy người ngồi một mình tựa như con rối không có cảm giác, gặp người đến liền tươi cười che dấu cảm xúc. Nhưng đến nơi này người không giống. . Người nở nụ cười thực sự. . Cười chân thật. . Không giống lúc trước hư ảo như vậy. . Cho nên ta nghĩ có lẽ như bây giờ mới thật là người. .” Tiểu Thúy còn muốn nói tiếp lại bị Liễu Tàn Ngọc ngắt lời.

“Ta đã nói rồi. . Liễu Tàn Ngọc các người nhận thức căn bản không tồn tại.” Liễu Tàn Ngọc lạnh lùng nói, nhưng trong lòng phi thường lo lắng. Nếu không có giải dược trong khoảng thời gian một chén trà nhỏ, Liễu Tàn Nguyệt có lẽ sẽ chết.

“Người lừa gạt mình. . Người rõ ràng hiểu. . Vì sao lừa gạt chính mình. Nếu thật sự không tồn tại vậy người hiện tại lo lắng cái gì. .” Lập tức cười cười nói: “Người đừng tới chuyện của trang chủ liền che dấu không được tâm tình của mình. . Ha ha. . Phốc. .” Một ngụm máu tươi phun ra.

Tần Bích Sương cả kinh. Không cẩn thận thả tay. Nguyên bản nghĩ mình sẽ ngã trên mặt đất, Tiểu Thúy hai mắt nhắm nghiền cũng không ngờ mình rơi vào một vòng tay lạnh lẽo. Trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm Liễu Tàn Ngọc: “Người. .”

“Ha ha. . Vô dụng. . Nguyên bản muốn chết trên tay người. . Nhưng không có thành công. .” Nở nụ cười, Tiểu Thúy từ trong lòng lấy ra một túi đồ đặt trong tay Liễu Tàn Ngọc: “Thực xin lỗi. .” Đây là câu nói cuối cùng sau khi Tiểu Thúy nhắm mắt. Trên mặt nàng vẫn nở nụ cười, là nụ cười hạnh phúc. Có thể chết trong lòng người có lẽ cũng là một loại hạnh phúc.

Liễu Tàn Ngọc nổi lên một cổ cảm xúc kì quái. Cảm giác giống như khi mẫu thân chết đi. Là bi thương nằm đó bị chính mình quên đi. Liễu Tàn Ngọc buông Tiểu Thúy xuống, mở ra túi được kia. Xác định là giải được sau liền ngã vào trong trà lúc trước Tiểu Thúy rót. Đưa cho Liễu Tàn Nguyệt vẫn chưa nói tiếng nào. Liễu Tàn Nguyệt tiếp nhận uống xuống.

“Cây Diên Hồ Sạch. . . Cam Thảo. . Chử một canh giờ cho hẩn uống.” Mắt dán chặt trên cánh tay đang chảy máu của Liễu Tàn Nguyệt.

Tần Bích Sương vừa gọi người đem phòng dọn sạch sẽ, nghe thế khó tránh khỏi nghi hoặc đối với Liễu Tàn Ngọc, vì sao biết rõ giải được như thế. Nhưng nhìn đến ánh mắt Liễu Tàn Ngọc liền lập tức phản ứng, phải trị liệu miệng vết thương cho Liễu Tàn Nguyệt trước. Cũng không ngờ vừa muốn giúp y bằng bó lại bị Liễu Tàn Ngọc ngăn cản: “Ta làm . . . Người đi chứ được. .” Cũng không ngẩng đầu lên, vì Liễu Tàn Nguyệt bôi thuốc bằng bó, tốc độ kia so với nàng còn nhanh hơn. Vừa định mở miệng nàng lại thấy được trong mắt Liễu Tàn Nguyệt có ý tứ đuổi người. Thức thời thối lui. . Tù tiện đóng cửa lại. .

Liễu Tàn Ngọc băng bó xong cho Liễu Tàn Nguyệt, có chút không biết làm sao, đứng lên. Không khí xấu hổ lan tràn trong phòng. Rốt cục Liễu Tàn Nguyệt nói chuyện: “Con bướm trên mặt người, sao lúc trước lại biến mất. .”

Liễu Tàn Ngọc nghe vậy ngây ngẩn cả người. Lo lắng nói: “Từ rất lâu trước kia . . . Chỉ cần trúng độc trên mặt sẽ hiện lên con bướm.” Cũng không nói thêm gì nữa.

“Lúc nghiêm trọng, có phải đôi mắt sẽ biến thành hồng sắc (màu đỏ) hay không.” Liễu Tàn Nguyệt lạnh lùng nói, trong khẩu khí không che dấu được tức giận. Mực máu phỉ thúy trong như nước gắt gao nhìn chằm chằm mực máu tử sắc.

Liễu Tàn Ngọc tránh đi tầm mắt, không nói lời nào. Lập tức cổ tay bị Liễu Tàn Nguyệt giữ chặt hướng dục trì đi đến. Vì che dấu xấu hổ, Liễu Tàn Ngọc hỏi: “Làm cái gì. .”

Liễu Tàn Nguyệt cũng không quay đầu lại nói: “Tắm rửa. .” Khi nói chuyện đã đi tới dục trì.

“Thương thể của người không thể đụng vào nước.” Liễu Tàn Ngọc nói, ý tứ trong lời nói rất rõ ràng, bắt quá Liễu Tàn Nguyệt như không nghe đến. Nhìn đậm tử y dính đầy máu tươi. Trong mắt ám quang lưu chuyển, thân thủ cởi thắt lưng Liễu Tàn Ngọc.

Giữ chặt tay Liễu Tàn Nguyệt đang muốn giải thắt lưng của mình, nói: “Ta tự mình làm. .” Cũng không ngờ đột nhiên bị Liễu Tàn Nguyệt áp đảo. Tuy rằng trên mặt đất là thảm dày, nhưng vẫn có điểm đau, mảy liễu hơi nhú, trợn mắt đã thấy mặt Liễu Tàn Nguyệt gần trong gang tấc.

“Ngọc nhi. .” Liễu Tàn Nguyệt thấp giọng kêu. .

40. Chương 40: Phóng Túng [Hạ]

Trong lòng ần ần cảm giác được Liễu Tàn Nguyệt muốn làm cái gì. Nhưng không thể như vậy. Bọn họ chỉ là phụ tử mà thôi. . Không thể để cho khoảng cách nhỏ giữa hai người bị phá vỡ. Một lần lại một lần ở trong lòng nhắc nhở chính mình. Sau đó nở nụ cười cực kỳ xấu hổ nói: “Phụ thân, có chuyện đứng lên nói đi. .” Dứt lời liền đứng lên, rồi lại bị Liễu Tàn Nguyệt ép xuống, hai tay bị Liễu Tàn Nguyệt chế trụ. Nguyên muốn dùng nội lực đến giải trừ áp lực trên tay, lại phát hiện Liễu Tàn Nguyệt đã khôi phục nội lực.

Nhìn Liễu Tàn Ngọc muốn giãy dụa, con người phỉ thúy ần ần tức giận, lạnh lùng mở miệng: “Ngọc nhi, rốt cuộc người đang trốn tránh cái gì.”

Nghe vậy Liễu Tàn Ngọc thất thần, quay đầu sang một bên, một lát sau mới do dự nói: “Ta cái gì cũng không trốn tránh.”

Liễu Tàn Nguyệt dùng tay chế trụ Liễu Tàn Ngọc, khiến cho hắn nhìn mình. Mày kiếm nhú lại. Khẩu khí lạnh như băng không giống lúc trước: “Đây không tính là trốn tránh sao. .”

Nhìn con người phỉ thúy, luôn luôn có cảm giác bị nhìn thấu. Muốn quay đầu không nhìn lại càng bị gắt gao chế trụ không dời được nửa phần. Nửa ngày, Liễu Tàn Ngọc nhắm mắt nói: “Không có khả năng. . Chúng ta. . Là phụ tử a. .” Cho dù đã yêu người này. Nhưng không cách nào thay đổi y là phụ thân của mình. Cho dù phụ thân mười mấy năm qua cho tới bây giờ không biết mình tồn tại.

Liễu Tàn Ngọc từ từ nhắm hai mắt, không thấy trong mắt Liễu Tàn Nguyệt hiện lên quang mang chấp nhất: “Người có biết. . Ta chưa bao giờ đối đãi với người như nhi tử.”

Nghe ra trong giọng nói của Liễu Tàn Nguyệt là tiểu ý chưa từng che dấu. Kinh ngạc trợn mắt liền thấy nụ cười trên khóe miệng Liễu Tàn Nguyệt. Mình bị lừa! ! . Lời mới nói kia không phải là mình cam chịu sao. Giận trừng mắt nhìn Liễu Tàn Nguyệt càng khiến người bị trừng cười thêm sáng lạn. ”Người. . Cố ý. .” Hung hăng nghiêng răng. Là mình xem thường người này.

Mục mâu phỉ thúy gợi lên tiểu ý. Cúi người ghé vào bên tai Liễu Tàn Ngọc nói nhỏ: “Ngọc nhi. . Không cần trốn tránh nữa, được không? . . Vì ta. .” Liếm lộng vành tai Liễu Tàn Ngọc. Cảm giác được Liễu Tàn Ngọc khẽ run. . Tươi cười càng đậm. .

Lời nói ôn nhu quanh quẩn bên tai Liễu Tàn Ngọc tựa như chú ngữ. Chờ Liễu Tàn Ngọc phát hiện thì đã gạt đầu đáp ứng. Bên tai truyền đến từng trận tê dại. Làm cho Liễu Tàn Ngọc cảm thấy hư nhược chưa bao giờ có. Hai tay tự do để trước ngực Liễu Tàn Nguyệt: ”Phụ thân. . Người ngơ. .” Lời còn chưa thoát ra đã bị Liễu Tàn Nguyệt nuốt vào.

Nhẹ nhàng khằng cắn đôi môi tựa cánh hoa, đầu lưỡi linh hoạt tiến nhập, tham lam hút mật dịch trong miệng Liễu Tàn Ngọc. Tay lướt xuống phần eo nhanh chóng cởi bỏ thắt lưng của hắn. Buông đôi môi đã bị hôn đến phiếm hồng. Một đường hôn cho đến trước ngực. Đầu lưỡi liếm lộng một khóa hồng anh. Ngón tay mềm nhẹ lướt trên thân thể đã ửng hồng. Cảm giác người dưới thân nhẹ nhàng run lên. Khóe miệng câu ra nhất mật độ cung. Chuẩn bị cởi bỏ tiết khó Liễu Tàn Ngọc. Tay ngay sau đó lại bị giữ chặt. Ngắc đầu liền bắt gặp mục mâu tử sắc.

Mục mâu tử sắc nguyên bản trong trẻo lúc này phủ kín một tầng sương. Con người mỏng lung lại mang theo một chút sợ hãi. Trong cơ thể giống như có một cỗ nhiệt hỏa thiêu đốt. Cảm giác kỳ quái này khiến Liễu Tàn Ngọc cảm thấy có chút không biết làm sao. Tuy rằng hiểu được sau sẽ phát sinh cái gì nhưng tay vẫn ngăn cản Liễu Tàn Nguyệt tiếp tục đi xuống.

Hôn nhẹ lên trán Liễu Tàn Ngọc. Thanh âm nhu hòa từ trong miệng Liễu Tàn Nguyệt truyền ra, mang theo một chút khàn khàn: “Ngọc nhi. . Nếu không thích liền nói ra. . Chỉ cần người nói không thích ta lập tức dừng lại. .”

Nhìn Liễu Tàn Nguyệt luôn đối với mình ôn nhu như thế. Liễu Tàn Ngọc cảm thấy được trong lòng mình có một cỗ cảm giác ấm áp. Khuôn mặt trắng nõn có chút đỏ ửng. . Quay đi ... Nói: “Không phải. . Không thích. . Chính là có điểm không thoải mái. . Ân a. .” Tiếng rên rỉ theo bờ môi hồng phát ra, đúng là rất mê người. Phần hận trừng mắt nhìn người còn chưa nghe xong đã thoát tiết khó, đảo lộn địa phương miễn cảm của mình. Lại không biết điều này càng làm cho dục vọng của y càng thêm mãnh liệt. .

Ôm lấy Liễu Tàn Ngọc bước vào ôn tuyền. Để cho hắn ngồi trên đùi mình.. Mượn nước đem một ngón tay tham nhập mật huyết, bên trong chậm rãi co lại. .

Dị vật xâm nhập làm cho Liễu Tàn Ngọc không thoải mái. Vặn vẹo thân thể muốn thoát khỏi loại cảm giác này. Lại lúc ngón tay động vào, đột nhiên mềm nhũn xuống. Tiếng rên rỉ nhỏ vụn từ trong miệng Liễu Tàn Ngọc chảy ra.

Liễu Tàn Nguyệt cười cười nói: “Là nơi này sao? . .” Nói xong còn cố ý lấy ngón tay miết một chút. .

“Ân a. .” Cảm giác kỳ quái chậm rãi cắn nuốt lý trí Liễu Tàn Ngọc. Chút lý trí còn sót khiến Liễu Tàn Ngọc cắn môi dưới không muốn phát ra loại thanh âm làm cho mình mặt đỏ này lần nữa.

“Ngọc nhi. . Kêu lên. . Ta thích nghe. .” Chịu đựng dục vọng ở hạ thân không ngừng bành trướng. Liễu Tàn Nguyệt khàn khàn nói, dùng ba ngón tay khuếch trương mật huyết kia. Cảm thấy đã có thể, Liễu Tàn Nguyệt liền đem cực vật nóng rực chậm rãi đẩy vào mật huyết đã được chuẩn bị tốt.

“Ân. .” Mày liễu hơi nhú. Tuy rằng đã được chuẩn bị nhưng vẫn có chút đau đớn. Liễu Tàn Nguyệt an ủi hôn lên mặt Liễu Tàn Ngọc khiến đau đớn nguyên bản không nhiều lắm dần dần biến mất. Cảm thấy Liễu Tàn Ngọc đã thích ứng. Liễu Tàn Nguyệt bắt đầu trừu động. Mỗi một lần đều chạm tới nơi mẫn cảm kia.

Đau đớn thối lui sau đó là từng đợt từng đợt khoái cảm mãnh liệt, thanh âm rên rỉ thoát ra: “Ân a. . A. . Phụ thân. . Phụ thân. .” Thân thể bản năng mà phối hợp, hai tay gắt gao ôm cổ Liễu Tàn Nguyệt.

Thanh âm trầm thấp lại vô cùng dịu dàng: “Ngọc nhi. .Gọi Nguyệt. .” Một lần lại một lần va chạm nội vách nóng rực. Liễu Tàn Nguyệt nói

“Ngô. . Ân. . Nguyệt. .” Ngửa đầu lộ ra một độ cung hoàn mỹ. . Thần a. . khiến cho ta trầm luân đi. . Cho dù chỉ là một lát. .

Nghe tiếng hô hấp đều đều bên cạnh. Liễu Tàn Ngọc mở mắt. Trong mục mâu tử sắc không có ý định muốn ngủ. Đứng dậy sờ soạng tìm ngọc lưu ly tử sắc. Chịu đựng đau đớn truyền đến từ hạ thân. Tránh Liễu Tàn Nguyệt bước xuống giường. Cầm lấy cổ cầm trên bàn, lại đi ngang qua mép giường, nhìn vào gương mặt đang say giấc. . Thất thần. . Cúi xuống hôn đôi môi kia. Lấy ra vòng nhạc ngày ấy mang ra từ hoàng cung. . Đặt bên cạnh. . Xoay người đi ra cửa. .

“Ngọc nhi. .”

Tay đẩy cửa cứng ngắc. . Liễu Tàn Ngọc lại không chút kinh ngạc. .

“Ngọc nhi. . Nhìn người rời đi. . Cũng không phải không để ý. . Mà là người lựa chọn rời đi mà thôi. .” Sau lưng truyền đến thanh âm Liễu Tàn Nguyệt. Liễu Tàn Ngọc không dám quay đầu lại, sợ mình dao động. Sợ nhìn thấy hắc liên không muốn rời đi.

Cúi đầu che dấu tình cảm trong mắt mình: “Ta sẽ. . Trở về. .” Đi? . . Liễu Tàn Ngọc thản nhiên nói. . Nếu có thể. . Lập tức vận khinh công. . Ly khai. .

Nắm chặt linh trong tay. . Nhìn thân ảnh đậm tử sắc biến mất. Trong mắt tràn ngập lãnh ý: “Tiêu Kinh. .”

Trong Tiêu môn. . . Tiêu Kinh lại không ngủ. Nhìn ánh trăng sáng tỏ. . Uống rượu trong chén cười nói: “Điệp nhi của ta. . Rốt cục sắp trở về. . Ha ha ha ha. .”

41. Chương 41: Thơ Ấu [Thượng]

Một đám thôn dân làm thành một cái vòng lớn, ném đồ ăn hư thối vào bóng trắng ở trung tâm, không ngừng thốt ra những lời nhục mạ: “Yêu quái. . Cút khỏi nơi này. .”

“Yêu quái. .”

“Yêu quái. .”

Tiếng mắng chửi không ngừng, mà thiếu niên đứng ở giữa lại như không nghe được. Sở Hồng Tú không hiểu, thân ảnh người nọ rất thấp bé. Tựa hồ chỉ lớn hơn mình vài tuổi mà thôi. Vì sao những người đó phải đối với hắn như thế. Còn nhục mạ hắn như vậy? Mà thiếu niên không có phản ứng gì chỉ lặng lặng nhìn một phương. Lúc này nàng mới phát hiện thiếu niên kia có đôi mắt tử sắc. Trách không được thôn dân phản ứng như thế.

“Tú. .nhìn cái gì? . .” Thẳng đến khi Trác Tâm gọi, Sở Hồng Tú mới phát hiện tầm mắt mình mục mâu tử sắc kia hấp dẫn: “Tâm tỷ tỷ. . Vì sao có đôi mắt tử sắc. . Những người đó sẽ đối với hắn như vậy. . Tuy rằng thực kỳ lạ. . Nhưng không cần phải như vậy a. .” Sở Hồng Tú vẫn nhìn thiếu niên coi người chung quanh đều không tồn tại.

Trác Tâm nghe vậy ngầy ngẩn cả người. Theo tầm mắt Sở Hồng Tú nhìn lại. Quả thực nhìn thấy một đôi mắt tử sắc bất kể như thế nào đều không thể che lấp: “Lại giống như Khuynh . . .” Thì thào nói nhỏ một câu.

“Cái gì. . ?” Sở Hồng Tú lúc lúc này mới lấy lại tinh thần, không nghe được lời của Tâm tỷ tỷ là môn chủ.

Trác Tâm cười cười nói: “Không có gì. . Bất quá Tú cũng đừng nhìn, lần này chỉ đi theo ta làm nhiệm vụ.”

“Vâng. Tâm tỷ tỷ. .” Cười khẽ thề lưỡi. Nhưng tầm mắt không nghe theo vẫn dán trên người thiếu niên. Chỉ thấy một vị nữ tử thần sắc kích động đột nhiên nhảy vào trong đám người.

“Nguyệt. . Thế nào. . Có bị thương không. . Ân? . .” Nữ tử kích động vuốt đầu thiếu niên. Hất đi đồ ăn hư thối dính trên bạch y. Mà thiếu niên lúc này mới như phục hồi tinh thần nhìn nữ tử. Có một ti bi thương hiện lên trong mắt, rồi lập tức tĩnh lại giống như hồ nước không gợn sóng.

“Ha. . Yêu quái kia mà cũng có người bảo vệ. .” Một thôn dân trưng ra bộ mặt chán ghét nói.

“Là ai đem đồ vật bán cho đồng lõa của yêu quái kia. .” Lập tức nhìn đến mục mâu lam sắc của nữ nhân, cười nói: “Quả nhiên chỉ có yêu quái mới có thể dưỡng ra yêu quái a. .”

“Tránh ra tránh ra. . Mới vừa bảo người ta giết con hắc cầu. . Mau lấy huyết cầu tươi lên yêu quái kia. Nghe nói tươi lên hắc sẽ biến mất. .” Một nam tử vội vàng chạy tới, còn cầm theo một đại dũng. .

Thiếu niên bị gọi là Nguyệt đột nhiên dùng một chút lực, đẩy nữ nhân đang còn phũ phũ người hắc.

“Xoạt. .” Người nọ đem toàn bộ thùng huyết đổ lên người thiếu niên, thân áo trắng kia cũng vì vậy mà nhiễm đỏ. Trên người nữ nhân phía sau cũng không nhiễm nửa vết máu.

Thiếu niên không có phản ứng gì đi đến trước mặt người lúc trước mở miệng mắng chửi. Thanh âm thiếu niên mềm như tơ lại mang theo lãnh ý: “Người vừa mới nói cái gì. . Người nói lại xem. .” Máu tươi theo khuôn mặt thiếu niên chậm rãi chảy xuống, tựa như Tu La quanh thân tản ra hàn khí.

Người nọ lui từng bước, sắc mặt trắng bệch. . Mở miệng nói lắp: “Yêu. . Yêu. . Yêu. . Quái. . Người. .” Nhìn đôi mắt thiếu niên trầm xuống, rốt cuộc nói không được. Người chung quanh thấy vậy đều lui về phía sau vài bước.

Ánh mắt lạnh lùng của thiếu niên đảo quanh mọi người. Lập tức mở miệng nói: “Chỉ cần ta còn sống . . . Nhất định sẽ giết các người. .” Giờ phút này khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy máu có chút dữ tợn. .

Thôn dân nghe vậy các thất kinh hét lớn. Sau đó đều chạy trốn khỏi thiếu niên. Trong miệng không ngừng nói yêu quái. .

“Nguyệt. .” Nữ nhân ngồi dưới đất dường như mới hoàn hồn. Từ trên mặt đất bò lên đi đến bên người thiếu niên khẽ gọi. Vừa định chạm vào mặt thiếu niên, thiếu niên lại lui về phía sau từng bước. Nữ tử cúi thấp đầu, nước mắt trong hốc mắt xoay tròn: “Nguyệt. . Thực xin lỗi. . Đầu là ta không tốt. . Nguyệt. .”

Thiếu niên dùng ống tay áo lau đi nước mắt trên mặt lại phát hiện càng lau càng không sạch sẽ. Ngắc đầu nhìn đôi mắt rưng rưng của nữ tử, nở nụ cười nhu hòa: “Nương. . Ta là Ngọc nhi. .”

Sở Hồng Tú muốn tại khuôn mặt tươi cười kia bắt được cảm xúc khác. Lại phát hiện trên khuôn mặt tươi cười chỉ bao hàm nồng đậm ôn nhu, nhìn không ra một chút bi thương. . Vì sao? . . Vì sao? . . Sở Hồng Tú không rõ. Đột nhiên Sở Hồng Tú nhìn thấy một thân ảnh dị thường quen thuộc. “Tiêu môn chủ. . ?” Kinh ngạc nhìn người chậm rãi đi đến bên thiếu niên.

Thiếu niên rõ ràng cảm giác được người đứng sau mình không đến hai bước. Quay đầu lại, đập vào mắt là một mảnh lam y. Ngắc đầu là con người hắc sắc thâm thúy đang gắt gao nhìn mình. Cảnh giác lui về phía sau từng bước. Lúc thiếu niên nghĩ nam nhân này vẫn nhìn hắc như vậy. Người nọ rốt cuộc mở miệng. .

“Muốn đến Huyết Sát Môn hay không. .” Tiêu Kinh cười nói, lại làm cho người ta cảm thấy âm trầm.

Thiếu niên lãnh nghiêm mặt. Chọn mi hỏi: “Dựa vào cái gì khẳng định ta sẽ đi cùng ngươi. .”

Tiêu Kinh không giận, vẫn tươi cười nhìn về phía nữ tử phía sau, nói: “Ta có thể cho nương của người chỗ ở tốt, áo cơm vô lo. . .Chỉ cần người gia nhập môn phái chúng ta. . .Thay ta làm việc. .”

Thiếu niên lúc này mới cẩn thận đánh giá nam tử trước mắt. Nhìn y phục hắn tuy bình thường nhưng vải là loại tốt nhất. Nhìn mẫu thân phía sau. Lại nhìn đôi mắt thâm thúy tràn đầy kiên định kia: “Hảo. .”

Tiêu Kinh cười cười. Hắn biết nhất định có thể thành công: “Vậy đi theo ta.”

Xoay người, nở nụ cười tàn nhẫn. Thực muốn nhìn một chút bộ dáng thống khổ trên gương mặt xinh đẹp kia sẽ là dạng gì. . Ha hả. .

42. Chương 42: Thơ Ấu [Trung]

Một vị bạch y thiếu niên trong đình viện múa kiếm. Vạt áo bay múa theo chiêu thức. Sở Hồng Tú xem có chút xuất thần.

Nữ tử xinh đẹp cười xem thiếu niên múa kiếm xong sau đi đến chỗ mình. Thân thủ đem ngồi cạnh mình cười nói: “Ngọc nhi. . Quả nhiên lợi hại mà. . Đều học xong. .”

Liễu Tàn Ngọc tươi cười. Tùy ý nữ tử vuốt mặt hắn: “Đó là nương dạy thật tốt. .”

Lãnh Y Thái nghe vậy cười loan mất hạnh: “Ha hả. . Hài tử này. . Như thế nào đỡ nhiều mồ hôi như vậy. .” Phát hiện cái trán Liễu Tàn Ngọc đầy mồ hôi, liền lấy quỳen khăn lau cho hắn.

“Thời tiết hơi nóng. .” Giống như không thèm để ý nói: “Nương. . Trong môn còn có việc phải làm, ta sẽ không bồi nương.” Dứt lời liền đứng dậy.

“Ân. . Buổi tối nhớ đến ăn cơm với nương.” Lãnh Y Thái nói. Nhìn thân ảnh bạch sắc kia biến mất trong tầm mắt mình. Mực màu lam sắc hiện lên một tia bi thương mà Liễu Tàn Ngọc không có nhìn đến.

Xác định đã ly khai tầm mắt Lãnh Y Thái. Liễu Tàn Ngọc tựa vào trên tường thở dốc. Toàn thân đau đớn khiến cho hắn không có khí lực bước tiếp.

“Người làm sao vậy?” Sở Hồng Tú khấn trương tiêu sái đến trước mặt Liễu Tàn Ngọc hỏi. Vừa mới nhìn hắn, đi ra lại thấy hắn hết sức thống khổ tựa vào tường, khấn trương lại đây xem xét.

Liễu Tàn Ngọc nhìn lại, đập vào mắt là đôi mắt to tròn mọng nước, ẩn trong đó một chút lo lắng: “Người là ai. . ?” Thoạt nhìn không giống người Tiêu môn.

“A? . .” Sở Hồng Tú lúc này mới phát hiện, hắn còn không biết mình: “Ta gọi là Sở Hồng Tú. . Là người Trác môn. .”

“Nga. .” Lên tiếng liền không tiếp tục nói. Đau đớn trên người làm cho hắn không tâm tư ứng phó người nhàm chán.

“Người là Liễu Tàn Ngọc. .” Nhìn trên mặt mặc dù không có biểu tình gì nhưng mồ hôi không ngừng theo thái dương chảy xuống gương mặt tuần mỹ. Sở Hồng Tú còn nói thêm: “Ta mang người đi Trác môn. . Để cho Tâm tỷ tỷ tới giúp người, có lẽ có thể người sẽ không khổ sở như vậy. .”

“Không cần. .” Liễu Tàn Ngọc lạnh lùng nói. .

“Như thế nào không cần. .” Nhìn Liễu Tàn Ngọc không quan tâm bản thân, Sở Hồng Tú lại có tia tức giận. Vừa định nói sau vài câu lại bị Liễu Tàn Ngọc ngắt lời.

“Người không sợ ta sao. . ?”

Sở Hồng Tú nghe vậy kỳ quái trừng mắt nhìn: “Nếu người nói đôi mắt của người. Ta cảm thấy kia cũng không thể đại biểu cái gì. Ngược lại ta cảm thấy nó rất đẹp mà. .”

Nghe xong Sở Hồng Tú nói, Liễu Tàn Ngọc ngây dại. Lập tức nở nụ cười thản nhiên, thấp giọng nói: “Thật sự là người kỳ quái. .” Lúc mình còn nhỏ lời nghe được nhiều nhất chính là. . Yêu quái. . Cách hắn xa một chút. . Hiện tại lại có người nói với mình như thế. Cảm giác không nói rõ quanh quanh trong lòng.

Lúc đầu nhìn thấy Liễu Tàn Ngọc tươi cười, Sở Hồng Tú phi thường vui vẻ. Nhưng nghe được câu sau của Liễu Tàn Ngọc liền đo khởi cái miệng nhỏ nhắn: “Ta mới không kỳ quái. . Còn có, ta gọi Sở Hồng Tú. .”

Liễu Tàn Ngọc vừa định nói cái gì nữa, lại cảm giác có người tới gần. Quả nhiên, một người xuất hiện trước mặt hai người: “Tiêu môn chủ cho gọi người.”

“Đã biết. .” Liễu Tàn Ngọc diện vô biểu tình nói.

“Vì sao. . Hắn nhìn thế nào cũng không thoải mái a. . Vì sao Tiêu Kinh còn muốn gọi hắn đi. .” Sở Hồng Tú bất mãn hét lớn, trong đôi mắt mọng nước lộ ra một chút oán hận. Nàng đã sớm chán ghét Tiêu Kinh. Mới nhập môn tiến nhập Trác môn, sau đó nghe nói người Tiêu môn thường chết rất nhiều. Tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng khẳng định là do Tiêu Kinh gây nên.

Người tới nhìn Sở Hồng Tú. Trong mắt không hề che dấu châm chọc: “Trông nom tốt chuyện của người. . Không cần lo cho người khác. . Bằng không cho dù là Trác môn chủ cũng không nhất định có thể cứu người. .”

Sở Hồng Tú phần hận trừng mắt nhìn bóng dáng người nọ. Hôm nay nhất định phải đi hỏi Tâm tỷ tỷ rõ ràng, Tiêu môn rốt cuộc là cái dạng gì.

“Người mang đến ?” Tiêu Kinh ngồi ghé trên từ từ hỏi.

“Vâng.”

“Vậy người lui ra đi.” Đùa bốn cái lọ trong tay. Tiêu Kinh vẫn dùng ngữ khí không nhanh không chậm nói.

“Vâng.” Bóng đen nhanh chóng rời khỏi phòng không tiếng động, cửa cũng được đóng lại.

“Không ngờ nhanh như vậy liền thích ứng. . Thế nào. . Ngọc, vẫn không muốn ta đặt tên sao? . .” Cười nhìn Liễu Tàn Ngọc trước cửa hỏi.

Mục mâu tử sắc tràn ngập kiên định, lạnh giọng trả lời: “Liễu Tàn Ngọc mới là tên của ta. .”

“Nga? Cho dù tên này là mẫu thân người bởi vì tưởng niệm phụ thân người mới đặt. Hắn là người kỳ thật rất muốn gặp phụ thân của người. .” Nụ cười tàn nhẫn hiện lên trên mặt. Nhìn Liễu Tàn Ngọc cắn chặt môi dưới không lên tiếng. Tiểu ý càng đậm: “Cũng thế. . Nói như vậy có lẽ sẽ càng thú vị. . Ta có thể cho phép người không đổi danh. Nhưng mà. . Muốn người uống cái này. .” Lắc lắc cái lọ trong tay. . Tiếp tục nói: “Ngày mai, võ lâm nhân sĩ sẽ đến lâu nga. Ta hy vọng thấy Diệp nhi của ta có thể ở trước mặt mọi người thể hiện sự xinh đẹp của mình. . Có thể chứ. . ?” Dứt lời liền cầm cái lọ trong tay đi đến bên Liễu Tàn Ngọc.

Thuận thế tiếp nhận, nhìn cái lọ trong tay, mày liễu nhíu lại. . Hừ. . Quả nhiên không dễ dàng bỏ qua cho mình như vậy. Nắm chặt cái lọ trong tay xoay người đẩy cửa ra lại nghe thấy Tiêu Kinh nói thêm: “Y phục ta đã gọi người đưa đến phòng người. Độc trên người ta nghĩ người có biện pháp giải. Ngày mai xem trọng biểu hiện của người nga. .”

“Hừ. .” Hừ lạnh một tiếng liền nhanh chóng ly khai nơi làm cho mình chán ghét.

Nhìn thân ảnh bạch sắc biến mất. Con người hắc sắc lóe quang mang: “Không biết khi nào mới có thể hoàn toàn xé nát cánh của hắn. Làm cho hắn dừng lại bên cạnh ta, nghe theo ta. . Ha hã. . Chỉ mong không quá nhanh. Bằng không sẽ nhàm chán. Trước đó cố gắng giãy giụa đi Diệp nhi của ta.”

“Cái gì. . Tiêu Kinh lấy người trong môn làm thí nghiệm độc được hắn chế tác.” Sở Hồng Tú không thể tin được hét lớn.

Trác Tâm thở dài. Đối với hài tử luôn trong sáng trước mắt này, Trác Tâm không biết là nên mừng hay nên lo: “Về phần Liễu Tàn Ngọc, người muốn hỏi. . Nghe nói cơ thể hắn đặc biệt. Nếu như trúng độc đôi mắt sẽ biến sắc, trên mặt tựa hồ cũng sẽ hiện ra ấn ký hồng sắc. Có lẽ Tiêu Kinh thích nhìn sự đặc biệt

của hần mà thôi.” Ngoài miệng mặc dù nói như vậy nhưng trong lòng Trác Tâm không nghĩ như vậy. Tiêu Kinh có lẽ còn thích cái khác.

43. Chương 43: Thơ Ấu [Hạ]

Lãng quên đi một tương lai như thế. .

Lại một lần nhuộm máu thiên thu. .

Cơn gió lạnh như đang vờn gọi. . .

Có lẽ là đang nói với ta. .

Hãy thoát ra, hãy thoát ra....

Khỏi cơn mê dài đau khổ. .

Người chẳng phải hoa của địa ngục. .

Lớn lên trên mảnh đất vô thường. .

Đừng nở rộ, đừng nở rộ. .

Đừng buồn thương đánh mất tình ta. .

Hãy nhìn xem, mảnh vỡ thời gian đang vờn quanh trong gió. .

Người trên thai một thân hồng y. Khuôn mặt tinh xảo khắc một con bướm đỏ. Môi mỏng cất lên nhưng ca từ chậm rãi mà duyên dáng. Ngón tay không ngừng lướt trên huyền cầm. Khi thì vi tĩnh. . Khi thì khẽ nhấm. Tóc đen buông xuống hai vai trần làm nổi bật da thịt trắng nõn. Một khúc ca. .

Nhìn người dưới đài thần sắc bất đồng nhưng trong mắt đều cất dấu dự vọng. Liễu Tàn Ngọc chỉ có khinh thường, cố ý không để ý hứng thú trong mắt Tiêu Kinh. Đứng dậy phất tay áo rời đi. .

Đội hồng y nhân biến mất trong mắt mọi người, ý thức mới bắt đầu trở về. Cảm thán nói: “Không nghĩ tới một Dạ Vũ lâu nho nhỏ lại có mặt hàng tuyệt hảo như thế.”

“Đúng vậy. . Tiểu quan xinh đẹp như vậy là lần đầu tiên nhìn thấy. . Lần sau tới nơi này nhất định phải điểm hần. . Không biết hần gọi là gì. .”

Tiêu Kinh câu ra nhất mạt tươi cười nói: “Điệp. . Hần gọi Điệp. .” Sở Hồng Tú ngồi cách đó không xa muốn đi đến nói chuyện, lại bị Trác Tâm một mực ngăn lại. Chỉ có thể không cam lòng tức giận trừng mắt nhìn hần. Đột nhiên có chút lo lắng cho Liễu Tàn Ngọc. Cùng Trác Tâm nói một chút, liền vội chạy tới chỗ Liễu Tàn Ngọc.

Nghe được Tiêu Kinh nói người ở chỗ này lập tức đem tên này nhớ kỹ. Nghĩ đợi lát nữa có thể điểm mỹ nhân.

Điệp nhi của hần quả nhiên thực hấp dẫn a. Dem hết thấy mọi chuyện giao cho nhất tịch. Cười xoay người rời đi, hiện tại hần muốn xem Điệp nhi xinh đẹp của hần có dùng ánh mắt tức giận mà trừng mình hay không.

Chậm rãi theo tường trở về chỗ ở. Mồ hôi theo gương mặt chảy xuống. Được này lợi hại như vậy. Bằng năng lực của mình là giải không được. Tiêu Kinh, tên hỗn đản. Nghĩ thầm lại cảm giác không đúng. Viện này còn có người khác. Cảnh giác quan sát bốn phía. Cẩn thận nghe, có người nói chuyện. Thanh âm kia! ! ! . . Không để ý đau đớn trên người. Liễu Tàn Ngọc cố gắng đi ra sâu. Cảnh tượng đập vào mắt làm cho hần liền cứng ngắc. . . .

“Nguyệt. . Nguyệt. . Cứu ta. . Nguyệt. .” Lãnh Y Thái thì thào nói, mục mâu lam sắc nhìn Liễu Tàn Ngọc bất động trước cửa. Vạt áo bị người thô lỗ trên người mình không chút lưu tình xé rách. Lại hồn nhiên không biết. Vẫn một lần lại một lần nói.

“Nữ nhân đáng chết.” Nam nhân hung ác nói, đứng dậy rút kiếm bên cạnh. Hướng trên người Lãnh Y Thái đâm tới. Mà Lãnh Y Thái lại lẳng lặng nhìn kiếm đâm vào ngực mình.

“Nương. . . ! ! !” Liễu Tàn Ngọc mới hoàn hồn điên cuồng chạy đến bên người Lãnh Y Thái. Nhìn máu tươi trào ra trên người nàng, dùng hai tay ôm nàng: “Nương. . . Vì sao. . . Không né. . . Vì sao. . .” Nhìn Lãnh Y Thái nở nụ cười thần nhiên, Liễu Tàn Ngọc thì thào nói: “Vì sao. . .”

“Ngọc nhi. . . Đây là mệnh. . . Nương. . . Đã sớm biết. . .” Lãnh Y Thái dứt quãng nói. Nhìn khuôn mặt trước mắt cùng người nọ có chút tương tự. Kim lòng không dẫu lấy tay chạm vào khuôn mặt Liễu Tàn Ngọc: “Ngọc nhi. . . Nương sau khi. . . Có thể hay không. . . Đem nương mai táng ở. . . Rừng trúc. . . Nương thực thích nơi đó. . .” Nơi đó có kỉ niệm tốt đẹp của mình cùng hân. Tuy rằng chắc chắn hân không nhớ rõ. Xuất ra ngọc bội vẫn mang trên người đặt trong tay Liễu Tàn Ngọc: “Đem này. . . Mang đi Tàn Nguyệt sơn trang. . . Làm như đây là nương. . . Sau đó. . . Đám nương. . . Để trong phòng trước kia nương từng ở qua. . .”

Nghe vậy Liễu Tàn Ngọc ngẩn ra cầm chặt tay Lãnh Y Thái: “Không cần. . . Nương. . . Đến lúc đó người có thể tự mình đi a. . . Như vậy có thể nhìn thấy phụ thân ? . . Không phải sao? . . Nương. . . Chúng ta cùng đi được không. . . Cùng đi gặp phụ thân được không. . .” Nước mắt theo gương mặt tinh xảo chảy xuống.

“Ngọc nhi ngốc. . . Đây là mệnh trốn cũng không xong. . .” Cảm thấy khí lực của mình từng chút từng chút mất đi. Gian nan gơ tay lên chỉ cổ cầm đặt trên bàn đá: “Ngọc nhi. . . Cầm. . . Là nương chuẩn bị hôm nay. . . Đưa cho người. . . Lễ vật sinh thần. . . Thực xin lỗi. . . Ngọc nhi. . . Nương đã muốn. . . Không có. . . Biện pháp tự mình giao cho người. . . Nhưng Ngọc nhi của ta. . . . Nương. . . Rất vui vẻ. . . Ngọc nhi. . . Nhớ kỹ nhất định phải.” Không tiếng động. . . Hai mắt Lãnh Y Thái chậm rãi nhắm lại. Ngọc nhi của nàng nhất định có thể hiểu được lời nàng nói. . . Ha ha. . . Không biết sau khi ta chết Nguyệt có thương tâm một chút hay không. . . ? Chỉ cần có một chút. . . Một chút thì tốt rồi. . .

Cảm giác thân thể trong tay dần dần lạnh như băng. Liễu Tàn Ngọc vẫn không tin. Trong miệng không ngừng lẩm bẩm nói: “Không có khả năng. . . Không có khả năng. . . Nương sẽ không chết. . .” Nhẹ nhàng lắc lắc thân thể Lãnh Y Thái: “Nương. . . đừng rời khỏi ta. . . Nương nói qua vẫn cùng ta. . . Ta chỉ cần có nương là đủ rồi. . . Chỉ cần có nương là đủ rồi. . . Vì cái gì. . . Vì cái gì. . .” Gắt gao ôm Lãnh Y Thái, Liễu Tàn Ngọc khóc như một hài tử, hoàn toàn không có bộ dáng bình tĩnh như ngày thường.

“Xem ra kiếm không ở trong này. Làm sao có thể giao thanh kiếm đó cho một nữ nhân như xuân như vậy.” Nhìn thấy Lãnh Y Thái đã chết. Nam tử lạnh lùng nói. .

Liễu Tàn Ngọc mãnh mẽ nâng mặt lên. Trong đôi mắt hồng sắc tràn ngập hận ý. Lệ chưa khô theo gương mặt chảy xuống lướt qua con bướm huyết sắc, biến thành huyết lệ: “Ta nhất định sẽ giết người. . .”

Nam tử cười lạnh vài tiếng, châm chọc nói: “Bằng người? . . . Tiểu quan của Dạ Vũ lâu? . . . Ha ha ha ha. . . Chỉ cần không giết đến lên giường của ta là được rồi. . .” Dứt lời, xoay người sử dụng khinh công rời đi.

Liễu Tàn Ngọc nắm chặt quyền quay đầu nhìn hai người đứng trước cửa: “Xem đủ chưa? . . .” Thanh âm lạnh như băng không mang theo một tia cảm tình.

Sở Hồng Tú bị bộ dáng chưa từng thấy qua này của Liễu Tàn Ngọc dọa ngẩn ra. Mà Tiêu Kinh vẫn một khuôn mặt tươi cười, thậm chí có thể cảm giác hân rất vui vẻ: “Ngọc. . . Muốn biết người kia là ai chẳng? . . . Nếu về sau người vẫn ở bên cạnh ta để ta dạy kiếm thuật cho người. . . . Ta sẽ nói cho người biết. . .”

“Nói cho ta biết. . . Hân là ai. . .” Liễu Tàn Ngọc không chút do dự hỏi. . Tâm bị cừu hận chi phối. Hiện tại chính mình cần bản không cần gì khác. Người trọng yếu nhất đã mất. Cho dù mình cố gắng muốn bảo hộ như thế nào đi nữa vẫn biến mất. Liễu Tàn Ngọc chưa bao giờ hận như vậy. Chưa bao giờ hận xuất thân của mình trên cái thế giới này như vậy. Nếu như không có lời của mình nương sẽ không phải chết. Nếu như không có lời của mình nương có lẽ sẽ không tức giận mà trở lại bên người phụ thân. Đều là bởi vì mình. . . Nếu chưa bao giờ tồn tại thì tốt rồi. . .

“Lăng Việt sơn trang trang chủ. . . Lăng Cương. . . Đương nhiệm võ lâm minh chủ. . .” Biết hân nhất định sẽ đáp ứng. Tiêu Kinh cũng không ngờ giờ khắc này đến nhanh như vậy.

“Chờ ta an táng nương xong. Liền tới hướng người học kiếm thuật. . .” Nhìn Lãnh Y Thái, Liễu Tàn Ngọc nói, dấu đi bi thương trong mắt. Ta sẽ báo thù cho nương. Nhất định. . .

“Hào. . Ta chờ . .” Tiêu Kinh cười cười lại nhìn vài lần liền xoay người rời đi. Hôm nay thu hoạch thật đúng là nhiều mà. Như vậy Điệp nhi của hắn có lẽ sẽ nhanh trở thành người của hắn. . Ân. . Bất quá tựa hồ quá nhanh. Minh còn chưa ngoạn đủ. .

Sở Hồng Tú nguyên bản nghĩ muốn tiến lên an ủi Liễu Tàn Ngọc một chút. Nhưng là. . Hắn hiện tại có lẽ muốn ở một mình. Cuối cùng bước lên vài bước lại quay đầu lỵ khai. .

“Ba”

“Ba”

Tiếng roi vang không ngừng quanh quẩn trong phòng âm u ẩm ướt. Cũng không thấy người bị trói kia kêu lên một tiếng. Roi vung lên để lại dấu vết hằn lên da thịt trắng nõn. Vài tia máu chậm rãi chảy xuống. Làm cho thân thể này thêm vài phần xinh đẹp. .

Người cần roi vẫn cười. Một chút lại một chút đánh. Cho đến khi người kia hừ một tiếng mới bằng lòng dừng tay. Cầm roi nâng cầm Liễu Tàn Ngọc: “Vì sao không giết người kia? . . Không phải muốn báo thù sao? . . Vì sao không giết hết . . .”

Liễu Tàn Ngọc đau đớn nở nụ cười, nói: “Đây không phải là nữ nhân của ngươi. . Hải tử của ngươi sao? . .”

“Nga. . ? Nguyên lai ngươi đã biết rồi . . Vậy cũng không thể giải thích nguyên nhân ngươi không động thủ. . Ngươi ngay cả hải tử mới sinh cũng giết không chớp mắt mà . .” Tiêu Kinh vừa nói vừa lấy tay ấn xuống vết thương trên cánh tay của Liễu Tàn Ngọc: “Ắt hẳn ngươi coi trọng nữ nhân kia? . .”

Thấy Liễu Tàn Ngọc bình tĩnh không lên tiếng. Tiêu Kinh liền nói thêm: “Ngươi sống ở chỗ này mấy ngày đi. . Ngày mai lại cho ngươi giải được. .” Kỳ thật chỉ cần Liễu Tàn Ngọc nói với mình cần giải được mình nhất định sẽ cấp. Nhưng hắn lại coi trọng tự tôn của bản thân, mặc kệ thế nào đều không mở miệng, mặc kệ thế nào cũng không chịu khuất phục. Cởi bỏ vòng trang sức Liễu Tàn Ngọc vẫn mang bên người. Tiêu Kinh ly khai phòng tối.

Ngày thứ hai. . Tiêu Kinh đi không lâu. Cánh cửa lại một lần nữa bị mở ra. Liễu Tàn Ngọc biết là người đưa cơm đến. Vẫn ngồi ôm chân không hề để ý tới. Người đưa cơm tới sẽ nhanh chóng rời đi, thế nhưng hôm nay lại ngồi xổm xuống bất động. Kỳ quái ngẩng đầu nhìn lại, không phải người vẫn đưa cơm cho mình? . . Hắn là ai vậy. .

Người nọ không thèm để ý ánh mắt kỳ quái của Liễu Tàn Ngọc, sang sảng cười nói: “Ngươi chính là Liễu Tàn Ngọc? . . Quả nhiên bộ dáng thật đẹp a. . Chính là rất gầy. . Khẳng định cũng không ăn cơm thật tốt. .”

Liễu Tàn Ngọc đối với người mới gặp qua một lần liền nói mình xinh đẹp cảm thấy bất mãn. Mày liễu hơi nhú, lạnh giọng hỏi: “Ngươi là ai. .”

Người tới nghe thanh âm lạnh như băng của Liễu Tàn Ngọc, cũng không có phản ứng, tiếp tục tự cổ tự nói: “A nha. . Rốt cục gặp và nghe đồn không giống nhau mà. .” Còn muốn nói lại cảm giác không khí chung quanh trầm xuống, mới cười hì hì: “Ta gọi là Tiêu Chiêu. .”

“Tên thật. .” Liễu Tàn Ngọc không cần suy nghĩ nói. .

“Ai? . . Sao ngươi có thể xác định ta chưa quên tên của ta?” Người nọ mở to mắt. Cố ý giả bộ bất khả tư nghị nhìn Liễu Tàn Ngọc.

“Ta không cho là có loại người . . .Quên đi nguồn gốc của mình. .” Ánh mắt Liễu Tàn Ngọc chỉ chỉ người nọ nói.

Người nọ cười hắc hắc: “Lê Chiêu. . Ta gọi là Lê Chiêu. .”

44. Chương 44: Lựa Chọn [Thượng]

Nhìn thân ảnh đậm tử sắc trong viện. Bước chân Lê Chiêu nhanh hơn, người trước mắt càng ngày càng gần, Lê Chiêu nhịn không được ôm chặt người trước mắt: “Ngọc. . Người đã trở lại. . Người. . Tại sao trở về. . Biết rất rõ ràng. . Ai. .” Thở dài không nói thêm gì nữa. .

Liễu Tàn Ngọc trong nháy mắt cứng ngắc. Lập tức trầm tĩnh lại, thản nhiên đáp: “Ân. . Ta biết. .”

Cho dù Liễu Tàn Ngọc chỉ cứng ngắc trong chớp mắt nhưng Lê Chiêu vẫn cảm giác được. Chẳng lẽ hẳn không phát hiện mình? Khi nào thì hẳn không cảnh giác như vậy? Hẳn nghĩ chuyện gì hay hẳn nghĩ người kia? Lê Chiêu vừa định mở miệng hỏi, Liễu Tàn Ngọc lại mở miệng trước.

Rời khỏi Lê Chiêu, quay đầu nhìn hẳn nói: “Ta mới trở về không lâu đã gặp người. Không phải là bỏ mặc nhiệm vụ chứ. .”

Lê Chiêu nở nụ cười, làm bộ ngượng ngừng nói: “Ta nghe được người trở lại. Cho nên vội vàng tới a. . Thậm chí nhiệm vụ cũng không làm. . Không ngờ ta vui vẻ tới gặp người như vậy, người lại dường như không muốn nhìn thấy ta.” Dứt lời, còn làm ra vẻ dùng ống tay áo sát sát mắt.

Nhìn Lê Chiêu như vậy, Liễu Tàn Ngọc nhịn không được bật cười: “Mấy tháng không thấy. . Người vẫn vậy. . .”

“Ta không thay đổi. . Nhưng, Ngọc, người thay đổi rất nhiều. .” Trước kia nụ cười của Ngọc không thật. . Mà hiện tại là thật. Là liên quan tới người kia sao? Lê Chiêu che dấu bi thương trong mắt. Ngờ ngẫm nghiêm túc nói: “Ngày ấy ta làm theo phân phó của người, vẫn quan sát hành động của Tiêu Kinh. Hẳn tựa hồ không có động tĩnh gì. Cũng không ra tay với Sở môn chủ. Hình như bang chủ có tới tìm hẳn. Sau đó hẳn luôn ở trong phòng bước ra ngoài. Ngày đó nguyên bản hẳn chuẩn bị tự mình đi đô thành nhưng bị bang chủ ngăn lại. Kết quả, hẳn cũng không nói gì, không biết tại sao mấy ngày trước hẳn sai người đi làm một bộ y phục. . .”

Liễu Tàn Ngọc cúi đầu suy nghĩ. Mơ hồ đoán được nguyên nhân, thản nhiên nói: “Đã biết. . Người không cần chú ý Tiêu Kinh nữa. . Còn lại xử lý chuyện của mình.” Chỉ sợ tiếp tục chú ý. . Sẽ không dễ dàng như vậy. .

“Ngọc người biết hẳn muốn làm gì sao?” Lê Chiêu khẽ nhíu mày. Hẳn luôn có dự cảm bất hảo. .

Liễu Tàn Ngọc mang theo một ít trào phúng, ý tứ hàm xúc nói: “Hẳn còn có thể làm gì. .” Lập tức cố ý đè thấp thanh âm, lại mở miệng nói: “Lê Chiêu, người gần đây chú ý Lăng Việt sơn trang nhiều một chút. . Nói cho Hàn Quang, phải chú ý người bên cạnh Hồng Tú. Thuận tiện bảo hộ nàng. . .”

Nguyên bản muốn mở miệng hỏi, Lê Chiêu chỉ có thể khó khăn đáp ứng: “Ta đã biết. .”

Vừa lòng nghe Lê Chiêu trả lời. Liễu Tàn Ngọc đi ra cửa. Quả nhiên hắc y nhân xuất hiện trước mặt hẳn: “Điệp môn chủ. . Môn chủ mời người qua.” Liễu Tàn Ngọc lạnh lùng nhìn hắc y nhân. Liền giống như chưa bao giờ gặp, lướt qua hắc y nhân. Mà hắc y nhân lại một thân mồ hôi lạnh.

“Ngọc, người đã đến rồi. .” Tiêu Kinh từ trên ghế đứng dậy, đi đến bên cạnh Liễu Tàn Ngọc đang đứng trước cửa. Thấy Liễu Tàn Ngọc vẫn chưa có ý định mở miệng. Trong lòng có cỗ lửa giận vô danh thiêu đốt. Nâng cằm Liễu Tàn Ngọc, khiến hẳn nhìn mình, nở nụ cười tàn nhẫn nói: “Ngọc. . Đi ra ngoài mấy tháng có phải rất khoái nhạc hay không. . Người tựa hồ giết không ít người ta phải đi a. .”

Liễu Tàn Ngọc hất tay Tiêu Kinh, khinh thường nhìn y, nói: “Thì thế nào? . . Người đau lòng?” Nhưng thân thể khẽ run lại không hợp với ngữ khí trên miệng. Cho dù tự nói với mình không cần sợ nhưng thân thể lại sợ hãi Tiêu Kinh chạm vào. Đó cũng là nguyên nhân tại sao vô công của mình so với hẳn mạnh hơn lại không thắng được hẳn.

Tiêu Kinh nhìn Liễu Tàn Ngọc vì e ngại mình mà run rẩy. Trong lòng cười thầm. Cho dù che dấu nhưng thân thể lại không lừa được, chỉ thiếu chút nữa, chỉ thiếu chút nữa thôi con bướm xinh đẹp này sẽ vĩnh viễn thuộc về mình: “Cũng không phải đau lòng. . Nếu Ngọc muốn giết người của Tiêu môn liền tùy người giết, ta sẽ không nói một câu. . Chỉ là. . Nếu không bị Liễu Tàn Nguyệt biết thân phận. . Hơn nữa, nếu có giải được, người sẽ trở về sao? Ngọc. . ? Buổi tối sẽ rất đau.” Nhìn mặt Liễu Tàn Ngọc càng ngày càng

trắng bệch. Tiêu Kinh đều có thể tưởng tượng ra ban đêm Liễu Tàn Ngọc bởi vì độc được hẩn sở chế mà thông khổ giãy giụa. Là hình ảnh rất đẹp a. Khi đó trong đầu hẩn sẽ không nghĩ tới người khác. Chỉ nghĩ tới mình. Chờ đợi mình cấp giải được cho hẩn.

“Ngọc. . Muốn giải được sao? . .”

Liễu Tàn Ngọc cắn chặt môi dưới không trả lời. Tiêu Kinh chọn mi, xem ra còn chưa đủ: “Muốn giải được liền cầu ta. Nói cách khác chúng ta phải đi phòng tối chậm rãi tâm sự. .” Thấy Liễu Tàn Ngọc không động cũng không trả lời. Tiêu Kinh nở nụ cười. Đó là thanh âm Liễu Tàn Ngọc sợ nhất, “Ha ha. . Người đã hy vọng như vậy. . Ta đương nhiên sẽ không để cho người thất vọng rồi. .”

45. Chương 45: Lựa Chọn [Trung]

Phòng tối âm lãnh không có một tia ánh sáng nào có thể rơi tới. Hai bên là đuốc cháy sáng làm nổi bật khuôn mặt tái nhợt. Từng giọt nước theo từng sợi tóc đen chậm rãi nhỏ xuống. Y phục nguyên bản đậm tử sắc nhuộm máu tươi biến thành ám hồng sẫm. Vết thương vẫn chảy máu. . Hòa vào nước. . Dưới chỗ đứng hình thành một vùng máu loãng. .

Giờ phút này hai tay Liễu Tàn Ngọc bị thiết liên quán quanh nâng lên. Mũi chân miễn cưỡng có thể chạm vào mặt đất. Từng giọt nước che đi mục mâu tử sắc yêu mị. Thấy không rõ biểu tình của hẩn. Không biết ở trong này bao lâu, không biết bây giờ là giờ nào, không biết chỗ Lê Chiêu thế nào. Đối với đau đớn trên người đã muốn chết lặng. Còn có thể sống về sau cũng không biết cái gì là đau đớn. . Ha ha có lẽ như vậy cũng tốt. . Nở nụ cười tự giễu. Như vậy chết thật đúng là giống mấy năm trước mà. Chính mình mấy năm trước suy nghĩ cái gì. . Đã quên. . Có lẽ suy nghĩ hải đi báo thù thế nào. Suy nghĩ có chút bay xa lại nghe thân âm cửa đá mở ra.

“Hồng. .” Tiêu Kinh đứng trước. Lập tức từ từ đi qua hành lang dài. Mở cửa sắt đi tới trước mặt Liễu Tàn Ngọc: “Đang suy nghĩ gì, Ngọc. .” Thấy Liễu Tàn Ngọc không trả lời. Cũng không tức giận, từ từ mở miệng nói: “Đã ba ngày. . Không muốn nói cái gì sao? . . Nhưng không sao. . Ta có thời gian. .”

Ba ngày sao? . . Đã ba ngày sao. . Thật đúng là nhanh. . Minh chỉ có thể tiếp tục chống đỡ vài ngày. . Lấy thể lực hiện tại nhiều nhất là ba ngày. . Ba ngày sau. .

Liễu Tàn Ngọc trầm mặc, rốt cục chọc giận Tiêu Kinh. Không để ý vết thương trên người hẩn. Nâng cằm Liễu Tàn Ngọc bắt hẩn nhìn mình: “Sao. . Vẫn không nói lời nào sao. . Người muốn đi ra ngoài chứ. . Ân? . .”

Bởi vì động tác của Tiêu Kinh làm rách miệng vết thương trên tay Liễu Tàn Ngọc. Đau đớn cắn chặt răng. Nhìn Liễu Tàn Ngọc như vậy Tiêu Kinh càng thêm phần nộ. Vì sao ngay cả như vậy vẫn không chịu khuất phục ta. . Khóe miệng nở nụ cười tàn nhẫn: “Vẫn là. . . Người chờ mong ai tới cứu người chứ. . Ngọc. . Điệp xinh đẹp của ta. .” Tay kia chạm vào gương mặt Liễu Tàn Ngọc, lau đi nước trên mặt, chậm rãi nói: “Biết vì sao lấy nước dội trên người người không. .” Tựa hồ biết Liễu Tàn Ngọc không có trả lời, chậm rãi nói: “Bởi vì lúc người mê man vẫn gọi tên một người. . Một cái tên thực đáng ghét. . Cho nên ta muốn người thanh tỉnh, như vậy sẽ không từ miệng của người nghe được cái tên dơ bẩn kia. . Vì sao người không hận hẩn? . . Hẩn là kẻ có được người nhưng không trông nom người sống hay chết, để cho người quay về chỗ của ta. . Thật sự là buồn cười. . Là vì người trúng độc của ta? . . Vì giải độc nên để người trở về? . . Ta đây có thể nói cho người biết. . Chỉ cần dùng Thiên Sơn Tuyết Liên có thể hoàn toàn giải độc. Thiên Sơn Tuyết Liên trong hoàng cung còn có một chi. Hẩn không có khả năng không biết, cho nên hẩn cố ý cho người trở về. Hẩn, cho tới bây giờ đều không cần người. . Chỉ đùa bỡn người mà thôi. .”

Là như thế phải không. . Là như thế phải không. . Ta đây hẩn là phải hận hẩn sao. Đừng nói giỡn. . Ta tin tưởng hẩn. . Ta thương hẩn. . Thầm nghĩ phải lưu ở bên cạnh hẩn. Nhìn hẩn chỉ mỉm cười với một mình ta. Cảm thụ ôn nhu hẩn chỉ dành cho một mình ta. . Ý lại hẩn. . Đem hết thầy đều giao cho hẩn. . Sau đó vĩnh viễn lưu bên cạnh hẩn. Người, vĩnh viễn không có khả năng hiểu được, Tiêu Kinh.

Nhìn đôi mắt kia không chút thay đổi. Tối tăm trong mắt Tiêu Kinh chậm rãi mở rộng: “Ngọc. . Nếu người muốn rời khỏi nơi này. . Ta có thể cho người hai loại lựa chọn. . Thứ nhất. . Giết Liễu Tàn Nguyệt. . thứ hai. . Quay về Tiêu môn.”

Quay về Tiêu môn? Ý là bảo ta khuất phục người. Làm người của người sao? Khóe miệng gợi lên nhất mạt tươi cười, dùng khí lực còn sót lại nói: “Ta cự tuyệt. ”

Buông hai tay. Tiêu Kinh không thể kìm chế cười ha ha: “Ha ha. . Ha ha. . Tốt lắm tốt lắm. . Đây mới là Diệp ta xem trọng. . Yên tâm đi. . Ta sẽ tự mình đi giết Liễu Tàn Nguyệt. . Sau đó mang đầu hắn trở về cho người. . Đến lúc đó cũng đừng không dám nhìn. ”

Xoay người đi vài bước, Tiêu Kinh dừng lại tiếp tục nói, ngữ khí không bừa bãi như lúc trước mà thản nhiên lộ ra lãnh ý cùng sát khí: “Diệp nhi của ta. . Đã quên nói cho người biết. . Thứ ta không chiếm được. . Thì người khác cũng đừng có được. . Nếu người không muốn khuất phục ta. . Ta đây liền đem người khóa ở trong này. . Cho đến khi người chết. . Nếu bọn họ muốn tới đoạt người. . Ta liền giết người sau đó làm ra một loại độc được có thể khiến thi thể không hủ hóa. . Cho người vẫn sống ở chỗ này. . Người vĩnh viễn đều không thể rời ta. . Vĩnh viễn đều ở bên cạnh ta. ” Dứt lời liền xoay người rời đi. Chỉ nghe tiếng cửa đá đóng lại. Lại là một mảnh tĩnh mịch. .

Sau một hồi. Liễu Tàn Ngọc mới nhẹ nhàng nở nụ cười: “Kẻ điên. . Tiêu Kinh, người thật là một kẻ điên. . Khụ khụ khụ. ” Đáng chết, độc lại muốn phát tác. Đầu hảo đau, mệt mỏi quá. . Nguyệt. .

“Vẫn chưa triệu tập đủ mọi người sao. ” Lê Chiêu hỏi hắc y nhân phía sau. Trong thanh âm có chút lo lắng.

“Còn thiếu một số người. . Đều đang trở về. . ” Hắc y nhân quỳ một gối xuống đất, cung kính trả lời. .

“Không chờ nữa. . Ngày mai liền động thủ. . Mệnh lệnh mọi người hôm nay chuẩn bị tốt. . Đừng để đến lúc đó nhiều loạn không ra cái gì. ”

“Vâng.” Hắc y nhân nhanh chóng ly khai đình viện. .

Lê Chiêu nhìn Hàn Quang đứng một bên, hỏi: “Làm sao vậy? . ”

“Sở Hồng Tú. . Đào tẩu. . ” Hàn Quang nói. .

“Sao lại để cô ta chạy. . Bảo vài ảnh vệ đuổi theo. Cẩn thận đừng để bị phát hiện. Sau đó nghĩ tất cả biện pháp mang cô ta về. Nếu đã đến bước này thì không thể do dự. Bây giờ người đi tìm Trác Tâm. . Nếu không muốn hợp tác. . Giết. ” Lê Chiêu không còn vẻ vui tươi, trong mắt tràn ngập sát ý.

“Vâng.” Hàn Quang nhanh chóng tới Trác môn. .

“Trang chủ. ” Tần Bích Sương có chút lo lắng gọi.

Liễu Tàn Nguyệt nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ. Thanh âm thản nhiên theo tiếng gió thổi qua: “Không sao. . ”

46. Chương 46: Lựa Chọn [Hạ]

Cửa đá được mở ra lần nữa là chuyện hai ngày sau. Mà Liễu Tàn Ngọc lại không nghe được thanh âm như dự kiến. Không phải Tiêu Kinh sao? Ngẩng đầu nhìn lại, người kia đã đến trước mặt mình. Kinh ngạc rất nhiều, nghĩ đến kỳ thật đó cũng là chuyện mình đoán trước được, nhưng không ngờ tới nhanh như vậy. .

Lê Chiêu nhìn Liễu Tàn Ngọc, trong lòng nói không nên lời. Nhắc kiếm trong tay, đem thiết liên chém đứt. Tiếp được Liễu Tàn Ngọc bởi vì vô lực mà ngã xuống. Cởi bỏ thiết liên còn quấn quanh cổ tay hắn. Nhìn cổ tay nguyên bản trắng nõn nay đã hằn đỏ. Lửa giận trong lòng không ngừng thiêu đốt.

“Ta còn suy tính ngày mai người sẽ đến. Nhưng ta cũng dự liệu được người có thể tới vào hôm nay. . Xem ra vẫn còn chuẩn. ” Chống đỡ thân thể vô lực. Xoa xoa những đốt ngón tay tê dại, buồn cười nhìn Lê Chiêu.

Có chút lo lắng giúp đỡ Liễu Tàn Ngọc. Rầu rĩ nói: “Ta. . Thật sự là đợi không được đến ngày mai. . Cho nên hành động trước thời gian. ” Nhú mày nhìn vết thương trên người Liễu Tàn Ngọc, lại mở miệng nói: “Ta nghĩ không ra. . Nếu muện một ngày hắn sẽ làm cái gì với người. . ”

Khi Liễu Tàn Ngọc còn chưa trở lại Huyết Sát Môn. Liền viết phong bảo Du Lan ở Diễm Tương lâu giao cho Hàn Quang đang nhận mệnh bảo hộ Sở Hồng Tú. Tuy rằng lúc ấy không thể xác định Du Lan có tin được hay không, nhưng đã không có thời gian. Lê Chiêu nhìn đến nội dung trong thư có chút không dám tin. Bất quá ngẫm lại chuyện phát sinh gần đây liền biết nguyên do. Trong lòng có chút chua xót, lại có chút vui mừng. .

Hôm nay triệu tập môn nhân, bảy ngày sau công diệt Tiêu môn, rời khỏi Huyết Sát Môn. Bảo Hàn Quang coi chừng Sở Hồng Tú, có chuyện gì liền báo cáo. .

Liễu Tàn Ngọc.

Người Huyết Sát Môn cũng biết muốn rời khỏi chỉ có một khả năng. . chết. . Đó cũng là môn quy. Phàm là một mình rời khỏi Huyết Sát Môn liền bị giết. Từng có mấy người tự tiện rời đi, môn chủ biết được sai người bắt sống. Mấy ngày sau thi thể huyền vu trước cửa. . Chết cực kì thê thảm. Từ nay về sau liền không người nào dám. Mà lần này Liễu Tàn Ngọc dám làm như thế, nguyên nhân. . Là bởi vì người kia. . Lê Chiêu nghĩ như vậy. .

Hàn Quang nhìn tin thư có chút lo lắng: “Bọn họ thực sẽ nguyện ý vì môn chủ. . Đánh bạc tính mạng của mình sao. .”

Lê Chiêu lại cười nói: “Nếu như là Ngọc, khẳng định bọn họ nguyện ý đánh cược một phen. Cho dù thất bại bọn họ cũng sẽ không một câu oán hận.” Thấy trong mắt Hàn Quang tràn ngập khó hiểu, còn nói thêm: “Người là khi hắn trở thành Điệp môn môn chủ mới đến. . Cho nên không biết. . Kỳ thật mọi người trong Điệp môn là Ngọc tự mình lựa chọn từ trong Tiêu môn ra. Đây là đặc quyền bang chủ cấp cho Ngọc. Mà trong Tiêu môn kỳ thật có rất nhiều không muốn giết người. Lại bị bức bách làm việc này. Mà Ngọc tuyển đúng là những người này. Bọn họ cùng Ngọc tiếp xúc thời gian dài, sau này bị hấn thu phục, càng muốn theo hấn, trợ giúp hấn. Cho nên cho dù là nhiệm vụ ám sát bọn họ cũng có thể không chút do dự mà hoàn thành. Đường nhiên ta cũng là một người trong số những người bị hấn thu phục. . . Ha ha. .”

Hàn Quang nghe xong gật gật đầu. Cẩn thận ngẫm lại kỳ thật chính mình cũng như vậy. Ngay từ đầu thực e ngại hấn, nhưng thời gian dài lại phát hiện hấn chỉ đem ôn nhu ẩn giấu đi mà thôi. .

Liễu Tàn Ngọc không cho là đúng cười cười: “Ta không sao. . Chỉ là tiểu thương mà thôi. . Đi nhanh đi. .”

Tiểu thương. . ! ! ! Lê Chiêu thật muốn mở miệng mắng người không quan tâm đến bản thân này. Lại ngại tình huống hiện tại. Chỉ có thể tính toán chờ sự tình hoàn thành sẽ hảo hảo nói với hấn.

“Còn muốn chạy sao. . Vậy cũng không hỏi ta có đồng ý hay không sao? . . Ngọc. .” Tiêu Kinh vừa chậm rãi đi đến bên Liễu Tàn Ngọc Vừa nói.

Không nghĩ nhanh như vậy đã bị phát hiện. Lê Chiêu đem Băng Li kiểm giao cho Liễu Tàn Ngọc. Nhẹ giọng nói: “Ngọc. . Người ra bên ngoài trước. . Tiêu Kinh để ta đối phó. .”

“Người không đối phó được hấn.” Liễu Tàn Ngọc nhìn Tiêu Kinh đang tới gần nói.

“Đúng vậy. . Bằng người là không đối phó được ta. .” Tiêu Kinh nói xong. . Lê Chiêu lại như là không có nghe được lời Liễu Tàn Ngọc nói. Rút ra hướng Tiêu Kinh chém tới.

Linh hoạt tránh né công kích của Lê Chiêu. Tiêu Kinh cười nói: “Người cũng chỉ có bản lĩnh. .” Dứt lời trường tiên quán quanh cổ tay Lê Chiêu. . Sau đó quán lên cổ...

Cổ bị roi da xiết chặt. Cảm giác không khí từng chút từng chút một mất đi. Ý nghĩ bắt đầu mơ hồ, gian nan mở miệng: “Ngọc. . Đi mau. .”

Nhìn tình cảnh trước mắt. Liễu Tàn Ngọc có cảm giác sợ hãi quen thuộc. Mục mâu tử sắc tràn ngập kinh hoảng: “Không. . Không được giết hấn. . Dừng tay. .”

Tiêu Kinh cười nhìn phản ứng của Liễu Tàn Ngọc. Quả nhiên chỉ có thể dùng loại phương pháp này mới được sao? Tay chưa từng buông lỏng. Mở miệng hỏi: “Kia. . Ngọc của ta. . Người biết về sau phải làm như thế nào sao? . .”

Kinh hoảng nhìn mặt Lê Chiêu chậm rãi tái nhợt. Cầm chặt kiếm trong tay, ngăn cản chính mình run rẩy. Không bao muốn người bên cạnh mình bị thương tổn: “Ta về sau cái gì cũng nghe theo người. . Làm Điệp của người.” Bàn tay đã nắm chặt. . Máu tươi nhỏ giọt. .

Tiêu Kinh vui vẻ nở nụ cười. . Vài năm . . Rốt cục hắn chỉ thuộc về mình . . Hắn thừa nhận hắn thuộc về mình. Là của Tiêu Kinh ta. Buông tiên trong tay. Mặc kệ Lê Chiêu bởi vì mất đi chỗ dựa mà ngã xuống. Đi đến trước mặt Liễu Tàn Ngọc ôm hắn vào trong lòng: “Ngọc. . Điệp của ta. . Người rốt cục là của ta. . Chỉ thuộc về ta. . Chỉ dừng lại bên cạnh ta.” Nắm chặt hai vai Liễu Tàn Ngọc. Đem đầu mình vùi vào cổ hắn. Cảm thụ được nhiệt độ cơ thể Liễu Tàn Ngọc. Nụ cười trên mặt chưa từng thay đổi: “Như vậy thật tốt. . Nếu như có thể ôm chặt người như vậy thì tốt rồi. Không phải người khác mà là ta. .”

Liễu Tàn Ngọc do dự đem kiếm đâm vào người Tiêu Kinh. Hắn không hiểu Tiêu Kinh đang nói cái gì. Không hiểu sao lại do dự . .

“Rõ ràng dù phải giam người ở chỗ này, dù người thống khổ như thế nào cũng không muốn buông tay. Biết rất rõ ràng người lừa gạt ta vẫn vui vẻ. Quên đi. . Nếu chết trên tay người cũng tốt. . Như vậy. . Ta có thể buông tay. . Người cũng sẽ không thống khổ nữa, Ngọc. .” Thân thể dần dần mất đi khí lực. Tay ôm Liễu Tàn Ngọc chưa buông ra. Đột nhiên Tiêu Kinh dùng hết khí lực toàn thân đẩy Liễu Tàn Ngọc ra. .

“ Keng. .” Kiếm rơi xuống đất, Liễu Tàn Ngọc luống cuống nhìn Tiêu Kinh ngồi trên mặt đất. Không biết nói cái gì. .

Tiêu Kinh sờ soạng trên người mình lấy ra một hạt châu hồng sắc, giơ lên ý bảo Liễu Tàn Ngọc cầm. Liễu Tàn Ngọc sờ sờ nhìn hạt châu kia. . Ngọc lưu ly. . Vì sao Tiêu Kinh có. . Vươn tay, lại do dự dừng giữa khoảng không mà không muốn bắt lấy.

“Đây là. . Ta. . Vật cuối cùng tặng người. .” Tiêu Kinh cười nhẹ. Lúc Liễu Tàn Ngọc chạm vào ngọc lưu ly hồng sắc trên tay Tiêu Kinh, thân thể Tiêu Kinh cũng chậm rãi ngã xuống. Hy vọng thứ cuối cùng đưa cho người, người không hề thống khổ . . Ngọc. .

Liễu Tàn Ngọc không biết mình suy nghĩ cái gì. Chỉ ngơ ngác nhìn Tiêu Kinh ngã xuống. Gương mặt vẫn nở nụ cười, đôi mắt khiến mình sợ hãi nay nhắm chặt, khóe miệng hơi hơi gợi lên như là tiểu hài tử đang say ngủ.

Cho đến khi có người tới trước mặt mình, Liễu Tàn Ngọc còn chưa hoàn hồn. Người nọ gọi: “Thiếu chủ. .”

Nghe tiếng, Liễu Tàn Ngọc ngẩng đầu, đập vào mắt là khuôn mặt lạnh như băng: “Lãnh Bắc Hi?” Vì sao lại ở đây? . . Chẳng lẽ. .

47. Chương 47: Thiên Thần [Thượng]

Lãnh Bắc Hi nhìn Liễu Tàn Ngọc một thân thương tích. Về mặt không có bao nhiêu biến hóa: “Trang chủ phân phó ta tới tìm người. .” Ngược lại thấy ngọc lưu ly hồng sắc trên tay Liễu Tàn Ngọc, khẽ nhíu mày nói: “Thiếu chủ. . Trong tay người là cái gì. . Có thể cho ta xem không. .” Dứt lời. . Liền lấy đi.

Liễu Tàn Ngọc không biết mình xem nhẹ cái gì. .”Không được. . ! ! !” Một tiếng thét kinh hãi truyền đến. . Đến khi Liễu Tàn Ngọc kịp phản ứng ngọc lưu ly trong tay đã bị Lãnh Bắc Hi đoạt lấy. Nhìn về phía cửa là Tàn Bích Sương một thân y phục Tiêu môn. Sắc mặt tái nhợt. .

“Hắn. . Kỳ thật là Bang chủ Huyết Sát Môn. .” Tàn Bích Sương chống tường nói. . Thân thể vừa mới được giải độc vẫn còn rất suy yếu. .

Liễu Tàn Ngọc kinh ngạc nhìn Lãnh Bắc Hi. Thấy y không có ý định phản bác. Trong lòng tràn ngập nghi hoặc . . Làm sao có thể. . Đột nhiên linh trên cổ tay vang lên. Lãnh Bắc Hi đem Liễu Tàn Ngọc còn chưa kịp phản ứng kéo sát ngực mình. Dùng tay trái chế trụ hai tay hắn ở phía sau. Lấy Băng Ly kiếm kề trước cổ Liễu Tàn Ngọc: “Liễu Tàn Nguyệt. . Ta biết người đến rồi. . Đi ra. . Bằng không ta sẽ giết hắn. .” Giật giật kiếm trên tay, một tia máu tươi từ cổ Liễu Tàn Ngọc chậm rãi chảy xuống. .

“Buông hấn ra. ” Liễu Tàn Nguyệt từ cửa đi vào, trên tay cũng vang lên thanh âm của linh. Theo sát phía sau là đám người Sở Hồng Tú. .

Từ Tiêu Kinh cam nguyện chết trong tay mình. . Đến Lãnh Bắc Hi kỳ thật là bang chủ. . Hết thấy, hết thấy đều biến hóa. . Điều làm cho Liễu Tàn Ngọc tưởng tượng không được. . Tại sao có thể như vậy? . . Như vậy, y muốn có ngọc lưu ly. . Rốt cuộc để làm gì. . Không để ý đến kiếm kè trên cổ mình, quay đầu nhìn Lãnh Bắc Hi: “Người tại sao phải làm như vậy? . ” Khi hấn nhìn đến hai mắt của Lãnh Bắc Hi, mới phát hiện đó là thứ khiến mình không đề phòng. Là đôi mắt lam sắc rất giống với mẫu thân. Mình tại sao lại sơ sẩy như vậy. . Lãnh Bắc Hi. . Lãnh Y Thái. .

Thấp mắt nhìn Liễu Tàn Ngọc thần tình khiếp sợ: “Người muốn biết. ” Lại nhìn sắc mặt không tốt của Liễu Tàn Nguyệt, nói: “Ta có thể nói cho người biết nga. . Kỳ thật này hết thấy chuyện này đều do Liễu Tàn Nguyệt tạo thành. . Cũng có thể nói là ái nhân của người. ”

Có ý tứ gì? Tại sao lại do hấn tạo thành? . . Khó hiểu nhìn Liễu Tàn Nguyệt lại thấy hấn cũng đang nhìn mình. Đôi mắt kia nguyên bản không hề gợn sóng nay tràn ngập lo lắng cùng phần nộ. .

“Người hấn là biết thiên thần tộc đi. . Kỳ thật ta là ca ca của Y Thái. Phụ thân chúng ta là tộc trưởng thiên thần tộc. Vì để tộc nhân không bị tiêu diệt cho nên mới cùng hoàng thất hiệp nghị thông hôn. Mẫu thân Liễu Vô Khuynh là tỷ tỷ của mẫu thân người cũng là muội muội của ta. Ta từ nhỏ yêu thương Y Thái. Ta nghĩ đó chỉ là tình cảm huynh muội đơn thuần. . Nhưng là sau này. . Ta phát hiện đó không phải là tình cảm đơn thuần. . Mà ta không cách nào mở miệng. . Lấy có bảo vệ, ta cùng nàng tới đô thành. . Nhưng lúc ta nhìn thấy Liễu Tàn Nguyệt cùng Liễu Liệt Khi, ta thật muốn cười to. . Cái gì thông hôn. . Bọn họ cũng mang dòng máu của thiên thần tộc. . Chính là lo lắng chúng ta sinh ra con người tử sắc, mới lấy danh nghĩa thông hôn để áp chế. Y Thái vừa thấy Liễu Tàn Nguyệt liền nảy sinh tình cảm. Thậm chí nguyện ý vì hấn chuyện gì cũng có thể làm. . Nhưng hấn chẳng những không thương yêu nàng. . Hơn nữa lúc nàng rời đi hấn cũng không giữ lại. . Đến khi ta biết chuyện, mẫu thân người đã rời trang. . Không biết đi nơi nào. . Lúc ta tìm được. . Là vài ngày sau khi nàng chết. . Sau đó ta nhìn thấy người. . Không nghĩ tới người cùng Liễu Vô Khuynh. . Cư nhiên là mục mâu tử sắc. . Bọn họ thật sự là người định không bằng trời định a. . Ha ha. . Sau ngày đó ta giết bang chủ Huyết Sát Môn. . Bởi vì người lớn lên giống với Liễu Tàn Nguyệt. . Cho nên ta không thêm để ý Tiêu Kinh làm cái gì với người. . Ẩn thân bên người Liễu Tàn Nguyệt. . Làm ảnh vệ của hấn. . Nhưng ta lại phát hiện như thế cũng không thể tổn thương hấn. . Cho nên ta để người làm môn chủ Diệp môn. Hơn nữa lên kế hoạch cho các người gặp nhau. . Không nghĩ tới có thể thuận lợi như vậy mà. . Đương nhiên chuyện các người yêu nhau càng làm cho ta không thể tin được. . Đương nhiên ta cũng không quan tâm. . Ta chỉ cần Liễu Tàn Nguyệt thống khổ là có thể. . Bất quá người còn không biết đi. . Thi thể của mẫu thân người kỳ thật không được an tang trong rừng trúc. . Ta đã đem nàng đặt trong hàn băng, để cho nàng vĩnh viễn không hủ hóa. ” Nhìn nhìn Liễu Tàn Nguyệt sắc mặt đã muốn biến đen. . Muốn tiến lên. . Lại ngại Liễu Tàn Ngọc. . Lãnh Bắc Hi cười lạnh nói: “Không nghĩ tới trang chủ còn có lúc lo lắng. . Muốn ta thả Liễu Tàn Ngọc, có thể. . Người cầm kiếm tự đâm vào ngực mình. . Tốt nhất không cần quá sâu. . Để người chết thống khoái liền không có ý nghĩa. . ”

Liễu Tàn Ngọc nghe vậy kinh hoàng nhìn về phía Liễu Tàn Nguyệt. . Đã thấy Liễu Tàn Nguyệt thật sự rút kiếm. Chuẩn bị hướng ngực mình đâm tới. .

“Không cần. ”

“Trang chủ. ”

Mấy người đồng thời kêu lên. . Bởi vì Liễu Tàn Ngọc giây giụa, trên cổ lại xuất hiện vết thương mới: “Đừng nhúc nhích. ” Liễu Tàn Nguyệt gắt gao nhìn chằm chằm miệng vết thương trên cổ Liễu Tàn Ngọc nói, thanh âm hỗn loạn lãnh liệt cùng phần nộ. . Hấn không thể bẻ gãy kiếm trên tay Lãnh Bắc Hi. . Dần dần đem kiếm đâm vào ***g ngực mình. . Biểu tình trên mặt bất biến. . Nhưng máu tươi lại theo kiếm nhỏ giọt. .

“Ha ha ha ha. . Thật không nghĩ tới. . Liễu Tàn Nguyệt người thế nhưng thật sự đối với nhi tử của mình. . Ha ha. . Bất quá người nghĩ như vậy là đủ rồi sao? . ” Nói xong Lãnh Bắc Hi lại cười to vài tiếng. . Như nhạo báng Liễu Tàn Nguyệt thực sẽ vì Liễu Tàn Ngọc mà hành động ngu xuẩn. .

“Người có khả năng vì Lãnh Y Thái làm được chuyện này. . Ta không đủ khả năng vì Ngọc nhi chịu một kiếm sao. ” Liễu Tàn Nguyệt lạnh lùng nói. . Tựa như một kiếm trên người chưa từng tồn tại. . Ánh mắt không hề rời khỏi người Liễu Tàn Nguyệt. . Ánh mắt nhu hòa như muốn đem dung mạo Liễu Tàn Nguyệt thu vào trong mắt: “Ngọc nhi đã đáp ứng ta mùa thu hàng năm cùng nhau ngắm phong thụ. . Không phải sao? . .”

Nghe vậy. . Liễu Tàn Nguyệt cảm thấy có cái gì đó từ hốc mắt chảy xuống. . Hắn biết đây là lệ. .”Ân. .” Thanh âm có chút khó khăn. .”Ta nhớ rõ. .”

Liễu Tàn Nguyệt khoe miệng gợi lên một độ cong hoàn mỹ. . Trong mắt tràn ngập ôn nhu cùng yêu thương. . Y rất muốn lau đi nước mắt trên mặt hắn. . Làm cho hắn vì mình mà cười. .

Mà Lãnh Bắc Hi không nghĩ như vậy: “Liễu Tàn Nguyệt người thực sự nghĩ người chết liền có thể giải quyết hết thảy? . . Chẳng lẽ người không hiểu kỳ ta thu thập ngũ khóa ngọc lưu ly để làm gì sao? . .”

48. Chương 48: Thiên Thần [Trung]

Vừa lui về phía sau vừa hướng tới phòng giam từng giữ Liễu Tàn Nguyệt. . Dựa vào tường. . Giống như nhàn nhả nói: “Lãnh Thu Li. . Biết không. .”

Liễu Tàn Nguyệt nghe vậy cả kinh. . Hắn nhớ rõ, lần trước vào hoàng cung nhìn thấy lá thư kia. . Người có tên là Thu Li. . Hắn rốt cuộc là ai. . Với mình có quan hệ gì. . Thiên thần tộc là cái gì. . Chính mình chỉ biết mình có đôi mắt không giống người khác. . Nhưng cũng chưa bao giờ nói qua về thiên thần tộc. .

“Trong thân thể tộc nhân của thiên thần tộc đều chảy dòng máu của hắn. . Hắn là thần của thiên thần tộc. . Là thần thủ hộ quốc gia này. . Đây là cách nói của hoàng gia. . Nhưng sự thật không phải như thế. . Lúc ấy hắn yêu hoàng đế Thiên Lại quốc. . Vì người hắn yếu cũng vì quốc gia này. . Hắn quyết định dùng thân thể của chính mình đi tế điện thần. . Đổi lấy sự tha thứ của thần linh. . Mà thần lại trừng phạt hắn vô số lần luân hồi chuyển thế. . Nhận hết mọi thống khổ, tra tấn trong cuộc sống mà tẩy sạch tội nghiệt của bản thân. . ” Thanh âm Lãnh Bắc Hi bình tĩnh không gợn chút cảm xúc. Thần nhiên kể rõ: “Cho nên thiên thần tộc đều nhớ kỹ sứ mạng của mình. . Cho rằng trở thành người của thiên thần tộc là kiêu ngạo vô thượng. . Nhưng cũng sợ hãi. . Sợ hãi bị thế nhân gạt bỏ. . Bởi vì người thiên thần tộc đều có sức mạnh bất đồng gọi là “thần lực”. . Không muốn thương tổn người khác cho nên ẩn cư trong núi không người. . Mà thiên thần tộc có quy định bất biến. . Phạm là người có được mục mâu tử sắc cùng mục mâu hồng sắc thì đó là vương của thiên thần tộc. . Mà mấy mươi năm nay không có ai sinh hạ được hài tử có hai màu mắt này. Từ nhỏ phụ mẫu liền nói cho chúng ta biết. Chỉ có người có được mục mâu tử sắc cùng mục mâu hồng sắc mới thực sự là vương của chúng ta. . Là thần. . Thực buồn cười đi. . Thiên thần tộc lấy màu sắc của đôi mắt để phân thứ bậc. . Mà người có được đôi mắt hiếm gặp kia chính là Lãnh Thu Li chuyển thế. . Tượng trưng cho vương giả. . Ta không phục. . Nhưng ta đã tìm được phương pháp. .”

Lấy ra bốn khóa ngọc lưu ly khác trên người. . Chậm rãi nói: “Ngũ khóa ngọc lưu ly. . Năm sức mạnh bất đồng. . Hồng (đỏ) — hỏa. . Lam — thủy. . Lục — phong. . Hoàng — tự nhiên. . Tử (tím) tượng trưng cho toàn bộ sức mạnh này. . Mà muốn sở hữu sức mạnh đó. . Chỉ có thể nhờ vào đàn hiền tế trong truyền thuyết. . Mà đàn hiền tế ở trong này. .” Vươn tay trái. . Hướng tảng đá không xa nhấn một cái. .

Chỉ nghe ầm một tiếng. . Phiến đá trên vách tường hạ xuống. . Chờ hết thảy bình tĩnh. . Cửa đá ẩn sau tường hiện ra trước mặt mọi người. . Không biết cửa đá làm bằng chất liệu gì. . Nhưng một khắc kia khi phiến đá hạ xuống cảm giác lạnh lẽo ăn mòn mọi người. . Trên cửa chỉ khắc một con bướm bị khe cửa chia làm hai nửa. . Được khảm nằm lỗ tròn. . Bên trái là một hình tròn. . Mà phía trên cánh phải cùng phía dưới cánh trái được xếp thẳng tắp. .

Lãnh Bắc Hi nhìn thấy. . Hai mắt sáng lên. . Quả nhiên giống trong truyền thuyết. .”Chỉ cần có thần lực. . Ta có thể làm cho Y Thái sống lại. . Cũng có thể lên làm vương của thiên thần tộc. . Sau đó quang minh chính đại thú nàng. .”

Thần trí Liễu Tàn Nguyệt rốt cuộc cũng trở về, cười lạnh nói: “Nói đến đây, ngươi còn không phải là vì chính mình. .”

Lãnh Bắc Hi âm lãnh liếc Liễu Tàn Ngọc một cái. . Kinh thường nói: “Ta không so đo cùng người sắp chết. .” Dứt lời liền điểm huyết đạo của Liễu Tàn Ngọc. . Phòng ngừa hấn chạy trốn. .

Bọn người Liễu Tàn Nguyệt cũng tiến lại gần Lãnh Bắc Hi. . Nghe được lời Lãnh Bắc Hi nói. . Sở Hồng Tú nhin không được kêu lên: “Người không phải nói chỉ cần Liễu Tàn Nguyệt chết sẽ để lại Ngọc sao. . Vậy lời người vừa nói có ý tứ gì. .”

Lãnh Bắc Hi ấn ngọc lưu ly vào năm lỗ tròn. . Bên trái là. . Lam. . Lục. . Hoàng. . Bên phải là. . Tử. . Hồng. . Sau đó kéo Liễu Tàn Ngọc không thể nhúc nhích về phía hấn nói: “Người cho rằng ta lưu hấn lại là vì cái gì?” Lập tức nở nụ cười lạnh như băng. .

Sở Hồng Tú tức giận giậm chân: “Ta sớm biết rằng ta nhìn sai người. . Người này tiểu nhân bội bạc. .” Sở Hồng Tú mãnh liệt kéo Liễu Tàn Nguyệt. . Tức giận vì sự thờ ơ của hấn “Uy. . Người nhanh đi cứu hấn a. . Người không phải rất lợi hại sao. . Người nhanh đi cứu Ngọc a. .”

Tần Bích Sương tiến lên ngăn Sở Hồng Tú nói: “Trang chủ lúc trước chịu một kiếm rất sâu. . Hơn nữa hấn. .” Lời còn chưa dứt. . Đã bị Sở Hồng Tú ngắt lời. .”Hảo, các người không cứu. . Ta đi cứu. .” Dứt lời liền nhanh chóng hướng chỗ Liễu Tàn Ngọc đi tới. . Rồi lại bị Hàn Quang ngăn lại. . Một đôi mắt hạnh trừng mắt nhìn người trước mặt mình. .”Hàn Quang, người muốn gì. .”

“Sở môn chủ. . Hiện tại môn chủ ở trong tay hấn. . Người tùy tiện đi qua như vậy. . Chỉ hại môn chủ. . Mà người không đánh thắng được hấn. .” Sở Hồng Tú nghe vậy chỉ có thể đứng tại chỗ gương mắt nhìn. . Nhìn Liễu Tàn Nguyệt. . Lại phát hiện ngực hấn vẫn không ngừng chảy máu. . Ngay cả như vậy, biểu tình trên mặt vẫn là bình tĩnh. . Rồi sau đó nàng mới phát hiện tay Liễu Tàn Nguyệt vẫn nắm chặt. . Máu theo đầu ngón tay chảy xuống. . Mà hấn chỉ nhìn Liễu Tàn Ngọc. . Giống như sợ Liễu Tàn Ngọc biến mất trong nháy mắt. .

Lãnh Bắc Hi cầm Băng Li kiếm đâm một nhát trên tay Liễu Tàn Ngọc. Máu tươi không ngừng chảy ra. . Sáp nhập thanh kiếm vào khe cửa. . Đem cánh tay Liễu Tàn Ngọc đặt tại con bướm trên cánh cửa. . Máu tươi chậm rãi lưu nhập. . Dần dần tràn ra. . Là một con huyết điệp. . Giống như lúc trước hiện lên trên mặt Liễu Tàn Ngọc. . Xoay kiếm. .”Ầm. .” Cửa đá mở. . Hàn khí từ bên trong không ngừng tản ra. . Lôi kéo Liễu Tàn Ngọc vào bên trong. . Sau đó không đó không chút lưu tình đây ngã hấn trên mặt đất. . Si ngốc cười: “Ta rốt cục tới rồi. . Ta rốt cục đến được đây. . Y Thái. . Ta tới rồi. .”

Khi Liễu Tàn Ngọc nghĩ mình sắp ngã xuống mặt đất lạnh băng kia. . Liễu Tàn Nguyệt trước một bước tiếp được hấn. . Độ ấm của thân thể y. . Hương vị của y. . Đều làm cho Liễu Tàn Ngọc cảm thấy an tâm. .

Liễu Tàn Nguyệt giải khai huyết đạo trên người Liễu Tàn Ngọc. . Ôm chặt lấy hấn. .”Ngọc nhi. .” Không có ngôn ngữ dư thừa. . Chính một lần lại một lần gọi. . Thổ lộ tình cảm tương tư. . Thương tiếc. .

“Phụ thân. . Thương thể của người. .” Liễu Tàn Ngọc nắm lấy Liễu Tàn Nguyệt. . Mặt chợt ửng đỏ. . Mà Liễu Tàn Nguyệt lúc này mới nhớ tới: “Bích Sương. . Trị thương cho Ngọc nhi. .”

“Còn trang chủ, người. .” Nói được một nửa đã bị ánh mắt lạnh băng của Liễu Tàn Nguyệt quét qua. . Tần Bích Sương chỉ có thể trước xử lý vết thương cho Liễu Tàn Ngọc. . Nhưng khi nàng nhìn đến những vết thương kia. . Nhẫn mi. . Toàn thân cao thấp nơi nơi đều là vết roi. . Mặc dù không thương tổn đến chân. . Nhưng lấy thương thể của hấn, đứng lên được đã thực cố sức. . Lúc trước thể nhưng có thể chịu lâu như vậy. . Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tỉnh xảo. . Đã thấy con người tử sắc gắt gao nhìn Liễu Tàn Nguyệt. . Bất đắc dĩ thở dài. . Quả nhiên a. .

Hết thấy trong mặt động đều bị đóng băng. . Chính là tể đàn. . Cho nên nơi này mới có thể rét lạnh như vậy. . Mà Lãnh Bắc Hi lại chậm rãi đi đến trung tâm của tể đàn. . Lập tức phẫn nộ, hét lớn: “Tại sao. .Tại sao. . Ta không có được thần lực. . Tại sao. .” Dứt lời liền phẫn nộ nhìn về phía Liễu Tàn Ngọc: “Là người. . Chỉ cần người còn sống ta liền không chiếm được thần lực. . Chỉ cần người chết. .” Nhắc kiếm. Hướng Liễu Tàn Ngọc đâm tới. .

chương 49: Thiên thần [hạ]

Bởi vì tất cả mọi người đều bị thương. . Cho nên chỉ có thể miễn cưỡng bảo hộ Liễu Tàn Ngọc. . Liễu Tàn Nguyệt bất chấp vết thương không ngừng chảy máu, giao chiến cùng Lãnh Bắc Hi. . Bởi vì mất quá nhiều

máu. Thân thể không khỏi có chút yếu đi. . Ngay cả như vậy mặt vẫn không đổi sắc cùng đối phương giao chiến. . .Tần Bích Thương ở một bên chỉ có thể lo lắng suông. . Nếu như trang chủ không bị thương hẳn nhất định sẽ thắng. . Nhưng mấy ngày mệt nhọc. . Hơn nữa vết thương trên người . . .

Liễu Tàn Ngọc khẩn trương nhìn Liễu Tàn Nguyệt. . Lại thấy hắc trún thêm một kiếm. . Hai tay nắm chặt thành quyền. . Chấn ghét sự vô năng của chính mình. . Nếu không vì mình, hẳn sẽ không bị thương. . Đột nhiên Lãnh Bắc Hi không tiếp chiêu của Liễu Tàn Nguyệt, lách mình tránh thoát công kích của đối phương, thẳng hướng Liễu Tàn Ngọc đâm tới. . Mọi người không kịp lường trước. . Sở Hồng Tú và Tần Bích Thương bị Lãnh Bắc Hi vận chưởng lực đánh bay. .

Liễu Tàn Ngọc nhắm chặt hai mắt. . Trong lòng là không cam tâm cùng bất đắc dĩ. .Sự thật trêu đùa . . Thực xin lỗi. . Ta không thể thực hiện lời hứa với người. . Nếu có kiếp sau. . Nguyên có thể gặp lại nhau. . Yêu thương nhau. . Gần nhau cả đời. . Nguyệt. .

Lúc kiếm sắp hạ xuống. . Thanh âm lạnh băng mang theo kinh hoàng của Liễu Tàn Nguyệt truyền đến. . Nói lời khiến Liễu Tàn Ngọc không thể tin được. .”Hắn là nhi tử của người cùng Lãnh Y Thái. .”

Kiếm của Lãnh Bắc Hi dừng lại giữa chừng. . Không có hạ xuống. . Lãnh Bắc Hi bỗng cười to: “Liễu Tàn Nguyệt a Liễu Tàn Nguyệt. . Lúc hoảng loạn người cái gì cũng có thể nói. .”

Liễu Tàn Ngọc trợn to mắt nhìn Liễu Tàn Nguyệt. . Con người tử sắc trần ngập không tin cùng kinh hoàng. .Tại sao phải nói như vậy. .Tại sao. .

Liễu Tàn Nguyệt lại tiếng hừ lạnh nói: “Năm đó bởi vì phụ hoàng cùng phụ thân của người có ước định mới đưa hai người đó vào cung. . Nhưng đêm tân hôn đó ta không có ý định có con thừa tự như thế nào có hẳn. . Chẳng lẽ người không nhớ rõ trước khi Lãnh Y Thái rời đi, người nhân lúc say rượu đã làm gì sao. . Sở dĩ Lãnh Y Thái phải rời đi là vì người. .”

Ngẩng đầu nhìn Lãnh Bắc Hi thấy hắc giống như nhớ tới cái gì đó. . Buông kiếm trong tay. . Trong mắt nhìn Liễu Tàn Ngọc có cái gì đó khác đi. Quay đầu về phía Liễu Tàn Nguyệt lại thấy ánh mắt lạnh lùng của hắn. Liễu Tàn Ngọc cảm thấy ngực mình không ngừng đau đớn. . Không có khả năng. . Không có khả năng. . Ta thể nhưng không phải là nhi tử của hắn. . Ta như thế nào lại là nhi tử của Lãnh Bắc Hi. . Không có khả năng. . Chẳng lẽ hết thảy đều là lừa gạt. . Liễu Tàn Ngọc cảm thấy trước mắt biến thành màu đen. . Sự vật đang không ngừng xoay tròn . . Cuối cùng nhìn đến ánh mắt lo lắng của Liễu Tàn Nguyệt. . Nghe thanh âm gọi “ Ngọc nhi. .”

Lãnh Bắc Hi cười lạnh vài tiếng. . Mặc kệ Liễu Tàn Ngọc ngã xuống ở phía sau. . Thẳng hướng Liễu Tàn Nguyệt đi đến. .”Liễu Tàn Nguyệt ta biết người nói dối. . Cho dù ngày ấy ta làm gì với Lãnh Y Thái. . Nhưng lời các người nói trước khi nàng rời đi ta đều nghe rõ. . Chẳng lẽ người đã quên. . Lúc ấy, ảnh vệ bên cạnh người chính là ta a. .” Thấy Liễu Tàn Nguyệt trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch . . Lãnh Bắc Hi cười nói: “Như thế. . Ta trước giết người. . Sau đó sau đó giết hẳn. .” Trên cao nhìn xuống Liễu Tàn Nguyệt. . Không ngờ người cũng có hôm nay. . Lại không nhìn thấy ánh mắt phần nộ cùng vẻ mặt không cam lòng của Liễu Tàn Nguyệt. . Trong lòng bùng lửa giận: “Liễu Tàn Nguyệt. . Người. .” Lời còn chưa dứt lại bị thanh âm của Sở Hồng Tú át đi. .”Ngọc. . Người không có việc gì? . .” Trong thanh âm tràn đầy kích động. .

Liễu Tàn Nguyệt cùng Lãnh Bắc Hi nhìn về phía Liễu Tàn Ngọc. . Rõ ràng người vừa mới ngã đi lại chậm rãi mở mắt. . Mà trong đôi mắt kia là lạnh lùng chưa từng có. . Tựa hồ hết thảy trong đó đều là vật chết. . Mục mâu tử sắc không vương một tia tình cảm. . Chậm rãi đứng lên. . Không chớp mắt nhìn hai tay mình. . Sau đó chậm rãi nhìn mọi người chung quanh. Ánh mắt tạm dừng trên người Liễu Tàn Nguyệt một lúc. . Rồi lại nhìn sang Băng Li kiếm trên tay Lãnh Bắc Hi. . Hé môi: “Đưa ta thanh kiếm. .” Thanh âm Liễu Tàn Ngọc như nước suối lại làm cho người ta cảm thấy rét lạnh đến thấu xương. . Thế nhưng so với Liễu Tàn Nguyệt còn tốt hơn. .

“Liễu Tàn Ngọc, không nên gấp gáp. . Chờ ta giết Liễu Tàn Nguyệt. . Liền tới giết người. .” Lãnh Bắc Hi kinh hoàng trong nháy mắt. . Nhưng nhìn đến một thân thương tích của Liễu Tàn Ngọc. . Còn thêm độc của Tiêu Kinh. Liền đem cảm giác kì quái lúc trước ném ra sau đầu. . Khi hắn xoay người chuẩn bị hướng Liễu Tàn Nguyệt chém xuống một kiếm lại phát hiện. . Tay cầm kiếm thế nhưng đã đứt lìa. . Máu tươi tràn ra. . Cảm giác đau đớn không ngừng truyền tới. . Ngã xuống đất, ôm lấy cánh tay đầm máu. .

Không thể tin được, trừng mắt nhìn Liễu Tàn Ngọc. . Lại làm cho mặt hần càng trắng bệch thêm vài phần. . Không chỉ là hần. . Mà những người nhìn đến cảnh này, mặt mũi đều trắng bệch. .

Trong nháy mắt. . Vết máu nguyên bản còn ở trên Băng Li kiếm biến mất. . Liễu Tàn Ngọc tay cầm kiếm. . Chạm rãi đến gần Lãnh Bắc Hi. .

Lãnh Bắc Hi nhìn Liễu Tàn Ngọc càng ngày càng gần. . Dựa vào hai chân, lui về phía sau. . Đôi môi trắng bệch mấp máy: “Liễu Tàn Ngọc. . Không có khả năng. . Không có khả năng. . Tại sao ngươi lại có thần lực. .”

Liễu Tàn Ngọc tĩnh mắt nhìn Lãnh Bắc Hi không ngừng lui về phía sau. . Lãnh nùng nói: “Ta là Lãnh Thu Li. .” Trong nháy mắt. . Đầu Lãnh Bắc Hi đã không còn trên thân thể. . Mắt mở lớn biểu thị kinh ngạc trước lúc chết. .

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn Liễu Tàn Ngọc tự xưng là Lãnh thu Li. . Duy chỉ có Liễu Tàn Nguyệt và Tàn Bích Sương có thể định thần lại. . Lãnh Thu Li cũng không mở miệng chỉ thần nhiên nhìn Liễu Tàn Nguyệt. . Tàn Bích Sương qua hồi lâu mới chậm rãi nói: “Chẳng lẽ nơi này là chỗ thiên thần tộc triệu hồi hồn phách Lãnh Thu Li. .” Nghe vậy, mọi người lộ ra thần sắc kinh ngạc. . Làm sao có thể có chuyện lạ như vậy a. . Nhưng nhìn Liễu Tàn Ngọc lúc này. . Đều tin. .

“Linh hồn của ta phong ấn trong Băng Li kiếm. . Bảo hộ của ta chuyển thể cùng chuộc tội. . Nhưng vẫn đang ngủ say. . Lần này là ngoài ý muốn. .” Lãnh thu Li chậm rãi nói. . Ánh mắt không hề rời đi Liễu Tàn Nguyệt. . Tất cả mọi người không thể tin được. . Hần lại tự mình nói ra. .

Mà Liễu Tàn Nguyệt lại không quan tâm chuyện đó: “Ngọc nhi. .” Trong thanh âm là khẩn trương không thể che giấu. .

“Chỉ khi hần muốn, mới có thể trở về thân thể này. .” Mọi người nghe xong không khỏi nhẹ nhàng thở ra. . Nhưng nghe đến câu sau, sắc mặt liền trở nên nghiêm trọng. . . “Nhưng lúc trước, thân thể bị thương tổn hơn nữa lại chịu đả kích. . Nguyên thần rất khó khôi phục. . Hiện tại, nơi hần say ngủ được ta bảo hộ. . Có tỉnh lại hay không chỉ có thể dựa vào hần. .”

Nghe vậy. . Khuôn mặt vẫn băng lãnh của Liễu Tàn Nguyệt chợt biến. Biểu tình hối hận. . Nếu lúc trước không nói ra những lời kia. . Có lẽ. .

Nhìn thẳng vào con người phỉ thúy. . Hai tay kim lòng không đậu vuốt ve khuôn mặt Liễu Tàn Nguyệt. . Sau đó ngã xuống. .

Mấy người đứng xa bọn họ. . Không phát hiện được lúc Lãnh Thu Li ngã xuống, trong mắt chợt hiện lên ôn như cùng tưởng niệm. . Nhẹ nhàng, khẽ gọi. . Phong. .

Trải qua mấy tháng điều dưỡng, Thân thể Liễu Tàn Ngọc đã dần chuyển biến tốt đẹp. . Nhưng người trong trang không chút vui mừng. . Bởi vì hi vọng lần thứ hai hần mở mắt là Liễu Tàn Ngọc rồi lại thất vọng. . Hiện tại, trong thân thể này vẫn là linh hồn Lãnh Thu Li. .

Liễu Tàn Nguyệt không nói gì. . Nhưng mọi người đều biết. . Trang chủ đem tình cảm của mình chôn dấu dưới đáy lòng. . Kỳ thực, hần phi thường hối hận. .

Lãnh Thu Li không nói. . Nhưng khi biết nơi này là Phong Linh sơn, trong nháy mắt chợt hoảng hốt. . Từ đó về sau thường xuyên ngồi trên cây đại thụ mà trước kia Liễu Tàn Nguyệt đã cùng Liễu Tàn Ngọc ước định. . Nhìn hết thấy cảnh vật dưới chân núi. . Mà lúc này, Liễu Tàn Nguyệt sẽ đứng cách đó không xa nhìn Lãnh Thu Li. . Lãnh Thu Li biết nhưng lại chưa từng để ý. . Vì hần biết bọn họ đều tìm kiếm hình bóng người khác. . Mà bọn họ cũng phi thường rõ ràng. . Lãnh Thu Li không phải là Liễu Tàn Ngọc. . Liễu Tàn Nguyệt không giống Liễu Như Phong. .

Gần vào thu. . Lãnh Thu Li đột nhiên mở miệng nói muốn đi hoàng cung. . Đây là lần đầu tiên bọn hần nói chuyện từ khi ly khai Huyết Sát Môn. . Liễu Tàn Nguyệt không hỏi nguyên nhân liền gật đầu đáp ứng. . .

Lãnh Thu Li tới hoàng cung cũng không làm cái gì. . Chỉ tới nơi trước kia Liễu Tàn Ngọc tìm được linh. . Ở đó mấy ngày. . Liễu Tàn Nguyệt phát hiện. . Liền để Liễu Vô Khuynh đem lá thư kia giao cho hắn. . Từ trên mặt Lãnh Thu Li. . Liễu Tàn Nguyệt thấy được nụ cười. . Sau đó lại trở lại như ban đầu, thời gian chậm rãi trôi đi. . Mà Liễu Tàn Nguyệt lại rất tin tưởng Liễu Tàn Ngọc nhất định sẽ trở về. . Nhưng càng chờ đợi càng lo lắng. .

Mùa thu. . Phong diệp trên Phong Linh sơn nhuộm đỏ như ngọn lửa thiêu đốt. . Lãnh Thu Li vẫn ngồi trên cây kia. . Thản nhiên nhìn phong thụ. Liễu Tàn Nguyệt vẫn thản nhiên nhìn hắn chăm chú. . Nhưng lần này hắn lại đứng bên cạnh Lãnh Thu Li. .

Sau hồi lâu. . Lãnh Thu Li quay đầu nhìn Liễu Tàn Nguyệt, nói: “Ước định sẽ thay đổi sao. . ?”

“Sẽ không. .” Nhìn lại Lãnh Thu Li. . Liễu Tàn Nguyệt nói. .

“Thực sự. .” Mục mâu tử sắc lóe quang mang. . Khuôn mặt tinh xảo nở nụ cười: “Phụ thân. . Ta đã trở về. .”

Khóe miệng Liễu Tàn Nguyệt câu ra nhất mạt tươi cười. . Không che dấu được vui sướng. . Nhíu mi. . “Đã quên sao? . . Gọi Nguyệt. .”

Liễu Tàn Ngọc như sớm biết hắn sẽ nói như vậy. . Nụ cười trên mặt càng thêm nhu hòa. . “Nguyệt. . Ta đã trở về. .”

“Ta biết ngươi sẽ trở về. .” Ôn nhu hôn lên đôi môi hồng nhuận. . Trong lòng là ngọt ngào nói không nên lời. .

Ước định của chúng ta chưa từng thay đổi. .

Chính văn hoàn.

49. Chương 49: Phiên Ngoại 1 : Cung Đình (thượng)

Trong hoàng cung. . Liễu Liệt Khi và Liễu Vô Khuynh đang dùng cơm. . Chỉ nghe cửa bị mở ra. . Vừa định phát hỏa nói ai lớn mật như thế, dám không thông báo một tiếng. . Liền kinh ngạc khi nhìn đến người đứng trước cửa: “Hoàng đệ. . Tại sao ngươi tới đây? . . Bình thường, ngươi sẽ không chủ động đến hoàng cung mà. .” Lại nhìn Liễu Tàn Ngọc bên cạnh Liễu Tàn Nguyệt, càng thêm kinh ngạc: “Tại sao ngươi lại tới nữa. .” [Tiểu Khi, khí thế hoàng đế của ngươi hôm nay sẽ bị hủy trong tay. . ha ha]

Liễu Tàn Nguyệt và Liễu Tàn Ngọc rất ăn ý, đều không chú ý đến Liễu Liệt Khi. . Tựa hồ cũng không có ý định đáp lại nghi vấn của y. . Liễu Tàn Nguyệt nghĩ thầm. . Ta là Vương gia, hồi cung còn cần giải thích sao. . Liễu Tàn Ngọc nghĩ thầm. . Ta và ngươi không quen biết, tại sao ta phải giải thích. . Vì thế ánh mắt hai người đồng thời nhìn Tần Bích Sương ở phía sau. . Tần Bích Sương bất đắc dĩ cười khổ nói: “Thiếu chủ nói muốn đến xem. . Trang chủ liền dẫn hắn đến đây. .”

Liễu Vô Khuynh nhìn thấy Liễu Tàn Ngọc. . Lập tức buông bát đũa, chạy đến trước mặt hắn. . Trong mắt không giấu được tiểu ý: “Ngọc. . Nghe nói ngươi đã trở lại. .”

“Cái gì. . Hắn muốn đến liền dẫn hắn đến. . Liễu Tàn Nguyệt, ngươi rất cưng chiều hắn. .” Liễu Liệt Khi phẫn nộ rống lên. . Trừ bỏ cung nữ, thái giám chung quanh mờ mờ lạnh lạnh. . Những người còn lại xem hắn như không khí. . Bất vi sở động. .

“Ân. . Lâu không gặp ngươi. . Cho nên muốn đến xem. .” Liễu Tàn Ngọc nở nụ cười ôn hòa. . Nhưng Liễu Vô Khuynh nhìn ra. . Nụ cười kia bao hàm hạnh phúc cùng khoái hoạt. . Lập tức cũng nở nụ cười. .

Liễu Liệt Khi ở một bên đỏ mặt nhìn. . Khuynh nhi chưa bao giờ cười như vậy với ta. . Tại sao đối với tiểu tử kia lại cười vui vẻ như vậy. . Nếu không có Liễu Tàn Nguyệt ở đây. . Chính mình sẽ nhìn không được mà tiến lên bóp chết tiểu tử mang khuôn mặt tươi cười kia. . Lại không biết Liễu Tàn Nguyệt tuy bề ngoài nghiêm lãnh nhưng trong đầu cũng chung ý tưởng. . Chỉ là thay đổi đối tượng thôi. . Tần Bích Sương nhìn nhìn vẻ mặt giận dữ của Liễu Liệt Khi cùng Liễu Tàn Nguyệt, tuy che dấu tốt nhưng quanh thân lại tràn ngập lãnh khí. . Trộm cười. . Mà hai người đang sinh khí không phát hiện. .

Liễu Tàn Ngọc tựa hồ cảm thấy Liễu Liệt Khi tức giận còn chưa đủ. . Châm ngòi, chọn chọn mi. . Đối với Liễu Vô Khuynh nói: “Vô Khuynh, lần trước đến, ta không xem kỹ chỗ ở của ngươi. . Lần này mang ta đi xem được không? . .”

Liễu Liệt Khi nghe vậy tức giận giậm chân. . Người này không nhìn xem ai là hoàng đế. . Ta chưa đồng ý đã tự mình quyết định. . Quả nhiên là nhi tử của Liễu Tàn Nguyệt, cùng một tính cách. .”Ta chưa đồng ý. . Sao ngươi có thể đi. . Đúng hay không. .” Liễu Liệt Khi sinh khí, đã quên xưng trẫm. . . Cung nữ, thái giám trong cung thối lui từng bước. . Ngắc đầu cẩn thận quan sát vị hoàng đế thường ngày hành sự ổn trọng hôm nay lại thay đổi như vậy. . Sợ hãi, cảm khái vị thiếu niên dung mạo tuyệt thế có bản lĩnh chọc tức hoàng thượng, so với Vương gia càng cao hơn. .

Liễu Liệt Khi vừa định nói tiếp đã thấy Liễu Vô Khuynh thần nhiên liếc mình một cái. . Nhất thời tỉnh thanh. . Hắn không muốn làm Khuynh nhi tức giận. . Liễu Vô Khuynh không nói gì với Liễu Liệt Khi. . Liền quay đầu, nói với Liễu Tàn Ngọc: “Nếu Tàn Ngọc muốn xem. . Ta liền dẫn ngươi đi. .” Dứt lời liền lôi kéo tay Liễu Tàn Ngọc dẫn ra ngoài. .

Liễu Tàn Ngọc tự tiểu phi tiểu nhìn Liễu Tàn Nguyệt. . Tùy ý để Liễu Vô Khuynh kéo đi. . Khóe miệng câu ra nhất mạt nụ cười, tựa như hài đồng đùa dai. .

Liễu Tàn Nguyệt vừa muốn bước ra khỏi cửa. . Lại nghe Liễu Liệt Khi gọi hắn. .”Nguyệt. . Trẫm có việc muốn hỏi ngươi. . Ngươi lưu lại một chút. .” Liễu Liệt Khi biểu tình phi thường nghiêm túc. . Cho nên Liễu Tàn Nguyệt dừng bước, ngồi vào vị trí đối diện chờ hắn nói tiếp. .

Liễu Liệt Khi đứng dậy, thông thả bước đến bên cửa sổ. . Khoanh tay, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, thở dài một tiếng. . Khi không khí phòng trong trầm mặc đến không thể trầm mặc hơn. . Cung nữ, thái giám chung quanh mồ hôi lạnh đầy người mới mở miệng. .”Nguyệt a. . Ngươi thành thật nói cho ta biết. . Ngươi có hay không cùng tiểu tử kia cái kia, cái kia a. .”

Liễu Tàn Nguyệt nhú mày không hiểu người này đang nói cái gì. . Liễu Liệt Khi không thể bình tĩnh. . Mãnh liệt xoay người: “Ngươi không hiểu ta nói gì sao? . . Là cái kia, cái kia a. .”

“Cái kia gì. . Cái kia gì? . .” Liễu Tàn Nguyệt phá lệ mở miệng hỏi. .

Liễu Liệt Khi nghe vậy liền muốn ăn tươi nuốt sống người trước mặt này. . Vò vò đầu. . Nhỏ giọng nói thầm: “Chính là chuyện trên giường. . Ngươi cả chuyện này cũng không biết thì làm trang chủ thế nào. .”

Liễu Tàn Nguyệt đương nhiên nghe được. . Tiếp nhận trà Tần Bích Sương đưa tới. . Từ từ nói: “Sớm đã có. .” Môi nhấp trà câu ra nhất mạt cười tà. . Liễu Liệt Khi nhìn đến liền ngẩn người. .

Sau một lúc lâu. . Liễu Liệt Khi hét lớn: “A a a. . Bằng sơn nở nụ cười a. . Có còn là thiên lý không a. .” Lập tức trở lại bộ dáng nghiêm túc. . Hai mắt nhìn chăm chú Liễu Tàn Nguyệt nói: “Thứ lần trước bao ngươi mang đến, có mang đến cho ta hay không. .”

Liễu Tàn Nguyệt phiêu phiêu nhìn Tần Bích Sương. . Tần Bích Sương thần nhiên lấy túi dược trong người ra. . Đưa cho Liễu Liệt Khi. . Đôi mắt phỉ thúy của Liễu Liệt Khi nhìn chăm chăm túi dược kia. . Lóe sáng. .”Nga. . . Lần này nhất định có thể thành công. .” Thị vệ bên cạnh thấy Liễu Liệt Khi tràn đầy hưng phấn, nhẹ giọng nói: “Hoàng Thượng. .”

“Ân?” Liễu Liệt Khi quay đầu lại, khó hiểu nhìn thị vệ kia. . Thị vệ chỉ chỉ mấy cung nữ. . Liễu Liệt Khi nhìn theo ngón tay hắn. . Quả nhiên. . Một đám người hoàn toàn hóa đá. . Liễu Liệt Khi nhẹ nhàng khụ hai tiếng. . Nhanh chóng biến trở về bộ dáng trầm ổn nguyên bản nói. .”Hoàng đế. . Nếu xong chuyện rồi. . Liền đi tìm bọn họ đi. .” Dứt lời. . Thực có khí phách phát tay áo rời đi. .

Liễu Tàn Nguyệt chậm rãi đứng dậy. . Tần Bích Sương theo phía sau Liễu Tàn Nguyệt. . Miệng nở nụ cười không rõ ý tứ. .

Hai người đi đến trước phòng Liễu Vô Khuynh. . Đồng thời dừng lại. . Nghe được thanh âm mơ hồ từ trong phòng truyền tới. .

“Dừng tay. . Đừng liếm nơi đó. . Hảo nhiệt. . Ha ha. .” Liễu Tàn Ngọc hơi chút hư suyễn nói. . Quanh thân Liễu Tàn Nguyệt lạnh khí tràn ngập. .

“Có sao đâu. . Tàn Ngọc, bộ dáng hiện tại của người thực sự đáng yêu. .” Thanh âm dẫn theo tiểu ý của Liễu Vô Khuynh truyền ra. . Ngoài cửa, Liễu Liệt Khi tức giận nắm tay. .

“Không được. . Vô Khuynh. . Người giúp ta. .” Liễu Tàn Ngọc hút không khí tiếp tục nói. . Thanh âm ôn nhu làm cho người ta không khỏi thoải mái. . Nhưng lại khiến hai người bên ngoài. . Đó là. . Thêm dầu vào lửa. . Hận không thể phá cửa mà vào. . Thực sự phải phá cửa mà vào. .

Liễu Liệt Khi rốt cục nhìn không được, một cước đá tung cánh cửa. . Vừa định mở miệng mắng to. . Lại phát hiện sự tình không như mình nghĩ. . Liễu Tàn Nguyệt cũng nhìn thấy. . Hàn khí quanh thân tuy có giảm bớt. . Nhưng chưa từng biến mất. .

Liễu Tàn Ngọc bị bạch hổ choai choai áp trên mặt đất. . Hai chân bạch hổ ấn trụ hai tay Liễu Tàn Ngọc, liếm lộng khuôn mặt trắng nõn. . Mặt Liễu Tàn Ngọc ửng đỏ. . Lòng hổ vô ý cọ xát khiến cho hắn cười đến không thở nổi. . Lúc này Liễu Vô Khuynh đang chuẩn bị đem lão hổ trên người Liễu Tàn Ngọc kéo xuống. .

Hiển nhiên, bạch hổ kia phi thường thích Liễu Tàn Ngọc. . Không chịu dời đi. . Cho đến khi. . . Liễu Tàn Nguyệt đứng phía sau nó. . Bạch hổ tựa hồ cảm giác được cái gì đó. . Liễu Tàn Nguyệt băng lãnh nhìn lão hổ. . Thúc thời, ngoan ngoãn rời khỏi người Liễu Tàn Ngọc. . Nhanh chóng lộ khai. .

Liễu Tàn Ngọc thấy sức nặng trên người rốt cục cũng rời đi. . Chưa kịp bình ổn hô hấp đã bị Liễu Tàn Nguyệt ôm lên. . Nhượng hắn ngồi trên đùi y. Liễu Tàn Nguyệt nhìn nhìn Tần Bích Sương. . Người sau thực thông minh, nhanh chóng đi tìm nước cùng bố khăn đưa cho Liễu Tàn Nguyệt. . Sau khi Liễu Tàn Nguyệt tẩy sạch cho Liễu Tàn Ngọc. . Hàn khí quanh thân mới chậm rãi thối lui. .

Liễu Tàn Ngọc giật giật, muốn rời khỏi người Liễu Tàn Nguyệt. . Lại bị Liễu Tàn Nguyệt ôm chặt hơn. . Bất đắc dĩ tùy ý hắn. . Giương mắt lại nhìn thấy tình cảnh giống mình. . Không khỏi cười nói: “Vô Khuynh. . Người nói cái này có thể là di truyền hay không. .”

Liễu Vô Khuynh đang giãy dụa, nghe được. . Trầm tư một lát. . Cũng cười nói: “Rất có thể. .”

Liễu Tàn Ngọc vừa định nói thêm. . Bỗng nhiên yên lặng. . Tay Liễu Tàn Nguyệt đặt trước tiểu huyệt Liễu Tàn Ngọc. . Chậm rãi qua lại. . Ghé sát tai Liễu Tàn Ngọc, nhẹ nhàng nói: “Ngọc nhi. . Không ngoan phải chịu trừng phạt. .”

Liễu Tàn Ngọc nghe vậy. . Oán giận nhìn Liễu Tàn Nguyệt. . Liễu Tàn Nguyệt cười tà. . Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua. . Liễu Tàn Ngọc run run. . Suýt nữa kêu lên. . Cắn chặt môi dưới, cúi đầu không nói lời nào. .

Liễu Vô Khuynh kỳ quái nhìn nhìn Liễu Tàn Ngọc cắn chặt môi dưới, mặt đỏ ửng. . Khó hiểu. . Lại nhìn nhìn Liễu Tàn Nguyệt vẻ mặt trấn định phía sau hắn. . Thăm nghĩ không nên nghĩ nhiều. . Nhưng Liễu Liệt Khi ở phía sau hắn lại mở miệng. .”Hoàng đệ. . Nếu không có chuyện gì đặc biệt. . Người có thể về. .” Dĩ nhiên không chút lưu tình hạ lệnh đuổi khách. . Càng kỳ lạ chính là Liễu Tàn Nguyệt không hề tức giận. . Tựa hồ còn thực vừa lòng với lời nói của Liễu Liệt Khi. . Phất tay. . Lôi kéo Liễu Tàn Ngọc ra ngoài. . Liễu Tàn Ngọc cũng không phản kháng. . Cũng không nhiều lời với Liễu Vô Khuynh. .

Liễu Vô Khuynh cảm thấy kỳ quái. . Nhưng cũng không biết kì quái chỗ nào. . Đứng dậy, giãy ra khỏi cái ôm của Liễu Liệt Khi. . Lại thấy Tần Bích Sương vẫn chưa đi còn cười vô tâm vô phẩy. . Tần Bích Sương nhìn nhìn Liễu Liệt Khi tựa hồ muốn mở miệng đuổi khách, cười nói: “Kỳ thật. . Niên hạ cũng không có gì không tốt. .” Nhìn Liễu Liệt Khi trừng lớn hai mắt. . Nửa ngày không nói nên lời. . Vừa lòng xoa người lộ khai. .

“Niên hạ là cái gì?” Liễu Vô Khuynh mắt nhìn Liễu Liệt Khi giống như nhìn thấy quỷ hồi. .

Liễu Liệt Khi kéo kéo khóe miệng. . Không hề xấu hổ, cười nói: “Ta. . Kỳ thật cũng không biết. .” Nhưng trong lòng đã sớm đem Tần Bích Sương nguyên rửa vô số lần. . Ta đường đường là hoàng đế Thiên Lại quốc. . Như thế nào có thể. .

Bên kia. . Liễu Tàn Nguyệt mang theo Liễu Tàn Ngọc lên xe ngựa. . Liễu Tàn Ngọc có chút mất tự nhiên, ngồi xa Liễu Tàn Nguyệt. . Nhìn Liễu Tàn Nguyệt, nói: “Người cho hắn cái gì phải không. .”

Liễu Tàn Nguyệt chọn chọn mi tựa như nghi hoặc mở miệng: “Nga? Làm sao người biết. ”

“Vô Khuynh nói hẳn luôn hạ được. . Lần này đến, nói không chừng sẽ nhượng Bích Sương làm được vô sắc vô vị. ” Liễu Tàn Ngọc thần nhiên nói.

Liễu Tàn Nguyệt gật gật đầu. . Xem như chấp nhận. . Lại không nghĩ rằng Liễu Tàn Ngọc chỉ “nga” một tiếng liền không nói gì. .

Liễu Tàn Nguyệt nở nụ cười, nói: “Nghĩ đến. . Ngọc nhi đã dạy hẳn cái gì? . .”

Nghe vậy. . Liễu Tàn Ngọc cười vô tội: “Ta cái gì cũng chưa dạy..” Sau đó lâm vào trầm tư, thế cho nên Liễu Tàn Nguyệt tới gần hẳn cũng không cảm giác được. . Thẳng đến khi phát hiện thì đã quá muộn. .

Liễu Tàn Nguyệt tà ác tươi cười. . Dùng thanh âm hơi khàn khàn nói, “Xem ra ta phải hảo hảo trừng phạt người rồi đó. . Ngọc nhi. ” Vừa nói tay cũng không yên vị. .

“Nguyệt. . Hiện tại ở trên xe. . Chúng ta trở về được không. . Vạn nhất bị người nghe được. ” Liễu Tàn Ngọc cảm thấy mặt mình nóng bỏng, muốn tìm cách thoát lần này. .

Nhưng Liễu Tàn Nguyệt tựa hồ không định buông tha hẳn. . Cười nói, “Kia. . Ngọc nhi nhỏ giọng một chút. . Đừng để người khác nghe được. ” Lập tức hôn lên môi Liễu Tàn Ngọc.

Tần Bích Sương đánh xe. . Nghe bên trong ầm ầm truyền ra thanh âm. . Trên mặt vẫn là vô tâm vô phế tươi cười. . Mở miệng thở dài nói khẽ, “Ai. . Ta nhớ Tiểu Vân Vân nhà ta. ” Lại đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, “A ... Đã quên nói với hoàng đế. . Ta thích niên hạ cho nên. . Được kia. . Hắc hắc. ” Dứt lời liền mặc kệ bên kia sinh tử. . Nghĩ trở về nên cùng Tiểu Vân Vân của nàng thân thiết thế nào. .

50. Chương 50: Phiên Ngoại 2 Đối Hồn

Một ngày. . Liễu Tàn Ngọc ở trong viện múa kiếm. . Sau đó hẳn giống như đột nhiên nhớ tới cái gì đó, cầm kiếm chỉ lên trời. ”Thần minh chết tiệt. . Khiến ta chuyển thể nhiều lần như vậy. . Thống khổ như vậy. . Thế nhưng mỗi lần còn bắt ta ở mặt dưới. . Ta không phục. . Tại sao người không để thân thể ta cường tráng giống Nguyệt. . Nói vậy. . Ta có thể áp hẳn. . Đáng giận. . Uy. . Có nghe hay không. ”

“Ta là thần minh vĩ đại, nguyện vọng của người ta đã nghe được. ”Thần minh vỗ cánh nói. . [bị mọi người đá bay. .]

Bầu trời vốn đang trong xanh đột nhiên mây đen dày đặc. . Sét đánh khắp nơi. Liễu Tàn Nguyệt vừa mới vào viện, lớn tiếng kêu không tốt. . Tiến lên giữ chặt Liễu Tàn Ngọc. ”Ngọc nhi. . Người đang làm gì. ” Vừa dứt lời. . Một đạo lôi quang hạ xuống. . Đánh trúng hai người. . Sau đó mây đen tán đi. . Trời lại trong xanh. .

Hai người chỉ cảm thấy một trận tê dại. . Cũng không có cảm giác quái dị nào khác liền không nghĩ nhiều. . Liễu Tàn Nguyệt thấy không có chuyện gì liền mở miệng nói: “Ngọc nhi. . Thật khó mới có được thời gian rảnh rỗi, không nên lúc nào cũng luyện kiếm. . Làm chuyện khác có ý nghĩ đi. ” Thanh âm tràn ngập cưng chiều. .

Liễu Tàn Ngọc nghe vậy lộ ra nụ cười tuyệt mỹ, nói: “Nguyệt. . Cho đến khi người để cho ta ở mặt trên. . Thì đừng mơ tưởng. ” Dứt lời, xoay người đi ra ngoài tìm Thi Mặc. .

Tần Bích Sương ở xa xa cười trộm. ”Xem ra có nội lực thật đúng là không tồi. ”

Độc Cô Phong ở một bên bắt đầu nhìn Tần Bích Sương: “Người a. . Cần thận lúc trang chủ tâm tình không tốt mượn người rút giận. ”

“Yên tâm đi. . Người không thấy hiện tại trang chủ chỉ quan tâm chuyện bị tiểu Ngọc cảm dục sao. . Hắc hắc. .Nói không chừng đến lúc đó còn muốn dùng được của ta. . Ta giúp hẳn làm hai lọ thì sẽ không có chuyện gì. ” Tần Bích Sương càng nói càng vui vẻ. . Cười vô tâm vô phế. .

Độc Cô Phong giống như nhớ tới cái gì đó. . Trái nhìn phải nhìn, tò mò hỏi: “Đúng rồi. . Tại sao gần đây không nhìn thấy Vân. ”

Tần Bích Sương nghe vậy, cười như mèo thành tinh. . Vỗ vỗ vai Độc Cô Phong, nói: “Phong a. . Không phải ta nói. . Người trì độn. . Toàn bộ người trong trang đều biết tiểu Vân Vân nhà ta nằm ở trong phòng mà. .”

“Ha?” Độc Cô Phong sững sốt. . Lập tức nói: “Hai người các người khi nào thì cùng một chỗ. .”

“Người a. . Ai. . Tiếp tục bảo hộ sơn trang đi. . Đầu gối. .” Lập tức thật vui vẻ trở về phòng tìm Mộ Dung Vân. .

Độc Cô Phong khoe miệng run rẩy: “Đầu gối. .”

Ngày kế. . Khi Liễu Tàn Ngọc tỉnh lại. . Nhưng nhìn thấy mặt mình. . Khoe miệng có chút run rẩy. . Nhìn nhìn khuôn mặt trước mắt, là mặt của mình. . Kia thực sự là mặt của mình. . Cánh tay đang ôm lấy thân thể của mình, “Kỳ quái chẳng lẽ ta còn đang nằm mơ. .”

“Ngọc nhi. . Đừng. .” Nhìn chính mình nói chuyện. . Hơn nữa khẩu khí này thực sự là của Nguyệt. . Quỷ dị nhìn bản thân mình. . Sững sốt. . Tại sao lại biến thành Nguyệt. .”Đây là. . Sao lại thế này. .”

Liễu Tàn Nguyệt nghĩ nghĩ. . Sau đó thực trấn định nói: “Có lẽ là do lỗi quang ngày hôm qua. .”

Nhớ tới ngày hôm qua. . Liễu Tàn Ngọc gật gật đầu. . Nhìn Liễu Tàn Nguyệt nhú mày làm như hỏi. . Làm sao bây giờ. .

Liễu Tàn Nguyệt đứng dậy nói: “Đi thôi. .”

Hai người cùng nhau đi đến thiên thính. . Hạ nhân bên trong muốn hành lễ, nhưng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt không khỏi ngây ngốc. . Chén đĩa rơi tên mặt đất. . . Thất thần. .

Lúc Tần Bích Sương. . Mộ Dung Vân. . Độc Cô Phong và Liễu Thi Mặc nhìn ra cửa. . Bất gặp Liễu Tàn Ngọc cùng Liễu Tàn Nguyệt. . Sau đó đều là bộ dáng giống như vừa nhìn thấy quỷ. .

Trên mặt “Liễu Tàn Nguyệt” là nụ cười ôn hòa. . Mà quanh thân “Liễu Tàn Ngọc” lại tản ra hàn khí. . Trong đầu mọi người đều hiện lên ba chữ. . Không thích hợp. . Mà “Liễu Tàn Nguyệt” cùng “Liễu Tàn Ngọc” tựa như không có cảm giác. . Đến bên bàn ăn ngồi xuống. .

Bốn người liếc mắt nhìn nhau. . Trầm mặc dùng bữa. .”Liễu Tàn Nguyệt” Sau khi ăn xong, buông đũa. . Phát hiện “Liễu Tàn Ngọc” đã ăn xong. . Liền cười nói: “Ngọc nhi. . Chúng ta đi Dục Hoa trấn được không. .” Dứt lời bày ra thần tình chờ mong. . Mộ Dung Vân bên bàn ăn ho sặc sụa. .

“Liễu Tàn Ngọc” Lạnh lùng hồi đáp: “Không được. .”

“Ai. . Ngọc nhi. . Người thật sự là cố chấp mà. .” Bất đắc dĩ thở dài. .”Liễu Tàn Nguyệt” Nhìn mấy người dùng ánh mắt như nhìn thấy quái vật nhìn mình. . Nở nụ cười, đứng dậy ly khai. .”Liễu Tàn Ngọc” không nói gì đi theo “Liễu Tàn Nguyệt” rời khỏi thiên thính. . Để lại mọi người vẫn còn kinh hách. .

Mộ Dung Vân phải vất vả mới có thể ngừng ho. . Hỏi Tần Bích Sương đang khẽ vuốt lưng mình: “Sao lại thế này. . Trang chủ cùng Thiếu chủ bọn họ. .”

Tần Bích Sương thâm ý cười cười nói: “Không có gì. . Ngày mai sẽ tốt. .”

“Liễu Tàn Nguyệt” ngồi ở trong viện nhéo “Liễu Tàn Ngọc” bên cạnh mình, nói: “Nguyệt. . Cho ta ra ngoài. .”

“Không được. . Chờ trở lại như cũ, ta sẽ mang ngươi ra ngoài. .” “Liễu Tàn Ngọc” không chút nghĩ ngợi phủ quyết. .

“Chính là. .”

“Hiện tại phải nghĩ biện pháp trở lại như cũ. . Người không phải là muốn như vậy cả đời đi. .” “Liễu Tàn Ngọc” nhú mày tự tiểu phi tiểu nhìn “Liễu Tàn Nguyệt”. .

“Liễu Tàn Nguyệt” bĩu môi không nói lời nào. .

“Trên thư tịch có ghi . . Chỉ cần hai người kết hợp lại. . Có thể đem linh hồn trở về nguyên bản. .” Tần Bích Sương đột nhiên xuất hiện, từ từ nói. .

“Liễu Tàn Nguyệt” nghe vậy rồi đột nhiên nhớ tới cái gì đó hướng “Liễu Tàn Ngọc” nói: “Nguyệt. . Chúng ta, ngay bây giờ đổi trở về đi. .”

“Chậm. .” Tần Bích Sương mở miệng ngăn cản. . “Hiện giờ thời cơ chưa tới. . Phải đến tới mới có thể thành công. .” Dứt lời, hành lễ với “Liễu Tàn Ngọc”, “Thuộc hạ cáo lui. .” Sau đó liền rời đi. .

Trong mắt “Liễu Tàn Ngọc” xẹt qua một đạo tinh quang. . Nhưng người đang hưng phấn bên cạnh “Liễu Tàn Ngọc” không có nhìn đến. .

——- Buổi tối ——-

“Liễu Tàn Nguyệt” cười, nói với người dưới thân: “Nguyệt. . Hôm nay ta có thể ở mặt trên. .”

“Liễu Tàn Ngọc” nở nụ cười thản nhiên, nói: “Có thể. . Dù sao cũng là thân thể của người. .”

“Liễu Tàn Nguyệt” nghe vậy cúi đầu hôn lên môi “Liễu Tàn Ngọc”. . Biểu tình quỷ dị nhìn “Liễu Tàn Ngọc”. .

“Liễu Tàn Ngọc” nhú mày. . Hỏi: “Như thế nào? . . Khó được có cơ hội nga. . Ngọc nhi. .”

“Liễu Tàn Nguyệt” làm như xấu hổ cười cười: “Ta cảm thấy. . Nhìn chính mặt mình rất kỳ quái. . Nếu trở về như cũ. . Kia. .”

“Liễu Tàn Ngọc” cười cười nói: “Xem ra Ngọc nhi không phải đặc biệt ghét ghê. .”

Lúc này, thần minh vì quá mệt mỏi mà ngủ say. . Kết quả là pháp lực biến mất. . Hai người cảm thấy một trận choáng váng. . Trở về với cơ thể mình. .

Nhìn nhìn Liễu Tàn Ngọc dưới thân vẫn chưa kịp phản ứng. . Liễu Tàn Nguyệt gọi lên nhất mặt tươi cười, nói: “Ngọc nhi. . Người trốn không thoát đâu. .” Lập tức cúi người hôn lên đôi môi hồng nhuận. .

Liễu Tàn Ngọc âm thầm thở dài. . Thầm nghĩ. . Thôi. .

Mổ Dục bên cạnh: Sau đó hai người H . . [bị mọi người đá bay. .]

51. Chương 51: Phiên Ngoại 3

Hô hô... Cả nhà hảo. . Trước tiên là 100 câu hỏi a. . Khách mời lần này là Liễu Tàn Ngọc và Liễu Tàn Nguyệt. .

1. Dục: Xin hỏi tên các vị?

Ngọc: Liễu Tàn Ngọc

Nguyệt: Liễu Tàn Nguyệt

Dục:[Lau mồ hôi] Hôm nay hai người đặc biệt phối hợp. . [Lạnh quá] Ha ha. . . Ta hỏi tiếp...

2. Dục: Tuổi là?

Ngọc: [Mỉm cười]. . Cái đó nên hỏi người. .

Dục: Vì sao lại hỏi ta. .

Ngọc: [Cười vô hại]. . Bởi vì trong toàn bộ câu chuyện người không nói đến tuổi

Dục: ta có nói hơn mười hai, mười ba, mười bốn. .

Ngọc:[Cười cầm lấy băng li kiếm] nga?

Dục:[Lau mồ hôi] Bình tĩnh bình tĩnh. . [Cầu cứu nhìn về phía Nguyệt. . Kết quả nhận được ánh mắt băng sơn. .] Vậy bây giờ nói. .

Ngọc:[Chọn mi]

Dục: Ngạch. . Tiểu Ngọc, hiện tại ngươi mười bốn tuổi. . Nguyệt thôi. . Ngươi hai mươi . . Không lão đâu. . Không lão đâu. . Nhưng a. . Sáu tuổi có thể sinh oa oa sao. . Ngẫu không biết a. . Không biết. . [ôm đầu]

Nguyệt:[Một chương đánh bay Mỗ Dục]

Dục: ĐỪNG a a a ~ oan uổng a ~[trùu]

3. Dục:[Cố gắng bò lại] Vậy giới tính của các ngươi là?

Ngọc:[Cười] Còn hỏi sao? . .

Nguyệt:[Trầm mắt một cái. . Tiếp tục làm biểu tình nghiêm túc]

Dục:[Lau mồ hôi. . Không dám nói nhiều. .]

4. Dục: Vậy xin hỏi tính cách của các ngươi thế nào?

Ngọc: Ân. . Bình thường ôn hòa. . Lúc giết người có chút tàn nhẫn. . Ngẫu nhiên phúc hắc . .

Nguyệt: Ngươi lúc giết người không phải tàn nhẫn. . Quả thực là yêu nghiệt chuyển thế. .

Ngọc:[Trùng] có ý tứ gì. .

Dục: Ý của hắc là điểm ấy của ngươi thực hấp dẫn hắc. .

Ngọc:. . .

Dục: Còn Nguyệt. .

Nguyệt: Lạnh khốc vô tình. . Có uy nghiêm và khí chất hoàng tộc. . Đối với Ngọc nhi thì đặc biệt ôn nhu. .

Dục:. . Hiếm khi ngươi tự nói mình lạnh khốc vô tình. .

Nguyệt: Cái này là Tần Bích Sương nói . . Ta chỉ tự thuật. .

Dục:

5. Dục: Tính cách của đối phương?

Ngọc:[Nhìn Liễu Tàn Nguyệt liếc mắt một cái. . Chậm chậm rì rì nói] Ngươi đừng tưởng hiện tại mặt hắc nghiêm túc thế. . Đây tuyệt đối là ngụy trang. . Chờ lúc không ai liên chỉnh ta. . Quả thực so với ta còn hắc. . Không nghe lời hắc liền phát ra lạnh khí. . Muốn đông chết ta. .

Dục:[Lau mồ hôi. . Tâm: sao ta thấy được Tiểu Ngọc càng ngày càng tùy hứng như tiểu hài tử . . Mặc. . Chẳng lẽ bị Nguyệt bức điên . .]

Nguyệt:[Nở nụ cười quỷ dị. .] Ngọc nhi. . Sao ta nữ đông chết ngươi. . Ta thương ngươi còn không kịp mà. .

Ngọc:[Đầu không lại, sinh hồn đổi. . Quay đầu không để ý tới hắc. .] hừ. .

Dục: Vậy Nguyệt, ngươi nói Ngọc có tính cách gì. .

Nguyệt: Tuy rằng ngoài mặt giả vờ cái gì cũng không thêm để ý. . Cười đậm mạc. . Nhưng trong lòng thực để ý. . Bình thường hắc thích đùa giỡn người khác. . Nhưng đến trước mặt của ta thì tính tình liền như tiểu hài tử. . Tỷ như vừa mới. .

Ngọc:[Ác độc trừng mắt. .] Ai tính tình tiểu hài tử . . Ta không có. .

Nguyệt: Hảo hảo. . Ngươi không có. .

Ngọc: Hừ. .

Dực:[lau mồ hôi. .] rốt cục mới thấy rõ kỹ thuật biến đổi sắc mặt của Nguyệt lão phụ thân. . Hơn nữa ta phát hiện. . Ngọc, người gần đây tựa hồ số lần trừng mắt càng ngày càng nhiều. .

6. Dực: Hai người gặp nhau khi nào? Ở đâu?

Ngọc: Ngã tư đường của Dực Hoa trấn. .

Nguyệt:. . .

7. Dực: Ấn tượng đầu tiên của người về đối phương?

Ngọc: Hẳn là phụ thân của ta sao? Là người nương thích sao? . . Hình như là nghĩ như vậy h. . Đích xác nếu như mẹ ta kể. . Chỉ cần liếc mắt một cái sẽ bị quang mang của hấn làm rung động. .

Nguyệt: Đầu tiên ta nhìn đến là mục mâu tử sắc. . Sau đó phát hiện nơi đó cất giấu rất nhiều tình tự khác nhau. . Lại khiến ta nhìn không hiểu. . Lần đầu tiên có người dám nhìn thẳng mắt của ta. . Khi đó chỉ muốn có thể thấy được tươi cười trong đôi mắt này. .

Dực: Nguyệt lão phụ thân. . Ngẫu cảm thấy được từ ánh mắt đầu tiên người liền nhất kiến chung tình. .

8. Dực: Thích điểm nào nhất của đối phương?

Ngọc: Chỉ ôn nhu với một mình ta. [nhìn Nguyệt liếc mắt một cái. . Mặt có chút hồng. .].

Nguyệt:[Ghé sát vào. . Thấp giọng hỏi bên tai Ngọc] Ở nơi khác không thích sao. . ?

Ngọc:[Trùng trùng mắt liếc Nguyệt. . ; mặt càng hồng]. .

Nguyệt:[Cười tà. .] Thích nhất lúc hấn trùng ta. . Thật sự là rất có phong tình a. .

Dực:[Lau mồ hôi. .] Nguyệt. . Người tựa hồ học thói xấu của Tiêu mẫu. .

9. Dực: Không thích đối phương ở điểm nào nhất?

Ngọc: Vì việc nhỏ cũng ăn dấm. . Lúc nào cũng khắc khắc ở bên cạnh ta. . Giống như sợ là rời đi một giây ta sẽ chạy đâu đó. .

Nguyệt: Không ngoan ngoãn ở bên cạnh ta. . Còn nói ta trói buộc hấn. .

Dực: Hai người các người. . Thực hợp

10. Dực: Người cảm thấy người và đối phương cùng giới tính có tốt không?

Ngọc: Người cứ nói đi [cười]

Nguyệt: Ai dám nói không tốt. .

Dực:. . .

11. Dực: Các người xưng hô với đối phương thế nào?

Ngọc:[Trên mặt mỉm cười ngọt ngào] phụ thân

~Nguyệt:[Khóe miệng câu ra nhất mặt tươi cười. .] Ngọc nhi. . Đêm qua còn gọi. . [Miệng bị Liễu Tàn Ngọc dùng tay che lại. . Chọn chọn mi không nói lời nào. .]

Ngọc:[Mặt bình tĩnh. .] Nguyệt. .

Nguyệt:[Cười mà không nói. .]

Dực:[Lau mồ hôi. .] Cuối cùng ta cũng hiểu rồi

12. Dực: Người hi vọng được đối phương xưng hô thế nào?

Ngọc: Ngọc. . Gọi Ngọc nhi khiến ta cảm thấy ta giống tiểu hài tử. .

Dực: Người vốn còn nhỏ. . [bị trùng]

Nguyệt: Nguyệt. .

Dực: . . . Hiển nhiên, Nguyệt, người không cần hi vọng . . . Đã sớm thực hiện . . .

13. Dực: Nếu lấy động vật so sánh, người thấy đối phương giống?

Ngọc: Động vật. . . Không nghĩ tới. . . Điều hâu đi. . . Bị hấn coi là con mồi thì trốn không thoát. . .

Dực: gật đầu . . . Đúng. . . Tựa như người. . .

Nguyệt: Con bướm. . . Không có chỗ ở cố định. . . Nếu không tốn sức bắt lấy . . . Thực dễ dàng sẽ chạy thoát. . . [cười]

Dực: Vì sao ta cảm thấy lạnh quá ... Mơ hồ thấy được bóng dáng Tiêu mỗ

14. Dực: Người muốn tặng đối phương lễ vật gì?

Ngọc: Một thủ khúc hoặc một chi vũ. . . Thiên thần tộc thiện tấu vũ. . .

Nguyệt: Chính mình. . .

Dực: Vì sao người có thể mặt không đổi sắc mà nói ra chứ . . .

15. Dực: Vậy người muốn nhận lễ vật gì?

Ngọc: Không có cái gì quá đặc biệt. . . Chỉ cần hấn ở dưới một lần là tốt rồi. . . [cười]

Nguyệt:[Cười. . .] Có thể. . . Nếu Ngọc nhi muốn ngoạn tư thế đó. . .

Ngọc:[Mãnh liệt trừng Nguyệt. . . Nói không ra lời. . .]. . .

Nguyệt: Ta hy vọng hấn có thể chủ động một lần. . . Dem mình tặng cho ta. . . [cười. . .]

Dực: [lau mồ hôi. . .] Ta cảm thấy. . . Hôm nay Nguyệt cười đặc biệt sáng lạn

16. Dực: Có bất mãn gì về đối phương không? Nếu có thì là chuyện gì?

Ngọc: Hấn luôn hắt ta. . . [nhỏ giọng nói thầm] còn không cho ra ở mặt trên. . .

Nguyệt: cười. . . Không phải ta vừa đồng ý sao. . . Lần nào cũng không chịu ngoạn ngoan nghe lời. . . Ta chỉ có thể dạy dỗ. . .

Ngọc:[Rống] Liễu Tàn Nguyệt. . . Ta hận không thể giết người. . .

Nguyệt:[Cười ôm chầm lấy Liễu Tàn Ngọc. . . Ở trên lưng nhẹ nhàng vuốt ve . . . Liễu Tàn Ngọc lập tức nhuỷ xuống . . . Thần tình đồ bưng]

Dực:. . . . Ngạc. . . Lần đầu tiên thấy Ngọc bùng nổ. . . Sau đó nháy mắt đã bình ổn . . .

Tần Bích Sương: Loại sự tình này từ lần Tiểu Ngọc trở về không lâu, mỗi ngày đều xảy ra . . . Chúng ta đã nhìn quen rồi. . . [Cười vô tâm vô phể]

Dực: Sao người lại đi ra . . .

Tần Bích Sương: [Đi đến, ngồi xuống]. . . Các người tiếp tục. . .

17. Dực: Tật xấu của người là?

Ngọc:[Tức giận. . . Cười rất là vặn vẹo] Người thấy ta có sao?

Cánh:[Có. . . Thực nghiêm trọng. . . Bị Nguyệt chọc sinh khí. . . Mỗ chỉ giận mà không dám nói gì. . .]

Nguyệt: Tần Bích Sương. . . Đến hoàng cung lấy hảo dược tới. . .

Dực:[Lau mồ hôi. . .] Chỉ hỏi một chút mà thôi

18. Dực: Tật xấu của đối phương? [Hảo lãnh. . .] Ta đã biết. . . Đều thực tốt đẹp đúng không?

19. Dực: Đối phương làm gì khiến người không thích?

Ngọc: Hấn luôn bức ta uống thuốc. . . Còn đối với hậu nhân không tốt. . .

Nguyệt: Họ luôn bám sát người. .

20. Dục: Người làm việc gì khiến đối phương không thích?

Ngọc: cùng Hồng Tú. . Lê Chiêu hảo hảo. . Khuôn mặt hắc sẽ đen. . Sau đó. . [rầu rĩ không nói tiếp]

Nguyệt: Lúc buộc hắc uống thuốc. .

Dục: Các người thực hiểu đối phương. .

21. Dục: Quan hệ của các người đã đến trình độ nào rồi?

Ngọc:. . [trầm mặc. .]

Nguyệt:[cười] đương nhiên là tốt nhất. .

22. Dục: Lần đầu tiên hai người ước hội là ở đâu?

Ngọc:. . Trên cây. . phải không?

Nguyệt: Hình như thế. .

Dục: Các người còn không tự biết sao. .

23. Dục: Khi đó không khí giữa hai người thế nào?

Ngọc: Hắc không nói gì liên hôn ta. . .

Nguyệt: Muốn hôn liền lấy cơ hôn. .

Dục: Quả nhiên là lấy cơ a. . Thảo nào không nhớ rõ. . .

24. Dục: Khi đó đã đến trình độ nào?

Ngọc: Không phải vừa mới bắt đầu sao? . .

Nguyệt: Khi đó hắc không biết buổi tối ta thâu hương. . [cười]

Ngọc:[tròng lớn mắt nói không nên lời. .]

Dục: Là người thật sao, Nguyệt? . . Không phải do hồn Như Phong nhập vào chứ.

Như Phong: Uy. . Ta khi nào thì có bộ mặt đó chứ. . .

Dục:[Trốn nhanh. .] Ta không dám nữa. .

25. Dục: Địa điểm ước hẹn thường xuyên?

Ngọc: không cố định. .

Nguyệt:. .

26. Dục: Người sẽ chuẩn bị sinh thần cho đối phương như thế nào?

Ngọc: Cho dù không chuẩn bị hắc có lẽ cũng không sao cả. . [lập tức nói thêm] nếu như là hắc trước kia.
.

Nguyệt: Dẫn hắc tới nơi hắc muốn đến. .

27. Dục: Là ai thổ lộ trước?

Ngọc: Hắc. .

Nguyệt: ta. .

Dục: . Ngắn gọn. .

28. Dục: người có bao nhiêu thích đối phương?

Ngọc: Mỗi ngày mà không nhìn thấy hắc thì rất rầu rĩ. . [xấu hổ nói]

Nguyệt: Hận không thể đem hấn buộc bên người. . Cả đời không ly khai. .

Dực:. Đích xác người thành công . .

29. Dực: Như vậy, người yêu đối phương không? [run rẩy giống như lúc trước.]

30. Dực: Đối phương nói gì khiến người cảm thấy không còn cách nào?

Ngọc: Dùng khẩu khí hơi bi thương nói chuyện. .

Nguyệt: Ta luôn có cách. . [cười]

Dực:. . [lau mồ hôi] dường như quá tự tin. .

31. Dực: Nếu cảm thấy đối phương thay lòng, người sẽ làm như thế nào?

Ngọc Nguyệt: không có khả năng. .

Dực: Tự tin cũng di truyền. .

32. Dực: Có thể tha thứ đối phương thay lòng đổi dạ không?

Ngọc Nguyệt:[hai người lộ ra nụ cười quỷ dị. .]

Dực: lạnh. .

33. Dực: Nếu đối phương tới muộn ước hội?

Ngọc Nguyệt: hấn [ta] không có lúc nào là không ở bên cạnh ta [hấn]. .

Dực: Ngạch. .

34. Dực: Biểu tình khêu gợi của đối phương?

Ngọc: Lúc tươi cười. .

Dực:. Nguyệt, nguyên lai Ngọc thích người cười tà. . [bị trừng]

Nguyệt: Rất lâu. . Hai mắt mông lung đầy tình cảm nhìn ta. .

35. Dực: Lúc hai người cùng một chỗ, lúc nào thấy tim mình đập mạnh nhất?

Ngọc:. . Vì cái gì nói cho người biết. .

Nguyệt:. . [Mắt lạnh không nói lời nào]

Dực:. Các người. .

36. Dực: Lúc làm chuyện gì thì thấy hạnh phúc nhất?

Ngọc:[Trầm mặc. . Trên mặt đỏ ửng]

Nguyệt:[cười] Lúc làm sự tình tốt. .

37. Dực: Từng cãi nhau không

Ngọc: có. .

Nguyệt:[Chọn mi không nói lời nào. .]

38. Dực: Vì sao mà cãi nhau?

Ngọc: Hấn không cho ta ra ngoài một mình. .

Nguyệt:. . [cam chịu lại cười quỷ dị]

40. Dực: Sau đó hòa giải thế nào?

Ngọc:[Quay sang. . Không nói lời nào. .]

Nguyệt: Ngọc nhi sẽ ngoan ngoãn nhận sai. . [cười càng quỷ dị. .]

Dực: [Lau mồ hôi. . Ngẫu không biết, ngẫu không biết. .]

41. Dực: Kiếp sau còn hi vọng làm ái nhân chứ?

Ngọc Nguyệt: Nếu có kiếp sau. .

42. Dực: Khi nào người cảm thấy mình được yêu?

Ngọc: Lúc có hân bên cạnh. . [cười]

Nguyệt:[Cười vô cùng ôn nhu. .]

Dực:. . [Mắt mở to. .]

43. Dực: Phương thức biểu hiện tình yêu của người là?

Nguyệt: Hung hăng thương hân. .

Ngọc:. . [Nhìn Liễu Tàn Nguyệt, khóe miệng rút gân] Người còn chưa đủ hung hăng sao. .

Nguyệt: Cười. . Còn chưa đủ. .

Dực: Vậy còn Ngọc. .

Ngọc: Đáp lại yêu của hân. .

Nguyệt:[cười]

44. Dực: Khi nào khiến người cảm thấy, “Đã không còn thương ta? ”

Ngọc Nguyệt: không có. .

Dực: vẫn là câu nói kia. . Hai người này thật là tự tin . .

45. Dực: Người cảm thấy đối phương xứng với hoa gì?

Ngọc: không nghĩ tới. .

Nguyệt: Bĩ ngạn hoa. .

Ngọc: Vì sao? . .

Nguyệt: Cảm thấy giống mà thôi. .

46. Dực: Hai người có giấu diếm gì nhau không?

Ngọc: Cười. . Là người ai cũng có một chút bí mật. .

Nguyệt:. . .

47. Dực: Người có điểm nào tự ti?

Ngọc: Hân cao hơn ta . . Ta nằm dưới

Nguyệt: Không có. .

Dực: Lau mồ hôi

48. Dực: Quan hệ của các người là công khai hay là bí mật?

Ngọc Nguyệt: Người thấy có bao nhiêu người đứng ngoài cửa là biết. .

Dực: Ngạch. .

49. Dực: Người cảm thấy tình yêu của đối phương có thể duy trì vĩnh cửu hay không?

Ngọc Nguyệt: có thể. .

50. Xin hỏi người là công hay là thụ?

Ngọc:[Bĩu môi không nói lời nào. .]

Nguyệt: Thực rõ ràng. . Trên văn án người cũng viết. .

Dục:. . Ách. .

51. Dục: Vì sao lại quyết định như vậy?

Nguyệt:[cười. .] hấn không được. .

Ngọc:[nghiêng răng nghiêng lợi] ai kêu võ công của hấn cao hơn ta. .

52. Dục: Đối với tình hình hiện tại các người vừa lòng chứ?

Nguyệt: Vừa lòng. .

Ngọc. . Nếu ta ở mặt trên. .

53. Dục: Lần đầu tiên H ở đâu?

Ngọc Nguyệt: Dục trì. .

54. Dục: Cảm giác lúc đó?

Nguyệt: Muốn cả đời lưu hấn lại. .

Ngọc: Như hấn. .

55. Dục: Bộ đáng đối phương lúc ấy?

Ngọc: Bá đạo. .

Nguyệt: Mê người. .

56. Dục: Câu đầu tiên vào sáng sớm sau đêm hôm đó là?

Nguyệt: Ngọc nhi. .

Ngọc: Ta sẽ trở về. .

Dục: Nói chung là. . Các người, buổi sáng sau khi H liền tách ra. .

57. Dục: Số lần H mỗi tuần?

Nguyệt: Không cố định. .

Dục: Ngọc, cực khổ a. . Nương thương người. .

Ngọc:. . .

58. Dục: Cảm thấy số lần H lí tưởng mỗi tuần là?

Ngọc: Ba lần. .

Nguyệt: Chỉ cần không thương tổn hấn thì có thể. .

59. Dục: Như vậy, H như thế nào?

Ngọc: Không sao cả. . Nếu là hấn. .

Nguyệt:[cười]

60. Dục: Nơi mẫn cảm nhất của mình?

Ngọc Nguyệt: Không biết. .

Dục: Uy uy. . Các người biết cũng nói không biết. .

61. Dục: Nơi mẫn cảm nhất của đối phương?

Ngọc Nguyệt: Không biết. .

Dục:[khó thở] Các người. .

Tần Bích Sương: Cửa tiểu Ngọc là sau tai nga. . Ta lần trước thấy. . [Lời còn chưa dứt liền bị Nguyệt đánh bay. .]

Dục: Bích Sương a. . Người vì mọi người mà chết a. .

62. Dục: Dùng một câu hình dung đối phương khi H?

Ngọc Nguyệt:. . [đồng thời trầm mặc]

Dục: Ta đã biết, đã biết . . Các người không nói . . Tần Bích Sương đi ra. . Nói cho mọi người. .

Độc Cô Phong: Trang chủ bảo ta đánh nàng ngất xỉu . .

Dục: Lau mồ hôi. .

63. Dục: Thăng thần mà nói, người thích H không?

Ngọc Nguyệt: Sinh lý cần. .

Dục:. . .

64. Dục: Nơi thường H?

Nguyệt: Trên giường. .

65. Dục: Có muốn thử H nơi khác hay không?

Ngọc: Chỉ cần không ai nhìn thấy. .

Nguyệt: Rất nhiều nơi. .[Cười]. .

Dục: Ta đổ mồ hôi lạnh . .

66. Dục: Tắm trước H hay sau H?

Ngọc Nguyệt: Không quan trọng. .

67. Dục: Khi H có ước định gì không?

Ngọc Nguyệt: Không nói trong thời điểm đó. .

Dục: Ngạch. .

68. Dục: Người đã từng cùng người khác không phải ái nhân phát sinh quan hệ?

Ngọc: Không. .

Nguyệt: Nếu như không tại sao có Ngọc nhi? . .

69. Dục: Đối với quan điểm “Nếu không chiếm được tâm, ít nhất cũng chiếm được thân thể”, người đồng tình hay phản đối?

Ngọc Nguyệt: Phản đối. .

Dục:[gạt lệ. .] Hảo hài tử của ta. .

70. Dục: Nếu đối phương bị côn đồ cưỡng gian, người sẽ làm gì?

Ngọc Nguyệt: Làm cho người kia sống không bằng chết. .

71. Dục: Người cảm thấy ngượng ngùng trước H, hay sau H?

Ngọc:[Trầm mặc. .]

Nguyệt:[Cười] Trừ bỏ H khi. . Trước sau đều ngượng ngùng. .

Ngọc:[Trùng. .]

72. Dục: Nếu hảo bằng hữu của người nói “Ta rất cô đơn, cho nên chỉ tối hôm nay, cầu người. . .” người sẽ làm gì?

Ngọc: Ta sẽ đánh hấn ngất xỉu. .

Nguyệt: Ta chỉ có thuộc hạ. .

73. Dục: Người cảm thấy mình am hiểu H không?

Ngọc: Bình thường. .

Nguyệt: Không có, ta không am hiểu. .

Dục: Lau mồ hôi. . Cái này mà cũng có thể nói sao. .

74. Dục: Vậy còn đối phương?

Ngọc: Rất am hiểu. .

Nguyệt: Có tiến bộ. .

75. Dục: Hy vọng đối phương sẽ nói gì khi H?

Ngọc Nguyệt: Gọi tên ta. .

76. Dục: Người thích đối phương có biểu tình gì khi H?

Ngọc: Ôn nhu an ủi. .

Nguyệt: Biểu tình khát vọng. .

Ngọc:[Trừng]

77. Dục: Người có thể chấp nhận đối phương H với người khác không?

Ngọc Nguyệt: Không

78. Dục: Người có hứng thú với SM không?

Ngọc Nguyệt: Đó là cái gì? . .

79. Dục: Nếu đối phương bỗng nhiên không hề tác cầu thân thể của người, người sẽ?

Ngọc: Đến lúc đó chỉ có thể chủ động tìm hấn. . [Đổ mặt quay đầu. .]

Nguyệt: Không có khả năng. .

Dục:. . Người thực sự rất tự tin. .

80. Dục: Người đối với việc cưỡng gian thấy thế nào?

Ngọc Nguyệt: Không liên quan tới ta. .

Dục:. . Không hổ là phụ tử. .

81. Dục: Chuyện thống khổ trong H là?

Nguyệt: Ngọc nhi nói đau. .

Ngọc:[Đổ mặt. .] Hấn không cho ta. [Tiêu âm, tiêu âm. .]

82. Dục: Từ khi H cho tới nay, nơi người cảm thấy hưng phấn, lo âu là?

Ngọc: Thư phòng. .

Nguyệt: Ta nghĩ nên đến ngự thư phòng thử. .

Dục:. . Nơi đó là chỗ của Vô Khuynh. .

Nguyệt: Ta nghĩ không ai dám ngăn cản. .

Dục:. . .

83. Dục: Thụ đã từng chủ động chưa?

Ngọc: Cũng có. .

84. Dục: Biểu tình của công khi đó?

Ngọc: Cười rất vui vẻ. . [Bĩu môi. .]

85. Dục: Công có từng cường bạo không?

Ngọc: Không có. .

86. Dục: Phản ứng của thụ lúc ấy là? ... Này bỏ qua. .

87. Dục: Đối tượng H lý tưởng của ngươi là?

Ngọc Nguyệt: Liễu Tàn Nguyệt [Ngọc]

88. Dục: Đối phương hiện tại có phù hợp với lý tưởng của ngươi không?

Ngọc Nguyệt: Phù hợp. .

89. Dục: Trong H có sử dụng công cụ gì không?

Ngọc: Có. .

Nguyệt: Cười. . Dây cột tóc mà thôi. .

90. Dục: Lần đầu tiên H của ngươi là khi nào?

Ngọc: Mười ba tuổi. .

Nguyệt: Mười chín. .

91. Dục: Khi đó có đúng với ái nhân hiện tại của ngươi không?

Ngọc Nguyệt: Phải. [Ét, Nguyệt ca nói phải cho được a]

92. Dục: Ngươi thích được hôn nơi nào nhất?

Ngọc: Mắt. .

Nguyệt: Môi. .

93. Dục: Ngươi thích hôn nơi nào của đôi phương nhất?

Ngọc: Cổ. .

Nguyệt: Sau tai. . [cười]

94. Dục: Chuyện có thể lấy lòng đối phương nhất khi H là?

Ngọc Nguyệt:[trầm mặc. .]

Dục: Ai. . Các ngươi. .

95. Dục: Chuyện ngươi nghĩ khi H là?

Ngọc: Khi đó đầu óc trống rỗng. .

Nguyệt: Trong đầu, tất cả đều là hấn. .

96. Dục: Số lần H mỗi đêm là?

Nguyệt: Nhiều nhất ba lần. .

Ngọc:. . Căn bản là không đếm. .

97. Dục: Lúc H, y phục là ngươi tự thoát, hay do đối phương hỗ trợ?

Ngọc:. . Không rõ ràng lắm. .

Nguyệt: Bình thường là ta giúp hấn. .

98. Dục: Đối người mà nói, H là?

Ngọc: Không có gì đặc biệt. .

Nguyệt: Yêu cầu sinh lý. .

Dục: Nguyệt, người. . [bị giết]

99. Dục: Hãy nói một câu với ái nhân!

Nguyệt:[Ôn nhu cười. .] Ngọc nhi. . Quay về trang đi. .

Ngọc: Ân. .

Tiếp theo lên kịch trường. . Là tứ ảnh. .

Dục: Nột nốt. . Phong, người có biết không. . Nguyên lai người mới là người dẫn đầu tứ ảnh lên sân khấu nga. . Nhưng lại có bất ngờ. . Tần Bích Sương. .

Phong: Biết. . Người đặc biệt có ba phút đồng hồ. .

Dục: Nột nốt. . Bích Sương, người biết không? . . Nguyên lai người là nữ nga. . Nhưng tên của người ta có thể ta cho người thành nam nga. .

Bích Sương: cười. . Ta đây thật đúng là nên cảm ơn người. .

Dục: Đó là. . Vân của người ta bị người thu mà. .

Vân:[Hừ lạnh] Ai bị thu. .

Dục: Nghĩ đến lúc trước nói Ngọc không xứng với Nguyệt, nguyên lai là ghen. . Ngọc cùng Bích Sương thân thiết mà. .

Vân:[Trùng Mỗ Dục. .]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tan-ngoc-li-thuong>